"Büyüleyici ve duygusal bir romantizm."
—Jill Shalvis, *NYT* çoksatanı *The Last Letter*'ın yazarı

Yarım Bıraktığımız Şeyler

#1 *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

REBECCA YARROS

OLİMPOS®

Yarım Bıraktığımız Şeyler

REBECCA YARROS

Jason'a

Şarapnel parçasının yüzeye doğru çıkıp
bize, beş görev ve üniformayla geçen yirmi
iki yılın ardından şanslı olduğumuzu
hatırlattığı günler için, aşkım.

Biz yıldırımız.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

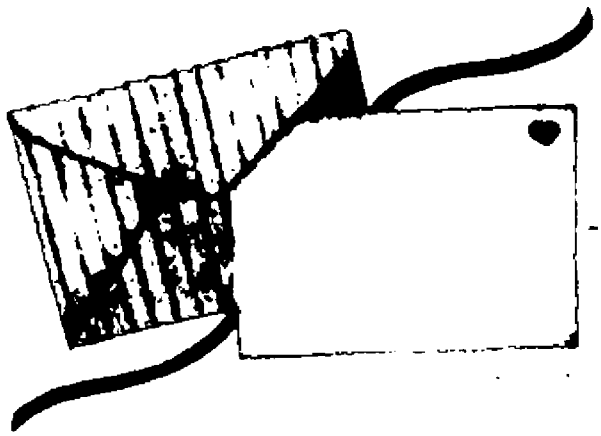

BİRİNCİ BÖLÜM

Georgia

Canımın içi Jameson,

Bu, bizim sonumuz değil. Nerede olursak olalım kalbim hep seninle kalacak. Zaman ve mesafe bizimki gibi aşklar için ufak bir problemden başka şey değildir. Günler, aylar hatta yıllar sürse de ben bekleyeceğim. Biz bekleyeceğiz. Beni, tıpkı hayal ettiğimiz gibi, ikimizin de sevdiği o kişiyle birlikte, sallanan kavak ağaçlarının arasından kıvrılarak akan derenin yanında beklerken bulacaksın. Seni bırakmak beni öldürüyor ama bunu senin için yapacağım. Bizi güvende tutacağım. Hayatımın geri kalanında seni her saniye, her saat, her gün bekleyeceğim ve bu da yetmezse o zaman seni sonsuza dek bekleyeceğim. Tıpkı sonsuza dek seveceğim gibi, Jameson.

Bana geri dönmeni bekliyorum, aşkım.

Scarlett

Georgia Ellsworth. Başparmağımı kredi kartımın üstünde gezdirirken harfleri silecek kadar sert bastırabilmeyi diledim. Altı yıllık evlilikten kalan tek şey bana bile ait olmayan bir soyadıydı.

Birkaç dakika sonra o da gidecekti.

Juliet Sinclair gişedeki plastik camın ardından, sanki son bir saattir Popler Grove Motorlu Taşıtlar Dairesi'nde bekleyen tek kişi ben değilmişim gibi, "Doksan sekiz numara?" diye seslendi. Bu sabah uçakla Denver'a gelmiş, öğleden sonraya kadar araba kullanmış ve daha eve bile gitmemiştim; hayatımda Damian'dan kalan son şeyden de kurtulmayı işte bu kadar çok istiyordum.

Soyadından kurtularak Damian'ı ve hayatımın altı yılını kaybetmenin acısını biraz olsun hafifletmeyi umuyordum.

"Buradayım." Kredi kartını kaldırıp gişeye doğru yürüdüm.

"Numaranız nerede?" diye sordu elini uzatırken, yüzünde liseden beri pek değişmeyen o hâlinden memnun sırıtışı vardı.

"Buradaki tek kişi benim, Juliet." Yorgunluk bütün bedenimi sarmıştı. Şu işi bir an önce halledip büyük büyükannemin ofisindeki kanepeye kıvrılarak ömrümün sonuna dek dünyayı görmezden gelmek istiyordum.

"Kurallara göre–"

"Ah, kes şunu, Juliet." Sophie gözlerini devirerek Juliet'in bölmesine girdi. "Georgia'nın evrak işini ben hallederim. Sen bir mola falan ver."

"İyi." Juliet bankodan uzaklaşıp yerini bizden bir yıl önce mezun olan Sophie'ye bıraktı. "Seni görmek güzel, Georgia." Bana tatlı tatlı gülümsüyordu.

"Seni de görmek güzel," deyip ona son birkaç yılda her şeyim kırılıp dökülürken tutkal gibi beni bir arada tutan zoraki gülümsememle karşılık verdim.

"Bunun için üzgünüm." Sophie burnunu kırıştırarak yüzünü buruşturdu ve gözlüğünü düzeltti. "O... pek değişmedi. Her neyse, tüm evraklar tamam görünüyor." Yeni sosyal güvenlik kartımla birlikte, avukatımın dün öğleden sonra bana verdiği

evrakı uzattı, ben de hepsini zarfın içine koydum. Hayatım paramparça olurken, bunun fiziksel göstergesinin incecik bir zımba teliyle tutturulması ne kadar da ironikti. "Boşanma anlaşmasını ya da yazan diğer şeyleri okumadım," dedi nazikçe.

"*Celebrity Weekly*'de vardı!" diye bağırdı Julia arkadan.

"Herkes o saçma magazin dergilerini okumuyor!" diye çıkıştı Sophie arkasına bakarak, ardından bana anlayışla gülümsedi. "Buradaki herkes, onca şey yaşanırken dimdik duruşunu hiç bozmadığın için seninle gurur duydu."

"Teşekkürler, Sophie," diye cevapladım boğazımdaki yumruyu yutkunarak. Herkesin zamanında bu iş yürümeyecek diye uyardığı evliliğimin dağılmasından daha kötü bir şey varsa o da yaşadığım utancın ve kalp kırıklığının, insanların acılarından saçma bir zevk alan dedikodu meraklılarını tatmin etmek üzere tüm internet sitelerinde ve magazin dergilerinde yayımlanmasıydı. Kameralar yüzüme çevrildiğinde başımı dik ve çenemi kapalı tutmak son altı ayda bana "Buz Kraliçesi" lakabını kazandırmıştı ama kalan onurumu korumanın bedeli buysa ona da razıydım.

"Ee, evine hoş geldin mi demeliyim? Yoksa sadece ziyaret mi ediyorsun?" Yenisi postayla gelene kadar kullanmam için yazıcıdan çıkarttığı geçici sürücü belgesini bana uzattı.

"Temelli döndüm." Cevabımı radyodan anons etsem de olurdu aslında. Juliet, Poplar Grove'daki herkesin akşam yemeğinden önce bunu öğrenmesini sağlayacaktı ne de olsa.

"Pekâlâ, o zaman evine hoş geldin!" Işıl ışıl gülümsedi. "Dedikodulara göre annen de kasabadaymış."

Midem düğümlendi.

"Gerçekten mi? Ben... şey... henüz oraya uğramadım." *Dedikodulara göre* demek annemin ya kasabadaki iki marketten birinde ya da yerel barda görüldüğü anlamına geliyordu. İkinci olasılık daha yüksekti. Ama diğer yandan belki de bu iyi–

Bu cümleyi bitirme.

Annemin bana yardım etmek için burada olabileceğini düşünmek bile beni derin bir hayal kırıklığına uğratırdı. Kesin bir derdi vardı.

Boğazımı temizledim. "Baban nasıl?"

"İyi! Bu sefer her şeyi hallettiklerini düşünüyorlar." Suratı asıldı. "Başına gelenler için gerçekten üzgünüm, Georgia. Kocam bana böyle bir şey yapsa..." Başını iki yana salladı. "Her neyse, sen bunları hak etmedin."

"Teşekkürler." Bakışlarımı çevirince alyansını gördüm. "Dan'e benden selam söyle."

"Söylerim."

Ana caddeyi Norman Rockwell tablolarındaki gibi huzur verici sıcak tonlarda bir ışığa boğan öğleden sonra güneşine adım atıp rahat bir nefes aldım. Soyadımı geri almıştım ve kasaba tam da hatırladığım gibi görünüyordu. Aileler yaz havasının tadını çıkararak etrafta geziniyor, insanlar resmedilmeye değecek kadar güzel bir dağ manzarasına karşı arkadaşlarıyla sohbet ediyorlardı. Poplar Grove'un nüfusu rakımından daha azdı, burası yarım düzine trafik lambasının yeterli olduğu küçük bir kasabaydı ve halkı birbiriyle o kadar bütünleşmişti ki mahremiyet diye bir şey pek kalmamıştı. Ah bir de harika bir kitabevimiz vardı.

Üstelik orası büyükannemin eseriydi.

Belgelerimi kiralık arabamın ön koltuğuna attıktan sonra durdum. Annem şu an muhtemelen evdeydi, cenazeden sonra ondan anahtarları geri istememiştim. Aniden eve gitme hevesim kaçtı. Son birkaç ayda yaşadıklarım içimden merhametimi, gücümü, hatta umudumu söküp almıştı. Geriye sadece öfkem kalmışken anneme katlanabileceğimi sanmıyordum.

Ama şimdi evdeydim, burada yeniden bir bütün olana kadar gücümü toplayabilirdim.

Güç toplamak. Annemi görmeden önce ihtiyacım olan şey kesinlikle buydu. Caddenin karşısına geçip The Sidetable'a doğru

yürüdüm. Burası büyükannemin yakın arkadaşlarından biriyle açtığı dükkânın ta kendisiydi. Bıraktığı vasiyetnameye göre artık buranın gizli ortağı bendim. Ben bu dükkânın... her şeyiydim.

Eskiden Bay Navarro'nun evcil hayvan dükkânı olan yerin vitrininde satılık ilanını görünce göğsüm sıkıştı. Büyükannem geçen yıl onun öldüğünü söylemişti. Burası ana caddedeki en kıymetli yerdi. Neden bunca zamandır boş kalmıştı ki? Poplar Grove sıkıntıda mıydı? Midemi ekşiten bu ihtimalle kitapçıdan içeri girdim.

Parşömen ve çay kokusu toz ve ev kokusuna karışmış gibiydi. New York'ta yaşarken hiçbir zincir mağazada bu rahatlatıcı kokuya benzer bir şey bulamamıştım, sadece içime çektiğim nefesle bile üzüntüden gözlerim doldu. Büyükannem öleli altı ay olmuştu ve onu o kadar özlemiştim ki ardında bıraktığı boşluk yüzünden göğsüm parçalanacakmış gibi hissediyordum.

"Georgia?" Tezgâhın arkasında duran Bayan Riviera'nın ağzı anlık bir şaşkınlıkla açık kaldı, ardından telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırırken kocaman gülümsedi. "Bir saniye bekle, Peggy."

"Merhaba, Bayan Riviera." Gülümsedim ve memnuniyetini belli eden o içten, tanıdık yüzüne bakarak el salladım. "Benim yüzümden kapamayın. Sadece şöyle bir uğradım."

"Peki, seni görmek harika!" Telefona bakarak, "Seninle konuşmuyordum, Peggy. Georgia şimdi kapıdan içeri girdi," dedi. Sıcacık kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Evet, *o* Georgia."

Onlar sohbetlerine devam ederken bir kez daha el sallayıp koca bir rafın büyükannemin yazdığı kitaplara ayrıldığı romantik kitaplar bölümüne doğru ilerledim. Yayımlanan son romanını elime aldım ve yüzünü görebilmek için şömizli kapağı açtım. Gözlerimizin mavisi aynıydı ama o, bir zamanlar simsiyah olan saçlarını yetmiş beşinci yaş gününde –annemin beni kapısının önüne ilk bırakışından bir yıl sonra– boyamayı bırakmıştı.

Kitaptaki fotoğrafında ipek bir bluz giymişti ve kulaklarını inci küpeler süslüyordu ama aslında büyükannem, üzerinde bahçede çalışmaktan tozlanmış bir tulum ve kafasında tüm ülkeyi gölgeleyebilecek kadar büyük şapkayla gezen bir kadındı. Gülümsemesiyse aynıydı. Sırf o gülümsemenin farklı bir versiyonunu görmek için daha önceki yıllarda yazdığı başka bir kitabı elime aldım.

Kapının üstündeki çan çınladı ve bir saniye sonra cep telefonuyla konuşan bir adam tam arkamdaki kurgu bölümünde gezinmeye başladı.

"Modern zamanın Jane Austen'ı," diye fısıldayarak okudum kapaktaki alıntıyı. Büyükannemin tanıdığım en romantik insan olması, buna rağmen hayatının büyük kısmını yalnız geçirmesi ve sadece birkaç yıl tadabildiği aşk hakkında kitaplar yazması beni hep şaşırtmıştı. Büyükbaba Brian'la evlenmiş ama kanser büyükbabamı yiyip bitirmeden önce birlikte sadece on yıl geçirebilmişlerdi. Belki de bizim ailenin kadınları aşk konusunda lanetliydi.

"Bu da ne böyle?" diye sordu adam yüksek sesle.

Kaşlarım yukarı kalktı, omzumun üstünden arkama baktım. Elinde, kapağında iki insanın neredeyse öpüşmek üzere olduğu klasik pozda –ne şaşırtıcı– durdukları bir Noah Harrison kitabı tutuyordu.

"Çünkü And Dağları'nın ortasında e-postalarımı kontrol etmiyordum, yani evet, yenisini ilk kez görüyorum." Adam bir başka Harrison kitabı alıp elindekiyle yan yana tutarken âdeta öfkeden köpürüyordu. Kapaklarda iki farklı çift, tam olarak aynı pozu vermişti.

Kesinlikle kendi seçtiğimi ya da bu bölümdeki herhangi bir kitabı tercih ederdim.

"Tıpatıp aynı görünüyorlar, sorun bu. Eskisindeki sorun neyse... Evet, öfkeliyim! On sekiz saattir yoldayım ve eğer unuttuysan söyleyeyim buraya gelmek için araştırma gezimi

yarıda kesmek zorunda kaldım. Sana *tıpatıp* aynı göründüklerini söylüyorum. Bekle, kanıtlayacağım. Hanımefendi?"

"Evet?" Yavaşça dönerken iki kitabın yüzüme dayandığını gördüm. *Kişisel alan nedir bilmiyor mu bu adam?*

"Bunlar size göre aynı mı?"

"Evet. Birinin, diğerinin yerine kullanılabileceği kadar benzediğini söyleyebilirim." Büyükannemin kitaplarından birini rafa geri koyarken, onun kitaplarından biriyle her karşılaştığımda yaptığım gibi içimden küçük bir veda sözü fısıldadım. Ona olan özlemim bir gün azalacak mıydı?

"Gördün mü? Çünkü aynı görünmemeleri gerekiyordu!" diye çıkışan adamın hattın diğer ucundaki zavallıya söylendiğini umdum çünkü o ses tonunu bana karşı kullandıysa hiç iyi şeyler olmayacaktı.

"Bu perspektiften bakacak olursak tüm kitaplarının içerikleri de aynı," diye mırıldandım. *Lanet olsun.* Kendimi tutamadan ağzımdan kaçmıştı. Sanırım ağzımın filtresi de duygularım kadar uyuşmuş hâldeydi. "Özür dilerim–" Ona döndüm, başımı kaldırınca bir çift koyu renk gözün üstünde şaşkınlıkla kalkmış aynı koyulukta iki kaş gördüm. *Vay canına.*

Paramparça olmuş kalbim, tıpkı büyükannemin kitaplarındaki her ana kadın karakterin kalbi gibi hızlandı. Şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adamdı ve bir film yönetmenin eski karısı olarak epeyce yakışıklı erkek görmüştüm.

Ah hayır, hayır, hayır. Senin yakışıklı erkeklere karşı bağışıklığın var, diye uyardı beynimin mantıklı tarafı ama ben onu dinlemek yerine adama bakmakla meşguldüm.

"İçerikleri aynı de–" Gözlerini kırpıştırdı. "Seni sonra arayacağım." İki kitabı tek eline aldı, telefonu kapatıp cebine soktu.

Benim yaşlarımda görünüyordu, yirmilerinin sonu ya da otuzlarının başındaydı, boyu en az bir seksendi; bronz tenine gelişigüzel dökülen, yataktan yeni kalkmış gibi görünen dağınık siyah saçları, kavisli kara kaşlarına ve inanılmaz derecede

koyu kahverengi gözlerine dek dökülüyordu. Burnu düzgündü, içimde bana uzun zamandır öpülmediğimi hatırlatacak kadar şehvet uyandıran dolgun dudakları vardı ve çenesi kirli sakalıyla gölgelenmişti. Köşeli, sivri hatları vardı ve kollarındaki kaslara bakarak bir spor salonunun... ve muhtemelen bir yatak odasının müdavimi olduğuna dair bahse girebilirdim.

"Az önce hepsinin içeriğinin aynı olduğunu mu söylediniz?" diye sordu yavaşça.

Gözlerimi kırpıştırdım. *Doğru ya. Kitaplar.* Güzel bir yüz görür görmez bahsedilen şeyi unuttuğum için içten içe kendimi tokatladım. Soyadımı daha yirmi dakika önce geri almıştım ve hayatımda bir süreliğine erkeklere yer yoktu. Ayrıca adam buralı bile değildi. On sekiz saat yolculuk yapmış olsun ya da olmasın, özel dikim pantolonunun tasarımcı elinden çıktığı çok belliydi, beyaz keten gömleğinin kolları hiç de öyle sıradan olmayan rahat, dağınık tarzda katlanmıştı. Poplar Grove'daki erkekler ne bin dolarlık pantolon giyerlerdi ne de New York aksanıyla konuşurlardı.

"Hem de fazlasıyla. Oğlan kızla tanışır, âşık olurlar, bir trajedi yaşanır, biri ölür." Omuz silktim, yanaklarımdan yukarı tırmanıp beni ele verecek bir sıcaklık hissetmediğim için kendimle gurur duyuyordum. "Araya sıkıştırılmış mahkeme draması, pek tatmin etmeyen ama şiirsel olan bir seks ve belki bir sahil sahnesi, hepsi bu kadar. Aradığınız buysa her iki kitap da sizi hayal kırıklığına uğratmaz."

"Tatmin edici olmayan mı?" Kitaplara bakarken kaşları çatıldı ardından bana baktı. "Biri *her zaman* ölmüyor."

Sanırım birkaç Harrison kitabı okumuştu. "Tamam, yüzde seksen diyelim. Alın ve kendiniz görün," diye önerdim. Parmağımla romantik tabelasını göstererek, "Kitaplarının bu tarafa değil de şu taraftaki raflara dizilmesinin nedeni bu," dedim kurgu tabelasını işaret ederek.

Şaşkınlıktan ağzı kısacık bir an açık kaldı. "Belki de hikâyelerinde seks ve gerçekçi olmayan beklentilerden fazlası vardır." En nefret ettiğim konulardan birine parmak basarak cazibesini biraz kaybetmişti.

Tüylerim diken diken oldu. "Romantizm gerçekçi olmayan beklentiler ve seksle ilgili değildir. Sevgi ve evrensel bir deneyim olarak kabul edilebilecek bir şey aracılığıyla zorlukların üstesinden gelmekle ilgilidir." Yirmi sekiz yıllık hayatımda büyükannemin ve okuduğum binlerce aşk romanının bana öğrettiği şey buydu.

"Ve anlaşılan o ki *tatmin edici seksle*." Tek kaşını yay gibi kaldırdı.

Dudaklarından dökülen o kelimeyi söyleme şekline karşı tenimin kızararak tepki vermemesi için dua ettim.

"Bakın seksi sevmiyorsanız ya da bir kadının cinselliğini benimsemesinden rahatsız oluyorsanız bu, kitabın türünden ziyade sizden kaynaklanan bir sorun olabilir, öyle değil mi?" Başımı yana eğdim. "Yoksa itirazınız mutlu sonlara mı?"

"Sekse, cinselliklerini benimseyen kadınlara ve mutlu sonlara bayılırım." Sesi hırıltılı çıkmıştı.

"O hâlde bunlar kesinlikle size göre kitaplar değil çünkü aktardığı tek şey sonsuz bir acı ama aradığınız buysa tadını çıkarın." *Buz Kraliçesi'ni geride bırakmak buraya kadarmış.* İşte, bir kitapçıda resmen bir yabancıyla tartışıyordum.

Adam başını iki yana salladı. "Bunlar aşk hikâyeleri. Burada öyle yazıyor." İçinde, büyükanneme ait bir alıntının olduğu kapaklardan birini gösterdi. *O meşhur* alıntı. Yayıncısının büyükannemden ısrarla istediği, onun da sonunda pes ederek kaleme aldığı ve yayıncının bu yazılanlardan işine yarayacak bir metin çıkarmaya çalıştığı bir alıntıydı.

"Kimse Noah Harrison gibi aşk hikâyesi yazamaz," diye okurken dudaklarım hafif bir tebessümle seğirdi.

"Scarlett Stanton'ın hayli saygın bir aşk romanı yazarı olduğunu söyleyebilirim, sizce de öyle değil mi?" Yüzüne öldürücü

derecede seksi bir tebessüm yayıldı. "O aşk hikâyesi diyorsa o zaman kesinlikle öyledir."

İnsanın aklını başından alacak kadar yakışıklı biri, nasıl oluyordu da beni böylesine çileden çıkarabiliyordu?

"Scarlett Stanton'ın kendi döneminin muhtemelen *en* saygın aşk kitapları yazarı olduğuna katılıyorum." Başımı iki yana sallayıp büyükannemin diğer kitabını yerine bıraktım ve sanki kendisini tanıyormuş gibi onun adını rahatlıkla kullanıp prim yapmaya çalışan bu adama tamamen patlamadan önce arkamı dönüp uzaklaştım.

"O hâlde onun yorumu dikkate alınabilir, doğru mu? Yani bir erkek aşk hikâyesi okumak isterse. Yoksa sadece kadınların yazdığı aşk hikâyelerini mi onaylıyorsunuz?" diye seslendi arkamdan.

Şaka mı yapıyordu? Koridorun sonunda durdum ve öfkeme yenik düşerek ona döndüm. "O alıntıdaki cümlenin devamını bilmiyorsunuz."

"Bu da ne demek?" Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi.

"Aslında söylediği bu değildi." Tam olarak ne söylediğini hatırlamaya çalışırken tavana baktım. "Neydi... *Kimse Noah Harrison gibi aşk hikâyesi adı altında acı verici, depresif kurgular yazamaz.* Yayıncı, onun bu cümlesini arka kapak yazısı için kırptı." *Bu biraz fazla oldu.* Kafamın içinde büyükannemin sesini duyar gibi oldum.

"Ne?" Floresan ışıkları altında hareket ettiğinden olsa gerek beti benzi atmış gibi görünüyordu.

"Bakın, bu her zaman olur." İç çektim. "Farkında mısınız bilmem ama burada, Poplar Grove'da hepimiz Scarlett Stanton'ı gayet iyi tanırdık ve o asla fikirlerini kendine saklayan biri değildi." *Sanırım bu durum genetikti.* "Yanlış hatırlamıyorsam Noah Harrison'ın betimlemeye karşı doğal bir yeteneği ve... aliterasyona düşkün olduğunu da söylemişti." Bunlar söyle-

diği en nazik şeylerdi. "Karşı olduğu şey yazım şekli değil, hikâyeleriydi."

Çenesinde bir kas seyirdi. "Pekâlâ, aşk hikâyelerinde aliterasyonu severim." İki kitabı da alıp kasaya doğru yürüdü. "Tavsiyeniz için teşekkür ederim, Bayan..."

"Ellsworth," diye yanıtladım otomatik olarak ama isim dudaklarımdan çıkarken hafifçe yüzümü buruşturdum. *Artık ismim bu değil.* "İyi okumalar, Bay..."

"Morelli."

Başımı sallayıp uzaklaştım. Bayan Riviera kitapları kasadan geçirirken adamın kapıdan çıkışımı izlediğini hissedebiliyordum.

Huzur bulmak buraya kadardı. Bu ağız dalaşının en kötü yanı ne miydi? Belki de adam haklıydı, belki de büyükannemin yazdığı kitaplar hakikaten gerçekçi değildi. Bildiğim tek mutlu son, en yakın arkadaşım Hazel'e aitti ve o da daha sadece beş yıllık evli olduğundan kesin bir şey söylemek mümkün değildi.

Beş dakika sonra sokağımıza girip büyükannemin sahibi olduğu diğer kiralık mülklere yakın Grantham kır evinin önünden geçtim. Boş görünüyordu ki bu... bir ilkti. Poplar Grove, Breckenridge'e yalnızca yarım saat uzaklıkta olduğundan buradaki evler asla uzun süre boş kalmazdı.

Lanet olsun. Gayrimenkul danışmanıyla herhangi bir anlaşma yapmadın. Muhtemelen onunki de düzinelerce dinlenmemiş sesli mesaj ya da okumadığım binlerce e-postamın arasındaydı. En azından sesli mesaj kutusu artık yeni mesajları kabul etmiyordu ama e-postalar birikmeye devam ediyordu. Kendimi toplamam gerekiyordu. Dünyanın geri kalanı Damian'ın kalbimi kırmış olmasını umursamıyordu.

Büyüdüğüm evin garaj yoluna girip arabayı park ettim. Yarım daire şeklindeki giriş yolunun en başına başka bir araba park etmişti.

Annem burada olmalı. Üstümden bir türlü gitmek bilmeyen yorgunluk baştan ayağa yayılarak daha da büyüdü.

Valizlerimi daha sonra almak üzere geride bırakıp yanıma yalnızca el çantamı alarak eski Amerikan mimarisiyle inşa edilmiş yetmiş yıllık evin kapısına doğru yürüdüm. *Çiçekler yok.* Sağda solda uzun ömürlü çiçeklerden vardı ama hepsi kurumuştu, yılın bu zamanında yol boyunca uzanan rengârenk çiçek tarhlarından eser yoktu.

Büyükannemin uzun süreli eğilemeyeceği kadar güçsüz olduğu son birkaç yılda, çiçek dikmesine yardım etmek için buraya gelmiştim. Zaten Damian'ın da beni özlediği falan yoktu... gerçi bunun nedenini artık biliyordum.

"Merhaba?" diye seslendim antreye girerken. Havadaki yoğun kül kokusu midemi bulandırdı. Büyükannemin evinde *sigara* mı içiyordu? Parkeler kıştan beri silinmemiş gibi görünüyordu ve antredeki konsolun üstünde kalın bir toz tabakası vardı. Büyükannem evini böyle görse delirirdi. Lydia neredeydi? Büyükannemin muhasebecisinden hizmetlinin maaşını ödemeye devam etmesini istemiştim.

Oturma odasının kapıları ardına kadar açıldı ve annem birini bekliyormuşçasına şık kıyafetler içinde ortaya çıktı. Beni görünce yüzündeki o devasa gülümseme bir anlığına bocalasa da kendini hızla toparladı.

"Gigi!" Kollarını açtı, her zamanki gibi iki saniyeliğine sırtımı sıvazladı, bu ilişkimizi az çok tanımlayan bir hareketti.

Tanrım, bu lakaptan nefret ediyordum.

"Anne? Burada ne yapıyorsun?" diye sordum nazikçe çünkü sinir krizine girsin istemiyordum.

Gerildi, geri çekildi ve gülümsemesi tereddütlü bir hâl aldı. "Şey... aslında seni bekliyordum, tatlım. Büyükanneni kaybetmenin büyük bir darbe olduğunu biliyordum, şimdi de kocanı kaybettiğin için sığınacak güvenli bir limana ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Beni baştan ayağa süzüp omuzlarımı

kavrarken yüzünde anlayışlı bir ifade vardı, kavisli kaşını kaldırarak incelemesini bitirdi. "Kesinlikle kalbi kırık biri gibi *görünüyorsun*. Şu an zor olduğunu biliyorum ama bir dahaki sefere daha kolay olacak."

"Bir dahaki sefer diye bir şey olmasını istemiyorum," diye itiraf ettim usulca.

"Hiç istemeyiz." Bana, daha önce hiç olmadığı kadar şefkatli bir ifadeyle bakıyordu.

Omuzlarım çöktü, yıllar içinde kendimi korumak için inşa ettiğim kalın duvarlarım çatladı. Belki annem beyaz bir sayfa açıyor, her şeye yeniden başlıyordu. Birlikte vakit geçirmeyeli yıllar olmuştu. Belki de sonunda ilişkimizde öyle bir noktaya gelmiştik ki birbirimizi...

"Georgia?" diye seslendi bir adam açık duran çift kanatlı cam kapıların ardından. "Geldi mi?"

Kaşlarım havaya kalktı.

"Christopher, bir saniye izin verebilir misin? Az önce kızım geldi." Annem ilk dört kocasını kendine bağlayan milyon dolarlık gülümsemesini takındı, ardından oturma odasını görmeme fırsat vermeden beni elimden tutup mutfağa çekti.

"Anne, neler oluyor? Sakın yalan söylemeye kalkma." *Lütfen dürüst ol.*

Bir anda değişen ifadesi bana duygusal olarak erişilmez olmasının yanı sıra ânında taktik değiştirme yeteneğinin de olduğunu hatırlattı. Bu iki konuda tam bir ustaydı. "Bir iş anlaşması yapıyorum," dedi usulca, kelimelerini özenle seçiyor gibiydi. "Endişelenecek bir şey yok, Gigi."

"Bana öyle seslenme. Bundan nefret ettiğimi biliyorsun." Gigi camdan uzaklaşan arabaları izlemeye meraklı küçük bir kız çocuğuydu ama ben artık büyümüştüm. "Bir iş anlaşması mı?" Gözlerimi kıstım.

"Her şey senin eve dönmeni beklerken oldu. İnanması o kadar zor mu? İyi bir anne olmaya çalıştığım için kızacaksan

kız." Çenesini kaldırıp hızla gözlerini kırpıştırdı, dudakları sanki onu incitmişim gibi büzülmüştü.

Tüm bunlara kanmıyordum.

"Peki o adam adımı nereden biliyor?" Burada yanlış bir şeyler vardı.

"Damian yüzünden herkes adını biliyor." Annem yutkundu, mükemmel topuz yapılmış abanoz rengi saçlarına dokundu ama bu onu ele veren bir hareketti. Yalan söylüyordu. "Canının yandığının farkındayım ama kartlarımızı doğru oynarsak gerçekten onu geri kazanma şansın olduğunu biliyorum."

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Annemi orada bırakıp yüzümde bir gülümsemeyle oturma odasına girdim.

İki adam ânında ayağa fırladı. İkisi de takım elbise giymişti ama az önce açık kapıdan bakan adam diğerinden en az yirmi yaş büyük görünüyordu.

"Kabalık ettiğim için özür dilerim. Ben Georgia Ells–" *Lanet olsun.* Boğazımı temizledim. "Georgia Stanton."

"Georgia mı?" Yaşlı adamın yüzünün rengi soldu. "Christopher Charles," dedi yavaşça, bakışları annemin içeri girdiği kapıya kaydı.

İsmini duyunca kim olduğunu hatırladım. Büyükannemin yayıncısıydı. On yıl önce, doksan bir yaşında son kitabını yazdığında bu adam yazı işleri müdürüydü.

"Adam Feinhold. Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Stanton," dedi daha genç olan. İkisi de annemle bana bakarken bembeyaz olmuştu.

"Herkes tanıştığına göre, Gigi, susamadın mı? Hadi sana içecek bir şey hazırlayalım." Annem elini uzatarak telaşla bana doğru yürüdü.

Onu görmezden gelip oturma düzeninin en başındaki büyük berjere geçerek kendimi tanıdık rahatlığına bıraktım. "Peki büyük büyükannemin yayıncısını ta Colorado, Poplar Grove'a getiren şey tam olarak nedir?"

"Tabii ki basit bir kitap anlaşması için buradalar." Annem bana en yakın kanepenin ucuna oturup elbisesini düzeltti.

"Ne kitabı?" diye sordum doğrudan Christopher ve Adam'a. Annemin pek çok yeteneği vardı ama yazmak bunlardan biri değildi ve yayıncıların sırf eğlence olsun diye bir uçağa atlamayacağını bilecek kadar çok kitap anlaşması görmüştüm.

Christopher ve Adam şaşkınlıkla birbirlerine bakınca sorumu tekrarladım.

"Ne kitabı?"

"Sanırım ismi henüz yok," diye cevapladı Christopher yavaşça.

Tüm vücudum kaskatı oldu. Bildiğim kadarıyla büyükannemin isim koymadığı ya da satmadığı tek *bir* kitabı vardı. *Annem buna cüret edemezdi... değil mi?*

Christopher yutkundu ve anneme baktı. "İmzaları tamamlayıp taslağı alma aşamasındaydık. Scarlett'ın bilgisayar kullanmaktan hoşlanmadığını biliyorsunuz, biz de var olan tek orijinal kopya gibi değerli bir şeyin kargoda kaybolması riskini göze almak istemedik."

Tuhaf bir kahkaha attılar, annem de onlara eşlik etti.

"Ne kitabı?" Bu kez anneme sordum, midem düğümleniyordu.

"Onun ilk ve... son kitabı." Gözlerindeki mahcubiyet inkâr edilemezdi ve bu bakışın kalbimi böyle acıtmasından nefret ediyordum. "Büyükbaba Jameson'la ilgili olan."

Az kalsın büyükannemin çok sevdiği o İran halısının üzerine kusacaktım. "O kitap tamamlanmadı."

"Elbette tamamlanmadı, canım. Ama tamamlansın diye bu iş için en iyi kişiyi işe aldıklarından emin oldum," dedi annem mide bulantımı hiç hafifletmeyen duygusal bir ses tonuyla. "Büyükanne Scarlett'ın son sözlerinin yayımlanmasını isteyeceğini düşünmüyor musun?" Sonra bana *o gülümsemeyle* baktı. Dışarıdan bakanlara samimi ve iyi niyetli görünen ama misafirlerin önünde

onu utandırmaya cesaret edersem bunu ödeteceğini ima eden o tehditkâr gülümsemeyle.

Annem beni o kadar iyi eğitmişti ki ona aynı gülümsemeyle karşılık verdim. "Pekâlâ anne, bence büyükannem o kitabın yayımlanmasını isteseydi yazmayı bitirirdi." Annem bunu nasıl yapardı? Arkamdan *o* kitap için nasıl anlaşma yapardı?

"Sana katılmıyorum." Annem kaşlarını kaldırdı. "O kitabın mirası olduğunu söyledi, Gigi. Duygularıyla başa çıkamadığı için kitabı bitiremedi, bu yüzden onun adına bunu biz yapmalıyız. Sence de öyle değil mi?"

"Hayır. Onun tek vârisi benim, edebi eserlerinin üstünde benden başka hak sahibi olmadığından, tek önemli şey benim ne düşündüğüm." Gerçekleri, mümkün olduğunca duygusuz bir tavırla yüzüne çarptım.

Maskesini düşürdü ve bana şok içinde baktı. "Georgia, eminim buna itiraz—"

"Yani ikinizin de adı Georgia mı?" diye soran Adam'ın sesi yükselmişti.

Parçalar yerine otururken gözlerimi kırpıştırdım, ardından bir kahkaha patlattım. "Bu çok iyi." Sadece arkamdan iş çevirmiyordu, benmiş gibi davranıyordu.

"Gigi..." diye yalvardı annem.

"Size Georgia Stanton olduğunu mu söyledi?" diye bir tahmin yürüttüm tüm dikkatimi odadaki iki adama çevirerek.

"Ellsworth, ama evet." Christopher başını salladı, olan biteni anlamaya başlarken yüzü kızardı.

"Değil. Onun adı Ava Stanton-Thomas-Brown-O'Malley... Yoksa hâlâ Nelson mı? Soyadını geri aldın mı bilmiyorum." Anneme kaşlarımı kaldırarak baktım.

Annem ayağa fırlayıp bana ters ters baktı. "Mutfak. Hemen."

"Bize bir saniye müsaade edin." Kandırılmış yayıncılara hızlıca gülümsedikten sonra mutfağa yöneldim çünkü bir açıklama istiyordum.

"Bunu mahvetmeyeceksin!" diye çıkıştı annem, büyükannemin her cumartesi yemek pişirdiği mutfağa girdiğimizde.

Tabaklar tezgâhın üstüne saçılmıştı, bozulmuş yiyeceklerin kokusu her yeri sarmıştı.

"Lydia'ya ne oldu?" diye sordum dağınıklığı işaret ederek.

"Onu kovdum. Çok meraklıydı." Annem omuz silkti.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Cenazeden beri. Seni bekliyor–"

"Kes şunu. Lydia'yı kovdun çünkü kitabı aradığını bana söylerdi." Delicesine bir öfke damarlarımda gezinirken çenem kasıldı. "Bunu nasıl yaparsın?"

Omuzları düştü. "Gigi..."

"Sekiz yaşımdan beri bu isimden nefret ediyorum. Tekrar söylüyorum, şunu kullanmayı kes," diye çıkıştım. "Gerçekten ben gibi davranmaktan paçayı sıyırabileceğini mi düşündün? Avukatları var anne! Er ya da geç kimliğini açıklamak zorunda kalacaktın."

"Eh, sen gelene kadar gayet iyi idare ediyordum."

"Peki ya Helen?" diye homurdandım. "Bana büyükannemin taslağını temsilcisinden habersiz satmaya çalıştığını söyleme."

"Bana resmen bir teklif yaptıkları anda ona haber verecektim. Yemin ederim. Onlar sadece kitaba göz atmak için buradalar."

Başımı iki yana salladım, bu tavrı düpedüz... Bunu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyordum.

Onun kalbini kıran benmişim gibi iç çekti, gözleri yaşlarla doldu. "Çok üzgünüm, Georgia. Çaresizdim. Lütfen benim için bunu yap. Ödeyecekleri avans ayağa kalkmama yardımcı olacak..."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi ona diktim. "Tek derdin para mı?"

"Gerçekten!" Elleriyle tezgâha vurdu. "Kendi büyükannem beni vasiyetinden *senin* yüzünden çıkardı. *Her şeyi* sen aldın ve bana hiçbir şey kalmadı."

Suçluluk, bazı annelerin asla anne olmak istemediğini ve annemin de bu gruba dâhil olduğunu bir türlü anlamak istemeyen kalbimin, inkâr içinde yaşayan o korunmasız kısmını ele geçirdi. Büyükannem onu vasiyetinden çıkarmıştı ama bunun nedeni ben değildim. "Burada verecek hiçbir şey yok, anne. Büyükannem o kitabı asla bitirmedi ve sebebini de bal gibi biliyorsun. Bunu sadece ailesi için yazdığını söyledi."

"Onu *benim* babam için yazdı! Ve ben de ailenin bir parçasıyım! Lütfen, Georgia." Etrafı gösterdi. "Tüm bunlar senin olsun. Bırak sadece *o* benim olsun, yemin ederim parayı seninle paylaşacağım."

"Bunun parayla ilgisi yok." Kitabı ben bile okumamıştım ama annem onu bir yayıncıya vermek mi istiyordu?

"Dedi milyonları olan kız."

Tezgâhın kenarlarını tutup derin nefesler alarak kalp çarpıntımı yatıştırmaya, baştan ayağa saçma olan bir olayda mantık aramaya çalıştım. Mali açıdan rahat mıydım? Evet. Ama büyükannemin milyonları tam da istediği gibi hayır kurumlarına bağış için ayrılmıştı ve annem yardıma muhtaç biri değildi.

Yine de o, ailemden hayatta kalan tek *kişiydi*.

"Lütfen, tatlım. Sadece şartlarını bir dinle. Tek istediğim bu. Benim için en azından bu kadarını yapamaz mısın?" Sesi titredi. "Tim beni terk etti. Ben... şu an beş parasızım."

İtirafı yeni boşanmış ruhuma dokundu. Büyükannemin *Stanton mavisi* dediği aynı renkteki gözlerimiz buluştu. Elimde sadece annem kalmıştı ve aradan geçen yıllara, aldığım terapilere rağmen onu memnun etme dürtümden kurtulmayı asla başaramamıştım. Kendimi ona kanıtlama isteğimden bir türlü vazgeçemiyordum.

Elbette hayalimde bunu parayla yapmıyordum.

Ama bu benim değil, *onun* karakterini ortaya koyuyordu.

"Dinleyeceğim ama hepsi o kadar."

"Tek istediğim bu." Annem minnet dolu bir tebessümle başını salladı. "Gerçekten senin için kaldım," diye fısıldadı. "Kitabı tesadüfen buldum."

"Hadi gidelim." *Sana inanmaya başlamadan önce.*

Adamlar anneme sundukları şartları anlatırken seslerinde hafif bir umutsuzluk vardı. Bunu gözlerinde de görebiliyordum, âdeta bir altın madeni olan Scarlett Stanton'ın son kitabı parmaklarının arasından kayıp gidiyordu çünkü aslında onu hiç elde edememişlerdi.

"Helen'i aramam lazım. Eminim büyükannemin temsilcisini hatırlıyorsunuzdur," dedim onlar bitirdikten sonra. "Film hakları söz konusu bile değil. Bu konuda büyükannemin ne düşündüğünü biliyorsunuz." Büyükannem film uyarlamalarından nefret ediyordu.

Christopher'ın yüzü asıldı.

"Bu arada Ann Lowell nerede?" Yirmi yılı aşkındır büyükannemin editörüydü.

"Geçen yıl emekli oldu," diye yanıtladı Christopher. "Kadromuzdaki en iyi editör Adam ve kitabı tamamlaması için buraya en iyi yazarını getirdi ki bize, bu kısmın kitabın üçte biri kadar olduğu söylendi?" dedi anneme bakarak.

Annem başını sallayarak onayladı.

Okumuş muydu? İçime yayılan kıskaçlığın tadını alabiliyordum.

"Bu adam bu iş için en iyisi," dedi Adam saatine bakarak. "Milyonlarca satış yaptı, olağanüstü bir yazım dili var, eleştirmenlerin bayıldığı biri ve en önemlisi müthiş bir Scarlett Stanton hayranı. Tüm yazdıklarını en az iki kez okudu ve bu projeyi hızlıca bitirebilmemiz için sonraki altı ayını boşalttı." Bana güven verici bir gülümsemeyle bakmaya çalıştı.

Başaramadı.

Gözlerimi kıstım. "Büyükannemin kitabını bitirmesi için bir erkekle mi anlaştınız?"

Adam yutkundu. "O gerçekten bu iş için biçilmiş kaftan, yemin ederim ki öyle. Hem anneniz doğru kişinin seçildiğinden emin olmak için onunla görüşmek istedi, yani kendisi burada."

Gözlerimi kırpıştırdım, şaşkınlığımın nedeni hem annemin bu kadar titiz davranması hem de yazarın... *Hayır.*

"En son ne zaman kendini birine kanıtlamak zorunda kaldı hatırlamıyorum bile." Christopher kıkırdadı.

Düşüncelerim, devrilen domino taşları gibi üst üste yığıldı. *İmkânsız.*

"Şu an burada mı?" diye sordu annem kapıya bakıp eteğini düzeltirken.

"Az önce aracını kapıya park etmiş." Adam, Apple saatini işaret etti.

"Georgia, sen otur. Ben misafirimizi karşılayacağım." Annem kanepeden kalkıp kapıya koşarak üçümüzü, sadece sarkaçlı duvar saatinin tik taklarının böldüğü tuhaf bir sessizlikle baş başa bıraktı.

"Geçen yıl bir galada eşinizle tanıştım," dedi Christopher zoraki bir gülümsemeyle.

"Eski eşim," diye düzettim.

"Doğru." Yüzünü buruşturdu. "Son filminin çok abartıldığını düşünüyorum."

Büyükanneminki dışında Damian'ın yönettiği tüm filmler abartılmıştı ama o konuya girmeyecektim.

Antreden boğuk bir kahkaha sesinin gelmesiyle ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Geldi!" dedi annem neşeyle cam kapıları açarken.

Annemle birlikte adam da içeri girerken ayağa kalktım ve içeri girenin kim olduğunu gördüğümde nasıl olduysa dengemi korumayı başardım.

Yüzündeki o işveli gülümsemesi beni gördüğü anda hayalet görmüş gibi silinip gitti.

Midem kasıldı.

"Georgia Stanton sizi–" diye başladı Christopher.

"Noah Harrison," diye tahmin yürüttüm.

Noah, yani kitapçıdaki yabancı, başını sallayarak onayladı.

Adamın ne denli yakışıklı olduğu umurumda değildi. Büyükannemin kitabına el sürmesinin tek yolu cesedimi çiğnemesiydi.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

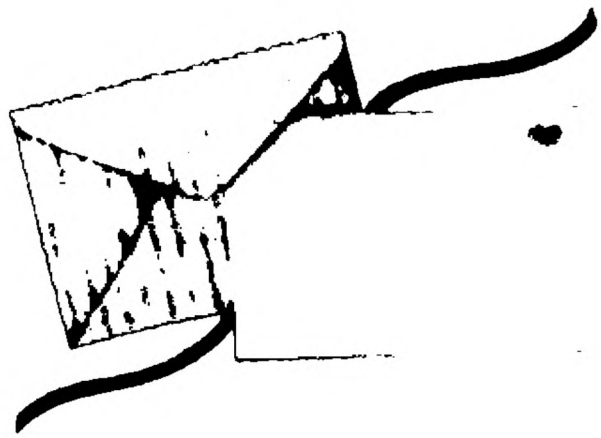

İKİNCİ BÖLÜM

Noah

Scarlett, benim Scarlett'im.

Bu mektubu Atlantik'i yarıladığında, güzel ve inatçı fikrini değiştiremeyeceğin kadar uzaklaştığında bulacağını umuyorum. Bu kararı birlikte aldığımızı biliyorum ama seni aylar ya da yıllarca göremeyecek olmak beni mahvediyor. Dayanmamı sağlayan tek şey güvende olacağınızı bilmek. Bu gece, bu mektubu yazmak için yatağımızdan çıkmadan önce seninle ilgili her şeyi ezberlemeye çalıştım. Saçlarının kokusunu, tenin verdiği hissi. Işıl ışıl gülüşünü ve benimle dalga geçerken dudaklarını büküşünü. Her baktığımda bana diz çöktüren o muhteşem mavi gözlerini. Onları Colorado göğünün altında görmek için sabırsızlanıyorum. Sen güçlü ve benim olabileceğimden çok daha cesursun, aşkım. Şu an baş etmen gereken şeyi asla hafife alamam. Seni seviyorum, Scarlett Stanton. Seni ilk dans ettiğimiz andan beri seviyorum ve hayatımın

geri kalanında da sevmeye devam edeceğim. Aramızda bir okyanus varken bu sözlerimden güç al. William'ı benim için öp. Onu güvende tut, yanından ayırma, beni özlemeye zaman bile bulamadan sirenlerin, bombaların, görevlerin, savaşların değil, sadece aşkımızın olacağı yerde, evde sizinle olacağım.

Yakında görüşeceğiz,

Jameson

Stanton. Kitapçıdaki güzel, sinir bozucu kadın Georgia –lanet olası– Stanton'mış.

Yıllar sonra ilk kez dilim tutuldu.

Hani birinin tamamen yabancı birine baktığı ve hemen *anladığı* o ânı kitaplarımda sıkça yazsam da daha önce hiç yaşamamıştım. Sonra kadın, elinde en sevdiğim yazarın kitabıyla döndü, kitaba sanki gözlerindeki tüm acıyı dindirebilirmiş gibi bakıyordu ve ben onun ne söylediğini fark edip her şey paramparça olmadan önce bir anlığına o ânı yaşadım.

Kimse Noah Harrison gibi aşk hikâyesi adı altında acı verici, depresif kurgular yazamaz. Kitapçıda söylediği sözler, kızgın bir maşayla damgalanmış gibi yakıcı bir acıyla zihnime kazınmıştı.

"Noah?" diyen Chris duruma el koyuyormuş gibi bir ifadeyle son boş koltuğu işaret etti.

"Elbette," diye mırıldandım ama Georgia'ya doğru yürüdüm. "Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum, Georgia."

Canlı, kristal mavisi gözlerinin aksine tokalaşmak için uzattığı eli sıcaktı. Gerçekte kim olduğunu öğrendikten sonra bile ona karşı hissettiğim o ani çekimden kurtulmanın imkânı yoktu. Elimde değildi. Kitapçıda söyledikleri karşısında ne diyeceğimi bilememem yeterince garip değilmiş gibi işte şimdi burada yine boğazım düğümleniyordu.

Muhteşemdi, gerçekten nefes kesiciydi. Dalgalar hâlinde dökülen saçları o kadar siyahtı ki neredeyse lacivert ışıltılar saçıyordu ve narin fildişi rengi teniyle oluşturduğu tezatlık, aklıma milyon tane farklı Pamuk Prenses alıntısı getiriyordu. *Bu kadın sana göre değil, Morelli. O seninle hiçbir şey yapmak istemiyor.*

Ama *onu* istiyordum. Bu kadını tanımam gerekiyordu, bunu tüm benliğimle hissediyordum.

Ben elini bırakırken, "Gerçekten kendi kitaplarını mı aldın?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Çenem kasıldı. Elbette hatırladığı şey buydu. "Onları geri bırakıp söylediklerinin fikrimi değiştirdiğini düşünmene izin mi verecektim?

"Başladığınız işi bitirme şeklinizi tebrik ediyorum." Son derece öpülesi dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Ama içinde bulunduğumuz ânın bu kadar tuhaf olmasını engelleyebilirdi."

"Sanırım o gemi tüm kitaplarımın aynı olduğunu söylediğin an kalktı." *Bir de seksin tatmin edici olmadığını.* Ona aslında ne kadar *tatmin edici* olduğunu gösterebilmek için tek bir geceye ihtiyacım vardı.

"Öyleler."

Hakkını vermeliydim, zorlu biriydi. Sanırım burada inatçı olan tek kişi ben değildim.

Odadaki diğer kadın iç çekti, Chris ve Adam aralarında fısıldaşıp bana bunun öylesine bir ziyaret olmadığını hatırlattı.

"Noah Harrison." Daha yaşlı olan kadının elini sıkarken yüz hatlarını ve ten rengini inceledim. Georgia'nın... annesi olmalıydı?

"Ava Stanton," dedi insanı kör edecek kadar beyaz dişleriyle gülümseyerek. "Georgia'nın annesiyim."

"Gerçi ablası da sanılabilirsiniz," diye ekledi Chris hafifçe kıkırdayarak.

Gözlerimi devirme dürtümü bastırdım.

Georgia bastırmadı, gülmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım.

Hepimiz yerlerimize geçtik, ben Georgia'nın tam karşısında oturdum. Koltuğunda arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı, kot pantolon ve siyah gömleğiyle hem rahat hem de asil görünmeyi başarıyordu.

Bir dakika. Gözüm onu bir yerden ısırıyordu. Onu sadece kitapçıda değil başka bir yerde daha görmüştüm. Resmî bir etkinlikteki görüntüleri gözümde canlandı. Yollarımız daha önce kesişmiş miydi?

"Pekâlâ Noah, sen başla. Georgia'ya –ve tabii ki Ava'ya– Scarlett Stanton'ın tamamlanmamış başyapıtını neden sana emanet etmeleri gerektiğini anlat," dedi Chris.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Pardon?" Buraya taslağı teslim almaya gelmiştim. O kadar. Sevinçten havalara uçup koşarak buraya gelmeyi kabul etmemin tek nedeni buydu. İlk okuyan kişi olmak istiyordum.

Adam boğazını temizledi ve bana yalvarırcasına baktı.

Ciddi miydi?

"Noah?" İmalı bakışlarını kadınlara çevirdi.

Sanırım ciddi. Kahkahalara boğulmakla homurdanmak arasında bir yerde kaldım. "Onu kaybetmeyeceğime söz vereceğim için?" Sesim sonlara doğru tizleşip söylediğim cümleyi bir soruya dönüştürdü.

"Çok rahatlatıcı," dedi Georgia.

Gözlerimi kıstım.

"Noah hadi antrede konuşalım," diye önerdi Adam.

"Ben de herkese içki getireceğim!" dedi Ava hızla ayağa kalkarak.

Ben Adam'ın peşi sıra cam kapılardan geçip kemerli girişe doğru giderken Georgia bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Stanton'ın mirası hakkında bildiklerime göre ev mütevaziydı ama ahşap tavan çerçevelerindeki ve merdiven tırabzanlarındaki

işçilik hem yapının kalitesini hem de eski sahibinin zevkini yansıtıyordu. Tıpkı kusursuz, büyüleyici hikâyelerini abartıya kaçmadan detaylandırdığı gibi burayı korkunç çiçek desenlerine boğmadan eve kadınsı bir hava vermeyi başarmıştı. Sade ve zarifti... bana Georgia'yı anımsattı, öfkesini saymazsak tabii.

"Bir sorunumuz var." Adam ellerini koyu sarı saçlarının arasından geçirip bana daha önce sadece bir kez, basıma giden kapaklarımdan birinde yazım hatası olduğunu fark ettiklerinde attığı o bakışı attı.

"Dinliyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Adam hem en yakın arkadaşlarımdan biri hem de New York yayıncılığındaki en aklı başında insanlardan biriydi, yani bir sorunumuz olduğunu düşünüyorsa konu ciddi demekti.

"Annesi, bizi kızı olduğunu inandırdı," dedi.

"Hangi konuda?" Elbette ikisi de güzeldi ama Ava açıkça ondan yirmi yaş büyük görünüyordu.

"Bu kitabın haklarının kimi ait olduğu konusunda."

Midem beni öğlen yediklerimi çıkartmakla tehdit etti. Şimdi her şey anlaşılıyordu, kitapla ilgilenmemi isteyen annesiydi... Georgia *değildi. Lanet olsun.*

"Haftalarca görüşmesini yaptığımız anlaşmanın suya düşmek üzere olduğunu mu söylüyorsun?" Çenem kasıldı. Bu projeye takvimimde yer açmakla kalmamış, bunun için tüm *hayatımı* iptal etmiş, Peru'dan kalkıp eve dönmüştüm. O lanet kitabı istiyordum ve ellerimin arasından kayıp gideceği düşüncesine dayanamıyordum.

"Eğer Georgia Stanton'ı bu kitabı bitirecek mükemmel yazar olduğuna ikna edemezsen öyle olacak."

"Kahretsin." Beni zorlayacak şeyleri severdim, boş zamanlarımda kaya tırmanışı yaparak, yazarak, aklımın ve bedenimin sınırlarını zorlardım. Bu kitap benim zihinsel Everest'imdi, beni konfor alanımdan çıkmaya zorlayacaktı. Başka bir yazarın, özellikle de Scarlett Stanton kadar sevilen birinin üslubunu

ustaca yansıtabilmek yalnızca profesyonel bir başarı değildi. Bu işin benim için kişisel bir yanı da vardı.

"Aynen öyle," dedi Adam.

"Bugün buraya gelmeden önce onunla karşılaştım. Kitaplarımdan nefret ediyor." Bu da benim için iyiye işaret değildi.

"Onu anladım. Lütfen bana her zamanki pislik tavırlarını sergilemediğini söyle." Gözlerini hafifçe kıstı.

"*Pislik* göreceli bir kavram."

"Harika." Ses tonundan alaycılık akıyordu.

Kaşlarımın arasını ovuştururken aklım hızla çalışmaya, benimle tanışmadan çok önce yazdıklarım hakkında açıkça hükmünü vermiş bir kadının fikrini değiştirmenin bir yolunu aramaya başladı. En son ne zaman sıkı çalışarak ya da cazibemi kullanarak bu kadar çok istediğim bir şeyi elde edemediğimi hatırlayamıyordum. Ayrıca geri adım atmak ya da yenilgiyi kabul etmek doğamda yoktu.

"Düşüncelerini toplaman için sana iki dakika versem ve sonra sen bir mucizeyle geri gelsen nasıl olur?" Ava mutfakta oyalanırken, sırtımı sıvazlayıp beni antrede yalnız bıraktı.

Arka cebimden telefonumu çıkarıp bana tarafsız tavsiye verebileceğini bildiğim tek kişiyi aradım.

"Ne istiyorsun, Noah?" Arkadaki çocukların gürültüsü arasından Adrienne'in sesi duyuldu.

"Kitaplarımdan nefret eden birini boktan bir yazar olmadığıma nasıl ikna edebilirim?" diye sordum usulca, çalışma odasının olduğu tarafa dönerek.

"Gerçekten de beni egonu şişirmem için mi aradın?"

"Şaka yapmıyorum."

"Başkalarının düşüncelerini hiç önemsemezsin ki sen. Neler oluyor?" Sesi yumuşadı.

"Saçma derecede karmaşık bir durumun ortasındayım ve bir cevap bulmak için iki dakikam var."

"Tamam, öncelikle sen boktan bir yazar değilsin ve bunu kanıtlayacak milyonlarca hayranın var." Sanki bir kapıyı kapamış gibi arkadaki sesler kesildi.

"Kardeşim olduğun için tabii ki böyle söyleyeceksin."

"Ve kitaplarının en az on birinden nefret ettiğim için," diye cevapladı neşeyle.

Güldüm. "Tuhaf sayılacak kadar spesifik bir sayı."

"Hiç de tuhaf değil. Hangileri olduğunu söyleyebili–"

"Yardımcı olmuyorsun, Adrienne." Konsolun üzerindeki cam vazoların yanında duran fotoğrafları inceledim. Okyanus dalgasına benzeyen parça elle yapılmış gibiydi ve hemen yanında genç bir çocuğun, muhtemelen kırklı yılların sonunda çekilmiş bir fotoğrafı duruyordu. Sosyeteye takdim balosunda çekilmiş gibi görünen bir fotoğraf daha vardı... acaba Ava mıydı? Diğer fotoğrafta da başka bir çocuk vardı, bu muhtemelen Georgia'ydı, bahçede çekilmişti. Çocukken bile sanki dünya onu hayal kırıklığına uğratmış gibi ciddi ve biraz da üzgün görünüyordu. "Georgia Stanton'a kız kardeşimin de kitaplarımı sevmediğini söylemenin işime yarayacağını pek sanmıyorum."

"Benim nefret ettiğim olay örgüleri, yazım şeklin değ–" Adrienne durdu. "Bekle, sen Georgia Stanton mı dedin?"

"Evet."

"Hadi canım," diye mırıldandı.

"Muhtemelen otuz saniyem kaldı." Kalbimin her atışı bir geri sayım gibi geliyordu. Bu durum nasıl bir anda bu kadar ters gidebilirdi?

"Scarlett Stanton'ın torunuyla ne halt ediyorsun?"

"Konuşmanın *saçma derecede karmaşık* dediğim kısmını hatırlıyor musun? Hem Georgia Stanton'ı nereden tanıyorsun?"

"Sen nasıl *tanımıyorsun?*"

Ava içinde limonata gibi görünen bardakların bulunduğu bir tepsiyle yanımdan geçti. Bana gülümsedikten sonra hafif aralık kapıdan içeri girdi.

Zaman tükeniyordu. "Bak. Scarlett Stanton bitmemiş bir taslak bırakmış ve kitaplarımdan nefret eden Georgia kitabı benim bitirip bitiremeyeceğime karar verecek."

Kız kardeşimin nefesi kesildi.

"Bir şey söyle."

"Tamam. Tamam." Sustu, neredeyse hızlı çalışan zihninde dönen çarkları duyabiliyordum. "Georgia'ya, Damian Ellsworth'ün hikâyenin yapımcılığını ya da yönetmenliğini yapmasına, hatta bu kitapla herhangi bir şekilde ilgisi olmasına hiçbir koşulda izin verilmeyeceğini söyle."

Kaşlarımı çattım. "Bunun film haklarıyla ilgisi yok." O adam zaten berbat bir yönetmendi. Onu birden fazla kez geri çevirmiştim.

"Ah, hadi ama. Scarlett Stanton kitabını *sen* bitirirsen bu olay büyük sansasyon yaratacak."

Buna itirazım yoktu. Scarlett'ın son kırk yılda *New York Times* listesine girmeyen tek kitabı bile olmamıştı. "Damian Ellsworth'ün Stantonlarla ilgisi ne?"

"Hah. Gerçekten senin bilmediğin bir şey biliyorum. Ne tuhaf..." dedi.

"Adrienne," diye hırladım.

"Şu ânın tadını çıkarmama izin ver," dedi.

"Sözleşmeyi elimden kaçıracağım."

"Eh, böyle söyleyince." Gözlerini devirdiğini tahmin edebiliyordum. "Ellsworth bu hafta itibarıyla Georgia'nın eski kocası. *Kış Gelini*'ni çekerken–"

"Stanton'ın kitabını mı? Sevgisiz evliliğine hapsolmuş bir adamla ilgili olan?"

"Evet o. Her neyse, Paige Parker'la yasak aşk yaşadığı ortaya çıktı... Ne ironik, değil mi? Kanıtların eli kulağındadır. Sen hiç markete gitmiyor musun? Georgia son altı aydır bütün magazin dergilerinin kapaklarında. Ona Buz Kraliçesi diyorlar çünkü duygularını belli etmedi ve tabii bir de film meselesi var."

"Ciddi misin?" Bu, kitaptaki kibirli ilk eşe zekice ama acımasız bir göndermeydi ve eğer yanlış hatırlamıyorsam, karakterler mutlu sona ulaşmadan önce bahsi geçen ilk eş ölüyordu. *Hayat sanatı taklit ediyor desene.*

"Gerçekten çok üzücü." Sesi uzaklaştı. "Basından hep kaçındı ama şimdi... bilirsin işte, her yerde o var."

"Ah, lanet olsun." Dişlerimi sıktım. Hiçbir kadın böyle bir şeyi hak etmezdi. Babam bana bir adamın ancak verdiği söz kadar iyi olduğunu öğretmişti; evlilik yemini de verilebilecek en büyük sözdü. Hiç evlenmemiş olmamın bir nedeni vardı. Tutamayacağım sözler vermiyordum ve uğruna her şeyimi feda edeceğim bir kadınla da henüz tanışmamıştım. "Tamam. Teşekkürler, Adrienne." Oturma odasının kapısına doğru yürüdüm.

"İyi şanslar. Bekle... Noah?"

"Evet?" Parmaklarımı pirinç kapı koluna koyduğum anda durdum.

"Ne derse kabul et."

"Anlamadım?"

"Bu seninle ilgili değil, onun büyük büyükannesiyle ilgili. Devasa egonu kapıda bırak."

"Benim devasa bir eg–"

"Evet, var."

Homurdandım, yaptığın işte ne kadar iyi olduğunu bilmek utanılacak bir şey değildi ama kitaplarımda yazdığım tek şey romantizm değildi. "Başka bir şey var mı?" diye sordum alayla. Tüm kusurlarımı ortaya çıkarmak tam kız kardeşime göre bir işti.

"Hımm. Ona annemden bahsetmelisin."

"Hayır." Böyle bir şey olmayacaktı.

"Noah, benden söylemesi, kızlar annesini ona kitap okuyacak kadar seven erkeklere bayılır. Bu onu etkileyecektir. Bana güven ama sakın bu işi ona asılarak çözmeye çalışma."

"Öyle bir niyetim–"

Kahkaha attı. "Seni çok iyi tanıyorum ve de çok seviyorum ama Georgia Stanton'ın resimlerini gördüm, kesinlikle onun *dengi değilsin*."

Bu konuda ona katılmamak elde değildi. "Aman ne güzel. Teşekkürler ve ben de seni seviyorum. Gelecek hafta sonu görüşürüz."

"Abartılı bir şey alma sakın!"

"Doğum günü için yeğenime ne alacağım onunla benim aramda. Sonra görüşürüz." Telefonu kapadım ve oturma odasına girdim. Georgia hariç herkes bakışlarını bana çevirdi, hepsi birbirinden umutlu görünüyordu.

Yerime doğru giderken acele etmeyip Georgia'nın dikkatini çeken fotoğrafa bakmak için duraksadım.

Scarlett Stanton devasa bir masada oturuyordu, tüm kitaplarını yazdığı eski tip daktiloda çalışırken gözlüğü burnunun üstüne düşmüştü. Yerde oturmuş, sırtını masanın kenarına dayayarak kitap okuyan kişi de Georgia'ydı. Fotoğrafta aşağı yukarı on yaşında görünüyordu.

Büyük büyükannesinin kitabının hakları ondaydı... Scarlett'ın torunu olan annesinde değildi ve bu da benim anlayamayacağım türde bir aile dinamikleri olduğu anlamına geliyordu.

Oturmak yerine bana ayrılan koltuğun arkasına geçtim, sırtımı şömineye verip koltuğun arkasını hafifçe kavradım ve sanki tırmanmaya kararlı olduğum bir dağmış ve ben doğru rotayı, en iyi yolu arıyormuşum gibi Georgia'yı inceledim. "Durum şu," dedim, odadaki diğer herkesi görmezden gelip doğruca Georgia'yla konuştum. "Kitaplarımı beğenmiyorsun."

Tek kaşını kaldırıp başını hafifçe eğdi.

"Ama sorun değil çünkü ben Scarlett Stanton'ın kitaplarını *seviyorum*. Hepsini. Her birini. Senin sandığın gibi aşk romanlarından nefret eden biri değilim. Hepsini iki kez okudum, bazılarını daha da fazla. Benzersiz bir tarzı, inanılmaz içten ve söz konusu aşk hikâyeleri olduğunda insanlarda öyle

duygular uyandıran bir anlatımı var ki ona hayran olmamak elde değil." Omuz silktim.

"Bu konuda hemfikiriz," dedi Georgia ama ses tonunda sertlik yoktu.

"Bu türde büyük büyükannenle mukayese edilecek kimse yok ve birçok yazar tanıyor olmama rağmen onun kitabını başka kimseye emanet etmem. İhtiyacın olan kişi benim. Bu kitabın hakkını verecek olan benim. Bu kitabın gerektirdiği seviyede yazarların hepsi hikâyeye kendi tarzlarını yansıtmaya çalışacak ya da içine kendi imzalarını atmak isteyecektir. Ben öyle yapmam," diye söz verdim.

"Yapmaz mısın?" Koltuğunda kıpırdandı.

"Eğer bu kitabı tamamlamama izin verirsen bu *onun* kitabı olacak. Son yarısını kendi yazmış gibi görünmesi için bıkmadan çalışacağım. Onun nerede bıraktığını ve benim nerede başladığımı anlamayacaksın."

"Üçte biri," diye düzeltti Ava.

"Her ne kadarsa." Gözlerimi Georgia'nın kararlı bakışlarından ayırmadım. Ellsworth ne düşünüyordu? Georgia insanı delirtecek, trafiği durduracak kadar göz alıcı biriydi, kilometrelerce uzanan kıvrımları, sivri diliyle uyumlu keskin bir zekâsı vardı. Aklı başında hiçbir erkek onun gibi bir kadını aldatmazdı. "Şüphelerin olduğunu biliyorum ama fikrini değiştirene kadar pes etmeyeceğim."

Aklını işinden ayırma.

"Çünkü sen *bu* kadar iyisin," dedi sivri, alaycı bir tonla.

Gülümsememi bastırdım. "Çünkü kahretsin ki o kadar iyiyim."

Sarkaçlı duvar saati saniyeleri sayarken beni dikkatle inceledi ve sonra başını iki yana salladı. "Hayır."

"Hayır mı?" Gözlerim alev aldı, çenem kasıldı.

"Hayır. Bu kitap ailemiz için son derece özel bir şey..."

"Benim için de özel." *Kahretsin.* Bu işi gerçekten kaybedebilirdim.

Koltuğu bırakıp ensemi ovuşturdum. "Bak, ben on altı yaşındayken annem kötü bir araba kazası geçirdi ve... o yazı annemin başucunda oturup ona büyük büyükannenin kitaplarını okuyarak geçirdim." Bunun, babamın verdiği cezanın bir parçası olduğunu söylemedim. "Hatta *tatmin edici* kısımları bile." Onun kaşlarıyla birlikte benim de dudaklarım seğirdi. "Bu benim için de çok özel."

Bakışları, çenesini kaldırmadan önce bir an için yumuşadı. "Kitapta adının olmamasını kabul edecek misin?"

Midem çalkalandı. Lanet olsun, hiç acıması yoktu, değil mi?

Egonu kontrol altında tut. Adrienne ikimiz arasında hep daha mantıklı olan kişiydi ama şu an onun tavsiyesini dinlemek ruhumu rendeden geçirmek kadar acı veriyordu.

Adımın Scarlett Stanton'ınkiyle anılması şüphesiz en büyük hayalimdi. Ama bundan çok daha fazlası vardı. Kadın idollerimden biriydi, bu konuda yalan söylememiştim, bugün bile annemin en sevdiği yazardı... Üstelik ben de bir yazar olduğum hâlde.

"Buraya itibar için değil, kitap için geldiğime seni ikna etmem için adımı çıkartmam gerekiyorsa bunu da yaparım," diye yanıtladım tane tane konuşarak çünkü ciddi olduğumu anlamasını istiyordum.

Gözleri şaşkınlıkla parladı, dudakları aralandı. "Bundan emin misin?"

"Evet." Çenemdeki kas birkaç kez seyirdi. Bunun bir tırmanışı belgelememekten farkı yoktu. Bunu yaptığımı başka kimse bilmese de ben bilecektim. En azından o taslağa Adam ve Chris'ten önce ben dokunacaktım. "Ancak ailemle paylaşmak için izin isterim ki zaten söyledim bile."

Yüzünde bir tebessümün izleri belirdi ama hemen ifadesini düzeltti. "Eğer, *eğer* diyorum, kitabı tamamlamana izin verirsem taslak üzerinde son sözü ben söyleyeceğim."

Koltuğu daha sıkı kavrayan ellerim kumaşın içine gömüldü.

Adam bir şeyler geveledi.

Chris bir küfür mırıldandı.

Ava'nın bakışlarını sanki bir tenis maçı izliyormuş kızıyla benim aramda gidip geldi.

Bütün bunlara rağmen odada sadece Georgia ve ben varmışız gibi hissediyordum. Aramızda bir enerji, bir bağ vardı. Bunu kitapçıda hissetmiştim ama şimdi daha da güçlenmişti. Bu bir meydan okuma mı, çekim mi, taslağı alma olasılığı mı yoksa başka bir şey mi emin değildim ama oradaydı ve bir elektrik akımı gibi hissediliyordu.

"Editoryal katkıları elbette konuşabiliriz ama Noah'nın son yirmi kitabında son söz hep ona ait oldu," diye araya girdi Adam nazikçe, bunun benim kırmızı çizgilerimden biri olduğunu biliyordu. Bir kez hikâyenin nereye gittiğini anladıktan sonra ne cehennemde yanmaya ne de editörün beni bir kaşık suda boğmasına aldırış etmez, karakterlerin beni oraya götürmesine izin verirdim.

Ama bu benim hikâyem değildi, değil mi? Bu, onun büyük büyükannesinin mirasıydı.

"Tamam. Gemideki yardımcı kaptan olmayı kabul ediyorum." Bu, varlığımın her zerresine aykırıydı ama yapacaktım.

Chris ve Adam bana şaşkınlıkla baktı.

"Bu seferlik," diye ekledim editör ekibime bakarak. Bir örnek teşkil edersem temsilcim delirirdi.

Georgia yavaş yavaş koltukta arkasına yaslandı. "Önce ben okumalıyım, sonra büyükannemin temsilcisi Helen'le konuşacağım."

İçimden küfretsem de başımı sallayarak onayladım. İlk olmak buraya kadardı. "Roaring Creek Otel'de kalıyorum, adresi bırakırım..."

"Nerede olduğunu biliyorum."

"Elbette. Hafta sonuna kadar kalacağım. O zamana kadar sözleşmeyi tamamlarsak taslağı ve mektupları New York'a götürüp çalışmaya başlarım." İyi ki kaya tırmanışı yapmayı seviyordum böylece o karar verene kadar buralarda tırmanış yapabilirdim. Her ne kadar kabul etmek istemesem de konu artık benim kontrolüm dışındaydı.

"Anlaştık." Başını salladı. "Ayrıca, kitaba ismini ekleyebilirsin."

Kalbim yerinden çıkacaktı. Sanırım testini geçmiştim.

Chris, Adam ve Ava aynı anda iç çekti.

Georgia'nın gözleri kocaman açıldı ve başını birden annesine çevirdi. "Dur."

Vücudumdaki tüm kaslar gerildi.

"Ne mektupları?"

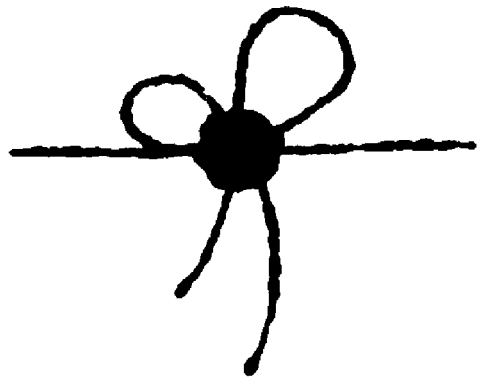

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Temmuz 1940

Middle Wallop, İngiltere

Aslında bunun olacağını tahmin etmeliydi. Scarlett'ın gözleri iyice emin olmak için son kez platformda dolaştı, yanındaki kız kardeşi de aynısını yaptı. Tren istasyonu bir pazar öğleden sonrasına göre epey boştu, bu da Mary'nin onları almaya geleceğine dair verdiği sözü unuttuğunu doğruluyordu. Moral bozucuydu ama ondan da bu beklenirdi.

"Kesin bir dakikaya burada olacaktır," dedi Constance zoraki bir gülümsemeyle. Kız kardeşi, Scarlett'a kıyasla her zaman daha iyimserdi.

"Hadi dışarı bakalım," diye öneren Scarlett küçük valizlerini platformda taşırken Constance'ın koluna girdi. İzinleri sadece iki gündü ama evde olduklarında zaman Scarlett için hep yavaş akıyor gibiydi.

Kadın Yardımcı Hava Kuvvetleri'nde, bilhassa da onların rütbelerindeki biri için izin almak zordu ama babaları her zamanki gibi torpil yaptırmıştı ki bu ikisinin de hoşuna giden bir şey değildi. Babaları, onu ve Constance'ı, kendi kişisel kuklalarıymış gibi kontrol altında tutmayı seviyordu.

Aslında bir bakıma öyleydiler.

Lord ve Leydi Wright çağırdığında, kızlarının asker olup olmamaları önemsenmeksizin çağrıldıkları yere gelmeleri beklenirdi. Her ne kadar babalarının torpil yaptırtmasından hoşlanmasalar da onun sayesinde aynı üste görev yapıyorlardı ve Scarlett bunun için son derecede minnettardı. Üstelik bir hafta sonunu annesinin hayatını planlamaya çalışmasını dinleyerek geçirmek Edward'ı görebileceği anlamına geliyorsa Constance için buna kesinlikle değerdi. Kız kardeşi yıllar önce bir aile dostunun oğluna âşık olmuştu. Yaz tatillerini geçirdikleri Ashby'de birlikte büyümüşlerdi. Scarlett kız kardeşi adına çok mutluydu. En azından içlerinden biri mesut olacaktı.

İstasyondan çıkarken şapkasının siperi gözlerini güneşten korusa da temmuz ayının boğucu sıcağında özellikle üniformalıyken yapacak fazla bir şey yoktu.

İnsanlar kaldırımda yanlarından geçerken, "Dürüst olmak gerekirse onun daha dakik olmasını ummuştum," dedi Constance sessizce. İkisi arasında Constance daha çekingen ve içe kapanık biri olarak bilinirdi ama fikirlerini Scarlett'tan hiç saklamazdı.

Diğer yandan annesi Constance'ın hiçbir konuda fikri olmadığını düşünürdü.

"Dün gece dans vardı." Scarlett, Constance'a anlamlı bir bakış atıp iç çekti. "Oraya zamanında varmak istiyorsak yürümeye başlasak iyi olur." Ellerinden başka bir şey gelmezdi.

"Doğru."

Valizlerini saplarından tutup görev yaptıkları üsse doğru uzun bir yürüyüşe başladılar. Neyse ki ikisinin çantası da hafifti çünkü daha köşeyi bile dönememişlerdi ki annesinin verdiği haberin ağırlığı altında ezilen Scarlett bitkin düştü.

Kaldırımda yürümeye devam ederken bir anda, "Onunla evlenmeyeceğim," dedi çenesini kaldırarak.

"Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Constance koyu renk kaşlarını kaldırarak. "Bütün gün içinde tuttun. Sanırım bu şimdiye kadar ki en sessiz tren yolculuğumuzdu."

Scartlett, her kelimenin üstüne basa basa, "Onunla evlenmeyeceğim," diye tekrarladı. Düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

Yanlarından geçen yaşlı bir kadın ona kınarcasına baktı.

"Elbette evlenmeyeceksin," diye yanıtladı Constance ama ikisi de işin aslını gayet iyi biliyordu. Bunlar kendilerine ait olacak yegâne yıllardı ve bunun da tek nedeni savaşın ortasında olmalarıydı. Aksi hâlde ebeveynleri Scarlett'ı şimdiye en yüksek teklifi verenle evlendirmiş olurdu.

"O korkunç biri." Başını iki yana salladı. Anne babasının yirmi yıldır ondan istediği şeyler arasında bu en kötüsüydü.

"Öyle," diyerek onayladı Constance. "Bütün hafta sonu kaldığına inanamıyorum. Ne kadar yediğini gördün mü? Babası daha da beterdi. Yemeklerin karneyle alınmasının bir nedeni var."

Scarlett için sorun adamın vücut ölçüleri değil onu nasıl kullandığıydı. Henry Wadsworth'le evlenmek onun ölümü olurdu. Bunun nedeni adamın kadın avcısı olarak nam salması ya da onu utançtan öldürecek olması değildi ki bu beklenen bir şeydi. Ancak bu sabah, skandallarla baş etmeyi bilen annesi bile hizmetçilerinin kızı Alice'i, genç kızın vücudundaki morluklar fark edilmeden saklamayı başaramamıştı.

Babası bu apaçık istismarı görmezden gelmekle kalmamış sonrasında da kahvaltıda Scarlett'ı Henry'nin yanına oturtmuştu.

Scarlett'ın tek lokma yememesine şaşmamalıydı.

"O lanet ünvanları ellerinden alınsa bile umurumda değil, onunla evlenmeyeceğim." Valizi tutan eli kasıldı. Onu yasal olarak zorlayamazlardı. Ama sanki o devle evlenmek, Kral'ı

Nasilerin elinden kurtaracakmış gibi sürekli "vazife" kelimesini kullanıyorlardı.

O zaman bile Kral'a ve ülkesine olan sevgisi, herkesin iyiliği uğruna hayatını riske atması için yeterliydi ama bu evliliğin Kral'la ya da ülkeyle alakası yok.

Bu parayla ilgiliydi.

Kasabadan çıkıp Middle Wallop Kraliyet Hava Kuvvetleri Karargâhı'na giden yola doğru ilerlerken, "Onun tek istediği ünvan," dedi Scarlett burnundan soluyarak. "Bunu parayla satın alabileceğini düşünüyor."

"Doğru düşünüyor." Constance'ın burnu kırıştı. "Ama daha sana sormadı, yani belki o tombul kıçıyla sosyetenin basamaklarını tırmanmak için satın alabileceği başka bir ünvan bulur."

Scarlett onun pantolonunu karnına kadar çekmeden bir yere tırmandığını düşününce bir kahkaha attı ama kahkahası başladığı gibi hızlıca kesildi. "Şu an bunların hiçbirinin önemi yok, değil mi? Belki de asla yaşanmayacak bir gelecek için planlar yapmak." Öncelikle *bu* dönemi atlatmaları gerekiyordu.

Constance başını salladı, güneş ışığı kuzguni saçlarına yansıdı. "Şu an değil ama bir gün çok önemli olacak."

"Ya da belki... olmayacak," dedi Scarlett. "Belki her şey çok farklı olacak." Scarlett son bir yıldır giydiği üniformaya baktı. Bu süre içinde hayatıyla ilgili neredeyse her şey değişmişti. Ne kadar sıcak ve rahatsız olsa da o üniformasını hiçbir şeye değişmezdi.

"Nasıl?" Constance onu omzundan dürtüp neşeyle gülümsedi. "Hadi. Beni o eğlenceli hikâyelerinden biriyle eğlendir."

"Şimdi mi?" Pes edeceğini bilmesine rağmen gözlerini devirdi. Constance'ın istediği bir şeyi reddedebileceğini sanmıyordu.

"Daha iyi bir zaman var mı?" Constance önlerinde uzanan geniş, tozlu yolu işaret etti. "En az kırk dakikalık yolumuz var."

"Sen de *bana* bir hikâye anlatabilirsin," diyerek takıldı Scarlett.

"Seninkiler benimkilerden çok daha iyi."

"Bu doğru değil!" Scarlett'ın pes etmesine fırsat kalmadan bir araba onlara doğru gelip yavaşladı, Scarlett yanlarına yanaşmadan arabanın üstündeki sembolü görmeyi başardı: 11. Savaş Komuta Grubu.

Bizimkilerden biri.

"Hanımlar, sizi gideceğiniz yere götürebilir miyim?" diye sordu sürücü.

Amerikalı. Scarlett başını adama çevirdiğinde kaşları şaşkınlıkla kalktı. 609. Filo'da birkaç Amerikalı olduğunu biliyordu ama henüz hiçbiriyle karşılaşmamıştı. *Aman Tanrım.*

Hafifçe tökezledi ama neyse ki kendini aptal durumuna düşürmeden Constance onu dirseğinden yakaladı.

Kendine gel. İlk kez mi yakışıklı bir adam görüyorsun? Kendini savunması gerekirse adam yakışıklı olmaktan biraz daha öteydi; bunun açık kahverengi saçları ya da alnına düşen ve geri itilmek için âdeta yalvaran o bir tutam saçla alakası yoktu. Hatta köşeli çenesi ya da burnundaki, eski bir kırıktan kalmış gibi görünen hafif şişkinlikle de. Onu afallatan şey dudaklarına yayılan gülümseme ve başını eğerken o yosun yeşili gözlerindeki parıltıydı... sanki görünüşünün Scarlett'ın nabzını hızlandırdığını biliyor gibiydi.

Scarlett derin bir nefes aldı ama bu sanki şimşek yutmak gibiydi, kalbi hızla atarken hissettiği heyecan ağzını kurutup midesine taklalar attırdı. Bakışlarını ileri kaydırırken, "Böyle iyiyiz, teşekkürler," demeyi başardı.

Sembolde ne yazıyor olursa olsun kız kardeşini bir yabancının arabasına bindirmeyecekti... değil mi? İhtiyacı olan son şey cazibe gibi geçici bir şey yüzünden mantığını devre dışı bırakmaktı. Birlikte görev yaptığı neredeyse tüm kadınlarda buna şahit olmuştu, önce çekim sonra sevgi ve nihayetinde

acı. Mary bile geçtiğimiz birkaç ay içinde 609. Filo'dan iki sevgilisini kaybetmişti. Hayır, o bunu yapmayacaktı.

Constance onu hafifçe dürttü ama ses çıkarmadı.

"Hadi ama üsse daha dört kilometre var ve sonra kadınlar kışlasına bir kilometre falan daha mı?" Yolcu koltuğunun üzerinden eğildi, arabayı hâlâ yanlarından sürüyordu. "Burada eriyeceksiniz."

Constance'ın yanağından adamın haklılığını kanıtlarcasına bir damla ter süzüldü ve Scarlett tereddüt etti.

"Siz iki kişisiniz ben tekim. Daha rahat hissedeceksiniz ikiniz de arkada oturabilirsiniz." Sesi bile çekiciydi, sahildeki iri taneli kumlar gibi hırıltılı ve pesti.

Constance onu bir kez daha dürttü.

"Of!" Scarlett kaşlarını çatarak kardeşine baktı ama sonra dün gece geç saatlere kadar Edward'la vakit geçirdiği için gözlerinin altında oluşan koyu halkaları fark etti. Derin bir iç çekip doğal olduğunu umduğu bir gülümsemeyle Amerikalıya baktı. "Teşekkürler. Kadınlar kışlasına bırakmanız harika olur."

Adam gülümseyince midesi yine düğümlendi. *Ah, hayır.* Başı dertteydi... En azından sonraki beş kilometre boyunca öyle olacaktı. Ondan sonra başka bir kızın başını derde sokabilirdi, bu Scarlett'ın umurunda olmazdı.

Adam arabayı durdurdu, ardından inip yanlarına geldi. Uzun boyluydu, üstüne güzelce oturan Kraliyet Hava Kuvvetleri üniforması geniş omuzlarını ortaya çıkarıyordu. *Aman Tanrım.* O gümüş kanatlar ve rütbesi onun bir pilot olduğunu gösteriyordu. Scarlett pilotlara karşı dikkatli olması gerektiğini çok iyi biliyordu. Diğer kızların söylediğine göre onlar pervasız, tutkulu, ayran gönüllü ve genellikle kısa ömürlü oluyorlardı.

Adam valizlerini bagaja koydu. Scarlett, Constance'ın bir Amerikalıya bir de ona bakıp muzipçe gülümsemesini görmezden geldi.

"Aklından bile geçirme," diye fısıldadı kardeşine.

"Nedenmiş? Sen geçir, hatta geçirmelisin." Amerikalı bagajı kapatırken Constance sırıttı.

Adam, "Hanımlar," derken bakışlarını Scarlett'tan ayırmadan kapıyı açtı.

Arka koltuğa önce Constance bindi.

"Teşekkürler, Teğmen." Scarlett başını eğip Constance'ın yanına geçti.

"Stanton," dedi Amerikalı içeri eğilip elini uzatırken. "Adımı bilmeniz gerek diye düşündüm. Jameson Stanton."

Gözlerini kırpıştıran Scarlett elini uzattı. Adamın tutuşu sert ama nazikti. "Yardımcı Kısım Personeli Scarlett Wright ve kız kardeşim Constance, o da Yardımcı Kısım Personeli."

"Harika," dedi teğmen gülümseyerek. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum." Bakışları Constance'a kaydı ve ona da gülümseyerek başını salladıktan sonra Scarlett'ın elini bıraktı.

Teğmen kapıyı kapatıp direksiyonun başına geçerken Scarlett birden heyecanlandığını hissetti, yola koyulurlarken Amerikalının gözleri dikiz aynasından Scarlett'ınkilerle buluştu.

O mavi tonunu nasıl tanımlayacağını bilmiyordu ama kızın gözleri çarpıcıydı ve o da eh, çarpılmıştı. Tatilde gördüğü bazı Florida sahillerindeki sularla aynı tondaydı. Çok sevdiği Colorado'nun göğünden bile daha maviydi. O gözler... dikkatini yola vermezse kaza yapmalarına neden olacaktı. Boğazını temizleyip yola odaklandı.

"Kardeş olduğumuzu duyduğuna şaşırmamış gibisin," dedi Constance.

"Kardeş olduğunuzu duyunca şaşıran oluyor mu?" diye takıldı Teğmen. Constance, Scarlett'tan belki bir santim kadar kısaydı ve delici mavi gözleri birbirinin aynıydı ama onunkiler

bakışlarını dikiz aynasından ayırmasına engel olan ateşten yoksundu.

"Belki babamız," diye yanıtladı Constance.

Jameson güldü.

"Hangimiz daha büyüğüz tahmin et," dedi Constance.

"Scarlett," diye cevap verdi adam hiç duraksamadan.

"Bu kanıya nereden vardın?" diye sordu Scarlett başını hafifçe eğerek.

"Ona karşı korumacı tavrından."

Scarlett'ın gözleri şaşkınlıkla parladı ve dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Benden sadece on bir ay büyük ama on bir yılmış gibi davranıyor," diye takıldı Constance.

Bu sözler üzerine Scarlett başını iki yana sallarken yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Tanrım, çok güzeldi. Böyle bir kadını kim yolda bırakırdı? Kaşları çatıldı. "Peki sizi alacak kişiye ne oldu? Üsse kadar tüm yolu yürümeyi planladığınızı sanmıyorum."

"Kız arkadaşımız muhtemelen saatin farkında değil," diye cevap veren Scarlett'ın ses tonuna dikkat eden Jameson, onları bekleten kişi kendisi olmadığı için sevindi.

Demek bir erkek değil. Bu bilgiyi kenara not etti.

"Bu arkadaşın randevuları hatırlama yeteneğini abartmışız anlaşılan," diye ekledi Constance. "Aksanın çok güzel. Nerelisin?"

"Colorado," diye cevaplayan Jameson'ın içi ansızın derin bir memleket özlemiyle sızladı. "Bir yıldır gitmedim ama yine de orası benim evim." Dağları, göğe uzanan keskin silüetlerini özlemişti. Ciğerlerini dolduran temiz ve güzel havasını özlemişti. Ailesini ve pazar yemeklerini özlemişti. Ama bu savaşı kazanamazlarsa geriye özleyecek bir şeyinin kalmayacağının da farkındaydı.

"609. Filo'da mısın?" diye sordu Scarlett. Aksanı, tıpkı kız kardeşininki gibi iyi eğitim görmüş zengin biri olduğunu ele veriyordu.

"Birkaç aydır." Fransa'ya gittiğinde ona İngiltere'de kendisine ihtiyaç duyulduğu söylenmişti ve yalnız değildi. 609'da birkaç Amerikalı vardı ve uçuş becerilerini gösterdiklerinde İngilizler onlara kucak açmışlardı. "Siz ikiniz?"

Sırf Scarlett'ın gülümsemesini yeniden görebilmek için arabayı yavaş kullanıp yolculuğu uzatma dürtüsüne karşı koydu, oysa yolda durarak aprona geç kalma riskini çoktan aldığını biliyordu. Scarlett bakışlarını kaçırmadan önce gözleri kısa bir an aynada tekrar buluştuğunda Jameson'ın kalbi sıkıştı.

"İkimiz de kısım operasyonlarında kâtibiz." Constance kaşlarını kaldırarak Scarlett'a baktı.

"Yaklaşık bir yıldır buradayız," diye ekledi Scarlett.

İki kardeş. İkisi de personel. Aynı pozisyonda. Aynı üste. Jameson babalarının zengin ya da nüfuzlu olduğuna bahse girebilirdi. Büyük ihtimalle ikisiydi de. *Bir dakika... kısım operasyonlarında mı?* Bu bahsi, ikisinin de harita işaretleyicisi olduklarına dair aylık maaşı kadar yükseltebilirdi. "Orada pek çok strateji değişikliği yapılıyordur şimdi?"

Scarlett tek kaşını kaldırınca Jameson'ın bütün vücudu gerildi.

"Gerçekten biz pilotların bilmediğini mi sanıyorsunuz?" Bu kadınlar onun gibilerin kıçını kurtarıyordu. İşaretleyiciler, telsiz operatörleri ve radyogonyometri aracılığıyla havadaki tüm uçakların hareketini takip eder ve pilotların, taarruz başladığında tam olarak nereye uçmaları gerektiğinin haritasını çıkarırlardı. Ayrıca çok gizliydi bir birlikti.

"Ne kadarını bildiğiniz hakkında tahmin yürütmeyeceğim," diye cevapladı Scarlett hafif bir gülümsemeyle.

Sadece güzel değil akıllıydı da ve Jameson'ın haklı olduğunu belli etmemesiyle -artık öyle olduğunu biliyordu-

saygısını kazanmıştı. Jameson meraklanmıştı. Etkilenmişti. Ayrıca içten içe yıkılmıştı çünkü onunla geçireceği sadece birkaç dakikası kalmıştı.

Kapıdan geçtikleri anda midesinde bir boşluk hissetti, kilometre sayacı sanki geri sayım yapıyormuş gibi tıkladı. Neredeyse bir aydır buradaydı ve onu ilk defa görüyordu. Bir daha karşılaşma ihtimalleri neydi?

Ona çıkma teklif et.

İngilizlerin askeri baraka dediği kadınlar kışlasının önünde park ederken bu fikir aklında dönüp duruyordu. Üs hâlâ yapım aşamasındaydı ama en azından bu bina tamamlanmıştı.

O daha kapılarını açamadan kızlar arabadan indi ama bu Jameson'ı şaşırtmadı. Ülkeye ayak bastığından beri tanıştığı İngiliz kızları, İngiltere'nin savaşta olduğu son bir yıl içinde pek çok şeyi kendi başlarına yapmayı öğrenmişlerdi.

Valizleri bagajdan çıkardı, Scarlett kendi valizini almak için uzandığında Jameson onunkini bırakmadı.

Parmakları birbirine değdi.

Jameson'ın kalp atışları hızlandı.

Scarlett şaşırdı ama geri çekilmedi.

"Seni akşam yemeğine davet edebilir miyim?" diye sordu Jameson cesaretini kaybetmeden. Normalde böyle şeyler onu germezdi ama Scarlett'la ilgili bir şey dilini bağlamış gibiydi.

Genç kadının gözleri kocaman açıldı, yanakları kızardı. "Ah. Şey..." Bakışları, gülümsemesini saklamayı başaramayan kız kardeşine kaydı.

Scarlett valizi bırakmadı. Jameson da.

●

"Bu bir evet mi?" diye sordu Jameson neredeyse Scarlett'ın dizlerinin bağını çözecek bir gülümsemeyle.

Başım belada. Hayatında ilk kez bundan kaçmak istemiyordu.

"Stanton!" diye seslendi kolunu omzuna attığı Mary'nin ruju yüzüne bulaşmış başka bir pilot yanlarına yaklaşırken. En azından bu soru cevaplanmıştı.

Mary nefesini tuttu, ardından yüzünü buruşurdu. "Ah, hayır. Çok üzgünüm! Bugün bir şeyi unuttuğumu biliyordum!"

"Endişelenme. Anlaşılan herkes için en iyisi bu olmuş." Muzip bir gülümsemeyle cevap veren Constance'ın nişan yüzüğü güneşin altında parlıyordu.

Scarlett gözlerini kısarak kardeşine baktı, ta ki ufak bir hareket hâlâ kaldırımda durduğunu ve valizinin kendisiyle Jameson arasında asılı kaldığını hatırlatana dek. Hem Jameson ne biçim bir isimdi? James denmesini mi tercih ediyordu? Yoksa Jamie mi?

"Seni gördüğüme sevindim, Stanton. Aprona giderken beni de götürür müsün?" diye sordu diğer pilot Mary'yi bırakırken.

"Tabii. Cevabımı alır almaz." Jameson, Scarlett'ın gözlerine baktı.

Scarlett'ın içinde rahatsız edici bir his onun her zaman bu kadar açık sözlü olacağını söylüyor, aynı zamanda ona kaçmamasını da tavsiye ediyordu.

"Scarlett," diye üsteledi Constance.

"Özür dilerim, soru neydi?" Gözlerine dalıp gitmişken Jameson ona başka bir şey mi sormuştu? Yanakları alev aldı.

"Seni yemeğe çıkarmama izin verir misin?" diye sordu Jameson tekrar. "Uçuşum olacağı için bugün değil tabii. Ama bu hafta içinde bir gün."

Scarlett'ın dudakları aralandı. Savaş başladığından beri hiçbir çıkma teklifini kabul etmemişti.

"Çok üzgünüm ama senin gibi adamlarla sivil hayatta görüşmüyorum," diye bir şeyler gevelemeyi başardı.

Constance hayal kırıklığıyla rüzgâr estirecek kadar güçlü bir nefes verdi.

"Benim gibi adamlar mı?" diye sordu Jameson alaylı bir ses tonuyla. "Amerikalılar mı?"

"Elbette hayır," dedi küçümsercesine. "Yani doğal olarak bana daha önce Amerikalı bir adam çıkma teklif etmemişti."

"Doğal olarak." Dizlerini titreten o gülümseme yine karşısındaydı. Gerçekten de çok yakışıklıydı.

"Pilotları kastediyorum." Üniformasındaki kanatları işaret etti. "Pilotlarla görüşmüyorum." Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde, pilotlar görevleri gereği sık sık yer değiştirir, her görevde farklı bir yere atanırlardı. Üstelik bu seyyar yaşam işin en basit kısmıydı. Pilotlar arasındaki ölüm oranı Scarlett'ın kaldıramayacağı kadar yüksekti.

"Yazık." Dilini şaklattı.

Scarlett valizini çekince Jameson sapını bıraktı.

"Kuşkusuz benim kaybım," dedi Scarlett, sözlerinin doğru olduğunun farkındaydı. Teklifi kabul etmemeliydi ama bu *istemediği* anlamına gelmiyordu. Arzu yüksek sesle çalan bir kilise çanı gibi içinde çınlıyor, orada durup ona baktıkça bu çınlama daha yumuşak yankılara dönüşüyordu.

Bütün Amerikalılar onun kadar yakışıklı mıydı? Bu kesinlikle mümkün değildi.

"Hayır, demek istediğim istifa etmek zorunda olmam yazık. Uçmayı seviyordum." Jameson'ın dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Acaba sizin birlikte memura ihtiyaç var mıdır?"

Diğer pilot alaycı bir gülümsemeyle seslendi. "Flört etmeyi kes, geç kalacağız."

Scarlett tek kaşını kaldırarak Jameson'a baktı.

"Seni yemeğe çıkarmama izin ver," dedi tekrar ama bu kez sesi daha yumuşaktı.

"Stanton, gerçekten gitmemiz gerek. Geç kaldık."

"Bana bir saniye ver, Donaldson. Hadi Scarlett, biraz eğlenmekten zarar gelmez." Üzerine diktiği o gözler Scarlett'ın duvarlarını yıkıyordu.

"Çok ısrarcısın," diye ayıpladı Scarlett duruşunu dikleştirerek.

"Bu en iyi huylarımdan biridir."

"Bu iyi olmayan huylarını öğrenmem için bir neden değil," diye homurdandı Scarlett.

"Ama onları da seveceksin." Göz kırptı.

Ah, Tanrım. Bu tek hareket kalan bütün muhakeme yeteneğini de alıp götürdü. Bir şey dememek içi ağzını sımsıkı kapalı tuttu ve alev alan yanaklarının onu ele vermemesi için dua etti. "Gerçekten yemek davetini kabul edene kadar burada dikilecek misin?"

Jameson bir an bunu düşünür gibi görünürken Scarlett da ona yaklaşma dürtüsüyle savaşıyordu. "Pekâlâ, sen de burada dikilip durduğunda göre senin de aslında benimle yemeğe çıkmak *istediğini* düşünüyorum."

Lanet olsun istiyordu. Onun gülümsemesini tekrar görmek istiyordu ama göz kırpışına kalbi bir kez daha dayanamayabilirdi.

"Stanton!" diye bağırdı Donaldson.

Jameson, Scarlett'ı bir tiyatro oyunuymuş, bir sonraki sahnede ne olacağını görmek için sabırsızlanıyormuş gibi izliyordu.

"İyi, madem sen istemiyorsun o zaman tamam ben gi–" diye bir adım öne çıkan Constance, Scarlett'ın başlattığı dik dik bakma savaşını sonlandırdı.

"Seninle yemeğe çıkacağım," dedi Scarlett aniden ve içten içe kardeşinin neşeli gülümsemesine lanet okudu.

Jameson, "Öncesinde beni kanatlarımdan vazgeçmeye zorlayacak mısın?" diyerek gülümsediğinde, Scarlett'ın midesi bir kez daha elektrik çarpmış gibi kasıldı.

"Yapar mıydın?" diye meydan okudu.

Jameson başını yana eğdi. "Eğer seninle yemeğe çıkmamı sağlayacaksa... yapabilirim."

"Stanton, şu lanet olası arabaya bin!"

"Gitsen iyi olur," dedi Scarlett gülümsemesini bastırarak.

"Şimdilik gidiyorum," dedi adam geri geri yürürken. "Ama görüşeceğiz, Scarlett." Bir kez daha gülümsedikten sonra arabaya bindi.

Kısa süre sonra uzaklaşıp uçak pistine doğru giden yolda gözden kayboldular.

"Yardımların için teşekkür ederim, sevgili kardeşim." Barakaya doğru yürüklerken Constance'a bakıp gözlerini devirdi.

"Rica ederim," diye yanıtladı Constance utanmadan.

"Utangaç olanımız sendin, hatırladın mı?"

"Şey, bir süreliğine rolümü sen alınca ben de seninkini üstlendim. Cesur ve açık sözlü olmak daha eğlenceli," diyerek kapıdan geçerken omzunun üstünden bakıp gülümsedi.

Scarlett homurdandı ama iş birlikçi küçük çöpçatan kardeşinin peşinden gitti.

Görüşeceğiz, Scarlett. Kesinlikle başı beladaydı... Tabii Jameson bu geceki devriye uçuşundan sağ salim dönerse. Dönememe ihtimali göğsünü sıkıştırdı. Cardiff geçen hafta bombalanmıştı ve Nazilerin ilerlemesi yüzünden devriyeler giderek daha tehlikeli bir hâl almaya başlıyordu. İçindeki bu endişe kırıntıları onun pilotlardan uzak durmasının başlıca nedeniydi; şimdiyse işe gitmek ve Jameson'ı bir daha görüp göremeyeceğini öğrenmek için beklemekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

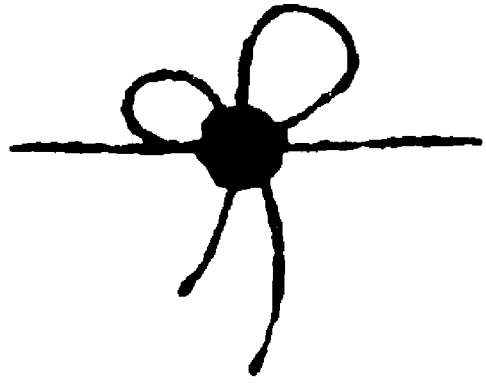

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Temmuz 1940

Middle Wallop, İngiltere

Devasa meşe ağacının yaprakları arasında süzülen güneş ışığı, kalın ekoseli bir battaniye üzerine uzanmış, neredeyse bir haftadır ilk tatil gününün tadını çıkaran Sclarlett'ın üzerine düşüyordu. Çok çalışmaya aldırmıyordu. İşte olmanın son derece bağımlılık yaratan bir heyecanı vardı.

Ama mucizevi şekilde serin olan bir günde hafif esintiyle birlikte iyi bir kitaba da hayır diyemezdi.

Piknik masasında oturan Constance, "Şimdi bitti," diyerek katlanmış bir kâğıdı salladı.

"İlgilenmiyorum," diye cevapladı Scarlett ve *Emma*'nın başına gelen talihsiz olayları okumaya devam etmek için sayfayı çevirdi. Okumaktan keyif aldığı kitaplar, annesinin eleştiri oklarını yönelttiği bir başka mesele ve ulaşılması imkânsız beklentilerini karşılayamadığının bir göstergesiydi.

"Annemin ne söylediğini merak etmiyor musun?"

"Lord Basamak Tırmanan'la ilgiliyse etmiyorum."

"Sana benim okumamı ister misin?" Ablasına doğru eğilen Constance düşmemek için banka tutundu.

"İstemem."

Constance derin bir iç çekip bankta döndü. "Tamam o zaman."

Scarlett kardeşinin hayal kırıklığının farkındaydı. "Neden onun yerine diğerinde neler yazdığından bahsetmiyorsun, canım?" Kitabın üstünden bakınca Constance'ın gözlerinin ışıldadığını gördü.

"Edward, birlikte geçirdiğimiz zamandan çok keyif aldığını ve yakında izin gününü bizimkiyle aynı güne ayarlamayı umduğunu söylemiş."

Scarlett dirseklerinin üstünde yükseldi. "Onunla Ashby'de buluşabilirsin. İkinizin de orayı sevdiğinizi biliyorum." Küçük yazlık evi o da seviyordu ama onun sevgisi Constance'ın, Edward'a âşık olduğu yere karşı hissettikleriyle ölçülemezdi.

"Haklısın." Constance iç çekip parmaklarını zarfın üstünde gezdirdi. "Ama bu yolculuğa harcanacak vakte değmez. Onunla Londra'da buluşmak daha kolay." Sanki olduğu yerden Edward'ın birliğini görebilirmiş gibi uzaklara baktı. Ardından kocaman açılan gözlerini Scarlett'a çevirdi. "Güzel görünüyorsun," dedi bir anda. "Rahat olmaya çalış."

"Anlamadım?" Scarlett'ın kaşlarının arasındaki çizgiler, kardeşinin yanında getirdiği birkaç şeyi masadan topladığını görünce daha da derinleşti.

"Saçların, elbisen, hepsi mükemmel!" Eşyalarını göğsüne bastıran Constance bacaklarını bankın üstünden diğer tarafa attı. "Ben... başka bir yerde olacağım!"

"Anlamadım, nerede olacaksın?"

"Sanırım bizi yalnız bırakmaya çalışıyor."

Scarlett bakışlarını, son bir hafta boyunca hayalini kurduğu o tok sesin geldiği yöne çevirdi ve Jameson'ın battaniyeye doğru yaklaştığını gördü.

Kalbi yerinden çıkacak gibi hızlandı. Zayiat listesini her gün kontrol etmişti ama dün gece Brighton'ın bombalanmasının ardından onu bizzat görmek çok rahatlatıcıydı.

Eldivenleri ve sarı can yeleği hariç uçuşa hazır giyinmişti, Scarlett'ın o çok sevdiği serin esinti saçlarını uçuşturuyordu. Scarlett oturur pozisyona geçerken elbisesindeki kırışıklıkları düzeltme isteğine karşı koydu.

Sade, belden kemerli, ekoseli mavi elbisesinin derin bir göğüs dekoltesi yoktu ve kolları da neredeyse dirseklerine kadar uzanıyordu ancak son karşılaşmalarında üzerinde olan dayanıklı malzemeden yapılmış, günlük üniformasını düşününce şimdi kendisini neredeyse çıplak hissetti. Neyse ki ayakkabıları ayağındaydı.

"Teğmen," diye selamlamayı başardı.

"İzin ver kalkmana yardım edeyim." Elini Scarlett'a uzattı. Scarlett'ın, vücudunun her bir zerresinde hissettiği bir gülümsemeyle, "Ya da sana katılabilirim," diye teklifte bulundu.

Sırf düşüncesi bile Scarlett'ın yanaklarının alev almasına yetti. Annesine modern bir kadın olduğunu söylemek bir şey öyle davranmak başka bir şeydi.

"Buna gerek yok." Jameson'ın tuttuğu eli titredi. Yumuşacık bir hareketle onu çekince Scarlett avucunu onun kaslı göğsüne yaslamak zorunda kaldı. Parmak uçlarının altında yumuşak ya da güçsüz denebilecek hiçbir şey yoktu.

"Teşekkür ederim," dedi ve hemen geri çekilip teması kesti. "Bu onuru neye borçluyum?" Kendini korunmasız, aklı başından gitmiş gibi hissediyordu. Onunla ilgili her şey çok fazlaydı. Gözleri fazla yeşil, gülümsemesi fazla etkileyici, bakışları fazla içtendi. Kitabını sıkıca kavradı ve sanki bir parça koruma sağlayabilirmiş gibi göğsüne bastırdı.

"Benimle o yemeği yemeni umuyordum."

Jameson hiç kıpırdamadı ama aralarındaki hava o kadar güçlü bir akımla doluydu ki Scarlett ikisi birbirine yaklaşıyormuş ve dikkatli olmazsa çarpışacaklarmış gibi hissetti.

"Bu gece mi?" diye resmen ciyakladı.

"Bu gece," derken Jameson bakışlarını kadının yüzünde tutmak, vücudunun kıvrımlarına kaydırmamak için elinden geleni yaptı. Scarlett üniformasıyla da nefes kesiciydi ama onu bir ağacın altında bu elbiseyle uzanırken görmek? Jameson'ın aklını başından almıştı. Saçları gevşekçe toplanmıştı, tıpkı geçen hafta olduğu gibi koyu ve parlaktı ama bu kez üniformasının şapkası altında gizlemiyordu. Ona bakan gözleri kocamandı ve hatırladığından daha maviydi. "Aslında, hemen şimdi." Gülümsedi çünkü kendine engel olamıyordu. Scarlett üzerinde böyle bir etki bırakıyordu işte. Bütün hafta gülümsemiş, Donaldson'ın şu anki sevgilisi Mary'nin yanılmadığını, Scarlett'ın bu akşam müsait olacağını umarak bu yemeği planlamıştı.

Genç kadının yumuşak dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Yemeğe hemen şimdi mi gitmek istiyorsun?"

"Hemen şimdi," dedi gülümseyerek, dikkati Scarlett'ın sımsıkı tuttuğu kitaba kaydı. "İstersen Emma da bizimle gelebilir."

"Ben..." Bakışları sola, kadınlar kışlasına kaydı.

"Onun işi yok!" diye bağırdı kapıda duran Constance. Scarlett gözlerini kıstı ve Jameson gülmemek için dudaklarını ısırdı.

"Birazdan kız kardeşini öldürmekle meşgul olacak!" diye karşılık verdi Scarlett.

"Cesedi gömerken yardıma ihtiyacın olacak mı?" diye sordu Jameson ve Scarlett bakışlarını ona doğru çevirince gülümsedi. "Eğer kardeşini öldürmeyi kafana koyduysan o başka. Elbette, ben seni yemeğe çıkarmayı tercih ederim ama

eğer bu konuda ısrarcıysan ve seninle vakit geçirmenin yolu buysa kazma işinde oldukça iyiyimdir."

Scarlett'ın yüzüne kontrol edemediği bir tebessüm yayıldı ve Jameson'ın midesi hava dalışına geçmiş gibi kasıldı.

"Yemeğe bu kıyafetle mi gelmek istiyorsun?" Uçuş giysilerini işaret etti.

"Hepsi planın parçası."

Scarlett başını merakla yana eğdi. "Tamam, akşamım sizindir, Teğmen."

Jameson kollarını zafer kazanmışçasına havaya kaldırmamak için kendini zor tuttu. Çok zor tuttu.

●

"Sen aklını kaçırmışsın," dedi Scarlett, Jameson onu çift kanatlı uçağın ön koltuğuna bağlarken. Jameson'ın elleri hızla hareket edip karnında garip bir şekilde toplanmış elbisesinin üstünden kemerini sıkıyordu, Scarlett'ın bacaklarını da battaniyeyle örtmüştü. Elleri belinin çevresinde o kadar ustaca dolaşıyordu ki Scarlett, onun arada böyle bir engel olmadan birçok kızla vakit geçirdiğini hissediyordu.

Jameson, Scarlett'ın kaskını çenesinin altından bağlarken, "Uçağa binen sendin," diye itiraz etti.

"Çünkü bu fikir o kadar saçmaydı ki dalga geçtiğinden emindim!" Bu bir şaka olmalıydı. Jameson, her an onu kokpitten çıkarıp verdiği tepkiden dolayı onunla dalga geçecek diye umuyordu.

"Uçma konusunda asla şaka yapmam. Tamam, telsizi eğitim frekansına ayarladım böylece birbirimizi duyabileceğiz. Her şey tamam mı?"

"Bu konuda gerçekten ciddisin, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı.

Jameson başparmağını onun çenesine koydu ve şakayı tamamen bir kenara bıraktı. "Vazgeçmek için son şansın. Eğer inmek istersen seni çözerim."

"Peki ya istemezsem?" diye meydan okudu Scarlett kaşını kaldırarak.

"O zaman seni uçururum." Jameson'ın bakışlarının dudaklarına inmesiyle Scarlett'ın yanakları alev aldı.

Kalbi bu ihtimal karşısında tekledi. "Beni yemeğe götüreceğini sanmıştım."

"Bunun için uçmamız gerekiyor." Başparmağını dudağının hemen altına kaydırınca, Scarlett omurgasından aşağı tatlı bir ürpertinin yayıldığını hissetti.

"Peki yakalanırsak ne olur?" diye sordu Scarlett. Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin uçaklarını pilotların sevgililerini gezdirmesi için –gerçi o sevgilisi değildi– ödünç vermediğini biliyordu.

Jameson, Scarlett'ın kalbini durduracak müthiş bir gülümsemeyle omuz silkti. "O zaman sanırım beni ABD'ye geri gönderirler."

Scarlett dudak büktü. "Bu o kadar kötü bir şey mi? Eve gönderilmek?"

Jameson'ın dikkati bir an için dağıldı, ifadesi değişti. "Beni geri alacaklarından emin olmadığımda, evet."

"Neden almasınlar?" Midesinin kasılması macera isteğini zayıflattı.

"İhanet meseleleri falan." Omzundaki Kraliyet Hava Kuvvetleri armasını işaret etti. "Ayrıca evet, eve gönderilmek bir ceza olur. Buraya mecbur olduğum için değil, istediğim için geldim. Peki ya sen?" Sesi yumuşadı.

"Tam olarak olmak istediğim yerdeyim." Onlarla uçan Amerikalıların kendi vatandaşlıklarını tehlikeye attığını unutmuştu.

Savaşta olup olmamayı seçebilmek ne büyük bir lüks olurdu. Ama yine de Jameson burada olmayı seçmişti.

"O zaman kimse görmeden gidelim." Jameson, Scarlett'ın kalbini hoplatan bir gülümsemenin ardından arka koltuğa geçerek gözden kayboldu.

Saniyeler sonra motor çalıştı ve pervane dönmeye başladı; uçakların arasındaki yerlerinden ayrılıp piste yöneldiklerinde Scarlett'ın vücudundaki tüm kemikler titriyordu. Tanrı'ya şükür ki motor, çarpan kalbinin sesini bastıracak kadar gürültülüydü.

Annesiyle babasının itirazlarına karşı gelerek Kadın Yardımcı Hava Kuvvetleri'ne katılmasından sonra yaptığı en büyük haylazlıktı bu. *Belki de bir insanın yapıp yapabileceği* en büyük *haylazlıktı.* Bu düşünceyi elleriyle kemerini sımsıkı kavradığı yerde, göğsünde sakladı. Sağa döndüler.

"Hazır mısın?" diye sordu Jameson telsizden.

Scarlett dudaklarını gerginlikten birbirine bastırıp başını salladı. Bunu gerçekten yapacaktı, sadece geçen hafta tanıştığı Amerikalı bir pilotla bilinmezliğe uçacaktı. Pervasızlığın tanımı bu değilse neydi bilmiyordu.

Uçak engebeli pistte ilerleyip tıpkı nabzı gibi hızlanırken, motorun uğultusu daha da yükseldi. İki yanından hızla geçen tarlaları görebilmesine rağmen asfaltın nerede bittiğini seçemiyordu. Bu heyecan verici, ürkütücü bir çılgınlıktı. Rüzgâr gözlerini yaşartınca hızla gözlerini kırpıştırdı ve uçak havalanırken gözlüğünü indirdi.

Midesi hariç her şey göğe yükseldi. *Midesinin*, yerinde kaldığından emindi. Uçak irtifa kazanınca sakinleşti, nefesini düzene sokmaya, kaslarını gevşetmeye, hiçbir detayı kaçırmamak için rahatlamaya çalıştı.

Bu durum tüm duyularını ele geçirdi. Kaskı, motorun uğultusunu boğsa da tamamen kesmiyordu, rüzgâr tenini acıtıyordu ama onun nefesini kesen şey manzaraydı. Güneş hâlâ gökyüzündeydi ama yakında ufukta batacağını biliyordu. Sanki altlarındaki her şey küçülmüştü... ya da onlar devleşmişti. Ne olursa olsun bu olağanüstüydü. Hissettiği her şeyi

hafızasına kazımaya çalıştı; böylece daha sonra hepsini yazabilecek, asla unutma riskiyle karşı karşıya kalmayacaktı, tam altındaki manzarayı tarif etmek için kullanacağı kelimeleri düşünmeyi bitirmişti ki alçalmaya başladılar.

"Sıkı tutun," dedi Jameson telsizden ve Scarlett'ın kalbi yine deli gibi atmaya başladı. Jameson uçağı, sanki uçak onun bedeninin bir parçasıymış gibi kontrol ediyordu, onun için uçmak elini kaldırmak kadar basit bir işti sanki.

Zemin hızla altlarında belirdi, Jameson uçağı engebeli araziye indirdiğinde Scarlett'ın tüm bedeni sarsıldı. Arazi, Scarlett'ın bildiği bir yer değildi ama çimenlerin üzerindeki izlere bakılacak olursa buraya birçok uçak gelmiş olmalıydı.

Motor kapanırken uçak hafifçe sarsıldı. Jameson, yanakları rüzgârdan kızarmış hâlde parmaklarını saçlarından geçirerek Scarlett'ın solunda belirdi.

"Çözmene yardım edebilir miyim?" diye sordu kemeri işaret ederek.

"Hayır dersem beni uçakta mı besleyeceksin?" diye takılan Scarlett'ın dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

"Evet," diye yanıtladı Jameson hemen.

Scarlett yutkundu, adamın bakışlarının yoğunluğuyla boğazı bir anda kurumuştu. "Lütfen yap. Yani kemeri çıkarmama yardım et," dedi kaskın kayışını çekiştirerek.

"Bana bırak." Parmakları Scarlett'ınkileri nazikçe yana itti, Scarlett da adamın daha rahat erişebilmesi için çenesini kaldırdı. Jameson kayışı birkaç hızlı hareketle çözdü ve o kemere geçerken Scarlett kaskı başından çekip çıkardı.

"Saçlarım darmadağın oldu," dedi gülerek ve ellerini kabaran buklelerine götürdü. Annesi hâlini görse şoktan ölürdü.

"Çok güzelsin."

Scarlett göğsünde bir sızı hissetti, emniyet kemerinin son tokası da açıldığında gözleri birbirine kenetlendi. Jameson söylediği şeyde ciddiydi.

O sızı keskinleşti. Aman Tanrım, bu da neydi? Hava arzuyla dolup taşıyor, her soluğuyla ciğerlerine hücum ediyordu.

"Aç mısın?" diye soran Jameson sessizliği bozsa da aralarındaki çekim yerli yerindeydi.

"Açlıktan ölüyorum," diye cevap verdi Scarlett.

●

Scarlett'ın gözlerindeki ifadeyi görünce Jameson'ın göğsü sıkıştı, elini uzatırken başka tarafa dönüp kemerin buruşturduğu elbisesini düzeltebilmesi için ona bu ortamda elinden geldiğince mahremiyet sağladı. Hazır olunca kokpitten çıkmasına yardım etti, ardından kanadın üstünden aşağı atlayıp kollarını ona uzattı.

"Seni tutacağım," diye söz verdi.

"Tutsan iyi olur." Tek eliyle uçağın gövdesinden destek alarak kanadın üstünde yürürken gülümsedi. Sonra ellerini Jameson'ın omzuna koyup doğrudan kollarının arasına atladı.

Jameson onu kalçasından yakalayıp yavaşça çimlerin üstüne bıraktı. Vücudunun kıvrımları yerine yüzüne bakmayı başarsa da ellerinin altında ne kadar mükemmel hissettiğini fark ettiğinde kalp atışları hızlandı ki bu his sıcak, yumuşak ve narindi ama kesinlikle güçsüz değildi. Sırf şu an bile saatler süren hazırlığa ve onca yolu uçmaya değmişti.

Jameson onu bırakırken nefesi kesilmiş gibi hisseden Scarlett, "Teşekkür ederim," dedi.

Saçları rüzgârdan dağılmış, kask yüzünden karışmıştı ama o minik kusurlar onu dokunulabilir kılıyordu. Ulaşılabilir. İlk bakışta ilgisini çeken o kusursuz subay gitmiş, yerine kalbini çalabilecek bir kadın gelmişti.

Jameson bu düşünceyle gözlerini kırpıştırdı, ilk görüşte âşık olacak biri değildi ama çekime, kimyaya hatta kader denen o küçük ayrıntıya inanıyordu ve ikisi arasında bu üçü de var gibiydi.

"Neredeyiz?" diye sordu Scarlett, Jameson'ın peşi sıra bozuk yolda ilerlerken.

"Kasabanın biraz kuzeyindeyiz." Jameson onu dün kamyonla otları çiğneyerek oluşturdukları küçük bir açıklığa götürdü.

Scarlett şaşkınlıktan elleriyle ağzını kapayınca Jameson gülümsedi. Erken bir saatte yenecek akşam yemeği için hazırlanmış masanın etrafında üç sandalye vardı. Hatta gerçek bir masa örtüsü bile bulmayı başarmıştı. Scarlett'ın yüzündeki o ifade, gözlerindeki o saf sevinç, Jameson'ın 609'daki yarım düzine adama borçlandığı her iyiliğe değmişti.

"Bunu nasıl yaptın?" Masaya doğru yürüdü.

"Sihir."

Omzunun üstünden bir bakış atınca Jameson güldü.

"Çocukların bazılarına birkaç iyilik borçlanmış olabilirim. Aslında pek çok iyilik." Scarlett sandalyeye doğru giderken Jameson başını eğdi. "Bir süre izin alamayabilirim."

"Tüm bunları benim için mi yaptın?" diye sordu Scarlett, Jameson onun sandalyesini çekerken.

"Beni geri çevirme ihtimaline karşılık listede birkaç kız daha vardı," diye takıldı Jameson.

Scarlett ciddi bir tonla dudaklarını büzerek, "Bunların boşa gitmesini kesinlikle istemezdim," dedi. "Mary memnuniyetle sana eşlik ederdi."

Jameson elini sandalyenin üstünden çekmeden Scarlett'ın ses tonundan ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştı. Aylardır İngilizlerin arasındaydı ama hâlâ şaka yapıp yapmadıklarını anlayamıyordu.

"Ah, suratın görülmeye değer." Scarlett kahkaha attı, çıkan ses en az onun kadar güzeldi. "Söylesene beklediğimiz biri mi var?" Üçüncü sandalyeyi işaret etti.

"Glenn Miller'ı davet ettim," diye yanıtladı Jameson ve sandalyeyi çekip en değerli varlığını ortaya çıkardı.

"Pikabın mı var?" Scarlett'ın ağzı açık kalmıştı.

"Evet." Jameson kapağı kaldırdı, taşınabilir küçük pikabı çalıştırıp sessizliği Glenn Miller Orkestrası'yla doldurdu.

Scarlett ona, Jameson'ın hayranlık diye tanımlamakta tereddüt ettiği ama kesinlikle hoşuna giden bir ifadeyle baktı. Soğukkanlılığını korumak buraya kadardı çünkü Scarlett'ın karşısına otururken kalbi sanki bin tane at dört nala koşuyormuş gibi hızlanmıştı.

Hayatında daha önce hiç randevuya çıkacağı için böylesine heyecanlanmamıştı.

Daha önce hiçbir kadına randevuya çıkmak için birkaç kez sorması gerekmemişti.

"Çok da heyecanlanma, bu sadece bir piknik." Masanın ortasındaki sepete uzandı.

"Gerçekten mi? Bu akşam için biraz çaba göstermedin mi?" Dudaklarını büzdü ama Jameson artık bunun şaka olduğunu biliyordu, gülümseyip ikisine de servis yaptı.

Sadece kurutulmuş et, peynir ve kesinlikle alacak karnesi olmadığı bir şişe pahalı şarap vardı.

"Bu gerçekten harika," diye fısıldadı Scarlett.

"Bunu harika kılan senin varlığın. Gerisi sadece küçük bir hazırlık," dedi Jameson yemeğe başlarlarken.

Savaştan önce partilere katılmış hatta birkaç randevuya çıkmıştı ama hiçbiri bununla kıyaslanamazdı. Jameson'ın harcadığı emek inanılmazdı. Bir bekleme listesi olduğuna dair yaptığı şaka onu şaşırtsa da konuyu uzatıp geceyi mahvetmek istememişti.

Bir paraşüt aramanın faydası yoktu çünkü Scarlett çoktan o uçaktan atlamıştı.

"Pekâlâ, bu pikap için kaç iyilik borçlusun?" diye sordu. Taşınabilir pikapları bulmak zordu, inanılmaz derecede pahalı

olduklarından söz etmiyordu bile ve Scarlett, Kraliyet Hava Kuvvetleri askerlerinin ne kadar kazandığını biliyordu.

"Canlı dönmeliyim." Bunu o kadar sıradan bir şey gibi söylemişti ki Scarlett az kalsın kaçıracaktı.

"Pardon?"

"Pikabı, geçen yıl evden ayrılırken annem verdi." Sesi biraz alçaldı. "Evleneceğim zaman kullanmam için kenara para ayırdığını söyledi -bundan oldukça emindi- ama sonra ben bir anda babamın *aptalca bir iş* dediği şey için gideceğimi söyledim."

Gözlerini gölgelenen Scarlett'ın yüreği sızlattı. "Baban onaylamadı mı?"

"Vernon amcamın bana uçmayı öğretmesini hiç onaylamadı. Ama yeteneklerimi burada kullanma kararımdan tam anlamıyla tiksindi. Benim bela aradığımı söyledi." Omuz silkti.

"Öyle miydin?" Otları hışırdatan rüzgâr Scarlett'ın bir tutam saçını daha yüzüne düşürdü ama o, hızla kulağının arkasına attı.

"Kısmen," diye itiraf etti Jameson uysal bir gülümsemeyle. "Ama eğer durdurmazsak bu savaşın yayılacağını düşünüyordum, Colorado'da öylece oturup hiçbir şey yapmadan kapıma dayanmasını bekleyemezdim."

Scarlett ufak masanın üstünden uzanıp parmaklarıyla ona dokununca Jameson'ın çatalı tutan eli kasıldı. Temas vücudunda hafif bir titreme yarattı.

"Şahsen ben gelmeye karar verdiğin için minnettarım," dedi. Bu tek seçim ona Jameson'ın karakteri hakkında binlerce güzel sözcüğün anlatabileceğinden daha fazlasını anlatmıştı.

"Bu gece gelmeye karar verdiğin için çok mutluyum," dedi Jameson yavaşça.

"Ben de." Bakışları birbirine kenetlendi, Jameson elini nazikçe onun elinden çekti.

"Bana kendinle ilgili bir şey söyle. Herhangi bir şey."

Scarlett onunla bir ilişki kurmaya karar vermişti, bu yüzden kaşlarını çatıp ilgisini çekecek bir şey düşünmeye çalıştı. "Sanırım bir gün yazar olmak istiyorum."

"O zaman olmalısın," dedi adam sanki bu o kadar basit bir şeymiş gibi. Belki de bir Amerikalı için öyleydi. Bunun için onu kıskandı.

"Umarım." Sesi yumuşadı. "Ailem bunu onaylamıyor ve geleceğime kimin karar vermesi gerektiğiyle ilgili süregelen bir tartışma var."

"Bu da ne demek?"

"Basitçe anlatmak gerekirse babamın bir ünvanı var ve onu bırakmak istemiyor. Dünyanın değiştiğini görmeyi reddediyor."

"Bir ünvan mı?" Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "İş ünvanı gibi mi? Yoksa miras kalan bir ünvan mı?"

"Miras. Bununla hiç ilgim olmasını istemiyorum ama onun benim için başka planları var. Savaş bitmeden onları değiştirmeyi umuyorum." Bu işe yarıyor gibi görünmüyordu. Jameson hâlâ endişeli gibiydi. "Zaten geride kalan pek de bir şey yok. Ebeveynlerim neredeyse sıfırı tüketti. Çok küçük bir ünvan, gerçekten hiç önemi yok. Konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Elbette." Jameson çatal bıçağını tabağına bıraktı, ardından pikaba Billie Holiday plağı koydu, *The Very Thought of You* çalmaya başlarken elini uzattı. "Dans et benimle, Scarlett."

"Tamam." Buna karşı koyamazdı. Jameson çekiciydi, günaha sokacak kadar yakışıklı ve inanılmaz derecede büyüleyiciydi.

Batan güneşin altında dans ederlerken Jameson kollarını dolayıp onu kendine doğru çektiğinde Scarlett içten içe eridi. Başını omzuna yasladı, adamın tulumunun sert kumaşı Scarlett'a tüm bunların gerçek olduğunu söylüyordu.

Kendini bir süreliğine bu adamın kollarına bırakmak, çevrelerini saran ve sonunda onları da ele geçirecek şiddeti unutmak, bir şeyin -birinin- ona ait olduğunu iddia etmek ne kolay olurdu.

"Evde seni bekleyen biri var mı?" diye sordu Scarlett ve sona doğru sesinin tizleşmesinden nefret etti.

"Evde bekleyen yok. Burada da yok. Sadece küçük pikabım ve ben." Kıkırdaması Scarlett'ın kulağında yankılandı. "Müziği seviyorum ama bu kesinlikle tek eşli bir ilişki değil."

"Yani her kızı gün batımında uçağına atıp yemeklere çıkarmıyor musun?" Başını hafifçe geriye yatırdı.

Jameson parmaklarıyla Scarlett'ın çenesini kaldırdı. "Asla. Seninle tek bir şansım olsa bile, bunun beni şanslı herifin teki yaptığını biliyordum, bu yüzden bu şansımı en iyi şekilde değerlendirmek istedim."

Scarlett'ın bakışları dudaklarına kaydı. "Öyleydi. Öyle."

"Güzel." Jameson başını yavaşça onaylarcasına salladı. "Artık yol kenarında bulacağım bir sonraki subay için her şey hazır."

Scarlett homurdandı, ardından gülerek onu göğsünden itti ama Jameson bileğini bırakmadı, onu kendine doğru çekip dudaklarını tehlikeli biçimde onunkine yaklaştırdı.

Evet. Onu öpmek, tadının nasıl olduğunu öğrenmek, dudaklarının onunkiyle birlikte hareket edişini hissetmek istiyordu.

"Hazır mısın?" Elini sırtına koyup onu kendine daha da yaklaştırdı.

"Neye?" diye sordu Scarlett parmak uçlarında yükselirken.

"Şey, biraz tecrübesiz görünüyorsun," diye fısıldayan Jameson başını öne eğdi.

"Öyleyim." Nefesi kesilmiş gibi hissediyordu, bu konuşmasına da yansımıştı. Sadece bir kez öpüşmüştü, dolayısıyla buna tecrübe diyemezdi.

"Sorun değil, yavaş gideriz," diye söz verdi Jameson elini yanağına koyarken. "Kontrolü sana bıraktığımda korkmanı istemiyorum."

Ne olduğunu bilmediği bu Amerikan deyişini görmezden geldi ve boynunu uzattı ama Jameson geri çekildi. *Geri mi*

çekilmişti? Jameson sırıtırken Scarlett ağzı açık bir balık gibi kalakaldı.

"Hadi gidelim, çırak ve bu uçuşu meşrulaştıralım." Elini uzattı.

Scarlett gözlerini kırpıştırdı. "Çırak mı?" Acaba aksanı kafasını mı karıştırıyordu?

Onu kendine çekip boynunu okşadı, ellerini saçlarının arasında gezdirip dudaklarını onunkilere arada birkaç santim kalacak kadar yaklaştırdı.

"Şu an seni öpmeyi ne çok istediğimi bilmezsin, Scarlett."

Scarlett'ın dizlerinin bağı çözüldü.

Güzel, demek aynı şekilde hissediyorlardı.

"Ama hemen şimdi gitmezsek ufku kaybedeceğiz ve bu, uçağı sen uçururken onu dengede tutmayı üç kat daha zorlaştırır."

Scarlett nefesi kesildi, Jameson dudaklarını onunkilere değdirip gerçek bir öpücük vaadiyle kadını baştan çıkararak onu daha fazlasını ister hâlde bıraktı.

"Bekle. Uçurmak mı?" diye bağırdı Scarlett.

"Şey, evet, eğitim uçuşları ne için sanıyorsun?" Elini tutup onu nazikçe çekti. "Hadi gidelim, buna bayılacaksın. İnsanda bağımlılık yapar."

"Ve ölümcüldür."

Jameson dönüp onu kollarının arasına alarak kaldırdı ve kanadın üstüne koydu. Vücutlarının birbirine temas ettiği her yer titriyordu.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye söz verdi Jameson. "Sadece bana güven."

Scarlett başıyla yavaşça onayladı. "Tamam. Bunu yapabilirim."

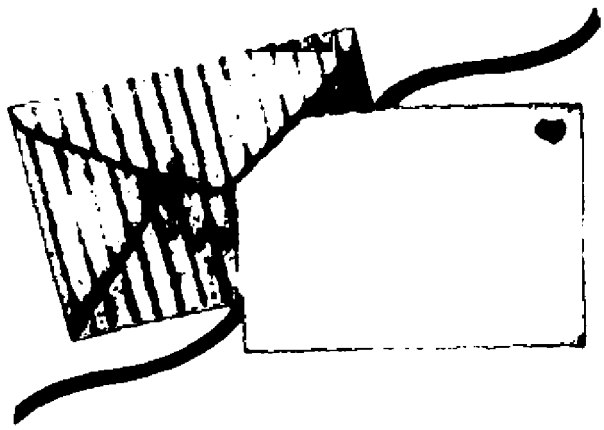

BEŞİNCİ BÖLÜM

Georgia

Sevgili Constance,

Bugün seni bırakmak yaptığım en zor şeydi. Konu sadece ben olsaydım asla gitmezdim. Senin yanında kalır ve tıpkı söz verdiğimiz gibi bu savaşı sonuna kadar yaşardım. Ama ikimiz de bunun hiçbir zaman benimle ilgili olmadığını biliyoruz. Kalbim son birkaç günde kaybettiklerimize ve yaşananların adaletsizliğine karşı çığlık çığlığa haykırıyor. Bir keresinde babamızın ellerini William'a sürmesine izin vermeyeceğime dair sana yemin etmiştim ve bu sözümü tutacağım.

Keşke seni de güvende tutabilseydim. Hayatlarımız planladığımızdan çok farklı ilerledi. Yanımda olmanı, bu yolculuğu birlikte yapmayı çok isterdim. Geçen yıllar boyunca sen hep benim pusulam oldun ve sen olmadan yolumu bulabilecek miyim bilmiyorum

ama bu sabah vedalaşırken size verdiğim gibi elimden geleni yapacağım. Seni daima kalbimde taşıyacağım. Seni William'ın -bizimkinin tıpkısı- mavi gözlerinde ve tatlı gülümsemesinde görüyorum. Mutluluğu bulmak her daim senin kaderinde vardı. Constance ve seçimlerim seni bundan mahrum bıraktığı için çok üzgünüm. Yanımda senin için her zaman bir yer olacak.

Seni tüm kalbimle seviyorum,
Scarlett

"Ve sonra... öylece bitiyor," dedim Hazel'a, arka bahçesinde oturmuş ufaklıkların ayağımızın dibindeki bebek havuzunda oynamalarını izlerken. "Üstelik bir okur için bu en karanlık andır, yani bir üçüncü perde olması gerektiğini biliyorsun, değil mi? Ama onun torununun çocuğu olarak..." Başımı iki yana salladım. "Büyükannemin neden asla yazamadığını anlıyorum."

Taslağı okumayı sabah saat altıda bitirmiş ama Hazel'ı aramadan önce yediye kadar beklemiştim. Kısa bir şekerlemenin ardından öğle vakti onun evine geldim. Hazel anaokulundan –annemin beni büyükannemin kapısına ikinci kez attığı yıldan– beri en iyi arkadaşımdı ve hayatlarımız bambaşka yönlere ilerlese de dostluğumuz sürmüştü.

"Yani kitap onun hayat hikâyesini mi temel alıyor?" Öne eğilip parmağını önümüzdeki şişme havuzda oynayan oğluna doğru salladı. "Hayır, hayır, Colin, kız kardeşinin topunu alamazsın. Onu geri ver."

Tıpkı annesine benzeyen sarışın ufaklık yaramazlığı bir kenara bırakıp deniz topunu isteksizce kardeşine verdi.

"Evet. Taslak Amerika'ya gitmek üzere ayrılmadan hemen önce bitiyor, en azından mektuplardan öyle anlaşılıyor. Mektuplar da..." Yavaşça nefes verip göğsümdeki sızıyı atmaya çalıştım. O aşk, asla Damian'la aramdaki gibi değildi, büyükannemin onunla evlenmeme karşı çıkmasının sebebini şimdi anlamaya başlıyordum. "Birbirlerini çok sevmişler. Annemin büyükanneme ait savaş zamanından kalma bir kutu mektubunu bulduğuna ve bana söylemediğine inanabiliyor musun?" Bacaklarımı öne uzattım, çıplak ayaklarımdan birini havuzun kenarına yasladım.

"Yani..." Hazel yüzünü buruşturdu. "Anneni biliyoruz sonuçta." Buzlu çayından çabucak bir yudum aldı.

"Doğru." İç çekişimi iliklerime kadar hissettim. Hazel, konu anneme geldiğinde olumsuz bir şey söylememek için elinden geleni yapıyordu, aslında buna izin verdiğim tek kişi muhtemelen oydu çünkü annemle aramın en kötü olduğu dönemlerde yanımda hep o vardı. Annemle ilgili durum şuydu ki ben onu eleştirebilirdim ama başka kimsenin eleştirmeye izni yoktu.

"Nasıl bir duygu? Evde olmak?" diye sordu. "Geldiğin için sevinmediğimden değil çünkü inan çok sevindim."

"Sadece çocuklarını emanet edebileceğin güvenilir biri olduğu için seviniyorsun," diye takıldım.

"Yakalandım. Ama cidden, nasıl hissediyorsun?"

"Karmaşık." Çocuklarının dizlerine gelen suda oynamalarını izlerken cevabımı düşündüm. "Eğer gözlerimi kapatırsam son altı yıl hiç yaşanmamış gibi yapabiliyorum. Damian'a hiç âşık olmamışım gibi. Damian'ın... nişanlısıyla hiç tanışmamış gibi..."

"Yok artıkkk!" Hazel'ın ağzı açık kaldı. "Nişanlandı mı?"

"Bugün aldığım on yedi mesaja göre, evet. Telefonlarda *rahatsız etme* modu olduğu için şükrediyorum." Müstakbel Bayan Ellsworth, C kup sütyenimi ancak dolduran benimkilerden çok daha büyük memeleri olan yirmi iki yaşında bir sarışındı. Omuz silktim. "Her an doğurmak üzere olduğundan bunu bekliyordum." Bu acımı hiç hafifletmiyordu ama olanları da değiştiremezdim.

"Çok üzgünüm," dedi Hazel usulca. "O seni hiç hak etmedi."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, en azından başlarda." Yüzüksüz parmağımı iki yaşındaki Danielle'e doğru salladım o da karşılığında bana dişlerini göstererek gülümsedi. "Çocuk istiyordu ve ben de ona çocuk vermedim. En nihayetinde ona çocuk verebilecek birini buldu. Bu canımı sık–" Yüzümü buruşturdum ama kendimi tuttum. Çocukları benim yüzümden küfretmeye başlarsa Hazel'ın dilinden kurtulamazdım. "Başrol oyuncusuyla birlikte olmak için evliliğimizin bitmesini bekleyebilir miydi? Ya da büyükannemin filminde rol alan biriyle yapmayabilir miydi? Elbette ama ikimiz de onun karavanına attığı ilk kızın o olmadığını biliyoruz, son da olmayacak. Bak işte bunu kıskanmıyorum." Damian'ın kariyeri için fırlatma rampası olmuştum. Sadece son birkaç yıla kadar bunu kabul etmemiştim. "Ayrıca aramızdaki sevginin çoktan bittiğini ikimiz de biliyorduk." Hislerim, Damian'ın yokmuş gibi davrandığım kaçamaklarıyla yavaş yavaş ölmüş, gururumdan başka tutunacak bir şeyim kalmayana dek içimi boşaltmıştı.

"İyi, sen bu konuyu olgunlukla karşılayabilirsin. Ben ondan ikimize yetecek kadar nefret ederim." Başını iki yana salladı. "Owen böyle bir şey yapsaydı..." Yüzü düştü.

"Asla yapmaz," dedim. "Senin kocan sana deli oluyor."

"Danielle'den kalma on kilo fazlama deli olmuyor olabilir." Karnını salladı, gözlerimi devirdim. "Ama kendimi savunmam gerekirse o da hafiften göbek yapma yolunda ilerliyor, yani berabereyiz. Baba göbeği olan seksi dişçi." Kıkırdadı.

Kahkaha attım. "Pekâlâ, bence harika görünüyorsun ve bu arada eğitim merkezi muhteşem olmuş! Kasabaya gelirken önünden geçtim."

Gülümsedi. "Çok cömert bir bağışçının mümkün kıldığı harika bir iş." Çayını yudumlarken güneş gözlüğünün ardından bana baktı.

"Dünyada Darcy gibi insanlara daha fazla ihtiyacımız var," dedim omuz silkerek.

"Dedi Hemingway'e zaafı olan kadın."

"Benim melankolik yaratıcılara zaafım var."

"Melankolik yaratıcı demişken Noah Harrison'ın insanın aklını başından alacak kadar muhteşem olduğunu söylememiştin!" Elinin tersiyle omzuma vurdu. "Bunu öğrenmek için adamı internette araştırmama gerek kalmamalıydı! Dökül bakalım!"

Gerçekten de o kadar muhteşemdi. O koyu gözlerindeki yoğunluğu hatırlayınca dudaklarım aralandı. Bana dokunsa muhtemelen oracıkta alev alırdım... Elbette böyle bir şeyin olma ihtimali hiç yoktu. Yıllar içinde Damian'dan Noah'yla ilgili o kadar çok şey duymuştum ki onun da kendini beğenmiş bir pislik olduğunu biliyordum.

"Annemin arkamdan iş çevirip taslağı satmasını sindirmekle meşguldüm," diye savundum kendimi. "Ve açıkçası o adam duygusal sadizm konusunda uzmanlaşmış, kibirli ve çok bilmiş herifin teki. Damian birkaç kitabının haklarını almak için defalarca uğraştı." Gerçi muhtemelen bu noktada Damian'ın bana söylediklerinin doğruluğunu sorgulamaya başlamam gerekiyordu.

"Peki," diye homurdandı. "En azından onun *seksi* bir duygusal sadist olduğu konusunda uzlaşabilir miyiz?"

Dudaklarımın bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Uzlaşabiliriz çünkü öyle. Çok seksi." Onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmek bile boynumdan yukarı bir sıcaklığın tırmanmasına neden oldu. "Buna kariyerini ve kapılardan sığmayacak kadar büyük egosunu da eklemelisin –kitapçıda onu duymalıydın– ama evet, inanılmaz, akıl almayacak derecede seksi." Bana bakışındaki yoğunluktan bahsetmeye niyetim yoktu. Adam, insana için için yanarak bakmayı bir sanata dönüştürmüştü.

"Mükemmel. Ona vermeyi düşünüyor musun?" Kaşlarını kaldırdı. "Çünkü ben ona ne istese verirdim."

Gözlerimi devirdim. "Eğer kastettiğin *şey* taslak ve mektuplarsa henüz karar vermedim." Boğazımda bir yumru oluşurken alnımı ovuşturdum. "Keşke ne istediğini büyükanneme sorabilseydim ama zaten biliyormuş gibi hissediyorum. O kitabı bitirmek isteseydi bunu kendisi yapardı."

"Neden yapmadı?"

"Bana bir keresinde karakterleri kendi olasılıklarıyla baş başa bırakmanın onlar için daha iyi olacağını söylemişti ama bu konuda pek konuşmazdı, ben de onu hiç zorlamadım."

"O zaman bu konuda neden bu kadar düşünüyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Çünkü bu, annemin istediği ve benim ona verebileceğim bir şey." Danielle ayak parmaklarıma bir bardak su dökünce gülümsedim.

"Cevabını biliyor gibiyim ama..." diye mırıldandı Hazel iç çekerek. "Bunu yapacaksın, öyle mi?" Ses tonunda yargılama yoktu, sadece merak vardı.

"Evet, sanırım yapacağım."

"Sebebini anlıyorum. Büyükannen de anlardı."

"Onu özlüyorum." Boğazım tıkanırken sesim titremişti. "Son altı ay içinde yanımda olmasına o kadar çok ihtiyacım vardı ki. Sanki o da böyle hissedeceğimi biliyormuş gibi bana gönderilmesi için tüm o paketleri ve çiçekleri organize etmiş." İlki doğum günümde gelmişti, sonraki sevgililer gününde ve diğer özel günlerde. "Ama o öldükten sonra her şey dağıldı, evliliğim, yapım şirketi, hayır işlerim... hepsi." Damian'la birlikte kurduğumuz için yapım şirketini kaybetmek ağır gelmişti ama hayatıma devam edebilmemin tek yolu onu geride bırakmaktı. Hayır işlerini, vakfı kaybetmek artık günlerimi dolduracak bir şey bulmam gerektiğini açıkça ortaya koymuştu. Bir iş, gönüllü olarak görev alabileceğim bir şey... ne olursa. Oyalanmak için ev temizliği de bir yere kadardı, hele ki şimdi Lydia yardım etmek için geri geldiğinden bunu da yapmıyordum.

"Hey," diye bağıran Hazel beni gözlerine bakmaya zorladıktan sonra yumuşak bir sesle konuştu. "Yapım şirketini bırakmanı anlıyorum. Tüm o film işlerinden nefret ediyordun zaten ama hayır işlerinin Damian'la ilgisi yoktu. O işler uğruna dökülen kan, ter ve gözyaşları. Onların hepsi sana aitti, şimdi de geleceğin senin elinde ve onunla ne istersen yapabilirsin. Heykeltıraşlığa geri dön. Biraz cam üfle. Mutlu ol."

"Avukatlar belgeleri hazırlıyor, dolayısıyla artık o parayla bir şeyler yapmaya başlayabilirim." Büyükannemin vasiyetindeki servetle ilgili tek şart onu uygun gördüğüm hayır kurumlarına bağışlamamdı. "Hem... cam sanatıyla ilgili bir şey yapmayalı yıllar oldu." Parmaklarımı kucağımda kıvırdım. Tanrım o sıcağı, bir şeyin erimiş, en savunmasız hâlini alıp ona eşsiz güzellikte yepyeni bir şeye dönüştürmenin büyüsünü özlemiştim. Ama evlendiğimde prodüksiyon şirketini kurmak için tüm bunlardan vazgeçmiştim.

"Ben sadece büyükannenin o cımbızları atmadığını söylüyorum..."

"Ona maşa deniyor."

"Bak, *o kadar da* uzun zaman olmamış. Koca bir yaz tatilini Murano'da geçiren, ilk tercihi olan sanat okuluna kabul edilen, New York'ta kendi sergisini açan o kız nerede?"

"Tek bir sergi." Parmağımı kaldırdım. "O gece en sevdiğim parça satılmıştı. Düğünden hemen önceydi, hatırladın mı? O parçayı yapmam aylarımı almıştı." Hâlâ Manhattan'da bir ofis binasının lobisinde duruyordu. "Sana onu görmeye gittiğimi hiç söyledim mi? Sürekli değil, sadece Damian'ın hayatının benimkini yuttuğunu hissettiğim zamanlarda. Bankta oturup ona bakar, tutkunun nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışırdım."

"O zaman git bir tane daha yap. Yüz tane daha yap. Artık kendi zamanına hükmedecek tek kişi sensin, gerçi merkezde gönüllü olmayı istersen de karşı çıkmam."

"İyi de elimde ne fırın ne blok ne de atölye–" Bay Navarro'nun dükkânının satılık olduğunu hatırlayınca durdum, ardından başımı iki yana salladım. "Ama okuma programına kesinlikle gönüllü olabilirim. Bana tarihlerini haber vermen yeterli."

"Anlaştık. Noah Harrison'ın o kitabı bir acı festivaline dönüştüreceğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu tek kaşını oynatarak.

"Buna güveniyorum." Zaten başka şekilde bitemezdi.

Üç gün sonra kapı çaldığında neredeyse aklım başımdan gitti. Zaman gelmişti.

"Ben bakarım!" diye seslenen annem çoktan kapıya doğru yürümeye başlamıştı ki benim için sorun yoktu çünkü popom korkudan büyükannemin ofisindeki koltuğa yapışmıştı ve Helen'e nihai sözleşmeyi göndermesini söylediğimden beri bininci kez kararımı sorguluyordum.

Üç gün. Tüm ayrıntıları halletmeleri sadece üç gün sürmüştü. Helen bana bunun fazlasıyla adil olduğunu, büyükannemin istemediği hiçbir şeye evet demediğimizi söylemişti ve buna film hakları da dâhildi, büyükannem bunları sadece Damian'a vermişti ve Damian da kesinlikle daha fazlasını alamayacağını biliyordu. Aslında bu, büyükannemin kariyerindeki en iyi sözleşmeydi ve midemi sıkıştıran nedenlerden biri de buydu.

Diğeri az önce eve girmişti.

Kapının ardından tok, kararlı ve heyecan dolu sesini duydum. Bu anlaşma hakkında ne kadar çok düşünürsem bunu yapabilecek tek kişinin o olduğundan o kadar emin oluyordum. Bu konuda böbürlenmeyi hak etmişti. Yürek parçalayan sonlarda uzmandı ve bu hikâyenin sonu da kesinlikle böyleydi.

"Georgia büyükannesinin ofisinde," dedi annem ve büyükannemin yazarken dünyayla ilişiğini kesmek için kapattığı kiraz ağacından yapılma devasa çift kanatlı kapıları açtı.

Noah Harrison kapı eşiğini doldurarak sanki bütün odayı ele geçiriyormuş gibi bir his veriyordu. Varlığının böyle bir etkisi vardı. Bu, diğer adamların Damian'ın filmlerinde oynamak için binlerce dolar harcayarak oyunculuk dersleri aldığı türden bir şeydi. Büyükannemin kitaplarında yazdığı karakterleri canlandıracak o aktörlerin de böyle bir aurası olmalıydı.

"Bayan Stanton," dedi elini usulca cebine sokarken. Gözleri istediğimden daha fazlasını görüyordu.

Bakışlarımı başka yöne çevirip saçımı kulağımın arkasına atarken zihnimin neredeyse onu düzeltecek olan kısmını susturdum. *Sen artık Bayan Ellsworth değilsin. Buna alış.*

"Büyükannemin hikâyesini yazacağını düşünecek olursak, sanırım bana Georgia diyebilirsin." Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde –hakkını vermek lazım– nadir kitapların bulunduğu raflara ya da büyükannemin masanın ortasında duran o meşhur daktilosuna bakmadığını fark ettim. Gözleri hâlâ bendeydi.

Bende. Sanki ben de bu odayı dolduran hazineler kadar nadir ve değerli bir şeymişim gibi.

"Georgia," dedi yavaşça ismimin tadına bakıyormuş gibi. "O zaman sen de bana Noah diyeceksin."

"Aslında Morelli, değil mi?" Açıkçası kariyerine dair tüm detaylar dâhil bu sorunun da cevabını biliyordum. Kitapçıdaki talihsiz karşılaşmamız sırasında bilmediğim her şeyi Helen'den öğrenmiştim. Konu hayatına sıklıkla girip çıkan kadınlara gelince de Helen her şeyi anlatmıştı.

"Morelli. Harrison benim mahlasım," diye itiraf etti dudaklarını hafifçe bükerek.

İnsanın aklını başından alacak kadar muhteşem. Hazel'ın söyledikleri zihnimde yankılanırken yanaklarım kızardı. Erkeklere karşı gerçekten bir çekim hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Ve

lanet olsun neden şimdi *bu* adam karşısında tekrar hortlamıştı bu hisler?

"Pekâlâ, otur Noah Morelli, ben de sözleşmeyi göndermelerini bekliyordum." Hemen karşımdaki iki deri berjeri işaret ettim.

"Ben buraya gelmeden önce imzaladım, muhtemelen şu an son kontrolü yapıyorlardır." Sağdaki koltuğu seçti.

"Bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu kapı eşiğinde duran annem, en nazik ev sahibi sesiyle. Tanrı'ya şükür pazartesiden beri iyi bir ruh hâli içindeydi. Dikkatli. Şefkatli. Onu resmen tanıyamıyordum. Hatta Poplar Grove'a gelme nedeninin ben olduğuma yemin edip Noel'e kadar kalacağına söz vermişti.

"Dikkatli ol, hazırlamayı bildiği tek şey soda martini," diye fısıldadım yüksek sesle.

"Bunu duydum, Georgia Constance Stanton," diye azarladı annem yapmacık bir kaş çatışla.

"Bundan o kadar emin değilim. Geçen sefer muhteşem bir limonata ikram etmişti." Noah düzgün, beyaz –ama beyazlatılmamış, doğal beyaz– dişlerini göstererek gülümsedi. İtiraf etmeliyim ki bu noktada herhangi bir kusur arıyordum. Mutlu sonla biten bir roman yazma konusundaki yetersizliği bile şu anda onun lehine bir durumdu ki bu da kusur arama işini *çok detaylıca* yaptığımın bir göstergesiydi.

"Yine yapabilirim," dedi annem.

On yıl önce sorsalar istediğim tek şeyin annemin neşeli, anaç bir tutum sergilemesi olduğunu söylerdim. Oysa şimdi bu hâli bana, birbirimize *normal davranmak* için bile ne kadar çaba sarf etmemiz gerektiğini hatırlatıyordu.

"Bu harika olur, Ava," diye cevapladı Noah bakışlarını benden ayırmadan.

"Ben de limonata alayım, anne, teşekkürler." Bunu söylerkenki gülümsemem annem kapıyı kapar kapamaz kayboldu.

"Limonata umurumda bile değil, gerçekten ama sen dişlerini o kadar sıktın ki toza dönüşecekler sandım." Ayak bileğini

dizinin üstüne atıp arkasına yaslandı, dirseğine dayanıp çenesini başparmağıyla işaret parmağı arasına aldı. "Annenin yanında hep bu kadar gergin misin? Yoksa anlaşma yüzünden mi?"

Tıpkı büyükannem gibi mükemmel bir gözlemciydi. Belki de bu, yazar olmakla ilgili bir şeydi.

"Bu hafta... biraz zor geçti." Dürüst olmam gerekirse sadece bu hafta değil, bütün yılım zor geçmişti. Büyükanneme konan teşhis, tedaviyi reddetmesi, cenazesi ve Damian'ın yaptığı... "Demek Morelli," dedim beni dibe çekmekle tehdit eden düşünce sarmalından kurtularak. "Bunu daha çok beğendim," diye itiraf ettim. Ona yakışıyordu.

"Açıkçası ben de aynı fikirdeyim." New York'ta herkesin aslında katılmak istemediği ama görülmesi gereken etkinliklerde takındığı o yapmacık gülümseme yayıldı yüzüne.

Arkanızı döndüğünüz anda çirkin dedikodulara dönüşen o şirin gülümsemeler, o şehri terk etmemin nedenlerinden sadece biriydi.

Savunma duvarlarımın kalktığını fark etmiş gibi ifadesi yumuşadı. "Ama ilk temsilcim Harrison'ın kulağa daha..."

"Tipik bir Amerikalı gibi geldiğini mi düşündü?" İkimiz de kitapçıda yaptığımız gibi birbirimizi rahatsız edecek bir şeyler söylemeden sözleşmenin e-postama gelmesini bekleyerek dizüstü bilgisayarıma tıklayıp duruyordum.

"Satılabilir geldiğini düşündü." Kıpırdanıp öne eğildi. "Yalan söylemeyeceğim, anonimlik bazen hayat kurtarabiliyor."

Yüzümü buruşturdum. "Ya da bir kitapçıda tartışmaya yol açabiliyor."

"Bu bir özür mü?" Kesinlikle sırıtıyordu.

"Pek sayılmaz." Kaşlarımı çattım. "Söylediğim her sözün arkasındayım. Sadece kiminle konuştuğumu bilseydim fikrimi bu kadar açıkça belirtmezdim."

Gözleri keyifle parladı. "Dürüstlük. İşte bu yeni bir şey."

"Ben hep dürüst oldum." Sayfayı tekrar yeniledim. "Söylediklerimi dinlemeye zahmet eden herkes öldü, geri kalanlar da sadece duymak istediklerini duyuyor. Ah, işte geldi." Rahatlayarak iç çekip e-postayı açtım.

Büyükannem yaklaşık beş yıl önce tüm haklarını bir edebiyat vakfına devrettiği ve beni de vasi olarak atadığından bu meselenin hukuki yanları konusunda uzmanlaşmıştım, dolayısıyla standart maddeler dışındaki şartları anlamam sadece birkaç dakikamı aldı. Helen'in daha önce onay için gönderdiği taslakta hiçbir değişiklik yapılmamıştı.

Noah'nın adının altındaki imza yerine geldiğinde elimdeki kalemi sıkıca tutup duraksadım. Ona sadece büyükannemin bir eserini değil, hayatını teslim ediyordum.

"Onun yetmiş üç roman yazdığını biliyor musun?" diye sordum.

Noah kaşlarını kaldırdı. "Evet ve biri hariç hepsi o daktiloda yazıldı," diye ekledi masanın sol tarafını kaplayan, II. Dünya Savaşı'ndan kalma metal yığınına doğru başını sallarken. Ben başımı eğince devam etti. "1973'te *İkinin Gücü* romanını yazarken kırıldı, bu yüzden daktilo tamir için İngiltere'ye gönderilirken bulabildiği en yakın modeli kullanarak yazdı."

Ağzım açık kalmıştı.

"Tüm sorularını cevaplayabilirim, Georgia," dedi çenesini parmak uçlarına yaslayarak. Yüzünde öncekinden daha gösterişli, daha çekici, daha tehlikeli bir gülümseme vardı. "Ben onun hayranıyım."

"Doğru."

Elimdeki kaleme bakarken kalbim gümbür gümbür atıyordu. O anda karar sadece bana aitti ama imzayı attığım andan itibaren hikâye onun olacaktı.

Son söz hâlâ sende.

"Bana vermek üzere olduğun şeyin değerini biliyorum," dedi usulca, sesi alçak ve ciddiydi.

Bakışlarım ona kaydı.

"Benden hoşlanmadığını da biliyorum ama endişelenme güvenini kazanmayı hayattaki kişisel görevim hâline getirdim." Yüzünde bir saniyeliğine beliren fazla mütevazı tebessüm, bakışlarını apaçık bir hayranlıkla masaya çevirip parmaklarını dudaklarının üstünde gezdirirken kayboldu.

Omuzlarımdaki gerginlik bir parça gevşerken odanın havası değişti ve o sırada koyu renk gözlerini benimkilere dikti.

"Bu işin altından en güzel biçimde kalkacağım," diye söz verdi. "Yapamazsam da her şeyi iptal edersin. Son söz sende." Sadece çenesindeki hafif seğirme onun gerginliğini ele veriyordu.

"Eğer okur ve hazır olmadığına karar verirsen diye sözleşmede senin için de bir cayma maddesi var." Onun iyi bir poker oyuncusu olduğundan kuşkum yoktu ama ben bir blöfü kilometrelerce öteden görmeyi sekiz yaşımdayken öğrenmiştim. Neyse ki doğru söylüyordu. Bu kitabı bitirebileceğine yürekten inanıyordu.

"Kullanmayacağım. Verdiğim sözlerden dönmem."

Sadece bu kez kendime bir başkasının özgüveniyle –*küstahlık ya da her neyse*– rahatlatma izin verdim.

Masanın üstünde Murano'da onun için yaptığım kâğıt ağırlığının hemen yanında duran büyükannemin fotoğrafına baktım. O ve Büyükbaba Jameson'ın fotoğrafıydı, ikisi de üniformalıydı, birbirlerine o kadar dalmışlardı ki buldukları ve kaybettikleri şey için kalbim sızladı. Ben Damian'ı hiç böyle sevmemiştim. Hatta büyükannemin Büyükbaba Brian için de böyle hissettiğini sanmıyordum.

Oradaki şey gerçekti.

Adımın altına imza atıp gönder tuşuna basarak yayıncıya ilettiğim esnada annem içecekler elinde, ağzı kulaklarında içeri girdi.

Limonatalarımızı uzatırken çekmeceden iki tane bardak altlığı çıkardım, üç bin metre yükseklikte fazla yoğuşma olmuyordu ama yine de masaya bir şey olması riskini almak istemedim.

"İmzaladın mı?" Annemin ses tonu sakindi ama tepsiyi kavrayan parmakları bembeyazdı.

Başımı onaylarcasına salladım.

Omuzları gevşedi. "Ah. Tanrım. O hâlde her şey tamam."

"Yayıncı da imzalamalı ama evet," diye cevapladım.

"Teşekkürler, Georgia." Alt dudağı hafifçe titrerken omzumu tuttu, başparmağıyla okşadı sonra iki kez hafifçe vurup bıraktı.

"Rica ederim, anne." Boğazım tıkandı.

"Sakıncası yoksa birkaç dakika daha beklemek isterim," dedi Noah. "Charles bana hemen imzalayacaklarını söyledi ve ben de taslağı almadan önce sözleşmenin kesinleşmesini tercih ederim."

"Doğal olarak," dedi annem kapıya doğru giderken. "Şunu söyleyeyim, Noah, büyükannemin masasına yakışmışsın. Senin gibi bir yaratıcı dehanın burada olması çok hoş."

Senin gibi yaratıcı bir deha mı? Midem düğümlendi.

"Scarlett Stanton'ın ofisinde olmak bir onurdur," dedi omzunun üstünden bakarak. "İkinizin de bu yerden çokça ilham aldığınıza eminim."

Annemin kaşları havalandı. "Bunu söylemen ilginç ama Georgia gerçekten de doğu yakasında bir sanat okuluna gitti. Diplomasıyla bir şey yapmasa da hepimiz onunla gurur duyuyoruz."

Ensemden yükselen sıcaklık yanaklarımı ateşe verirken düğümlenen midem sırtıma yapıştı.

"Herhangi bir sanat okulu değildi, anne. Rhode Island Tasarım Okulu'na gittim. Sanat okullarının Harvard'ı orası," diye hatırlattım. "Atölye eğitimimi kullanmamış olabilirim ama medya ve teknolojiye olan ilgim kendi prodüksiyon şirketimi kurmama kesinlikle fayda sağladı." Lanet olsun, yine beş yaşıma mı dönmüştüm? Çünkü kesinlikle öyle hissediyordum.

"Ah, bunu kastetmemiştim. Sadece hayır işlerini meslek olarak yaptığını sanıyordum." Bana rahatlatıcı bir tavırla gülümsedi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. Bu kavganın ne yeri ne de zamanıydı. *Tanrı aşkına yirmi milyon dolarlık varlığı yönetiyordum ama tamam, öyle olsun.*

O kapıyı arkasından kapatırken Noah bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "Bilmek ister miyim?"

"Hayır." Gelen kutumu yenilemek için bilgisayara gereğinden fazla sert tıkladım ve ne pahasına olursa olsun onunla göz teması kurmadım. "Onu hissetmek için odada gezinmek istersen çekinme," diye önerdim tekrar tıklarken.

"Teşekkürler." Sonraki on dakika boyunca o büyükannemin odasında sessizce gezindi, bu süre boyunca ben de sayfayı yenilemek için bilgisayara o kadar sık tıkladım ki faremden mors alfabesi gibi ses çıkmaya başladı.

"Bu resimlerin çoğunda sen varsın," dedi büyükannemin fotoğraf vitrinine bakarken.

"Beni o büyüttü." Bu hem sorduğu hem de sormadığı sorunun en basit açıklamasıydı.

Garip denebilecek kadar uzun süre beni inceledi ardından gezinmeye devam etti.

"Oh, şükürler olsun," diye mırıldandım sözleşmenin onaylandığını belirten bildirime tıklarken. Hazırlamak için birkaç gündür uğraştığım USB belleği alıp ona doğru yürüdüm. "İşte burada. Anlaşma tamam."

"Bu nedir?" Kaşlarını çattı.

"Taslak, mektuplar ve birkaç resim." Belleği avucuna koydum. "Artık hepsi elinde."

USB belleği avucuna aldı ama tüm vücudu gerilmişti. "Ben gerçek taslağı istiyorum."

"Güzel çünkü bu o." Avucunu işaret ettim. "Her şeyi tarattım ve sen itiraz etmeden söyleyeyim bu kapıdan büyükannemin orijinal kopyasıyla çıkma ihtimalin sıfır. Büyükannem bile editörüne taslaklarının kopyasını gönderirdi."

"Ama ben editör değilim. Ben orijinal taslağı tamamlayacak olan yazarım." Çenesi seğirdi, hiçbir koşulda kaybetmeye alışkın olmadığını görebiliyordum.

"Yazarken bunu da kullanmak ister misin?" Büyükannemin daktilosunu işaret ettim. "Orijinale sadık kalmak için."

Gözlerini kıstı.

"Sadece sorayım dedim. Orijinal taslak burada kalıyor. Nokta. Ya da bir dakika, bunu anlaşmadan caymak için kullanabilirsin." Orijinal taslaklar bu evden asla çıkmamıştı ve yakışıklı olduğu için o da bir istisna değildi. Bakışlarımızla sessizce kavga ediyorduk, nihayetinde başını onaylarcasına salladı.

"Bu gece okumaya başlayacağım ve bitirince düşüncelerimi paylaşmak için seni arayacağım. Konunun gidişatı üzerine anlaştıktan sonra yazmaya başlarım."

Onu kapıya kadar geçirdim, göğsüme baskı yapan gerginliğimi üstümden atamıyordum. "Sana verdiğim şeyin değerini bildiğini söyledin."

"Biliyorum."

Bakışlarımız buluştu, aramızdaki elektrik –kimya, çekim her neyse– kollarımdaki tüyleri diken diken etmeye yetecek kadar güçlüydü. "Hakkını ver o zaman."

Koyu renk gözleri bu meydan okuma karşısında parladı. "Onlara hak ettikleri mutlu sonu vereceğim."

Kapı kolunu tutan elim kasıldı. "Ah, hayır. *Yapamayacağın* tek şey bu."

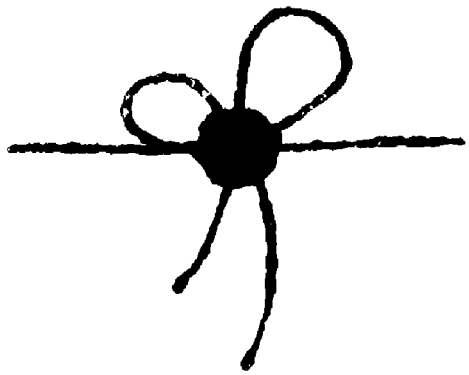

ALTINCI BÖLÜM

Ağustos 1940

Middle Wallop, İngiltere

Jameson'ın civardaki barın küçük dans pistinde Constance'la dans edişini izleyen Scarlett'ın kalbi sıkıştı. Constance'a çok iyi davranıyordu çünkü onun Scarlett için ne kadar kıymetli olduğunu biliyordu ve bu, Scarlett'ın Jameson'ından daha da fazla hoşlanmasına neden oluyordu.

Her şey çok fazla, çok erken, çok hızlıydı... Bunların hepsi ve daha fazlasıydı ama Scarlett'ın yavaşlatmaya gücü yetmiyordu.

"Ona âşık oluyorsun, değil mi?" diye sordu Jameson'ın Amerikalı arkadaşlarından biri masanın karşısından. Yanlış hatırlamıyorsa adı Howard Reed'di ve kolunu Scarlett'la aynı barakada kalan bir başka istihbarat subayı olan Christine'in omzuna atmıştı.

Christine okuduğu gazetenin üstünden baktı. Manşetler, Scarlett'ın bakışlarını başka tarafa bakmaya ikna etmeye yetiyordu.

"Ben... bilmiyorum," diye cevapladı Scarlett ama yanaklarındaki kırmızılık onu ele veriyordu. Tüm boş zamanlarını Jameson'la geçiriyordu, gerçi onun uçuş saatleri ve Scarlett'ın

programının yoğunluğundan dolayı çok sık bir araya gelemiyorlardı.

Scarlett, Jameson'ı sadece üç haftadır tanıyordu yine de ondan önce nasıl hissettiğini hatırlamıyordu. Artık onun için hayatında iki dönem var gibiydi; Jameson'dan öncesi ve şimdi.

Jameson'dan sonrası ile *savaş sonrasını* aynı kategoriye koyuyordu. Her ikisi de belirsiz kavramlardı, ikisini de düşünerek zamanını harcamak istemiyordu, özellikle de şimdi. Churchill'in Britanya Muharebesi olarak adlandırdığı savaş birkaç hafta önce başlamıştı. Almanlar, Britanya çevresindeki havaalanlarını bombalıyordu, Scarlett ve Jameson'ın birlikte geçirdikleri zaman inkâr edilmesi imkânsız bir çaresizlikle bezenmiş, onlarda ellerinde olana sıkıca tutunma arzusu uyandırmıştı.

İşler de hızlanmıştı. Programları çok yorucuydu, Scarlett kendini Jameson'ın devriyelerinin bayraklarını haritaya yerleştirirken, onun o anki yerini işaretlerken ve nefesini tutmuş telsiz operatörlerinden dakika dakika gelen haberleri dinlerken bulmuştu. Tahtanın kendi bölümünde olmasa da 609. Filo'dan ne zaman bir bayrak hareket etse hemen fark ediyordu.

"Evet, yani o da senden hoşlanıyor," dedi Howard sırıtarak.

Şarkı bitti ama alkışlanacak bir grup yerine sadece değiştirilecek bir plak vardı.

Jameson, Constance'ı üniforma seli boyunca ilerletip masaya geri götürdü.

"Dans et benimle, Scarlett," dedi elini uzatıp Scarlett'ın savunmasını yerle bir eden gülümsemesiyle.

"Memnuniyetle." Scarlett kardeşiyle yer değiştirdi ve hafif bir müzik başlarken Jameson'ın kollarının arasına girdi.

"Bu gece seni gördüğüme sevindim," dedi saçlarına doğru.

"Sadece birkaç saat olmasından nefret ediyorum." Scarlett yanağını Jameson'ın göğsüne dayayıp kokusunu içine çekti. Her zaman sabun, tıraş losyonu ve devriyeler arasında bile teninde kalan metalik kokunun karışımı gibi kokardı.

"Bulduğum her fırsatta, seninle sıradan bir çarşamba gecesinde sadece birkaç saat geçirmeye razıyım," diye söz verdi Jameson usulca.

Jameson'ın kalp atışları güçlü ve düzenliydi. Scarlett son zamanlarda sadece onun yanında kendini güvende ve bir şeylerden emin hissediyordu. Bu dünyada onun kollarında olmakla mukayese edilebilecek bir his yoktu.

"Keşke burada, böylece kalabilseydim," dedi Scarlett yumuşacık bir sesle, parmakları genç adamın üniformasının omuzlarında daireler çiziyordu.

"Kalabiliriz." Jameson'ın eli Scarlett'ın belini kavradı ama etraflarında sevgilileriyle dans eden diğer askerlerin aksine daha aşağılara gitmedi.

Jameson, insanı çileden çıkaracak kadar saygılıydı. Onu öpmemişti bile, yani tam anlamıyla değil ama sık sık nabzını hızlandıracak kadar yaklaşıp dudaklarını alnına bastırmıştı.

"On beş dakika daha," diye mırıldandı Scarlett. "Sonra devriye için gitmen gerekecek."

"Yanılmıyorsam sen de görevlisin."

Scarlett iç çekti ardından hemen yanlarında, dansları tutkulu bir öpüşmeye dönen çiftten bakışlarını kaçırdı.

"Beni neden öpmedin?" diye sordu nazikçe Scarlett.

Jameson'ın ritmi bir an için bozuldu ve Scarlett'ın çenesini baş ve işaret parmakları arasına alıp yüzünü nazikçe kendine doğru çevirdi. "Henüz."

Scarlett kaşlarını çattı.

"Seni neden *henüz* öpmedim?" diye düzeltti.

"Kelime oyunları yapma."

"Yapmıyorum." Başparmağını Scarlett'ın alt dudağında gezdirdi. "Sadece *henüz* olduğunu bilmeni istiyorum."

Scarlett gözlerini devirdi. "Öyle olsun, o hâlde neden henüz öpmedin?" Etraflarındaki dünya hızla değişiyordu, bir sonraki dakikadan ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Bom-

balar patlıyor, uçaklar düşüyordu ama yine de Jameson sanki önlerinde yıllar varmış gibi davranıyordu. Oysa Scarlett kaç günleri olduğundan bile emin değildi.

●

Jameson yanlarındaki çifte baktı. Scarlett'ın onun yavaş ilerlemesini sorguluyor olması şaşırtıcı değildi. "Çünkü sen bardaki herhangi bir kız değilsin," dedi yeniden sallanmaya başladıklarında ve elini nazikçe Scarlett'ın yanağına koydu. "Çünkü sadece bir kez yalnız kaldık ve seninle ilk öpüşmemizin seyirci önünde gerçekleşmesini istemiyorum." Onu arzu ettiği gibi öpecekse bu olmazdı.

"Ah." Scarlett kaşlarını kaldırdı.

"Ah." Jameson'ın yüzüne küçük bir tebessüm yayıldı. Scarlett, Jameson'ın onunla ilgili aklından geçen düşüncelerin yarısını biliyor olsaydı nakil talebinde bulunurdu. "Ayrıca senin dünyanda benimkine göre çok daha fazla kural olduğunu biliyorum bu yüzden onları çiğnememek için elimden geleni yapıyorum."

"Aslında o kadar çok yok." Scarlett sanki bunu biraz düşünmeye ihtiyacı varmış gibi alt dudağını ısırdı.

"Bir tanem, senin bu üniformanın altında gerçek bir aristokrat yatıyor." Scarlett'ın ailesi hakkında verdiği az miktarda bilgiyle Constance'ın paylaşmaya hevesli olduğu kısımları bir araya getirdiğinde, Scarlett'ın bir Kadın Yardımcı Hava Kuvvetleri subayı olarak yaşadığı hayatla savaş öncesindeki hayatının çok farklı, hatta kıyaslanamaz olduğunu söyleyebilirdi.

Scarlett göz kırptı. "Ailem öyle."

Jameson kahkaha attı. "Peki farkı ne?"

"Yani erkek kardeşim yok, dolayısıyla babam öldüğünde bu ünvan askıya alınacak," diye cevapladı omuz silkerek. "Constance ve ben yasalar önünde eşitiz bu yüzden ikimizden biri

ünvanı reddetmediği sürece ikimiz de ünvanı miras olarak alamayacağız. İkimiz de reddetmemeye karar verdik ve düşününce bu oldukça iyi bir fikir." Ağzının kenarı gizemli bir gülümsemeyle yukarı kalkınca Jameson kalabalıktan uzakta yalnız olmalarını diledi.

"Onun için mücadele etmeye mi karar verdiniz?" Bu İngiliz soyluluk işine o kadar uzaktı ki anlamış gibi bile davranmadı.

"Hayır." Scarlett elini omzundan üniformasının yakasına doğru kaydırıp ensesini tuttu. Jameson dokunuşunu tüm vücudunda hissetti. "Biz reddederek ünvan için mücadele *etmemeye* karar verdik. İkimiz de istemiyoruz. Constance, Edward'la nişanlandı ve Edward da kendi ünvanını miras alacak, dolayısıyla annemler bu durumdan çok memnun ve ben tüm bunlarla hiçbir ilgim olsun istemiyorum." Başını iki yana salladı. "Daha gençken yemin etmiştik. Görüyor musun?" Elini kaldırıp avucundaki soluk yara izini gösterdi. "Çok teatraldi."

Jameson onun söylediklerini anlamaya çalışırken başını hafifçe yana eğdi. "Peki sen ne *istiyorsun*, Scarlett?"

Plak değişti, tempo yükseldi ama onlar pistin kenarında kendi dans şarkılarını oluşturup aynı sakin ritimle sallanmaya devam ettiler.

"Tam şu anda seninle dans etmek istiyorum," diye yanıtladı Scarlett parmaklarıyla ensesini okşarken.

"Bunu yapabilirim." Tanrım, o gözler her seferinde aklını başından alıyordu. Scarlett ondan ayı isteyebilirdi ve Jameson sırf ona şu anki gibi baksın diye, Spitfire'a[1] binip stratosfere uçurabilirdi.

Şarkı sona erdiğinde isteksizce pisti terk edip ele ele tutuşarak masaya döndüler.

---

1 Özellikle Britanya Muharebesi (Battle of Britain, 1940) sırasında önemli bir rol oynayan bu uçaklar Alman hava kuvvetleri Luftwaffe'ye karşı İngiltere'nin hava sahasını savunmadaki en kritik silahı olmuştur. *-y.h.n.*

"Yedi on beş," dedi Constance yüzünü buruşturarak. "Yola koyulma vaktimiz geldi, değil mi?" Kalkıp Scarlett'a şapkasını uzattı.

"Öyle," dedi Scarlett. "Özellikle de Jameson ve Howard'ı havaalanına bırakacağımız için." Hâlâ gazeteye gömülmüş hâlde olan Christine'e döndü. "Christine?"

Christine sıçradı. "Ah, özür dilerim. Sussex'teki bombardımanla ilgili bir şey okuyordum."

Bu herkesi kendine getirdi. Jameson parmaklarını Scarlett'ın eline sıkıca doladı. "İstersen ben süreyim, sen de oku," diye önerdi gergin bir gülümsemeyle.

Christine başını salladı ve hep birlikte arabaya doğru yürüdüler. Bu gece arabayı Jameson ya da Howard değil Scarlett ayarlamıştı.

"Bizi alana bırakmanız sorun olmaz, değil mi?" diye sordu Jameson, Scarlett'ın binmesi için kapıyı açarken.

"Tabii ki olmaz," diyen Scarlett yerine otururken kolunu Jameson'ın belinde gezdirdi. "Bu sayede seninle on dakika daha geçirebileceğim, kim bilir bu bir daha ne zaman mümkün olur."

Jameson başıyla onayladı, Scarlett yerine yerleşince kapıyı kapadı. Keşke Scarlett onun yerine arabayı Constance, Christine ya da Howard'ın sürmesini tercih etmiş olsaydı, böylece o da arka koltukta Scarlett'a sımsıkı sarılabilirdi. Bunun yerine direksiyonun başına geçip havaalanına doğru sürmeye başladı. Bu, aralarındaki havanın değiştiği, ayrı kalacakları gecelerin getireceklerine zihinsel olarak hazırlanmaya başladıkları andı.

Ağustos ayının ortasına geldiklerinden güneş artık daha erken batmaya başlamıştı ama hava bir saat daha iyi bir kalkış yapabilmesine imkân sağlayacak kadar aydınlık olacaktı.

"Biraz müziğe ne dersiniz?" diye soran Constance sessizliği bozdu.

"Bunun radyosu bozuk," dedi Scarlett. "İçimizden birinin şarkı söylemesi gerekecek."

Jameson başını iki yana sallayarak gülümsedi. Bu kızın müthiş bir espri anlayışı vardı ve Jameson ona doyamıyordu.

"Ver hadi, ben okuyayım, olur mu?" diye sordu Howard ve Jameson gazetenin el değiştirdiğini duydu. "Bunu okuyarak herkesi havaalanına varmadan uyutacağıma beş dolarına bahse varım." Howard'ın dikiz aynasına yansıyan kaşları havaya kalktı. "Sen hariç, Stanton. Sen uyanık kalsan iyi olur."

"Anlaştık," diye yanıtladı Jameson üsse yaklaşırken. Kapıdan geçtikten sonra Scarlett'ın elini tuttu ve Howard'ın tedarik sıkıntısıyla ilgili makaleyi okurken kullandığı tekdüze tona başını sallayarak tepki verdi.

"Beni gerçekten uyutabilir," diye fısıldadı Scarlett.

Jameson onun elini sıktı.

"Askerlerimizin yardımına koşan kişi Wadsworth Shipping'in başkanı George Wadsworth'ten başkası değildi..." diye devam etti Howard.

Yan koltuktaki Scarlett gerildi.

"...George Wadsworth'ün en büyük oğlu Henry'nin Lord ve Leydi Wright'ın büyük kızlarıyla nişanlanacağını doğrulayan bir kaynak..."

Scarlett, Jameson'ın *tutmadığı* eliyle ağzını kapayıp inledi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Constance.

Jameson zemin ayağının altından kayıyormuş gibi hissetti, midesi kalktı. *Bu doğru olamaz.*

Howard'ın ciddi bakışları dikiz aynasından onunkilerle buluşunca doğru olduğunu anladı.

"Tamam, ülkede kesinlikle birden fazla *Wright* var," diye mırıldandı Christine gazeteyi Howard'ın elinden çekerken. "Henry'nin Lord ve Leydi Wright'ın en büyük kızları Scarlett'la nişanlanacağını doğrulayan bir kaynak..." Scarlett'a doğru bakan Christine sustu.

"Lütfen gerisini oku," dedi Jameson sertçe. Neler oluyordu? Scarlett onu aptal yerine mi koymuştu? Yoksa zaten bir aptal mıydı?

"Şey... Scarlett'ın hâlihazırda Majestelerinin Kadın Yardımcı Hava Kuvvetleri'nde görev yapmakta olduğunu belirtti. Wrigth kardeşlerin ikisi de geçen yıl orduya katıldı ve ikisi de subay olarak görevlendirildi." Gazete buruşturuldu. "Geri kalanı savaş mühimmatıyla ilgili," diye bitirdi Christine yumuşak bir sesle. O sırada Jameson arabayı üç hangarın karşısında kalan meydanın ucuna park etti.

"Görünüşe bakılırsa beş dolar kaybettin Howard çünkü hepimiz fazlasıyla uyanığız." Jameson motoru susturup kapıyı açtı. Scarlett'ın bir ilişkisi vardı ve *nişanlanmak* üzereydi. Hem de Jameson ona âşık olurken. Onu kullanmış mıydı? Hem de biraz eğlenmek için? Sol tarafındaki piste baktı, kalkış için uygundu ve Jameson birkaç saatliğine dünyayı ardında bırakmaya hazırdı.

●

Jameson kapıyı çarparak kapadı, çıkan ses Scarlett'ı ayılttı. Arabadan fırladı, ona yetiştiğinde Jameson hangara giden yolu yarılamıştı. "Jameson! Bekle!"

Böyle bir şeyi nasıl yapabilirlerdi? Annesine katiyen böyle bir şeyin olmayacağını söylemesine rağmen *Daily* gazetesine Henry'yle nişanlanacakları bilgisini nasıl verebilirlerdi? Bunun ardında sadece George değil kendi *ailesi de* vardı. Anne ve babasının da bu işte parmağı olduğu belliydi ve sırf bu yüzden Jameson'ı kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

"Neyi bekleyeyim, Scarlett?" Uzaklaşmaya devam ederken o sıcak, koyu gözler soğuyor ve kalbini de beraberinde götürüyordu. "Sosyeteden bir zenginle evlenmeni mi bekleyeyim? Bu yüzden mi seni neden hâlâ öpmediğimi merak ediyordun?

Beni kandırmak için zamanının kalmadığından mı endişeleniyordun?" Yürümeyi asla kesmiyordu ve uzun bacakları her adımda onu Scarlett'tan biraz daha uzaklaştırıyordu.

"Durum öyle değil! Ben nişanlı değilim!" diye karşı çıktı önüne geçmek için hızlanırken. "Beni dinle!" Ellerini Jameson'ın göğsüne koyup durarak onu da durmaya ya da kendisini ezip geçmeye zorladı.

Jameson durdu ama gözlerindeki bakış Scarlett'ı paramparça etti.

"*Nişanlanacak* mısın?"

"Hayır!" Scarlett başını anlayışla salladı. "Ailem benim Henry'yle evlenmemi istiyor ama ben bunu yapmayacağım. Benim buna zorlamaya çalışıyorlar." Bu yüzden onları asla affetmeyecekti. Asla.

"Zorlamaya mı çalışıyorlar?" Jameson'ın çenesi kasılırken Scarlett ona durumu izah etmenin bir yolunu düşünüyordu.

"Evet!" Onları duyan var mı ya da arabadakiler nerede diye bakma zahmetine girmedi. Jameson dinlediği sürece söylediklerini başka kimin duyduğu umurunda değildi. "Bu doğru değil."

"Gazetede yazıyor!" Jameson ondan bir adım uzaklaştı ve ellerini şapkasının üstünde birleştirdi.

"Çünkü bu gerçekmiş gibi gazetede yazılırsa utanç ya da mecburiyet yüzünden kabul edeceğimi sanıyorlar!" diye çıkıştı.

"Öyle mi olacak peki?" diye meydan okudu Jameson.

"Hayır!" Scarlett'ın göğsü Jameson'ın ona inanmama ihtimaliyle sıkıştı.

Jameson bakışlarını kaçırdı, yıkıldığı gün gibi ortadaydı ve Scarlett onu suçlayamazdı. Ailesi ve Wadsworthler onu berbat bir duruma düşürmüşlerdi.

"Jameson, lütfen. Yemin ederim Henry Wadsworth'le evlenmeyeceğim." Ölmeyi tercih ederdi.

"Ama ailen istiyor?"

Scarlett başıyla onayladı.

"Peki bu Wadsworth denen adam da istiyor mu?"

"Henry'nin babası eğer evlenirsek ünvanın ve -Lordlar Kamarası'nda bir koltuğun- Henry'ye geçeceğine inanıyor, Henry olmazsa o zaman da doğacak ilk erkek çocuğumuza geçecek ki böyle bir şey olmayacak çünkü..."

"Doğan ilk erkek *çocuğunuz* mu?" Gözlerini kıstı. "Şimdi de bu adamla çocuk sahibi mi oluyorsun?"

Belli ki izah etmenin en iyi yolu bu *değildi.*

"Elbette hayır! Bunların bir önemi yok çünkü onunla evlenmeyeceğim!" Kafasının içinde donuk bir uğultu duydu, sanki zihni yaklaşan kalp kırıklığını önlemek için kapanıyordu. "Eğer bu numaraya inanırsan kazanmalarına izin verirsin. Ben bunu yapmayacağım."

"İçinde olduğunu bilmediğin bir savaşı kaybetmek kolaydır." En azından yine ona bakıyordu ama gözlerindeki suçlayıcı bakış Scarlett'ı gözyaşlarına boğmak üzereydi. Jameson ihanete uğramış gibi görünüyordu, gerçi bir bakıma da öyleydi.

"Sana söylemeliydim," diye fısıldadı Scarlett.

"Evet, söylemeliydin," dedi Jameson. "Ne biçim bir aile kızlarını istemediği bir evliliğe zorlar?" Elleri sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi ensesine kaydı.

"Neredeyse tüm topraklarını satıp kendilerini mali açıdan mahveden türde bir aile." Kolları iki yanına düşerken Jameson'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ünvan yüklü bir banka hesabı anlamına gelmez." Uğultu giderek yükseliyordu.

"Stanton! Reed! Gitmemiz gerek!" diye bağırdı biri arkadan.

"Mali açıdan mahvolmak." Jameson başını iki yana salladı. "Yani ailen ne yapıyor? Seni satıyorlar mı?"

"Satmaya çalışıyorlar, evet." Bu çirkin bir gerçekti ve Jameson'ın yüzünden bu açıkça belli oluyordu. Scarlett öfkelendi. "Bana öyle bakma. Siz Amerikalılar miras yoluyla elde edilen servet sisteminden kaçtığınızı düşünüyorsunuz ama Kral ve aristokratlar yerine sizde de Astorlar ve Rockfellerlar var."

"Ama biz kızlarımızı satmıyoruz," Jameson'ın kaşları havaya kalktı.

"Sadece son bir senede aynı sebepten evlenen üç Amerikalı servet sahibi kadın sayabilirim." Scarlett kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Yani şimdi bunu mu savunuyorsun?" diye karşılık verdi Jameson, bu arada yanlarına yaklaşmakta olan Howard yüzünü ona dönüp geri geri koşmaya başladı.

"Stanton! Şimdi!" diye bağırdı Howard kollarını sallayarak.

"Hayır, demek istediğim bu değil!" dedi Scarlett sinirle. Uğultu değişti, ses derinleşiyordu. *Uçak yaklaşıyor.* Jameson'dan önceki devriye geri dönüyordu bu da çok değerli birkaç saniyeleri kaldığı anlamına geliyordu. "Jameson, Henry'yle evlenmeyeceğim. Yemin ederim."

"Neden?" diye sordu Jameson sonra da ardından bakışları gökyüzüne çevrildi ve Scarlett cevap veremeden gözlerini kıstı.

"Çeşitli sebepleri var ama en önemlisi ben seni istiyorum, seni aptal Amerikalı!" Tanrım, herkesin ortasında tartıştığına göre gerçekten de aklını kaçırmış olmalıydı ama kendini tutamıyordu, üstelik Jameson artık onu *dinlemiyordu* bile.

"Bunlar bizimkiler mi?" diye sordu Howard, Jameson'ın dikkatini verdiği yönü işaret ederek

Filo alçaktaki bulutları delip geçerken Scarlett'ın midesi bulandı. Bunlar Spitfire uçakları değillerdi.

Hava saldırısı uyarı sirenleri çalmaya başladı ama artık çok geçti.

Pistin sonu Scarlett'ın tüm vücudunda yankılanan sağır edici bir gürültüyle havaya uçtu. Bir saniye sonraki patlama daha gürültülü daha yakın mesafedeydi, havayı duman ve moloz yığınıyla doldurdu.

"Yere yat!" Jameson, Scarlett'ı kendine çekip patlamalara sırtını dönerek onu yere itti. Scarlett'ın dizleri asfaltla buluştu.

Elli metre ilerideki hangar havaya uçtu.

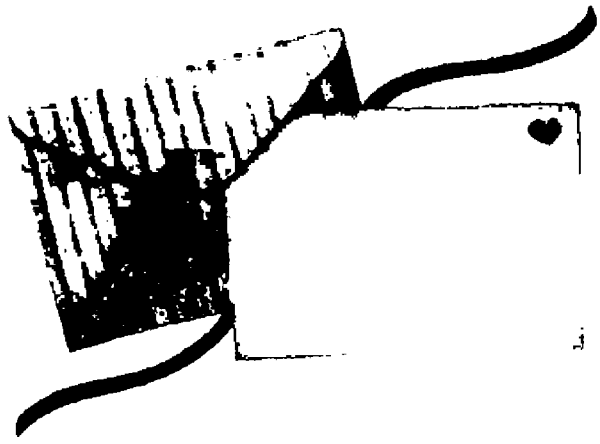

YEDİNCİ BÖLÜM

Noah

Sevgili Scarlett,

Seni özlüyorum, aşkım. Telefonda sesini duymak seni kollarımın arasında tutmakla kıyaslanamaz bile. Sadece birkaç hafta olmasına rağmen yeniden atanmamın üzerinden yıllar geçmiş gibi hissediyorum. İyi haber şu ki sanırım yakınlarda bir ev bulabileceğim. Taşınmanın senin için çok zor olduğunu biliyorum. Constance'a yakın kalmayı tercih edersen planlarımızı değiştiririz. Benim için zaten çok fedakârlık yaptın, senden yine her şeyi sil baştan yapmanı istiyorum. Sana söz veriyorum, bu savaş bittiğinde hepsini telafi edeceğim. Yemin ederim bir daha seni benim için fedakârlık yapacak durumda sokmayacağım.

Tanrım, sabahları tenini hissetmeyi, geceleri kapıdan içeri girdiğimde yüzündeki o güzel gülümsemeyi görmeyi özledim. Tam şu anda beni karşılayan tek kişi Howard, gerçi o da bu-

mahalli bir kızla tanıştığı için pek ortalıkta yok. Sen sormadan söyleyeyim, hayır, benim için buralı bir kız yok. Kalbimi ve geleceğimi elinde tutan mavi gözlü bir güzel var ve benden saatlerce uzakta olduğundan ona buralı diyemem.

Seni yine kollarımın arasına almayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Sevgiler,

Jameson

Central Park'ta turistlerin arasında ilerlerken kulaklığımdan gelen ritimle adımlarımın ritmi birbirine uyuyordu. İşçi Bayramı'ndan önceki cuma günü bel çantaları ve her şeyleriyle tam teşkilat sokaklara dökülmüşlerdi. Nemli bir gündü, yoğun, yapış yapış bir hava vardı ama en azından deniz seviyesinde olduğum için oksijenle doluydu.

Tempom Colorado'da geçirdiğim bir hafta içinde düşmüştü. Peru'da araştırma yaparken tırmanış yaptığım süreler hariç yaklaşık iki bin metre rakımda kalmıştım ama Poplar Grove'da rakım sekiz yüz metre daha yüksekti. Gerçi itiraf etmeliyim ki oksijen azlığına rağmen Rocky Dağları'nda hava çok daha hafif ve hareket etmesi daha kolaydı. Colorado'nun New York'u başka bir konuda geçmesi mümkün değildi. Elbette dağlar güzeldi ama Manhattan'ın silüeti de öyleydi, ayrıca hiçbir şey dünyanın tam kalbinde yaşamakla mukayese edilemezdi. Orası benim yuvamdı.

Tek sorun geri döndüğüm iki haftayı aşkın sürede aklımın burada olmamasıydı. Zihnim, II. Dünya Savaşı İngiltere'siyle –oksijeni az da olsa– günümüz Colorado, Poplar Grove'u arasında bölünmüştü. Taslak kritik bir dönüm noktasında bitmişti, hikâye yıkıcı bir kalp kırıklığıyla da sonlanabilir ya da şüphenin derinliklerinden çıkıp en iç karartıcı piçleri bile bir romantiğe

dönüştürebilecek şekilde aşkın her şeyin üstesinden geldiği bir zirveye ulaşabilirdi.

Normalde iç karartıcı sonlar yazmaktan memnun olsam da Georgia ortaya çıkıp rolü benden çalmış, alışılmadık romantik rolünü bana bırakmıştı. Ve lanet olsun ki bu hikâye başka türlüsünü kaldıramazdı. Scarlett ve Jameson arasındaki mektuplar da üzerine düşeni yapmıştı. Onlar bir savaşın ortasında gerçek aşkı bulmuşlardı. Birkaç haftadan fazla ayrı kalmaya dayanamıyorlardı. Bense şimdiye dek bir kadınla birkaç haftadan uzun süren bir ilişki yaşadığımı bile sanmıyordum. Yalnız olmayı seviyordum.

Onuncu kilometreye ulaştığımda ne Georgia'nın aptalca isteğini ne de kadının kendisini anlamaya, iki hafta önce evden çıktığım andakinden daha yakındım. Genellikle düşüncelerime bir çözüm bulana ya da aklıma bir olay örgüsü detayı gelene kadar koşardım. Ancak son iki haftadır her gün olduğu gibi yavaşça yürümeye başladım ve kulaklıklarımı çıkardığımda tam anlamıyla hüsran içindeydim.

"Ah, şükürler olsun. Sandım ki..." diye soludu Adam. "On birinciye doğru. Gideceğiz. Ve ben. Mecburen. Bırakacağım. Sandım," demeyi başardı soluk soluğa bana yetiştiğinde.

"Mutlu bir son istemiyor," diye homurdandım telefonumdan gelen müziği kapatırken.

"Bunu söyledin," dedi elini başının üstüne koyarken. "Aslında döndüğünden beri her gün söylemiş olabilirsin."

"Aklım alana kadar da her gün söylemeye devam edeceğim." Patikadaki yol ayrımına yakın bir bankta durup rutinimiz olan esnemeleri yapmaya koyulduk.

"Harika. Bunu yaptığında okumak için can atıyorum." Ellerini dizine koyup öne eğildi, derin derin nefes alıp verdi.

"Sana daha sık koşmamız gerektiğini söylemiştim." Bana sadece bir haftadır eşlik ediyordu.

"Ben de sana tek yazarımın sen olmadığını söylemiştim. Şimdi, taslağın Stanton'a ait olan kısmını ne zaman göndereceksin? Zaman daralıyor."

"Bitirir bitirmez." Dudaklarımın bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Endişelenme, teslim tarihinde elinde olacak."

"Gerçekten mi? Beni üç ay bekletecek misin? Acımasızsın, kalbimi kırıyorsun." Elini kalbine bastırdı.

"Kulağa çocukça geldiğinin farkındayım ama Scarlett'ın nerede bıraktığını ve benim nerede başladığımı anlayabilecek misin görmek istiyorum." Son üç yıldır hiçbir kitap için bu kadar heyecanlanmamıştım ve bu süre zarfında altı kitap yazmıştım. Ama... içimde bir *his* vardı ve Georgia elimi kolumu bağlamıştı. "O yanılıyor, bunu biliyorsun."

"Georgia mı?"

"Büyük büyükannesinin tarzını anlamıyor. Scarlett Stanton kitapları mutlu son garantilidir. Okurları ondan bunu bekler. Georgia bir yazar değil. Anlamıyor ve yanılıyor." Son on iki yılda öğrendiğim bir şey varsa o da okurların beklentilerini boşa çıkartmamak gerektiğiydi.

"Peki sen neden haklı olduğundan bu kadar eminsin? Yanılmaz mısın?" Ses tonunda alaycılıktan fazlası vardı.

"Konu olay örgüsü olduğunda mı? Evet. Rahatlıkla yanılmaz olduğumu söyleyebilirim ve sakın egomdan bahsetmeye kalkma. Bu egonun altını doldurabilirim, yani bu daha çok özgüven gibi bir şey." Esnemek için eğilirken gülümsedim.

"*Özgüvenini* düşürmek istemem ama öyle olsaydın editöre ihtiyacın olmazdı, değil mi? Ama bana ihtiyacın olduğuna göre durum öyle değil."

Apaçık haklılığını görmezden geldim. "En azından sen bir değişiklik önermeden önce kitabımı okuyorsun. O, fikrimi söylememe bile izin vermedi."

"Peki *onun* bir fikri var mı?"

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Ona sordun mu?" Kaşlarını kaldırdı. "Demek istediğim memnuniyetle bazı önerilerde bulunabilirim ama henüz bana var olan kısmı göstermediğin için..."

"Neden ona sorayım? Bitirmeden asla fikir istemem." Bu süreci mahvederdi hem zaten şu âna kadar iç güdülerim beni hiç yanıltmamıştı. "Sektörden bile olmayan birine son sözü bırakan bir sözleşmeye imza attığıma inanamıyorum." Gerçi, bu zor görevi üstlenmek için yine olsa yine yapardım.

"O kadar ilişki yaşamış olmana rağmen hâlâ kadınları anlamıyorsun, değil mi?" Başını iki yana salladı.

"Kadınları gayet iyi anlıyorum, emin ol. Hem ayrıca sen ne yaşadın ki? Son on yılda tek bir ilişki mi?"

"Çünkü onunla evliyim, pislik herif." Alyansını gösterdi. "Ben New York'un her köşesinde birini becermenden bahsetmiyorum. Buzdolabımdaki süt bile senin ortalama bir ilişkinden uzun süredir orada. Üstelik son kullanma tarihine de çok var. Bir kadını gerçekten anlayıp tanımak bin gecede bin farklı kadını cazibenle etkilemenden daha zordur. Ve çok daha tatmin edicidir." Saatine baktı. "Ofise dönmem gerek."

Bu düşünce huzursuzca kıpırdanmama neden oldu.

"Bu doğru değil. İlişki kısmı yani." Tamam, yaşadığım en uzun ilişki altı ay sürmüştü, kişisel hayatımı fazlasıyla paylaşmak zorunda kalmıştım ve de başladığı gibi –karşılıklı sevgi ve mesafe katedemeyeceğimiz anlayışıyla– bitmişti. Gelecek göremediğim biriyle duygusal bir bağ kurmak için bir neden göremiyordum.

"Tamam, şunu açıklığa kavuşturalım. Georgia Stanton'ı anladığını sanmıyorum." Adam baldırını esnetirken sırıttı. "İtiraf etmek gerekirse ayaklarına kapanmayan bir kadınla mücadele etmeni izlemek eğlenceli."

"Kadınlar ayaklarıma kapanmıyor." Sadece şanslıydım çünkü ilgi duyduğum kadınlar da benden hoşlanıyorlardı. "Ayrıca anlamayacak ne var? Benim baktığım yerden görünen, yayın haklarını devralan kişinin bir Hollywood elitinin karısı olduğu

ama yerini daha genç ve hamile bir modele kaptırdığı, milyonlarıyla evine döndüğü ve daha çok para kazanmak için başka bir sözleşmeye imza attığı." Ağız sulandıracak kadar güzeldi. Ama aynı zamanda sırf eğlence olsun diye bana zorluk çıkardığını hissediyordum. Georgia'yla uğraşmanın kitabı yazmaktan daha zor olacağını düşünmeye başlıyordum.

"Vay canına. Konudan o kadar uzaksın ki neredeyse güleceğim." Esnemeyi bitirip doğruldu ve benim de aynı şeyi yapmamı bekledi. "Eski kocası hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu başını eğip yakıcı bir bakış atarak.

"Elbette. Damian Ellsworth, *pek takdir gören* bir yönetmen ve yanılmıyorsam Soho'da yaşıyor." Bir seyyar satıcının önünde durup ikimize de bir şişe su aldım. "Bende iğrenç, ürpertici bir tipmiş izlenim yaratıyor." Ben özgüvenliydim ama o kendini beğenmişin tekiydi.

"En bilinen filmi hangisi?" diye sordu Adam bana teşekkür edip suyunu açtıktan sonra.

"Muhtemelen *Sonbaharın Kanatları*," diye fikir yürütüp yürümeye devam ederken jetonun düşmesiyle donup kaldım.

Adam omzunun üstünden baktı, sonra durdu. "Aynen öyle. Hadi." Bana yürümemi işaret edince kendimi toparladım.

"Scarlett film haklarını hiç satmamıştı," dedim yavaşça. "Altı yıl öncesine kadar."

"Bingo. Ve sonra on kitabının haklarını neredeyse bedavaya, yeni kurulmuş, ismi duyulmamış bir prodüksiyon şirketine sattı ve o şirketin sahibi de..."

"Damian Ellsworth. Ne salağım."

"Evet. Peki şimdi anlıyor musun?" Boş şişelerimizi parkın çıkışındaki geri dönüşüm kutusuna attıktan sonra kalabalık kaldırımda ilerlemeye başladık.

Ellsworth, Georgia'dan en az on yaş büyüktü ama Hollywood'un kapısından içeri adımını atmayı daha yeni başarmıştı... *Lanet olsun.* Bu tam da evlendiği sırada olmuştu.

"Georgia'yı Scarlett'a ulaşmak için kullandı." *Aşağılık herif.*

"Öyle görünüyor." Adam başıyla onayladı. "O haklar önüne kırmızı halının serilmesini sağladı ve elinde hâlâ beş kitabın film hakkı var. Tuzu kuru. Eh, doğum kliniğine yapılan ziyaretlerin işe yaramadığı anlaşılınca da kendisine başka birini buldu."

Midem kalkarken başımı hızla Adam'a doğru çevirdim. "Çocuk sahibi olmakta zorlanıyorlardı ve o da gidip başkasını mı hamile bıraktı?"

"*Celebrity Weekly*'ye göre öyle. Bana öyle bakma. Carmen dergi okumayı seviyor ve ben bacaklarımı küvete soktuğumda sıkılıyorum. Senin canına okuduğun bacaklarımdan bahsettiğimi de eklemeliyim."

Kahretsin. Bu kesinlikle berbat bir durumdu. Adamın kariyerini Georgia başlatmıştı ve Damian sırf onu aldatmakla kalmamış, onu herkesin gözü önünde, duygusal olarak mahvetmişti. "Mutlu sonla neden ilgilenmediği şimdi anlaşılıyor."

"En kötü kısmıysa prodüksiyon şirketinin ortağı olması ve boşanmayla beraber oradaki tüm haklarından vazgeçmesi," diye devam etti Adam karşıya geçerken. "Kadın her şeyi ona verdi."

Kaşlarımı çattım. Bu bir ton para demekti. "Her şeyi mi? İyi de suçlu olan adamdı." Bu nasıl adil olabilirdi?

Adam omuz silkti. "Onlar Colorado'da evlendiler. Burası boşanmada kusur aramayan bir eyalet ve Georgia her şeyden kendi rızasıyla vazgeçti, en azından öyle olduğunu okudum."

"Bunu kim yapar ki?"

"Bir an önce boşanmak isteyen biri," dedi. Yayıncının binasına çıkan son sokağa saptık ama Adam yandaki binanın önünde durdu. "Scarlett'ın mirasının neredeyse tamamı hayır işleri için ayrılmış bir edebiyat vakfına gidiyor yani bahsettiğin o milyonlar tam olarak Georgia'ya ait değil. Araştırma gezilerini sevdiğini biliyorum ama Google'da daha sık arama yapmalısın."

"Vay canına." Varsayımlarımın ne kadar yanlış olduğunu anlayınca midem bulandı.

Adam sırtıma hafifçe vurdu. "Şimdi kendini bir pislik gibi hissediyorsun, değil mi?" diye sordu sırıtarak.

"Olabilir," diye itiraf ettim.

"Bir de şunu dinle, bitireceğin kitap o edebiyat vakfının bir parçası değil..."

Bakışlarımı ona çevirdim.

"...ve buna rağmen muhasebeciden tüm avansın annesinin banka hesabına aktarılmasını istemiş," diye bitirdi bir kez daha sırıtarak.

"Tamam, *şimdi* kendimi bir pislik gibi hissediyorum." Ellerimle yüzümü ovuşturdum. Bu anlaşmadan tek kuruş kazancı olmayacaktı.

"Harika. Bir taneye daha ne dersin? Beni takip et." Beni önünde durduğumuz, içinde ofislerin bulunduğu binaya soktu. Girişteki kubbeli tavan en azından ikinci kata kadar uzanıyordu, asansörlere giden yolun iki yanındaki yürüyen merdiven ortada devasa dikey cam bir heykelin sergilenmesine yetecek bir açıklık bırakıyordu.

En alt kısmı koyu maviydi ve sanki dalgalar kenarlarda görünmeyen bir kumsalda beliriyormuş gibi kabarıyordu. Daha yukarıda mavi renk su yeşiline dönüşüyor, kenarlar pürüzlü, köpük benzeri dokusunu kaybediyordu. Ardından su yeşilinin düzinelerce tonunu alan cam girdaplar hâlinde genişliyor ve heykel daralarak boyumun iki katına ulaşıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Adam yüzünde pis bir sırıtmayla.

"Muhteşem. Işık oyunu dâhiyane. Renkleri ve işçiliği öne çıkarıyor." Göz ucuyla ona baktım çünkü konu dışına çıkmanın bir anlamı olduğunu biliyordum.

"Plakaya bak." Hâlâ sırıtmaya devam ediyordu.

Bir adım atıp etiketi okurken gözlerim kocaman açıldı. "Georgia Stan– Bu da ne?" Bunu *Georgia* mı yapmıştı? Ona yeni bir gözle baktım ve itiraf etmeliydim ki ağzım açık kaldı.

"Sırf yazar olmaması yaratıcı olmadığı anlamına gelmez. Şimdi biraz olsun yüzün kızardı mı?" Adam gelip yanımda durdu.

"Sadece biraz," dedim yavaşça. "Belki çok." Dikkatim yine isim plakasına kaydı, tarihe baktım. *Altı yıl önce.* Tesadüf mü yoksa örüntü müydü?

"Güzel. Benim buradaki işim bitti."

Sadece bir sanat okuluna gitmemişti. Georgia bir sanatçıydı. "Beni dinlemeyecek, Adam. Onu iki kez aradım ve ikisinde de telefonu yüzüme kapadı. Metnin içine dalabilmek için bir olay örgüsü oluşturmaya çalışıyorum ama sonundan bahsetmeye başladığım an duvara tosluyorum, konuyu kapatıyor. İş birliği yapmak istemiyor, sadece kendi istediği olsun istiyor."

"Tanıdığım bir başkasına benziyor. *Sen* onu ne kadar dinledin?" diye meydan okudu. "Bu sadece senin kitabın değil dostum, bu onun da kitabı ve birincil kaynakları seven biri olarak gözünün önündekini görmezden geliyorsun. O, Scarlett Stanton'la ilgili elindeki en büyük uzman."

"İyi bir noktaya değindin."

"Hadi ama, Noah. Hiçbir zaman zorluklardan kaçtığını görmedim. Lanet olsun sen zorluk ararsın. Telefonu al, dillere destan cazibeni kullanarak o deyimlerde geçen kapıdan adımını at. Sonra da dinlemeye başla. Şimdi, toplantıdan önce bir duş almalıyım." Döner kapılara doğru yürümeye başladı.

"Cazibemi denedim zaten!" Ve kesinlikle beni bir yere götürmedi ki bu profesyonel açıdan can sıkıcı, kişisel olaraksa... yani kilometrelerce uzaktayken bile ona çekildiğimi düşünürsek moral bozucuydu.

"Sadece iki kere aradıysan o zaman gerçekten denememişsin demektir."

"Bu şeyin burada olduğunu nereden biliyordun?" diye seslendim girişte dururken.

"Google!" Bana iki parmağıyla selam verip binadan çıkarak beni o gün Scarlett'in ofisindeki tek yaratıcı dehanın ben olmadığımı gerçeğiyle baş başa bıraktı.

Böylece araştırmamı yapmaya başladım: Britanya Muharebesi hakkında değil, Georgia Stanton hakkında.

●

Gözlerim, masamın üstünde zararsızca duran telefonumla yanındaki not defterine karaladığım numara arasında gidip geliyordu. Teslim tarihine bir hafta daha yaklaşmıştım, karakterler için doğru olduğunu düşündüğüm bir yol çizmiş olsam da henüz yazmaya başlamamıştım. Georgia her şeyi değiştirmemi talep edecekse yazmamın bir anlamı yoktu.

Dillere destan cazibeni kullan...

Numarayı tuşladım ardından telefon çalarken çalışma odamdaki devasa pencerenin önünde durup Manhattan'a baktım. Cevap verecek miydi? Bir kadını ararken ilk kez böylesi bir endişe duyuyordum ve bunun nedeni kadınların telefonlarımı her seferinde açması değil benim daha önce bunu hiç umursamamış olmamdı.

Ona büyükannesini sor. Kendisi hakkında sorular sor. Ona bağırıp durmayı bir kenara bırak ve ortağınmış gibi davran. Ona çalışma arkadaşın ya da ilgilendiğin biri gibi değil, üniversiteden dostunmuş gibi davran. Bu, Adrienne'in tavsiyesiydi, hemen ardından bir kontrol manyağı olduğum için hiç hayat arkadaşım olmadığına dair iğneleyici bir espri yapmıştı.

Haklı olmasından nefret ediyordum.

"Noah, bu onuru neye borçluyum?" diye açtı telefonu Georgia.

"Heykelini gördüm." *Başlamak için ne de kolay bir yol seçtim.*

"Anlamadım?"

"Okyanustan çıkan ağaç olan. Onu gördüm. Büyüleyici." Telefonu daha sıkı kavradım. İnternete göre aynı zamanda yaptığı son heykeldi.

"Ah." Bir duraksama oldu. "Teşekkür ederim."

"Heykeltıraş olduğunu bilmiyordum."

"Ah... evet. Öyleydim. Çok uzun zaman önce. Buradaki vurgu *geçmiş zaman* olması." Gülmek için kendini zorladı. "Şimdi günlerimi büyükannemin ofisinde dağ gibi yığılmış evrak işlerini halletmekle geçiriyorum."

Konu kapandı. *Anlaşıldı.* Daha fazla kurcalama isteğimi şimdilik bastırdım.

"Ah, evrak işi. Akşamlarımı geçirmenin en sevdiğim yolu," diye takıldım.

"O zaman kendini cennette sanırdın çünkü burası fena durumda. Çok. Fazla. Evrak. İşi. Var," diye inledi.

"Bak bak, benimle seksi konuşmana bayılıyorum." *Siktir.* Yüzümü buruşturdum ve aklımdan cinsel taciz yüzünden ne kadar ceza alabileceğimi hesapladım. Benim neyim vardı? "Lanet olsun. Özür dilerim, bu nereden çıktı bilmiyorum." Ona üniversiteden bir arkadaş gibi davranmak buraya kadardı.

"Sorun yok." Güldü, çıkan ses göğsüme bir yük treni gibi çarptı. Kahkahası çok güzeldi ve günler sonra ilk kez gülümsememi sağladı. "Yani artık seni neyin tahrik ettiğini biliyorum," diye takıldı ve o sırada arka planda tanıdık bir gıcırtı duydum. Koltukta arkasına yaslanıyordu. "Gerçekten sorun yok," demeyi başardı kahkahası sonlanırken. "Ama cidden, bir şeye mi ihtiyacın var? Çünkü *mutlu son* dediğin anda evrak işlerine geri döneceğim."

Yüzümü bir kez daha buruşturdum ardından gözlüğümü çıkarıp sapından çevirmeye başladım. "Ah. O konuya sonra geliriz," diye önerdim. "Ben sadece kişisel detaylar eklemeye çalışıyordum ve büyükannenin sevdiği bir çiçek var mı diye merak ettim." Gözlerimi sımsıkı kapadım. *Sen ahmağın önde gidenisin, Morelli.*

"Ah." Sesi yumuşadı. "Evet, gülleri severdi. Evin arkasında İngiliz gülleriyle dolu kocaman bir bahçesi var. Yani *vardı.* Üzgünüm hâlâ buna alışmaya çalışıyorum."

"Biraz zaman alıyor." Gözlüğü çevirmeyi bırakıp masanın üstüne koydum. "Babam öldükten sonra alışmam bir yılımı aldı ve açıkçası zaman zaman artık hayatta olmadığını unutmak beni ürpertiyor. Ayrıca bahçe hâlâ orada, sadece artık sana ait." Babamla birlikte onarmanın bir senemizi aldığı 1965 model Jaguar'ın yanında çekilmiş fotoğrafımıza baktım, benim adıma kayıtlı olsa da o araba her daim babamın olacaktı.

"Doğru. Babanın öldüğünü bilmiyordum, üzüldüm."

"Teşekkürler." Boğazımı temizlerken dikkatimi Manhattan'ın silüetine çevirdim. "Birkaç yıl oldu, basında yer almasını engellemek için elimden geleni yaptım. Herkes geçmişimi araştırıp hikâyelerimin sürekli..." *Bunu söyleme.* "Dokunaklı bir şekilde bitmesinin bir nedeni olup olmadığını anlamaya çalışıyor."

"Peki bir nedeni var mı?" diye sordu usulca.

Bu soru yıllar içinde yüzlerce kez sorulmuştu ve genellikle, *Bence kitaplar gerçek hayatı yansıtmalı,* gibi şeyler söyleyerek cevap vermiştim ama bu kez durup düşündüm.

"Eğer merak ettiğin buysa trajik bir geçmişim yok." Dudaklarımda bir tebessüm belirdi. "Tipik orta sınıf bir aileydik. Babam tamirciydi. Annem hâlâ öğretmenlik yapıyor. Barbeküler, Mets maçları ve kıymetini yeni yeni anlamaya başladığım sinir bozucu bir kız kardeşle büyüdüm. Hayal kırıklığına uğradın mı?" Çoğu insan uğruyordu. Onlar yetim olduğumu ya da buna benzer korkunç bir şey yaşadığımı düşünüyorlardı.

"Kesinlikle hayır. Aslında kulağa harika geliyor." Sesi alçaldı. "Yazmaya başlayıp hikâyenin içine girdiğim anda bir karakterde gördüğüm ilk şey onun kusuru oluyor. İkinci şeyse bu kusurun nasıl bir kefarete ya da yıkıma yol açacağı. Aksi elimde değil. Hikâye kafamda canlanıyor ve kâğıda aktarılan da bu oluyor." Bir adım geri çekilip masanın kenarına yaslandım. "Trajik, insanın içini ısıtan, dokunaklı... neyse o."

"Hımm." İfademi başını eğerek değerlendirdiğini gözümde canlandırabiliyordum. Gözleri kısılıyor, sonra söylediğim şey

mantıklı geldiyse başını sallıyordu. "Büyükannem karakterleri karmaşık geçmişleri olan, çatışma hâlinde yaşayıp giden gerçek insanlar olarak gördüğünü söylerdi. Kusurlarını üstesinden gelinmesi gereken şeyler olarak görürdü."

Beni görebiliyormuş gibi başımı onaylarcasına salladım. "Doğru. Bağlılıklarını mümkün olan en beklenmedik şekilde gösterirken, karakterlerin kusurlarını –bu kusurlar her neyse artık– genelde onları alçakgönüllü birine dönüştürmek için bir araç olarak kullanırdı. Tanrım, o bu konuda *en iyisiydi.*" Bu henüz uzmanlaşamadığım bir yetenekti; birinin dizlerine kapanıp özür dilemek. Büyük jestler. Kader denen o pislik, hikâyelerim tam o noktaya ulaşmadan önce bunu yapma şansını elimden söküp alıyordu.

"Öyleydi. O aşkı... severdi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Doğru ve bu hikâye de bu yüzden aşkı koruyup saklamalı," dedim ve yüzümü buruşturdum. Bir nefes aldım, ardından bir tane daha. "Georgia? Hâlâ orada mısın?" Kapanma sesi her an gelebilirdi.

"Bu doğru." Sesinde öfke yoktu ama bir esneklik de yoktu. "Bu hikâyenin özünde aşk var ama bir aşk hikâyesi değil. İşte tam da bu yüzden onu sana emanet ettim, Noah. Sen aşk hikâyesi yazmıyordun, hatırladın mı?"

Şaşkınlıkla öyleyece kaldım, nihayet aramızdaki uçurumun ne kadar büyük olduğunu fark etmiştim. "Ama sana *bunu* bir aşk hikâyesi olarak yazacağımı söyledim."

"Hayır, sen bana büyükannemin aşk hikâyesi yazmakta senden daha olduğunu söyledin," diye itiraz etti. "Bunu doğru şekilde yapacağına söz verdin. *Dokunaklı* bir sona ihtiyacı olduğunu biliyordum, dolayısıyla bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu kabul ettim. Savaştan sonra gerçekten neler yaşadıklarını en olası şekilde aktarabilecek kişinin sen olduğunu düşündüm."

"Lanet olsun." Bu Everest değildi. Bu gökteki aydı ve her şey koca bir yanlış anlaşılmadan ibaretti. Hedeflerimiz hiçbir zaman aynı olmamıştı.

"Noah, sence bu kitabın bir aşk hikâyesi olmasını istesem Christopher'dan en iyi aşk hikâyesi yazarlarından birini bulmasını istemez miydim?"

"Bunu bana neden Colorado'da söylemedin?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Söyledim!" diye çıkıştı kendini savunarak. "Koridorda sana onlara veremeyeceğin tek şeyin mutlu son olduğunu söyledim ama sen dinlemedin. Sadece küstah bir *izle de gör* yorumuyla çıkıp gittin."

"Çünkü bana meydan okuduğunu sanıyordum!"

"Ama okumuyordum!"

"*Artık* biliyorum!" Burnumun köprüsünü sıkıp içine düştüğümüz bu kördüğümü çözmenin bir yolunu aradım. "Gerçekten büyükannenin hikâyesinin üzgün ve hüzünlü mü olmasını istiyorsun?"

"O üzgün değildi. Bu da bir aşk hikâyesi değil!"

"Olmalı. Ona hak ettiği sonu verebiliriz."

"Peki nasıl, Noah? Onun gerçek hayat hikâyesini boş bir alanda kollarını açıp birbirlerine doğru koştukları sahte mutlu bir sonla mı bitirmek istiyorsun?"

"Pek sayılmaz." *İşte başlıyoruz.* Bu benim şansımdı. "Büyükanneni uzun, dolambaçlı toprak bir yolda yürürken hayal et, tanıştıkları günü hatırlıyor ve Jameson onu görür görmez..." Her şeyi kafamda canlandırabiliyordum.

"Aman Tanrım, ne kadar klişe."

"Klişe mi?" Kelimeyi söylerken az kalsın boğulacaktım. Bir pislik olarak adlandırılmayı bile *klişe* olduğumun düşünülmesine yeğlerdim. "Ne yaptığımı biliyorum. Bırak yapayım!"

"Neden sürekli yüzüne kapatıp duruyorum biliyor musun?"

"Aydınlat beni."

"Çünkü senin için söylediğim hiçbir şeyin önemi yok ve ikimizi de boşa vakit harcamaktan kurtarıyor."

Tık.

"Kahretsin!" diye bağırdım ve telefonumu fırlatmamak için yavaşça masaya bıraktım.

Ne söylediğinin önemi *vardı*. Sadece yetkiyi ona bırakma konusunda iyi bir iş çıkaramıyordum ve bu sadece bu kadınla yaşadığım bir problem gibi görünüyordu.

Yazmak gerçek insanlarla uğraşmaktan çok daha kolaydı. Belki kitaplarımı bitirmeyen insanlar vardı, belki edebi anlamda telefonu yüzüme kapıyorlardı. Ama eğer biri konunun özünü kavramadan okumayı bıraktıysa bunu asla bilmezdim çünkü ben zaten anlatma şansımı kullanmıştım. Beğenmeyerek bıraktılarsa bile bu kişisel bir şey değildi.

Ellerimi yüzümde gezdirip öfke dolu bir soluk verdim. Nihayet benden daha büyük bir kontrol manyağıyla tanışmıştım.

"Herhangi bir tavsiyen var mı, Jameson?" diye sordum yazıcıdan çıkarttığım taslak ve mektuplara bakarak. "Tabii, sen savaş bölgesinde bile Scarlett'la iletişim kurmayı başardın ama ördüğü duvarları telefonda yıkmak zorunda kalmadın, değil mi?"

Hikâyenin içine girmek, Georgia'nın benden istediği şeyi teorik olarak yerine getirmek için kendime biraz süre verdim ama Scarlett'ın Jameson'ı unutup hayatına devam etmeyi öğrendiğini hayal etmek, onu kurgusal bir dünyada yarım kalmış bir ömre mahkûm etmek bana bile çok ağır geldi.

Üç ay. Georgia'yı Scarlett ve Jameson'ın bu hikâyede mutlu sonu hak ettiklerine ikna etmem ve bu lanet şeyi bir başka yazarın stili ve sesiyle yazmam için elimde sadece bu kadar zaman vardı. Sonra takvime baktım ve üç aydan az zamanım kaldığını görüp küfrü bastım. Yüksek sesle.

Taktik değiştirmem şarttı, aksi hâlde kariyerim boyunca ilk kez teslim tarihini kaçıracaktım.

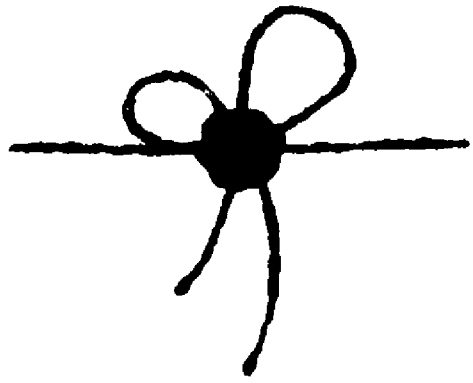

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ağustos 1940

Middle Wallop, İngiltere

İki numaralı hangar alevler içinde yanarken sıcak Jameson'ın yüzüne çarptı. Patlama onları birer kâğıt parçası gibi geriye savurmuştu ama Scarlett'ı kollarının arasında tutmayı başarmıştı. Scarlett'ın üstüne düşmesiyle darbenin en sert kısmını sırtı almış, ciğerlerindeki havayı boşaltmıştı.

Bombalar gümbürdeyen kalp atışları arasında birbiri ardına düşerken Jameson, vücuduyla Scarlett'a elinden geldiğince siper olmaya çalıştı. Son birkaç ayda en az iki düzine pilotun öldüğünü görmüştü ve ölümleri duvara asılmış bir fotoğrafın ötesine geçmemişti.

Scarlett olmaz. Scarlett olmaz.

Küfretti. Savaş, engel olmak için bunca yolu geldiği Avrupa'da sonunda yapacağını yapmış, sevdiği birinin dibine kadar girmişti. Bir düşman uçağını vurmayı daha önce hiç bu kadar istememişti.

Kulaklarında çınlamayla dirseklerinin üzerine yükselip altında yatan kristal mavisi gözlere bakarken, çok da uzağa düşmeyen bombaların artık son olmasını umdu. "Sen iyi misin?"

Özellikle de birinci ve üçüncü hangarlar hâlâ ayakta olduğundan bir kez daha üstlerinden geçme ihtimalleri çok yüksekti.

Scarlett gözlerini kırpıştırıp başını onaylarcasına salladı. "Gitmelisin!"

Bu kez başıyla onaylayan Jameson oldu.

"O hâlde git!" dedi Scarlett.

Scarlett'ı korumak için havada, yerde ona siper olmaktan çok daha fazlasını yapabilirdi, bu yüzden sendeleyerek ayağa kalktı ardından kalkması için genç kadına yardım etti. Sol tarafta bir gölge hareket etti, Howard'ın önce dizlerinin üstüne ardından ayağa kalktığını görünce rahatladı.

Adamın şapkası hâlâ başındaydı.

"Birinci hangara git!" diye bağırdı Jameson.

Howard başıyla onaylayıp koşmaya başladı.

Jameson, Scarlett'ın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Söylenecek çok şey vardı ama zaman yoktu.

"Dikkatli ol, Jameson!" dedi Scarlett, gözlerinde de sesindeki gibi yakaran bir ifade vardı.

Jameson gözlerini sımsıkı kapayıp dudaklarını Scarlett'ın alnına bastırarak öptü. Ardından arabanın vurulmadığından emin olmak için geriye baktı ve direksiyonun başındaki Constance'ı ve yan koltukta Christine'i görünce bir kez daha rahat bir nefes aldı.

"Dikkatli ol," diye emretti Scarlett'a, gözlerine son bir kez baktıktan sonra arkasını döndü ve onun güvenliğini sorgulamaya başlamadan önce hangara doğru koşmaya başladı.

●

Jameson'ın eskiden iki numaralı hangar olan alevlerin önünden koşmasını izleyen Scarlett'ın dizleri titredi. Onun güvenliği

için duyduğu korku kendisininki için duyduğu endişeden ağır bassa da kardeşininkiyle yarışıyordu. *Ah, Tanrım, Constance.*

Scarlett dönüp arabaya doğru koşarken molozların arasında bir iki kez dengesini kaybedecek gibi oldu.

Constance gökyüzüne bakarken ellerini çılgınca sallayıp ona hızlı olmasını işaret ediyordu. O hayattaydı. Jameson hayattaydı.

Şu an sadece bundan güç alabilirdi.

Scarlett kapıyı açıp kendini arka koltuğa attı ve hemen kapıyı kapadı.

Constance'ın herhangi bir talimata ihtiyacı yoktu, çoktan arabayı geri vitese takmıştı. "Bana iyi olduğunu söyle!" diye omzunun üstünden bağırırken arabayı çevirip gaza bastı.

"Ben iyiyim! Siz?" diye soran Scarlett'ın elleri titremeye başlamıştı. Dizlerini tutup inledi. Avuçlarında kan vardı.

"Ne kadar iyi olabilirsek o kadar iyiyiz!" diye cevapladı Christine titrek bir gülümsemeyle.

"Güzel," diye yanıtladı Scarlett. Eteklerinin alt kısmının kanla lekelendiğini görünce küfrü bastı ve ellerini üniformasının kumaşına sildi. "Daha hızlı sür, Constance. Jameson uçakta olacak."

Scarlett ilk nöbetin sonunda yorulmamıştı bu yüzden ikinci nöbeti de alıp gelmeyen başka bir istihbarat subayının yerine geçti. Constance onu bırakmayı reddetti ama yorgun olduğu çok belliydi, bu yüzden Scarlett dinlenebilmesi için onu mola odasında bir karyolaya yatırdı. Dört saat sonra ikisinin de kendi nöbeti başlayacaktı.

Ardından panonun başına geçti.

Pano, kendi havaalanları da dâhil, İngiltere'nin dört bir yanındaki KHK[2] havaalanlarına düzenlenen saldırıları takip eden işaretlerle doluydu. İşaretçilerin telaşlı, hızlı hareketleri sessizce gerçekleşirken başlarının üstündeki bölmelerde bulunan kontrol subayları hareket kararları alıyor, emirler yağdırıyor, pilotlarla doğrudan konuşuyorlardı.

Scarlett işaretlerini düzenlerken saatlerce kulaklığındaki sesi dinledi.

Kod numarası.

Taarruzun yaklaşık büyüklüğü.

İrtifa.

Koordinatlar.

Ok.

Her beş dakikada bir konumlar güncelleniyor, taarruz yönünü gösteren yeni bir ok konuyor, okların rengi, yeni bilgileri eskilerinden ayırt etmek için saatlere atanan koda göre değişiyordu.

Kırmızı. Mavi. Sarı.

Kırmızı. Mavi. Sarı.

Kırmızı. Mavi. Sarı.

Scarlett, dikkatini işinden hiç ayırmıyor, aklının dağılmasına izin verirse işini hakkıyla yapamayacağını biliyordu. O ve etraftaki diğer kadınlar olmadan, kontrol subayları havadaki pilotlara koordinatları iletemezdi.

O olmadan Jameson körlemesine uçardı. Saldırı işaretlerinin üstündeki 609. Filo'nun sarı bayraklarını izlemeye çalışmıştı. Bu bayraklar hangi baskınlara katıldıklarını gösteriyordu ama Scarlett'ın kendi bölümü dışında bir bölüme ayıracak zamanı yoktu.

Dördüncü saatte mola vermesi gerekiyordu ama yerini alacak kişi gelmedi. Scarlett bunun muhtemel nedenlerini düşünmemeye çalıştı.

---

2 Kraliyet Hava Kuvvetleri. *-y.h.n.*

Sekizinci saatte o mola sona ererdi. Dört saat çalışıp dört saat dinleniyorlardı, kural buydu.

Dokuzuncu saatte Constance onun sağındaki bölümü aldı.

Onuncu saatte Constance, uçak harita üzerinde ilerlerken daha önce sayısız kez yaptığı gibi bir işareti Scarlett'ın bölümüne doğru kaydırdı. Ama bu kez kısa bir saniye kardeşiyle göz teması kurdu.

İşarette bir 609 bayrağı vardı.

Jameson.

Scarlett'ın kalbi duracak gibi oldu. Hangardan beri onunla konuşmamıştı. Onun uçuşunu tamamlayıp döndüğünü ve hatta belki dinlenmeye çekildiğini umdu ama içinden bir his filosuyla birlikte olduğunu ve tahminen otuz Alman uçağına karşı savaştığını söylüyordu.

Her beş dakikada bir o işarete geri dönüyor, onu kıyı şeridi boyunca hareket ettiriyor ve oku bir sonraki renkle değiştiriyordu. Her beş dakikada bir Jameson geceyi atlatabilsin diye dua etmek için kendine izin veriyordu.

Henry konusunda ona inanmamayı seçse bile.

Onu bir daha görmeyecek olsa bile.

Onun iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Şükürler olsun ki kontrol subayıyla birlikte görevlendirilmemişti çünkü orada telsiz aracılığıyla pilotların sesi duyuluyordu. Rapor edilen kayıpları duymak aklını başından alabilirdi.

On ikinci saatte kolları yorgunluktan titremeye başladı. Panodaki hareketlilik yavaşlarken 609. Filo'nun bayrağı kendi bölümünden kaybolmuştu. Gece çökmeden önce panonun yeniden dolacağından emindi. Bombardıman dalgalar hâlinde geliyor ve her biri kaybetmeyi göze alabileceklerinden daha fazlasını götürüyordu.

İki tane daha Telsiz İstikamet Bulucu istasyonu gitmişti.

Scarlett kaç KHK üssünün bombalandığını saymayı artık bırakmıştı.

Havaalanları daha kaç saldırı kaldırabilirdi? Daha kaç savaşçı kaybedebilirlerdi? Daha kaç pilot...

"Hazır mısın?" diye sordu Constance operasyon odasının kapısından çıkarken.

"Evet," diye yanıtlayan Scarlett'ın sesi konuşmamaktan boğuklaşmıştı.

"Zavallı dizlerin." Constance kaşlarını çattı.

Scarlett, kendisininki yırtıklar ve kan lekeleri içinde olduğundan Kısım Komutanı'nın, değiştirmesi için ısrar ettiği temiz eteğine ve yara bere içindeki dizlerine baktı. "Önemli değil."

"Hadi seni banyoya sokalım." Constance titrek bir gülümsemeyle ablasının koluna girdi. "Christine, sen kullanır mısın?"

"Elbette."

"Yardımcı Kısım Personeli Wright?" Yüksek bir kadın sesi küçük koridorun karşısında yankılandı.

Kardeşlerin ikisi de döndü ve uzun adımlarla kendilerine yaklaşan kısım personelini gördü.

"Scarlett," diye açıkladı bir elini uzatırken.

Scarlett kardeşinin omzuna hafifçe dokundu ardından Kısım Personeli Gibson'la küçük koridorun ortasında buluştu. "Efendim?"

"Bu gece soğukkanlılığınızı koruduğunuz için sizi tebrik ederim. On iki saat aralıksız çalışabilecek fazla kız yoktur, hele ki bir saldırının ortasında kaldıktan sonra bunu başarabilecek olanlar daha da azdır." Scarlett dudaklarını sımsıkı birbirine bastırsa da yaşlı kadının bakışları yumuşaktı.

"Sadece işimi yaptım, efendim," diye yanıtladı Scarlett. Ondan çok daha kötü koşullarda çok daha fazlasını yapan erkekler vardı. Onlara, en azından elinden gelenin en iyisini yapmayı borçluydu.

"Katılıyorum." Kadın başını sallayarak konuşmayı bitirdi ama arkasını dönüp uzaklaşırken dudaklarında hafif bir tebessüm vardı.

Scarlett, kapıda bekleyen Constance'ın yanına gitti ve birlikte sabah güneşine adım attılar. Scarlett gözlerini kırpıştırdı, şapkasına rağmen ışık gözlerini acıtmıştı. Sabahın sekizi daha önce hiç bu kadar merhametsiz olmamıştı.

Kaldırımın ortasında asker üniformasıyla duran uzun boylu adamı görünce nefesi kesildi.

"Jameson," diye fısıldarken o kadar rahatlamıştı az kalsın dizleri onu taşıyamayacaktı.

Jameson aralarındaki mesafeyi kapatırken onu gözleriyle yiyip bitiyordu. Scarlett iyiydi. Jameson dün gece iki görev uçuşu gerçekleştirmiş ve sadece yakıt ikmali yapmak ve tekrar uçmadan önce bir şeyler atıştırmak için durmuş, tüm bu süre boyunca da onu merak etmişti.

"Özel Görevlerde çalışıyor olmanın sıkıntısı işe gidip gitmediğini doğrulatacak kimsenin olmaması." Sesi çok boğuk çıkmıştı ama zerre umurunda değildi.

"Haklısın. Yapmazlar." Scarlett onu tepeden tırnağa iyice süzdü, sanki o da aynı şekilde şüphelerini gidermeye çalışıyordu. İkisi de hayattaydı.

Kardeşi ikisini de süzdü. "Seni arabada bekleyeceğim.

"Onu eve ben getiririm," diye önerdi Jameson bakışlarını Scarlett'tan ayırmadan. "Tabii sen de istersen."

Scarlett başıyla onaylayınca Constance hemen uzaklaştı.

Aralarında sadece birkaç adım vardı ve Jameson az sonra söyleyeceklerinin bu mesafeyi büyüteceğini ya da azaltacağını biliyordu, bu yüzden kelimelerini dikkatle seçti. Scarlett'ın elini tuttu ve kaldırımdan uzaklaşıp çimenlerin arasından ilerle-

yerek dev bir meşe ağacının kalın dallarının gölgesi altında gözden kaybolana dek yürüdü.

Ona bakan mavi gözlerde endişe vardı. Endişe, rahatlama ve ona her baktığında kendisinin de hissettiği o arzu vardı.

Belki de doğru olan kelimeler değildi.

Scarlett'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü.

●

Nihayet. Scarlett sanki hayatı boyunca bu adamı, bu öpücüğü, bu anı beklemişti ve o an sonunda gelmişti. Jameson dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirip yumuşakça öperken Scarlett ne tereddüt etmiş ne de şaşkınlıktan nefesi kesilmişti.

Ellerini göğsünde kaydırıp tam kalbinin üstünde durdu. Ardından parmak uçlarında yükselip dudaklarını onunkilere bastırarak Jameson'ın öpücüğüne karşılık verdi. Sanki Jameson küçük bir kıvılcımın fitilini ateşlemiş, Scarlett da alevler içinde kalmıştı.

Jameson onu daha da tutkuyla öpmeye başladı, dilini önce Scarlett'ın alt dudağında gezdirdi ardından kendi dudaklarının arasına aldı. *Evet.* Scarlett daha fazlasını istiyordu. Dudaklarını araladığı anda Jameson içeri kaydırdığı diliyle kıvrımlarını ezberledi.

Bu konuda *iyiydi.*

Scarlett'ın sırtına boydan boya bir sıcaklık yayıldı, tenini tutuşturdu ve aklını başından aldı. Jameson'ın üniformasını sıkıca kavrayarak kendini öpücüğe bıraktı, geriye doğru hareket ettiklerini fark etmesine rağmen onu kendine çekmeye devam etti. Scarlett'ın sırtı ağaca çarptı ama umursamadı. Jameson'ın tadı elmaya ve daha yoğun, daha karanlık bir şeye benziyordu. Daha. Daha fazlasını istiyordu.

Scarlett hayatının geri kalanı boyunca her gün Jameson'ı öpmek istiyordu.

Tıpkı onun yaptığı gibi Jameson'ın ağzını keşfe çıktı ve en sonunda dudaklarını dişlerinin arasına aldığında Jameson'ın inlemesini tüm vücudunda hissetti.

"Scarlett." Dudaklarının arasında yalvarıp ardından ellerini beline koyarak genç kadını kendine çekti ve tekrar tekrar dudaklarına yapıştı.

Ama yeterince yakın değillerdi. Scarlett onun her nefesini, her kalp atışını hissetmek istiyor, bombaların, baskınların onu kollarından alacak hiçbir şeyin olmadığı bu öpücüğün içinde yaşamak istiyordu.

Ellerini Jameson'ın ensesine götürdü, adamın dudakları çenesine doğru kayarken ona doğru yaslandı. İçine saf, ısrarcı bir arzu filizlendi, bu duyguyla nefesi kesilirken tırnaklarını etine bastırdı. Jameson ateşli öpücüklerle dudaklarını kadının boynundan aşağı doğru kaydırırken Scarlett, Jameson boynuna daha kolay erişebilsin diye başını geriye attı.

Jameson genç kadının üniformasının yakasına ulaştığı anda inleyerek dudaklarını tekrar onunkilere bastırdı. Öpücük derinleşerek bir girdap gibi Scarlett'ı içine çekti. Daha önce başka biri tarafından böyle ele geçirildiğini hissetmemiş ve asla kendinden bu kadar çok şey vermeye istekli olmamıştı. Kendini âna bırakırken şimdiye kadar itiraf etmekten kaçındığı gerçekle yüzleşti: Böyle arzu edeceği tek kişi Jameson'dı.

Jameson güçlü elleriyle kalçalarını kavradı ve dudakları hafifçe onunkine temas eder hâle gelene kadar yavaşladı.

"Jameson," diye fısıldadı Scarlett, adam alnını onunkine yaslarken.

"Bombaların bize doğru geldiğini gördüğümde seni nasıl koruyacağımı bilemedim." Jameson onu daha da sıkı kavradı.

"Yapamazsın," dedi Scarlett usulca. "İkimizin de diğerini hayatta tutmak için yapabileceği bir şey yok." Parmaklarıyla nazikçe ensesini okşadı.

"Biliyorum ve bu beni öldürüyor."

Scarlett'ın midesi kasıldı. "Onunla evlenmeyeceğim. Bunu bilmene ihtiyacım var. Tüm geceyi yapılan baskınları izleyerek geçirdim ve seni kaybetme düşüncesi, oralarda aklından Tanrı bilir neler geçerken..." Başını iki yana salladı. "Onunla evlenmeyeceğim."

"Biliyorum." Onu tekrar nazikçe öptü. "Açıklamana izin vermeliydim. Sadece olayın şoku beni mahvetti."

"Dahası da olacak," diye uyardı Scarlett. "Ailem bu kadar ileri gittiyse daha fazlasını yapmaktan da çekinmeyecektir. Daha çok dedikodu, daha çok gazete haberi, daha çok baskı olacak. Sen gerçeği bildiğin sürece bunlarla başa çıkabilirim."

Jameson başını onaylarcasına sallayıp yutkundu, bakışlarını Scarlett'a çevirmeden önce yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. O bakışların yoğunluğu Scarlett'ın nefesini kesti. "Sana âşığım, Scarlett Wright. Bununla mücadele etmek, yavaşlatmak, sana ihtiyacın olan zaman ve alanı tanımak için her şeyi yaptım. Ama savaş bize bu zamanı vermeyecek ve dün geceden sonra bunu daha fazla saklamayacağım. Sana âşığım."

Tatlı bir sızı Scarlett'ın göğsünü titretti. "Ben de sana âşığım." Yarın hayatta olup olmayacaklarını bilmiyorken bundan kaçınmanın, buna teslim olmamanın ne anlamı vardı ki?

Jameson'ın yüzünü aydınlatan gülümseme Scarlett'ınkinde yankılandı ve sonsuzluk gibi görünen bir süre içinde ilk kez mutluluğun yayılarak varlığının her zerresine nüfuz etmesine izin verdi. Peki bunu itiraf ettiklerine göre şimdi ne yapacaklardı?

"Amerikalıların kendi filosunu getirecekleri söyleniyor," diye fısıldadı Scarlett. Bu, yeni bir filo transferi anlamına geliyordu.

"Duydum." Jameson'ın çenesi kasıldı.

"Ne yapacağız?" Scarlett'ın sesi son kelimede titredi.

"Her şeyle yüzleşeceğiz. Ailenle, savaşla, tüm Kraliyet Hava Kuvvetleri'yle," dedi gülümseyerek. "Bunu birlikte ya-

yacağız. Sen benimsin, Scarlett Wright ve ben de seninim, bu andan itibaren sır saklamayacağız."

Scarlett başını sallayıp onu öptü. "Tamam. Şimdi ikimizin de mahkemeye çıkarılmasına neden olacak bir şey yapmadan beni eve götür."

Jameson sırttı. "Emredersiniz efendim."

Başlarına gelecek şeyin göğsünü dolduran bu yeni güçlü duyguyu ezebileceğini çok iyi biliyordu ama şu anda güvendeydiler, birlikteydiler ve âşıktılar.

Ayışığı Kitaplığı

DOKUZUNCU BÖLÜM

Georgia

Sevgili Jameson,

İşte yine mektup yazıyorum. Bu kâğıt aracılığıyla sana erişebilmek, aramızdaki kilometrelerce mesafeyi aşarak sadece sana dokunmak, kalp atışlarını hissetmek için her şeyimi verirdim. Bu savaş, mutlu olmamıza izin vermeden önce bizi daha ne kadar süre ayıracak? Herkesten daha uzun süre aynı birlikte görev yapabildiğimiz için şanslı olduğumuzu biliyorum ama konu sen olunca açgözlü oluyorum. Kollarının arasında olmanın yerini hiçbir şey tutamaz. Ama endişelenme kollarım şu anda başka bir Bay Stanton'ı tutuyor ve o ayrı olduğumuz her günü biraz daha katlanılabilir kılıyor...

Bu hafta milyonuncu kez aynı şeyi yapıyormuş gibi hissederek telefonuma baktım. Tam Noah'nın geri adım atmayacağını

anladığını düşündüğüm sırada beni tekrar arayıp büyükannemin hikâyesine bir başka uyduruk son öneriyor ve her biri bir öncekinden beter oluyordu.

Tıpkı şimdi yaptığı gibi.

"Özür dilerim... az önce Jameson'ın bir Noel hediyesinin içinden çıktığını mı söyledin?" Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp arayanın gerçekten Noah olduğundan emin olmak için ekrana baktım. Evet, onun numarasıydı, onun kısık –ve istemeyerek de olsa itiraf edeyim– seksi sesiydi ve kesinlikle saçma bir hikâye anlatıyordu.

"Aynen. Sadece hayal et..."

"Aklını kaçırmışsın ve bu süreçte beni de delirtmeye çalışıyor olabilir–" İşte buydu. Gözlerimi kıstım. "Bu senin gerçek sonun değil, değil mi? Hiçbiri değildi."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Bu aşkın ve umudun hikâyesi." Bu konuda iyiydi. Hatta sesi gücenmiş gibi çıkıyordu.

"Tabii tabii. Gardımı düşürmem için açıkça berbat ve bayağı sonlar veriyorsun ki gerçek fikrini reddetmeyeyim, öyle değil mi?" Çayımı doldurup büyükannemin ofisine –artık benim olan ofise– doğru yürüdüm.

"Aslında bir tane daha var... dokunaklı bir son." Yumuşak bir hışırtı sesi duyuldu, sanki kendini koltuğa ya da yatağa atmıştı.

Yatağını düşündüğümden değildi çünkü düşünmüyordum.

"Peki. Lütfen anlat." Fincanımı bardak altlığının üstüne koyup bilgisayarımı açtım. Boşanma sırasında her şeyi ertelemiştim ve bu da büyükannemin miras işleriyle ilgili altı aylık birikmiş işim olduğunu anlamına geliyordu ama neredeyse tamamlamak üzereydim.

"Şimdi, Atlantik'in ortasında bir yolcu gemisindeler ve başardıklarını düşünüyorlar tam o sırada *bam!* bir Alman denizaltısı onları batırıyor."

Ağzım açık kalmıştı. "Evet bu... kasvetli." Ama en azından benim fikrimi ciddi şekilde düşünmeye başlamıştı, değil mi?

"Dahası da var. Gemi batarken Jameson onları bir filikaya götürüyor ama yeteri kadar yer yok ve Scarlett, William'ın güvenliği için kalan tek yerle, paniklemiş kalabalıkla diğer filika için mücadele etmek arasında gidip geliyor."

Kaşlarımı çattım. *Dur bir dakika.*

"Okuyucuyu heyecanlandırmak için biraz aksiyon katılabiliriz ama sonunda suda sadece onlar kalır, Jameson, Scarlett'ı enkazdan geriye kalanların üstünden iter—"

"Ah, aman *Tanrım*, bana gerçekten de *Titanik*'in sonunu anlatıyor olamazsın!" Sesim o kadar tiz çıkmıştı ki yüzümü buruşturdum.

"Hey, üzücü olmasını isteyen sendin."

"İnanılmaz. Seninle çalışmak hep bu kadar zor mu?"

"Bilmiyorum çünkü Adam'dan başkasıyla çalışmam ve o da ben bitirene kadar bu romanın üzerinde çalışmaya başlayamayacak." Sesi sertleşti. "Bu yüzden gerçek seçeneklerimizi tartışmaya hazır mısın?"

"Ne gibi? Uçakla gelip evlerinin önündeki sokağa mı iniyor? Ya da dur, biliyorum, Jameson gemiye binmeden önce onu yakalamak için rıhtımda çılgın gibi koşuyor, kırklı yıllar havasında yeniden canlandırılmış berbat ötesi romantik komedi kıvamında bir son, doğru mu?" Dizüstü bilgisayarımın şifresini sertçe tuşladım. "Bunların hiçbiri olmayacak."

"Aslında tasmasına küçük bir anahtar iliştirilmiş bir köpek yavrusu düşünü—" dedi alayla.

"Of!" Telefonu kapadım.

Annem yüzünde bir gülümsemeyle kapıda belirdi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece..." Telefonum yeniden çaldı. "Noah," dedim bariz bir bıkkınlıkla ekrandaki numarayı görünce. "Ne var?" diyerek açtım telefonu.

"Birlikte çalışmayı kabul ettiğin birinin yüzüne sürekli telefon kapamanın ne kadar çocukça olduğunu biliyor musun?" diye sordu sakin, yumuşak bir ses tonuyla ve bu beni daha da sinir etti.

"Bundan aldığım tatmin çocukça görülme riskini fazlasıyla telafi ediyor." Ya da belki de sadece telefonu *kapatabilecek* olmanın tadını çıkarıyordum. Altı yıldır ilk kez kimsenin emrine amade olmamanın.

"Bu arada güzel bir meyve bahçesinde piknik yaparlarken bitirmeye ne dersin?"

"Noah," diye uyardım.

"Ama Jameson'ı bir arı, hayır bir düzine arı sokuyor ve onun alerjisi var..."

"Bu *Kız Arkadaşım* filmi!"

Annemin kaşları neredeyse tavana değecekti.

"Haklısın, o hâlde şimdi okuyuculara istedikleri bir mutlu sonu nasıl verebileceğimizi konuşalım."

"Hoşça kal, Noah." Telefonu kapadım.

"Georgia!" diye azarladı annem.

"Ne?" omuz silktim. "Hoşça kal dedim. Endişelenme. Yarın yeniden arar ve en baştan başlarız." Haftalardır tekrar tekrar aynı şeyi yapıyorduk.

"Kitapla ilgili her şey yolunda mı?" diye sordu annem daha önce Noah'nın oturduğu koltuğa otururken. Aramızda ilişki hâlâ tuhaftı ve hep böyle olacağını düşünüyordum yine de itiraf etmeliyim ki onun burada olması güzeldi. Noel'e kadar kalmayı planladığını bilmek gerginliğimi azaltmış, aynı zamanda gerçek bir ilişkimiz olabileceğine dair umut da vermişti. Sonuçta büyükannem de öldüğünden artık birbirimizden başka kimsemiz yoktu.

Kaşlarımın ortasını ovuşturdum. "Kitabın sonuyla ilgili hâlâ benimle tartışıyor."

"İşleri geciktiren bu mu?"

Gözlerimi açınca annemin, büyükannem ve yirmilerindeki Büyükbaba William'ın olduğu fotoğrafa baktığını gördüm. Onu hiç tanımamıştım, annem on altı yaşındayken ölmüştü.

Ben ölümünün üstünden bir yıl geçmeden doğmuştum.

"Evet, kesinlikle onu engelleyen bu çünkü kitabın sonu hakkında hemfikir olana kadar başlamayı reddediyor." Bir sözleşme maddesine hayatımda hiç bu kadar minnettar olmamıştım. "Ona kalsa kalpler ve gökkuşaklarıyla bitecek."

Annem bakışlarını bana çevirirken alnı kırıştı. "Büyükannenin diğer kitapları gibi."

"Hemen hemen." Hızlıca saate baktım, avukatlarla önceden planladığımız konuşmanın başlamasına yirmi dakika kaldığını gösteriyordu.

"Peki sen bunun kötü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çalışma koltuğunda dönüp hukuk ekibimin iki hafta önce sabahlayarak hazırlayıp gönderdiği beş santim kalınlığındaki dosyayı aldım. "Bu hikâye için yanlış olduğunu düşünüyorum."

"Ama o öyle düşünmüyor..." Annem dudaklarını birbirine bastırdı.

"Söyle." Dosyanın kapağını açtım.

"İyi de uzman olan o, Gigi. Sen... değilsin."

O ismi kullanmasıyla sayfayı çeviren elim havada kaldı. "Kendi hikâyelerini oluşturma konusunda gayet uzman olabilir ama konu büyükannem olduğunda Noah Harrison'la kendimi karşılaştıracak olursam uzman olanın ben olduğumu söyleyebilirim." Sayfayı çevirdim.

"Ben sadece bütün bir sözleşmeyi sırf aranızda yaratıcılık konusunda farklılıklar olduğu için askıya almanızın saçma olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Alnı endişeyle kırışırken bacak bacak üstüne attı. "Bu konuyu bir an önce halledip buradaki hayatına odaklanman daha iyi olmaz mı?"

"Anne sözleşme imzalandı. Yaklaşık bir ay oldu." Tüm haberlerde de yayınlanmıştı, sessiz kalmak buraya kadardı. Helen başka haklarla ilgili onlarca telefon alıyordu. Hayatımda New York'tan ayrıldığıma hiç bu kadar memnun olmamıştım. En azından burada e-postaları yönlendirebiliyor ya da sadece taslağa erişmek istediğini bildiğim tanıdıklardan gelen aramaları reddedebiliyordum.

New York'ta bir kokteylde sektörden biri büyükannem yüzünden bana yaklaşmadan tuvalete bile gitmek mümkün değildi. Öte yandan, oralarda hep Damian'la birlikteydim yani belki de yanlış partilere katılıyordum.

"Yani... Noah Harrison'la yaşadığın bu küçük anlaşmazlık sözleşmeye engel teşkil etmiyor mu?" Öne doğru eğildi.

"Hayır. Anlaşma yapıldı."

"O hâlde neden avans gönderilmedi?"

Bakışlarımı ona çevirdim. "Ne?"

Kıpırdanırken yüzünde endişeli çizgiler oluştu. "Sen imzayı attıktan sonra yayıncının hemen ödemesi gerektiğini sanıyordum."

"Doğru ama hepsi bir kerede gönderilemez. Biraz zaman alabilir." Midem bulandı ama görmezden geldim. Annem elinden geleni yapıyordu ve ben ona bir şans vermeliydim. Hemen yanlış sonuca varmak ilişkimizi geriletebilirdi.

"Hepsi bir kerede ödenemez ne demek?"

Kafamda tehlike çanları çalıyordu ama annemin bakışlarında meraktan başka bir şey yoktu. Belki sonunda konuyla ilgilenmeye başlamıştı. "Üçe bölünüyor. İmza, teslim, yayınlanma."

"Üç." Annem kaşlarını kaldırdı. "İlginçmiş. Hep böyle midir?"

"Sözleşmeye göre değişiyor." Omuz silktim. "İlk kısım her an hesabına geçebilir o yüzde hesabını kontrol ettiğinden emin ol. Eğer gelmezse bana haber ver ki Helen'den sorunun ne olduğunu öğrenmesini isteyeyim."

"Ederim," dedi ayağa kalkarken. "Çalışmaya hazır gibi görünüyorsun, bu yüzden seni rahat bırakıp Lydia yemek için ne yapmış bakayım."

Sandalyemde huzursuzca kıpırdandım. "Anne?"

"Hımm?" Kapı eşiğinde durup bana döndü.

"Burada olduğun için mutluyum." Boğazımdaki yumruyu giderme umuduyla yutkundum.

"Elbette Gi-" Yüzünü buruşturdu. "Georgia. Ailemin yanında olmak ilk kez boşandıktan sonra bana iyi gelmişti." Gülümsemesi soldu. "O olay benden çok kıymetli bir şey almıştı ve beni duygusal olarak ayağa kaldırıp bana kim olduğumu hatırlatan kişi büyükannendi. Bir Stanton. Bu, kendi soyadımı da kullanmadığım son seferdi." Kapı kolunu tutan parmak boğumları bembeyaz olmuştu. "Adından asla vazgeçme, Georgia. Bir Stanton olmak sana güç verir."

Telefonum gelen aramayla aydınlandı. *Hukuk ekibi.*

"Soyadın mı?" diye tahmin yürüttüm. "İlk evliliğinin senden aldığı bu muydu?" *Ben olduğumu söyle. Hayatındaki varlığıma mal olduğunu söyle.*

"Hayır. İsmimden kendi isteğimle vazgeçecek kadar saftım, daha yirmi yaşındaydım. O benden umudumu aldı." Telefonumu işaret etti. "Açsan iyi olur." Parmaklarını sallayarak selam verip gitti.

Doğru.

Ekrana dokunup aramayı kabul ettikten sonra telefona cevap verdim. "Georgia Stanton."

İki gün sonra Hazel'la birlikte, benim daha çok tırtıkladığım bir öğle yemeğinin ardından Poplar Pub'dan ayrıldık. Artık hiçbir şeyin tadı güzel gelmiyordu. Zaten sadece ayakta durmak için yiyordum.

"Peki bu kaç kez oldu?" diye sordu Hazel ana caddedeki kaldırımda ilerlerken. Sonbaharda turist yoğunluğu azaldığı ve çocuklar okula döndüğü için huzurlu bir sakinlik vardı ve bu, kayak sezonunun ardından yaz tatiline birkaç hafta kalıncaya kadar arasak da bulamayacağımız bir şeydi.

"Pek saydığım söylenemez." Noah arıyordu. Noah ikna etmeye çalışıyordu. Ben telefonu kapıyordum. Bu kadar basitti.

"Öğle yemeğine doğru düzgün dokunmadın bile," dedi güneş gözlüğünün üstünden bana bakıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken.

"Çok aç değildim."

"Hımm." Gözlerini kıstı. "Merkezdeki tüm yeni çalışma kitaplarını rekor sürede düzenlememe yardım ettiğin ve çocuklara da öğleden sonra Owen'ın annesi bakacağı için pedikür yaptırmaya Margot'ya gitmeyi düşünüyordum, ne dersin?"

"Kesinlikle gitmelisin, biraz şımartılmayı hak ediyorsun." Bayan Taylor ve kocasının geçebilmesi için gülümseyip hafifçe sağa kaydım. Sokakta tanıdık birileriyle karşılaşmak gibi basit şeyleri bile özlemiştim. New York her zaman telaşlıydı, yaya trafiği yabancıların bir amaca yönelik sabit akışıyla hareket ediyordu.

"Sen de hak ediyorsun."

"Ah." En sevdiğim pastane olan Grove Goods Bakery'nin önünden geçiyorduk ve perşembe günleri çıkan tarçınlı ruloları cennet gibi kokuyordu. Arabam sadece bir blok ötedeydi.

"Georgia..." Hazel iç çekip bileğimden tuttu ve kitapçının önünde durduk. "Bugün normalden daha huzursuzsun."

Hazel'dan bir şey gizlemeye çalışmanın anlamı yoktu. "Meşgul olduğumda iyiyim ve bugüne kadar da işim başımdan aşkındı. Taşınma, temizlik, kitapla ilgili şeyler, mirasla ilgili belgeleri halletmek odaklanmamı sağlıyordu ama şimdi..." İç çekip hayran olduğum kasabaya göz gezdirdim. "Buradaki her şey aynı. Aynı görünüyor, aynı kokuyor..."

"Bu iyi bir şey mi?" Hazel güneş gözlüğünü başının üstüne itti.

"Bu *harika* bir şey. Sadece *ben* artık aynı değilim. bu yüzden nereye uyum sağladığımı bulmam gerek. Açıklaması *zor*... sanki yerimde duramıyorum, huzursuzum."

"Sana neyin iyi geleceğini biliyor musun?" Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

"Eğer pedikür dersen Tanrı yardımcın olsun..."

"Noah Harrison'ın üstüne atlamalısın."

Burnumdan güldüm. "Evet, tabii." Sırf bunu düşünmek bile ateş basmasına... *Kes şunu.*

"Ciddiyim! Hafta sonu için New York'a uç, kitabın detaylarını hallet ve onu yatağa at." Yanımızdan geçerken bizi duyduğu belli olan Peggy Richardson'ın ağzının açık kaldığını görünce gülümsedi. "Bir taşla iki kuş vurmak gibi düşün. Seni görmek güzel, Peggy!" dedi Hazel ve hatta el salladı.

Peggy çantasının askısını düzeltip yürümeye devam etti.

"İnanılmazsın." Gözlerimi devirdim.

"Ah, hadi ama. Eğer bunu kendin için yapmayacaksan *benim* için yap. Dün sana gönderdiğim kumsaldaki fotoğrafını gördün mü? O adamın karın kasları çamaşır tahtası niyetine kullanılır." Koluma girdi ve sokağın aşağısına doğru son derece rahat, yavaş adımlarla yürümeye başladık.

"Bana gönderdiğin üç düzine fotoğrafı da gördüm." Adamın bir *dünya* karın kası, kaslı gövdesi ve sırtı boyunca uzanan enfes dövmeleri vardı. Hazel'ın gönderdiği makaleye göre yazdığı her kitap için bir dövme yaptırmıştı.

"Ve hâlâ onun üstüne atlamak istemiyor musun? Çünkü cevabın hayırsa onu kesinlikle izin listeme ekleyeceğim. Bu adam için Scott Eastwood'u bile elerim."

"İstemediğimi hiç söylemedim..." Gözlerimi sımsıkı yumup yüzümü buruşturdum. "Bak, Noah istese bile ben hiç kaçamak yapan biri olmadım ve büyükannemin kitabını bitiren adamla da bir şey yapmayacağım. Nokta."

Hazel'in gözleri parladı. "Ama istiyorsun. Tabii ki o da ister... sen çok sevimlisin. Boşandın ve Damian'ın seni tatmin edemediğini fark etmedim sanma."

"Hazel!" diye çıkıştım. Bakışlarım omzunun üstünden arkaya kaydı ama neyse ki kimse yoktu.

"Bu doğru, ben sadece seni düşünüyorum. Senin kasvetli, yaratıcı tiplere zaafın olduğunu biliyorum. O dövmeleri gördün mü? Klasik kötü çocuk havası var ve sen böyle olan kaç yazar tanıyorsun?"

"Dünya da birçok *kötü çocuk* görünümlü yazar var."

"Mesela?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ah. Hemingway?" Kötü tercih.

"O öldü. Fitzgerald da. Yazık." Gözlerini devirdi.

"Konuyu kaparsan pedikür yaptıracağım."

"Tamam." Sırıttı. "Şimdilik kapıyorum ama hâlâ onun üstüne atlaman gerektiğini düşünüyorum."

Onun bu saçma fikrine başımı iki yana sallarken Bay Navarro'nun dükkânının camından Dan Allen'ı gördüm. "Dan hâlâ emlakçılık yapıyor mu?" *Burayı o satılığa çıkarmış olmalı.*

"Evet. Geçen yıl evimizi bulmamıza o yardım etti," diye cevap veren Hazel bizi gören Dan'e el salladı.

"Pedikürü birkaç dakika ertelesek sorun olur mu?" Kapının iki yanındaki vitrin camlarına tekrar bakıp birkaç saat içinde öğleden sonra güneşinin oraya nasıl vuracağını hayal ettim.

"Sorun yok."

Ağır cam kapıyı iterek içeri girdim. Artık devasa akvaryumlar ya da hamsterlara yatak olan saman balyaları yoktu. Raflar bile sökülmüştü. İçeride, bizi liseden beri değişmeyen karizmatik gülümsemesiyle karşılayan Dan dışında bir şey yoktu.

"Georgia, seni görmeyeli çok uzun zaman oldu! Sophie kasabaya geldiğinde seni gördüğünü söylemişti." Bana doğru bir adım atıp elimi sıktı ardından aynısını Hazel'a yaptı.

"Selam, Dan." Uzun ve ince vücudunun üzerinden dükkânın arka tarafındaki boş alana baktım. "Böyle içeri daldığımız için özür dilerim. Sadece burayı merak ettim."

"Ah, ticari amaçlı bir yer mi arıyorsun?" diye sordu.

"Sadece... merak." Arıyor muydum? Mantıklı mıydı?

"Biraz meraklıdır." Hazel gülümsedi.

Dan hemen emlakçı moduna geçti, bizi geriye kalan tek demirbaşın, ilk Japon balığımı aldığım cam tezgâhın önüne götürürken alanın büyüklüğünden bahsetti.

"Peki neden satılamadı?" diye sordum Dan depo olduğunu sandığım arka kapıyı açarken. "Bay Navarro öleli ne kadar oldu? Bir yıl mı?"

"Yaklaşık altı aydır satışta ama depo... neyse ben en iyisi size göstereyim." Bir ışık yaktı ve biz de peşinden devasa, henüz tamamlanmamış alana girdik.

"Vay canına." Burada iki büyük garaj kapısı, beton zemin ve duvarlar, yüksek tavandan sarkan birkaç floresan vardı.

"Dükkânda böyle büyük bir depolama alanı var, ki Bay Navarro'nun da hoşuna giden buydu çünkü böylece klasik araba tutkusunu Bayan Navarro'nun garaj yolundan uzak tutabiliyordu."

İşte. Orada ocak için mükemmel bir alan vardı. Belki sadece küçük bir cam ocağı. Ve tabii bir tane de yeniden ısıtmak için fırın. Girinti, tavlama fırını için mükemmeldi. Sonra tavanı inceledim. Yüksekti ama uygun boyutta havalandırma kanalları olsa iyi olurdu.

"O bakışı biliyorum," dedi Hazel arkamdan.

"Bir bakış yok," diye yanıtlarken çoktan tezgâh ve seramik blok için en uygun yeri gözümde canlandırıyordum.

"Ne kadar istiyorlar?" diye sordu Hazel.

Fiyat gözlerimin yerinden fırlamasına neden oldu. Başlangıç maaliyetlerini de eklersem tüm birikimlerime veda etmem gerekirdi. Düşünmek bile saflıktı ama işte burada durmuş tam

olarak bunu yapıyordum. Dan'den bir teklif alırlarsa beni aramasını rica ettikten sonra Hazel'la pediküre gittik.

Hazel bize katılması için annesine mesaj attı, ben de aynısını yaptım ama annem cevap vermedi. Gerçi bugünlerde çok sık öğle uykusuna yatıyordu.

Mercan rengi ojeli ayaklarımla arabamı garaja park ederken beynimin mantıklı tarafı yaratıcı kısmıyla kavga ediyor, dükkânı alma hayalleri bile kurmamam gerektiğiyle ilgili her türlü nedeni sıralıyordu. Stüdyoya girmeyeli yıllar olmuştu. Bir iş kurmak riskliydi. Hem ya evliliğimde olduğu gibi bunda da dillere destan bir başarısızlık yaşarsam ne olacaktı? *En azından kimse bunu magazin dergilerinde yayımlamaz.*

Mutfak tezgâhına attığım anahtarlar şıngırdadı.

"Sen misin, Gigi?" diye seslendi annem antreden.

Yine aynı hitabı kullanmasına gözlerimi devirip ona doğru yürüdüm. "Benim. Aklımda çılgın bir fikir var. Ah, sana pediküre gel diye mesaj atmıştım ama..."

Annem gülümsedi, saçları ve makyajı kusursuzdu, girişte duran valizleri küçük ördek sürüsü gibi yanına sıralanmıştı. Tasarım çantası omzunda asılıydı. "Ah güzel! Gitmeden önce seni görmeyi umuyordum."

"Nereye gidiyorsun?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum, tüylerim diken diken olurken buz kesen tenimi ısıtmak için tenimi ovaladım. Bir anda gelen mide bulantısını bastırmanınsa bir yolu yoktu maalesef.

"Şey, Ian aradı, anlaşılan küçük bir sıkıntı yaşıyormuş, bu yüzden Seattle'a gidip ona yardım edeceğim." Cebinden telefonunu çıkardı.

Ian. Dört numaralı koca. Kumar oynamayı seven.

Bile isteye görmezden gelmeyi seçtiğim yapbozun parçaları yerine oturdu. "Avans yattı, değil mi?" Sesim cılız çıkmıştı... kendimi de öyle hissediyordum.

"Sormana sevindim çünkü yattı!" dedi annem neşeyle. "Şimdi, hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum, bu yüzden Lydia'yı evde yiyeceği eksik etmesin diye tembihledim."

Yiyecek. Tabii.

"Ne zaman döneceksin?" Saçma bir soruydu ama yine de sormalıydım.

Telefonundan kaldırıp benimkilerle buluşan gözlerinde kısa bir an suçluluk duygusu belirdi.

"Dönmeyeceksin." Bu bir soru değil gerçekti.

Annemin gözleri kırgınlıkla parladı. "Eh, bu acımasızdı."

"Dönecek misin?"

"Şey, hemen değil. Ian'ın bir süre yanında olmama ihtiyacı var ve bu aramızdaki şeyi yeniden ateşlemek için fırsat olabilir. Aramızda o kıvılcım hep vardı. Hiç sönmedi." Telefonunu kurcaladı. "Uber çağırdım. Burada onlardan bulmak çok uzun sürüyor."

"Küçük bir kasaba." Gözlerim antreye, oturma odasına açılan çift kanatlı kapılardan duvarlardaki çerçeveli fotoğraflara kaydı. Bakışlarımı ondan uzak tutmak için her şeyi yaptım. Safra boğazıma yükseldi, düşünmeden attığım narin dikişler birbiri ardına açılırken kalbim acıyla haykırdı.

"Bilmez miyim." Başını iki yana salladı.

"Noel'e kadar kalma işine ne oldu?"

"Planlar değişir, tatlım. Ama artık ayakların yere sağlam basıyor ve dünyanın geri kalanıyla yüzleşmeye hazır olduğunu hissettiğin anda New York'a geri döneceksin, Gigi. Burada sıkılırsın. Herkes sıkılır." Uygulamaya göz attı. "Ah, güzel. Yedi dakika."

"Bana öyle deme."

Yüzünü bana çevirdi. "Ne?"

"Sana söyledim, o lakaptan nefret ediyorum. Şunu kullanmayı kes."

"Peki, kusura bakma. Ama ben senin annenim." Gözleri alayla kocaman açıldı.

"Hesabını boşalttıktan sonra seni yine başından atacağını biliyorsun, değil mi?" İlk seferinde, yani büyükannem, annemi vasiyetinde çıkardığında yaptığı buydu.

Annem gözlerini kıstı. "Bunu bilmiyorsun. Onu tanımıyorsun."

"Ama *sen* tanıyor olmalısın." Çenem kasıldı, göğsümü dolduran öfkeyi kucaklayıp kanayan kalbimin etrafına bir zırh gibi sardım. Ona, beş yaşında saf bir çocukmuşum gibi inanmış, sadece birkaç aylığına da olsa bu kez yanımda olacağını sanmıştım.

"Neden bu kadar huysuzluk ettiğini anlamıyorum." Sanki burada darbeyi vuran *benmişim* gibi başını iki yana salladı. "Senin için kaldım, seninle ilgilendim ve artık ben de mutlu olmayı hak ediyorum, tıpkı senin gibi."

"Tıpkı benim gibi mi?" Ellerimi yüzümde gezdirdim. "Ben senin *gibi* değilim."

İfadesi yumuşadı. "Ah, benim küçük kalbim. Üniversite için gittiğinde ne buldun? Seninle ilgilenecek yalnız, yaşlı bir adam. Okulu bitirmiş olabilirsin ama kendini kandırma; oraya eğitim için gitmedin, kendine koca arıyordun, tıpkı senin yaşındayken benim de yaptığım gibi."

"Asla," diye itiraz ettim. "Damian'la kampüste çekim yeri ararken tanıştık."

Acıma... Tanrım o bakışlarda acıma vardı. "Ah, tatlım, soyadının Stanton olmasının bununla *hiç* ilgisi olmadığını mı sanıyorsun?"

Çenemi kaldırdım. "Bilmiyordu. Tanıştığımızda haberi yoktu."

"Buna inanmaya devam et." Telefonunu yeniden kontrol etti.

"Bu doğru!" Öyle olmalıydı. Doğru değilse hayatımın son sekiz yılı yalan demekti.

Annem derin bir nefes aldı, sanki sabır diliyormuş gibi gözlerini abartılı bir tavırla tavana dikti. "Canım, hayatım, Georgia. Gerçeği ne kadar çabuk kabul edersen o kadar çabuk mutlu olursun."

Kapının yanındaki pencerede bir karaltı görüldü. Araba gelmişti.

"Peki bu gerçek neymiş, anne?" Yine gidiyordu. Bunu kaçıncı kez yaşıyordum? On üç yaşındayken saymayı bırakmıştım.

"Ailende büyükannem gibi biri olduğu sürece o türden bir gölgeden kurtulmak neredeyse imkânsızdır." Başını yana eğdi. "O biliyordu. Hepsi bilir. Soyadının getirdiği avantajları kullanmayı öğrenmelisin." Yumuşak ses tonu sert sözleriyle çelişiyordu.

"Ben sen değilim," diye tekrarladım.

"Belki henüz değilsin," diye kabul etti ilk bavulunu alırken. "Ama olacaksın."

"Anahtarı bırak." Bir daha asla. Bu hayatıma son kez girip istediğini aldıktan sonra gidişi olacaktı.

Nefesi kesildi. "Anahtarımı mı bırakayım? Büyükannemin evinin anahtarını mı? Benim *babamın* evinin anahtarını mı? Senin birçok özelliğin var, Georgia ama zalimlik bunlardan biri değil."

"Şaka yapmıyorum."

"Bunun bana neler hissettirdiğini biliyor musun?" Elini göğsüne koydu.

"Anahtarını. Bırak."

Halkadan anahtarı çıkarıp giriş masasındaki kristal kâseye atarken yaşların akmasına engel olmak için gözlerini kırpıştırdı. "Şimdi mutlu musun?"

"Hayır," dedim usulca başımı iki yana sallayarak. Bir daha mutlu olacağımdan hiç emin değildim.

Annemin daha önce beni birçok kez bırakıp gittiği bu holde öylece kalakaldım ve ona yardım teklifinde bulunmadan bavullarını taşımaya çalışmasını izledim.

"Seni seviyorum," dedi ve kapı eşiğinde durup cevabımı bekledi.

"İyi uçuşlar, anne."

Öfkeyle ardından kapıyı kapadı.

Ev sessizliğe büründü.

Orada ne kadar süre durup bir daha ancak annemin işine gelirse açılacağını bildiğim bir kapıya baktım bilmiyorum. Onun istediğinin hiçbir zaman ben olmadığımı biliyordum ve gardımı indirip aksine inandığım için kendime lanet ettim. Oturma odasındaki sarkaçlı duvar saatinin tik takları kalp atışlarımı düzene soktu. Asırlık bir kalp pili gibiydi.

Annem her gittiğinde büyükannemin kollarında bulurdum kendimi.

Yalnızlık, hissettiğim bu ne idiği belirsiz duyguyu tanımlamaya yetmiyordu.

Kendimi topladım, mutfağa gitmek için arkamı döndüm ama o sırada çalan kapı beni durdurdu.

Saf olabilirdim ama aptal değildim. Annem bir şey unutmuştu ama o şey ben değildim. Planlarından vazgeçmeyecekti. Fikrini de değiştirecek değildi.

Yine de kapıyı açarken o lanet olası umut kırıntısı göğsümde titreşti.

Günahtan daha karanlık gözleriyle çatık kaşların altından bana bakarken, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Noah Harrison verandamdaydı.

"Hadi bir de şimdi yüzüme kapamayı dene, Georgia."

Kapıyı onun o muhteşem, kendini beğenmiş, romantik fikirli yüzüne çarptım.

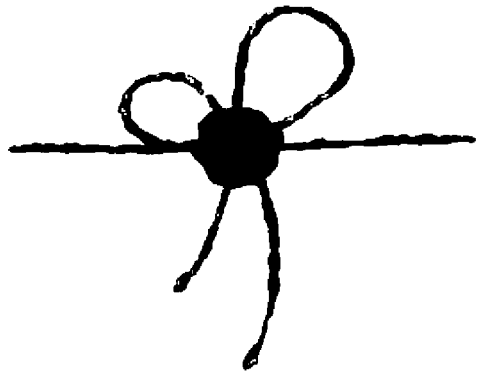

ONUNCU BÖLÜM

Eylül 1940

Middle Wallop, İngiltere

Jameson, resmen Spitfire'ı uçurmak için doğmuştu. Çevikti, uyumluydu ve vücudunun bir uzantısı gibi hareket ediyordu ki bu, savaşta elindeki tek avantajdı.

Büyük Britanya eşi benzeri görülmemiş oranda uçak üretse de asıl ihtiyaç duydukları şey, kokpitte on iki saatten fazla vakit geçirip göğüs göğüse çarpışabilecek pilotlardı.

Alman pilotlar daha deneyimli, daha çok uçuş yapmış, daha çok düşman uçağı düşürmüş ve kayıtlara göre daha çok düşman öldürmüşlerdi. Tanrı'ya şükür Nazilerin uzun menzil becerileri berbattı aksi hâlde KHK, Britanya Muharebesi'ni bir ayı aşkın süre önce kaybederdi.

Ama hâlâ savaşmaya devam ediyorlardı.

Bugün, yaşadıkları en zor gün olmuştu. Jameson uçuşlar arasında çok az dinlenebilmişti, bu da kendi havaalanında olmamıştı. Londra saldırı altındaydı. Lanet olsun bütün ada aynı durumdaydı. Son bir haftadır vaziyetleri buydu ama bugün gökyüzü duman ve uçaklarla kaplıydı. Nazi saldırıları bitmek

bilmiyordu. Dalgalar hâlinde gelen bombardıman uçakları ve avcı uçakları tarafından vuruluyorlardı.

Londra'nın güneydoğusunda, avcı uçağının kuyruğuna iyice yaklaşan bir düşman uçağını hedef aldığında adrenalin tüm vücudunu sardı. Yaklaşmak hedefi vurmayı kolaylaştırıyordu. Aynı zamanda onlarla birlikte düşme riskini de artırıyordu. Düşman dik yükselişe geçti, onu yoğun bulut tabakasının içinde kovalayan Jameson da neredeyse tamamen dikey pozisyonda tırmanıyordu. Midesi bulandı.

Sadece birkaç saniyesi vardı.

Motor şimdiden tekleyip güç kaybetmeye başlamıştı.

Uçağı ters çevirirse her şeyi riske atardı. Messerschmitt uçağının aksine onun kaputunun altında enjeksiyon sistemi yoktu. Küçük Spitfire'ın karbüratörünün onun sonunu getirme ihtimali çok yüksekti.

"Stanton!" diye bağırdı Howard telsizden.

"Hadi, hadi," diye homurdandı eli tetikte olan Jameson. Savaş uçağı nişangâhına girdiği anda ateş etti.

"Evet! Onu vurdum!" diye bağırdı Messerschmitt'den dumanlar yükselirken, bu arada kendi motoru da son uyarısını veriyordu.

Sertçe sola dönüp düşman uçağının gövdesine çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Nefesini tutarak uçağı dengeledi ardından bulutların arasından aşağı inmeye başlayarak hem motorun hem de kalp atışlarının düzene girmesini sağladı. Bir saniye daha geçseydi motoru boğacak ve İngiliz kırsalında bir çukuru boylayan Messerschimit'e katılacaktı.

Kayıtlara geçen uçak. Üç düşman uçağı daha vurursa usta pilotlara verilen *ace* ünvanını hak edecekti.

Yanına bir uçak yaklaştı, başını sola çevirince Howard'ın başını salladığını gördü.

"Bunu yaptığını Scarlett'a söyleyeceğim," diye uyardı telsizden.

"Aklından bile geçirme," diye çıkıştı Jameson yükseklik ölçerin çerçevesine sıkıştırdığı fotoğrafa bakarak. Kız kardeşler, KYHK'ne katıldıktan hemen sonra Scarlett'ın gülerken çekilmiş bir fotoğrafıydı. Scarlett, ona zaten nasıl göründüğü gayet iyi bildiğini, savaşta resmini taşımasına gerek olmadığını söyleyerek fotoğrafını vermeyi reddettikten sonra bunu ona Constance vermişti. Elbette Jameson onun nasıl göründüğünü biliyordu. Tam da bu yüzden ona bakmayı bu kadar çok seviyordu.

"Bir daha böyle bir şey yapma o zaman," diyerek ikaz etti Howard.

Jameson daha sonra içki içerken bu konuda konuşacaklarını bilerek homurdandı. Scarlett'ın omuzlarında onu endişelendiren yeterince yük vardı zaten, bunlara bir de Jameson'ın alışkanlıklarını eklemeye gerek yoktu. Jameson'a göre eve, ona döndüğü sürece bunu nasıl yaptığı önemli değildi.

Çünkü birkaç gün içinde KHK Church Fenton'a gitmesi gerekiyordu ve onu da yanında götürmenin bir yolunu henüz bulmamıştı. KHK'da görev yapan diğer Amerikalı pilotlardan oluşan Kartal Filosu hayata geçiyordu.

Naklediliyordu.

"Sorbo lideri, avcı komutanlığı konuşuyor. Saat on üç yönünde Kinley'e yaklaşan kırk beşten fazla uçak var. Vektör 270," diye telsizden çağrı geldi.

"Anlaşıldı," diye yanıtladı filo komutanı.

Savaşın merkezine geri dönüyorlardı.

●

İki gün. Scarlett, Jameson'dan haber almayalı iki gün olmuştu. O hayatının en uzun iki gününü yaşarken filonun başka bir yerde yakıt ikmali yaptığını biliyordu. Ayın on beşindeki hava

saldırıları operasyon odasında çalıştığı her an yüreğini ağzına getirmişti.

Pilotlarını mezara götüren en az iki düzine avcı uçağı olduğunu biliyordu.

Dünkü hava saldırılarında görevde olmadığı saatlerini sığınakta geçirmişti. Tek düşünebildiği Jameson'dı. Neredeydi? Güvende miydi? Yaralı mıydı... ya da daha kötüsü mü olmuştu?

Bugün onu bekliyordu ve yalnız değildi. Her biri pilotların sevgilisi olan ondan fazla kadından oluşan küçük bir grup park hâlindeki arabalarla geride kalan iki hangar arasında toplanmışlardı. Yıkık hâldeki hangar bir ay kadar önce patladığında da Jameson'la aşağı yukarı aynı noktadaydılar.

Havayı dolduran motorların uğultusu kalp atışlarını hızlandı.

Geliyorlardı.

Spitfirelar inerken omuzlarını dikleştirdi, mavi ekoseli elbisesi yerine üniformasını giymiş olmayı diledi. Üniformalı bir kadının kendine hâkim olması gerekiyordu ama Scarlett şu an bunu yapabileceğinden emin değildi. Tüm sinirleri altüst olmuştu.

Üzerlerinde hâlâ uçuş kıyafetleri olan ilk pilotların onlara doğru gelmesi yirmi dakikayı buldu. Birkaçını, özellikle de iki gün içinde Jameson'la birlikte ayrılacak olan üç Amerikalıyı tanıyordu. Jameson'ın nakil emrine hazırlıklı olmalıydı –Tanrı biliyor KHK Britanya'daki en hareketli birlikti– ama yine de bu haber onu sarsmıştı.

Görünen her pilotla midesi düğümlendi.

Sonra onu gördü.

Kalabalığı atlatmak için çimlerin üstünden koştu.

Jameson onu gördü, Scarlett yanına varmadan hemen önce kalabalığın arasından sıyrıldı ve kendini kollarına atan genç kadını yakaladı.

"Scarlett, Scarelett'ım," dedi boynuna doğru. Kollarını beline doladı, onu havaya kaldırıp ayaklarını yerden kesti.

"Seni seviyorum." Scarlett ona sıkıca sarılırken kolları titredi, rahatlama hissi bir şok dalgası gibi tüm benliğini kapladı.

"Tanrım, seni seviyorum." Bir kolunu sırtında tutmaya devam etti, diğer eliyle yüzünü avuçlayıp gözlerine bakmak için başını hafifçe geriye itti.

"Sana bir şey olacak diye çok korktum." Gerçekler dudaklarından rahatça dökülmüştü, oysa son iki gündür bu kelimeleri kardeşine bile itiraf edememişti.

"Bunun için bir sebep yoktu ki," diyen Jameson gülümseyip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Scarlett onun kollarında eridiğini hissetti ve etraftaki kalabalığa rağmen öpücüğüne karşılık verdi. Bugün bizzat Kral onları izliyor olsa umurunda olmazdı.

Jameson onu nazikçe tutsa da uzun bir süre tutkuyla öptü, sonunda dudaklarını onunkilere son kez bastırıp geri çekildi. Neyse ki onu bırakmamıştı. Jameson, Scarlett'a kendini güçsüz hissettirmeden narin biri gibi davranmayı başaran tek insandı.

"Evlen benimle," derken gözleri mutlulukla parlıyordu.

Scarlett şaşırdı. "Anlamadım?"

"Evlen benimle." Dudaklarının köşesiyle birlikte kaşları da yukarı kalktı. "Geçtiğimiz hafta boyunca bizi bir arada tutmanın yolunu düşünüp durdum ve buldum. Evlen benimle, Scarlett."

Bir dakika, Jameson az önce ona evlenme mi teklif etmişti? Scarlett'ın onu ne kadar sevdiğinin önemi yoktu, bu çok hızlı, çok pervasız ve kulağa fazlasıyla anlaşması gibi geliyordu. Birkaç kez ağzını açıp kapadı ama utanç verici birkaç saniye boyunca bir şey söylemeyi başaramadı. "Beni. Yere. İndir." Sonunda sesi çıkmıştı.

Jameson ona daha sıkı sarıldı. "Sensiz yaşayamıyorum."

"Benimle sadece iki ay geçirdin." Aptal kalbini sessiz olması için azarlarken ağzını sımsıkı kapadı.

"Keşke iki aydır seninle yaşıyor olsaydım," diye fısıldadı, sesi Scarlett'in içini ermecek kadar kısık ve hırıltılıydı.

"Oh, ne demek istediğimi biliyorsun." Parmaklarını Jameson'ın enseninde birleştirirken Jameson'ın istediğini yapıp onu indirmediğinin farkındaydı.

"Hayatımızın geri kalanında birlikte yaşayabiliriz," dedi usulca. "Bir ev. Bir yemek masası... bir yatak."

"Beni yatağa atmak istediğin için acilen evlenmemizi teklif ediyor olamazsın." Tek kaşını kaldırdı. Jameson'ı bu şekilde hayal etmediğinden değildi. Etmişti. Sıklıkla. Kendi ahlak anlayışına göre fazla sık, birlikte yaşadığı kadınlara göreyse yeterince değil.

Jameson'ın gözleri muzipçe parladı. "Şey, hayır ama yatak hoşuma gitti. Seni sadece yatağa atmak istiyor olsaydım bunu şimdiye kadar anlardın." Bakışları dudaklarına kaydı. "Seninle evlenmek istiyorum çünkü bu kaçınılmaz. Geleceğimizde var. Bir yıl boyunca çıksak bile fark etmez, Scarlett, en sonunda evleneceğiz."

"Jameson." Her ne kadar bu sözleri duymaktan mutlu olduğu rahatsız olsa da Scarlett'ın yanakları kızardı.

"Eğer şimdi evlenirsek ayrılmayız."

"O kadar basit değil." Scarlett'ın kalbi aklıyla savaşıyordu. Sırılsıklam âşık olduğunuz ve üstelik sadece iki aydır tanıdığınız bir adamla kaçıp evlenmenin son derece romantik bir yanı vardı. Ama aynı zamanda saflıktı.

"Basit," dedi Jameson.

"Bunu *kendi* işini kaybetmeyecek olan adam söylüyor." Bu önerinin neden korkunç olduğuna dair aklından bir düzine sebep geçse de en yüksek sesli olan buydu.

Jameson şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, ardından onu yavaşça yere indirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Scarlett adamın elini tuttu, birlikte arabaya doğru yürümeye başladılar. "KHK Church Fenton'da benim için bir yer

yok. İnan bana soruşturdum, *eğer* seninle evleniraem" -dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi- "oraya gönderileceğim garanti değil. Ailevi nedenler yüzünden KYHK'tan ayrılmasam bile yine ayrı kalacağız."

Jameson'ın suratı asıldı. "Az önce söylediklerinde hoşuma giden tek şey 'eğer seninle evlenirsem' kısmı oldu."

"Biliyorum." İtiraf etmeliydi ki bu onun da hoşuna gitmişti.

Durumları can sıkıcıydı. Scarlett böyle pervasızca bir şey yapabileceğini düşünse bile Constance'ı asla bırakamazdı. Bu savaşın sonunu birlikte göreceklerine söz vermişlerdi. Ama eğer Constance da bir nakle gönüllü olursa...

"İşini seviyorsun, değil mi?" diye sordu Jameson yenilgiyi kabul ediyormuş gibi.

"Seviyorum. Önemli bir iş."

"Öyle," diyerek onayladı Jameson. "Peki ne yapacağız?" diye sorduktan sonra Scarlett'ın elini kaldırıp üstüne bir öpücük kondurdu. "İki gün içinde İngiltere'nin öbür ucuna gideceğim."

"O hâlde sanırım kalan zamanımızın tadını çıkarmalıyız." Göğsü hem ona duyduğu aşkla hem de başına geleceklerin acısıyla sızladı.

"Seni bırakmayacağım." Jameson dönüp onu kollarının arasına aldı. "Fiziksel olarak burada olmayabilirim ama bu birlikte olmayacağımız anlamına gelmez. Anladın mı?"

Scarlett başını salladı. "Umarım ikimiz de mektup yazma konusunda iyiyizdir."

İzinli olduğu hafta sonunda gitmek isteyeceği yerler -mesela Church Fenton- listesinde, ebeveynlerinin Londra'daki evi en son sıradaydı. Dürüst olmak gerekirse listede yeri bile *yoktu*.

Gelmeyi kabul etmesinin nedeni ailesinin basına saçma sapan hikâyeler anlatmayacağına söz vermiş olmasıydı, tabii bir de annesinin doğum günü.

Eve gidip geldikçe artık evden ayrılan kızla aynı olmadığını daha bir fark ediyordu. Belki de bu savaşın başındaki itaatkâr, uysal kız Britanya Muharebesi'ndeki zayiatlardan biri oluvermişti.

Bu muharebeyi onlar kazanmışlardı. Almanlar eylül ayının ortasındaki o topyekûn saldırıyı durdurmuş olsa da bombardımanlar hâlâ korkutucu derecede sık yaşanıyordu.

Jameson gideli bir aydan fazla olmuştu ve haftada iki kez mektup yazıyor olmasına rağmen Scarlett onu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çok özlemişti. Onu düşündüğünde tüm vücudu sızlıyordu. Mantıken doğru kararı vermişti. Ama hayat o kadar... belirsizdi ki bir yanı mantığa lanetler okuyor, bir trene atlayıp onun yanına gitmesini söylüyordu.

Gelecek ay benimle Londra'da buluş. Ayrı odalar tutarız. Seni görebildiğim sürece nerede uyuduğumun önemi yok. Burada ölüyorum, Scarlett. Son mektubundaki sözleri zihninde yankılanıyordu.

"Onu özlüyorsun," dedi Constance merdivenden inerlerken.

"Hem de ne özlemek," diye itiraf etti Scarlett.

"Evet demeliydin. Kaçıp onunla evlenmeliydin. Aslında şimdi bile gidebilirsin. Şu anda." Constance kaşlarını kaldırdı.

"Seni öylece bırakayım mı yani?" diye sordu Scarlett kardeşinin koluna girerken. "Asla."

"Mümkün olsa ben Edward'la evlenirdim ama Dunkirk'ten sonra... neyse, o hâlâ savaşın sonuna kadar beklememizi istiyor ve ayrıca senin mutlu olduğunu görmeyi tercih ederim."

"Gelecek ay kırk sekiz saatimi onunla burada, Londra'da buluşmak için kullandığımda mutlu olacağım," diye fısıldadı. Heyecanı neredeyse saklayamayacağı kadar büyüktü. "Pekâlâ, *burada* değil. Annemlerin bunu onaylayacağını sanmam."

"Ne?" Constance'ın gözleri gülümserken kısılmış açıldı. "Bu harika!"

"Peki ya sen? O gördüğüm Edward'dan yeni bir mektup değil miydi?" Scarlett kaşlarını kaldırıp kardeşinin kalçasına vurdu.

"Öyle!"

"Kızlar, oturun," dedi anneleri loş ışıklı yemek odasına girerken. Tüm pencereler karartma gereği ışık sızmayacak şekilde sıkıca kaplandığından içerisi gündüzleri de epey bir kasvetli oluyordu.

"Tamam, anne," diye cevap verdiler aynı anda ve gereğinden fazla uzun olan masaya oturdular.

Babaları mükemmel ütülenmiş takım elbisesiyle içeri girdi, masanın en başındaki yerine oturmadan önce kızlarına ve ardından karısına gülümsedi. Her zamanki gibi sessizlerdi, sohbet sadece nezaket kuralları çerçevesinde ilerliyordu.

"Kızlar, izninizin tadını çıkarıyor musunuz?" diye sordu babaları ana yemeği bitirdiklerinde. Karneye bağlı olduğu düşünülürse tavuk beklenmedik bir ziyafetti.

"Kesinlikle," diye cevapladı Constance gülümseyerek.

"Şüphesiz," diye araya girdi Scarlett kardeşiyle gizlice gülüşürken. Anne ve babası Jameson'ı bilmiyordu. Eninde sonunda onlara söylemesi gerekecekti ama bunu annesinin doğum gününde yapmayacaktı.

"Eve daha sık gelmenizi isterdim," dedi annesi, gülümsemesi ses tonundaki hüznü saklamayı başaramadı. "Ama en azından gelecek ay yine görüşeceğiz."

"Aslında artık bu kadar sık ziyaret edemeyebiliriz," dedi Scarlett. Bundan böyle izinlerinin tamamını Jameson'ı görmek için kullanacaktı.

Annesi bakışlarını ona çevirdi. "Ah, ama gelmelisiniz. Yazdan önce yapmamız gereken bir sürü hazırlık var."

Scarlett'ın midesi allak bullak oldu ama suyundan bir yudum içmeyi başardı. *Hemen bir sonuç çıkarma.* "Hazırlık mı?" diye sordu.

Annesi sanki şaşırmış gibi hafifçe geri çekildi. "Düğünler için hazırlık yapılır, Scarlett. Öyle bir anda olmazlar. Leydi Vincet'ın kızının düğününü planlaması bir yıl sürdü."

Scarlett göz ucuyla Constance'a baktı. Onlara Jameson'ın teklifinden bahsetmiş miydi?

Sandalyesinde büzüşen Constance başını belli belirsiz iki yana salladı.

Yüce Tanrım. Ailesi hâlâ onu Henry'yle evlendirmeyi mi düşünüyordu? "Peki kim evleniyor?" diye sordu Scarlett sırtını dikleştirerek.

Anne ve babası birbirlerine anlamlı bir ifadeyle bakınca Scarlett'ın kalbi hızlandı.

Babası boğazını temizledi. "Bak, eğlenmenize izin verdik. Kral'a ve ülkeye olan görevinizi yaptınız ve bu savaş hakkındaki fikrimi bilmenize rağmen seçiminize saygı duydum."

"Almanların düşmanca tavırlarının çözümü taviz vermek değildi!" diyerek diklendi Scarlett.

"Kabul edilebilir bir anlaşma müzakere edilseydi..." Babası başını iki yana salladı, ardından derin bir nefes alıp çenesini sıktı. "Artık ailene karşı görevini yerine getirmelisin, Scarlett." Sesi, yanlış anlamaya ya da tartışmaya yer bırakmayacak bir tondaydı.

Scarlett'ın damarlarını buz gibi bir öfke doldurdu. "Sadece emin olmak için soruyorum baba, bu aileye olan görevimi evlilikle mi ilişkilendiriyorsunuz?" Düşünce yapıları *geri kafalılık*tan başka bir şeyle tanımlanamazdı.

"Elbette. Başka ne kastediyor olabilirim?" Babası kırlaşmış kaşlarını kaldırdı.

Constance yutkunup ellerini kucağına koydu.

"En iyisi bu, canım," dedi annesi. "Wadsworth'le evlendiğinde hiçbir şeye ihtiyacın kalmaya-"

Hayır.

"*Aşka* ihtiyacım olacak." Scarlett kucağındaki peçeteyi alıp masanın üstüne koydu. "Ağustos ayında, sizden gazetelere yalan haberler vermenizi bırakmayı istediğimde bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Haberi belki biraz erken yaydık ama kesinlikle yalan değildi." Annesi hakarete uğramış gibi irkildi.

"Açıklamamı belirteyim o zaman: O canavarla evlenmeyeceğim. Reddediyorum."

"Ne yapıyorsun?" Annesinin ağzı açık kalmıştı. "Bu yaz evleneceksin!"

"Tamam ama o kişi Henry Wadsworth olmayacak." Adı bile ağzında iğrenç bir tat bırakıyordu.

"Aklında başkası mı var?" diye sordu babası alayla.

"Evet." Scarlett çenesini kaldırdı. Doğum gününün canı cehennemeydi, bu bekleyemezdi. Onun hayatını planlamaya devam edemezlerdi. "Amerikalı bir pilota âşığım ve eğer evlenmeye karar verirsem bu işi o kişiyle yapacağım. Benden başka geçim kaynağı bulmalısınız."

"Bir Yanki mi?"

"Evet."

"Kesinlikle olmaz!" Babası elini masaya vurunca tabaklar şıngırdadı ama Scarlett irkilmedi bile.

Constance ürktü.

"İstediğimi yaparım. Ben yetişkin bir kadınım" -Scarlett ayağa kalktı- "ve Kadın Yardımcı Hava Kuvvetleri'nde bir subayım. Artık emir vereceğiniz bir çocuk değilim."

"Bunu gerçekten yapar mısın? Bizi mahveder misin?" Annesinin sesi titriyordu. "Ailemizde nesiller boyu fedakârlıklar yapıldı ama sen bunu ret mi edeceksin?"

Annesi kızlarını nereden vuracağını iyi biliyordu ama Scarlett suçluluk duygusunu bir kenara itti. Henry'yle evlenmek sadece kaçınılmaz olanı erteleyecekti. Ailesinin tutunduğu yaşam tarzı artık yok oluyordu. Scarlett'ın elinden bunu durdurmak için hiçbir şey gelmezdi.

"Şayet ortada bir mahvoluş varsa bunun sebebinin ben olmadığımı rahatlıkla söyleyebilirim." Durumu toparlayabilecek, ailesinin anlamasını sağlayacak bir yol bulma umuduyla derin bir nefes aldı. "Jameson'ı seviyorum. O iyi bir adam. Onurlu–"

"Bu ünvanı, bu aile mirasını lanet bir Yanki'nin çocuğuna vereceğime öleyim daha iyi!" diye bağırdı babası ayağa kalkarken.

Scarlett başını ve omuzlarını dikleştirdi, son bir yılını hayal edilebilecek en stresli ortamda çalışarak, fırtına sırasında sakin kalma sanatında ustalaşarak geçirdiği için minnettardı. "*Ünvanınızı* istediğimi varsayarak bir hata yapıyorsunuz. Zenginliğe ya da politik oyunlara heves duymuyorum. Hiç ilgimin olmadığı bir şey için boşa çaba harcıyorsunuz." Sesi alçak ama çelik kadar sertti.

Babasının yüzü pembeleşti ardından gözleri kocaman açılırken öfkeden mosmor oldu. "Tanrı şahidim olsun, Scarlett, eğer iznim olmadan evlenirsen seni evlatlıktan reddederim."

"Hayır," annesinin nefesi kesildi.

"Ciddiyim. Mirastan hiçbir şey alamazsın." Parmağını kızına doğru salladı. "Ne Ashby. Ne bu ev. Hiçbir şey."

Scarlett'ın kalbi kırılmadı, öylesi çok basit olurdu. Ruhu bu ilk darbeden sonra iyice zorlanıp sonunda toz duman oldu. Babasının gözünde gerçekten de bir değeri yoktu. "O hâlde anlaştık," dedi babasına usulca. "Senin cezanı kabul ettiğim sürece, ki bunlar arasında istemediğim şeyleri miras *almamak* da var, istediğimi yapmakta özgürüm."

"Scarlett!" diye bağırdı annesi ama babası onu bakışlarıyla yıldırmaya çalışırken Scarlett gözlerini bir milim bile kaçırmadı ve ona boyun eğmedi.

"Ayrıca bir oğlum olursa," diye devam etti, "o da kimsenin mutluluğundan daha çok değer verdiğiniz bu zorunluluktan azat edilmiş olacak."

Babasının kaşları kalktı. En çok istediği şey bir erkek evlattı. Scarlett kendi oğlunu ona kurban etmeyecekti.

"Scarlett, bunu yapma. Wadsworthlerin oğluyla evlenmek zorundasın," dedi babası talepkârca. "*Bu* birleşmeden doğacak erkek evlatlar gelecekte Baron Wright olacak."

Babası, Constance'ın da oğulları olursa aristokrasinin parçası olacağını unutmuş gibiydi.

"Bu kulağa bir emir gibi geliyor." Scarlett sandalyesini itip ayağa kalktı.

"Öyle. Öyle olmak zorunda."

"Ben sadece üstlerimden emir alırım ve hatırladığım kadarıyla siz asla onaylamadığınız bir savaşta görev almamayı seçtiniz." Buz kesmiş damarlarının soğukluğu sesine de yansımıştı.

"Bu ziyaret bitmiştir," dedi babası sıktığı dişlerinin arasından.

"Aynı fikirdeyim." Yemek odasından çıkarken annesini yanağından öptü. "Doğum günün kutlu olsun, anne. Sana istediğini veremediğim için çok üzgünüm."

Ardında odasına çıktı, hemen üniformasını giyip elbisesini valizine koydu.

Merdivenden inerken Constance'ın elinde bavulu, üstünde üniformasıyla onu girişte beklediğini gördü.

"Bunu bize yapma," diye yalvardı annesi oturma odasından çıkarken.

"Henry'yle evlenmeyeceğim," diye tekrarladı Scarlett. "Benden bunu nasıl istersin? Nefret ettiğim bir adamla evlenmemi

mi istiyorsun? Kadınlara şiddet uyguladığı bilinen bir adamla, hem de ne uğruna?" diye sordu Scarlett sesini yumuşatarak.

"Babanın istediği bu. Ailenin ihtiyacı olan bu." Annesi çenesini kaldırdı. "Personeli azalttık. Ashby'deki arazilerimizin çoğunu sattık. Son birkaç yılda kemerleri sıktık. Hepimiz fedakârlıklar yaptık."

"Şimdi de beni feda etmek istiyorsunuz ve ben buna müsaade etmeyeceğim. Hoşça kal, anne." Malikâneden dışarı adım attıktan sonra titrek bir nefes aldı.

Constance onun peşinden çıkıp kapıyı kapadı. "Biletlerimiz yarın kalkışlı olduğundan sanırım yenilerini almamız gerekecek."

Scarlett kardeşini hak etmiyordu ama yine de ona sarıldı. "Nakil için başvurmaya ne dersin?"

Ayışığı Kitaplığı

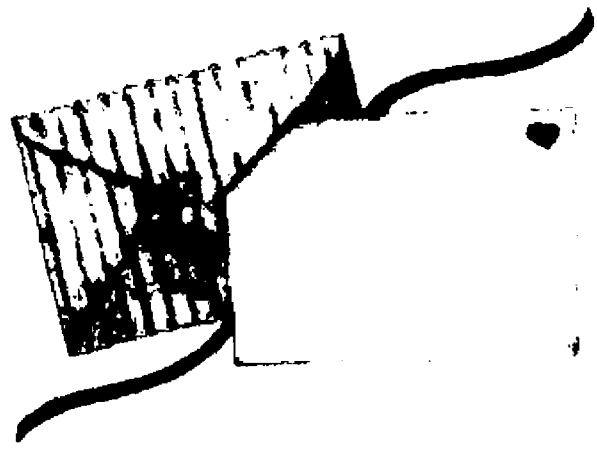

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Noah

Scarlett, Scarlett'im,

Bu gece seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok özlüyorum. Keşke uçağa atlayıp birkaç saatliğine de olsa yanına gelebilsem. Beni burada tutan tek şey yakında benimle olacağını bilmek. Böyle geceleri, kendimizi Rocky Dağları'nda, evimizde, huzur içinde hayal ederek atlatıyorum. William'a nasıl balık tutulacağını ve kamp yapılacağını öğreteceğim. Sen yazılarını yazabilecek, ne istersen yapabileceksin. Ve mutlu olacağız. Çok mutlu. Biraz huzuru hak ediyoruz, değil mi? Bu savaşa gönüllü katıldığım için pişmanlık duyduğumdan değil. Ne de olsa bu savaş beni sana getirdi...

Kapıyı yüzüme çarptı.

Gerçekten de kapıyı *yüzüme* çarptı.

Derin bir nefes alırken yüksek rakımın ciğerlerimde oluşturduğu yanmayı hissettim. Uçuş sırasında hayal ettiğim onca olasılığın arasında bu yoktu.

Bu fikir Scarlett ve Jameson'ın mektuplarını tekrar okurken aklıma gelmişti. Jameson, Scarlett'ın duvarlarını *orada* olduğu, Middle Wallop'ta o valizi bırakmadığı için yıkabilmişti; işte bu yüzden ben de kendi bavulumu toplayıp bir uçağa atladım.

Öfkemi yatıştırıp elimi kaldırdım ve kapıyı tekrar çaldım. Beni şaşırtarak kapıyı açtı.

"Dediğim gibi telefonu suratıma kapaman–" Sözlerim boğazımda düğümlendi.

Burada oldukça ters bir şey vardı. Georgia'nın ifadesi... duymadan önce oturması gereken türden bir haber almış gibi tuhaftı. Her zamanki kadar güzel olmadığını söylemiyordum ama yüzünün rengi atmıştı, ifadesi durgundu ve gözleri –o nefis mavi gözleri– boş bakıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum yumuşak bir sesle, göğsüm sıkıştı.

Bir anlığına bakışları beni delip geçti. "Ne istiyorsun, Noah?"

Kesinlikle bir sorun vardı.

"İçeri gelebilir miyim? Söz veriyorum kitaptan konuşmayacağım." İçim yanlış olan her neyse düzeltmek için ani ve karşı konulmaz bir istekle doldu.

Georgia kaşlarını çattı ama başını onaylarcasına sallayıp içeri girmem için kapıyı açık bıraktı.

"Hadi, sana içecek bir şeyler hazırlayalım." Hâlinin Damian'la bir ilgisi var mıydı?

Yine başını salladı ve beni koridordan geçirip devasa mutfağa götürdü. Elimi beline koymamak ya da ona sarılmamak için elimden geleni yaptım. *Sarılmak mı?*

Evin bu kadar içine hiç girmemiştim ama mutfak, gördüğüm kadarıyla evin geri kalanına uyuyordu. Açık kahverengi dolapları ve koyu granit tezgâhıyla Toskana tarzındaydı. Ahşaplarda

oymalar vardı ama abartılı değildi. Mutfak aletleri profesyonel seviyedeydi. Buraya ait değilmiş gibi duran tek şey duvardaki panoya iliştirilmiş rengi hafifçe solmuş çizimlerdi.

"Neden oturmuyorsun?" diye önerdim mutfak adasına sıralanmış tabureleri işaret ederek.

"Bunu benim söylemem gerekmez miydi?" diye sordu gözlerini kaçırarak.

"Kısa süreliğine rolleri değişmişiz gibi yapalım." Arka köşede duran çaydanlığı görüp ocağa gittim. Neyse ki Georgia oturup kollarını granite yüzeye dayadı.

Kiralık arabamın anahtarını sağ cebime atıp çaydanlığa su doldurdum ve yeniden ocağın üstüne koyup altını yaktım. Ardından aranmaya başladım.

Üç kapağı açtıktan sonra aradığımı buldum. "Tercih ettiğin özel bir şey var mı?"

Georgia düzgünce sıralanmış çaylara baktı. "Early Grey," diye yanıtladı.

Çayların yanında sıkma şişede bal duruyordu, içgüdüsel olarak onu da tezgâhın üstüne koydum.

"Sen içmiyor musun?" Georgia çıkardığım tek çay poşetine baktı.

"Ben daha çok sıcak çikolata insanıyım," diye itiraf ettim.

"Ama çay yapıyorsun."

"Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "İyi de sen neden..." Başını iki yana salladı.

"Ben neden ne?" Tam karşısına geçip avuçlarımı ada tezgâhın yüzeyine dayadım.

"Boş ver."

"Ben neden *ne?*" diye sordum yeniden. "Neden mi seninle ilgileniyorum?" diye tahmin yürüttüm.

Bakışlara bana kaydı.

"Çünkü genel kanının aksine ben o kadar da büyük bir pislik değilim ve sen de az önce köpeğin ölmüş gibi görünüyorsun." Başımı yana eğdim. "Ayrıca bunu yapmazsam hem annem hem de kız kardeşim canıma okurdu." Omzu silktim.

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "İyi de nereden bilecekler ki?"

"Hayatımın *büyük kısmını* annem ne yaptığımı görüyormuş gibi yaşamaya çalışıyorum." Dudağımın köşesi hafifçe yukarı kalktı. "Gerçekten de öyle oluyor ve sonra saatlerce çektiği nutukları dinliyorum. *Saatler.* Diğer kısma gelecek olursak da... yani o kısmı bilmesine *hiç* gerek yok." Evdeki yoğun sessizliği fark edince kaşlarımı çattım. "Annen nerede? Genellikle sana içecek bir şeyler yapan hep o olurdu."

Alayla burun kıvırdı. "Annem *sana* içecek bir şeyler yapıyordu. Benim kendi başımın çaresine bakabileceğimin gayet farkında." Hemen önünde kenetlediği parmaklarının eklemleri bembeyaz oldu. "Ayrıca şimdiye havaalanı yolunu yarılamıştır."

Midem kasıldı. Ses tonuna bakarak Georgia'nın bu hâlinin nedeninin Ava olduğuna bahse girebilirdim. "Planlı bir seyahat miydi?"

Georgia kahkaha attı ama sesinde neşeden eser yoktu. "Evet, *epey* önceden planlandığını söyleyebilirim."

Ona daha fazlasını soramadan çaydanlık ses çıkarmaya başladı. Onu ocağın üstünden alırken fincan çıkarmadığımı fark ettim.

"Soldaki dolap, ikinci raf," dedi Georgia.

"Teşekkürler." Fincanı alıp demlenmesi için poşeti içine daldırdım.

"Asıl ben teşekkür etmeliyim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Rolleri değişmiştik, hatırladın mı?"

Gülümsedi. Kısa bir an görünüp kaybolsa da içten bir gülümseme olduğu belliydi.

"Yanında süt de ister misin?" diye sordum fincanı ve balı tezgâhın karşısından ona doğru iterken.

"Tanrım, hayır." Bal tüpünü baş aşağı çevirdi ve çayın içine kehribar rengi sıvıdan bir miktar sıktı. "Büyükannem ona bunun kutsal şeylere saygısızlık olduğunu söylerdi."

"Öyle mi?" dedim daha fazlasını anlatmasını umarak.

Georgia başıyla onaylayıp tabureden kalktı ve adanın etrafından dolaşıp hemen arkamdaki çekmeceyi açtı. "Evet." Çekmeceden bir kaşık alıp yerine döndü ve çayını karıştırdı. "Aslında o şeker kullanırdı. Bal sadece benim içindi. Ne kadar süre uzakta olduğumun önemi yoktu, benim için hep bal bulundururdu, bu evde her daim bir yerim vardı." Yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi.

"Onu özlüyor olmalısın."

"Her gün. Sen babanı özlüyor musun?"

"Kesinlikle. Zamanla özlemi kontrol etmek daha kolay oldu ama onu hayata döndürmek için her şeyimi verirdim." Düşününce, şu âna kadar sadece Stanton kadınları hakkında bir şeyler duyduğumu fark ettim. "Ya senin baban?"

"Benim babam yok." Bunu o kadar doğal bir şekilde söyledi ki şaşırdım. "Bir tane var ya da *vardı* tabii. Gökten inmedim ya," dedi kaşığı gidip bulaşık makinesine koyarken. "Sadece onunla hiç tanışmadım. Ben doğduğumda ikisi de lisedeymiş ve annem bana onun ismini hiç söylemedi."

Georgia Stanton yapbozunun bir parçası daha yerine oturdu. Babasını hiç tanımamıştı. Onu Scarlett büyütmüştü. Peki tüm bunlar Ava'yı onun nesi yapıyordu?

"Bir şey içmek istemediğinden emin misin?" diye sordu. "Sen bana çay yapmışken benim sana hiçbir şey ikram etmemem garip geliyor." Bana beklentiyle baktı.

"Her şey karşılıklı değildir," dedim yumuşak bir sesle.

Sırtı dikleşti, arkasını dönüp buzdolabına gitti. "Tecrübelerime göre her şey her zaman karşılıklıdır." Buzdolabından bir şişe su alıp kapısını kapattı. "Aslında benden bir şey istemeyen çok az insan var." Suyu önüme bırakıp yerine döndü. "Bu yüz-

den lütfen iç. Sonuçta Colorado'ya kadar onca yolu örümcek içgüdülerin bir fincan çaya ihtiyacım olduğunu söylediği için gelmedin."

Sen de bir şey istiyorsun.

Ağzı söylemese de gözleri söylüyordu ve lanet olsun ki haklıydı. Kalbim dipsiz bir kuyuya düşüyormuş gibi hissettim.

Bir kez başımı salladıktan sonra ikimiz de içeceklerimizi içtik.

"Neden buradasın? Çay için ya da dikkatimi dağıttığın için minnettar olmadığımı sanma çünkü öyleyim. Sadece seni beklemiyordum." Öne eğilip ellerini fincana sararak ısıttı.

"Kitaptan konuşmayacağıma söz verdim." Konu kitap olsun ya da olmasın burada olduğuma, onunla işle hiçbir alakası olmayan bir konuda konuştuğuma memnundum. Geçtiğimiz ay boyunca bu kadın öyle ya da böyle aklımdan çıkmamıştı.

"Verdiğin sözleri hep tutar mısın?" Gözlerini şüpheyle kıstı.

"Tutarım. Aksi hâlde söz vermem." Bu ders bana pahalıya mal olmuştu.

"Hayatına giren kadınlara verdiklerini de mi?" Başını yana eğdi. "Boy boy fotoğraflarını gördüm."

"Beni mi araştırıyorsun?" *Lütfen evet de.* Tanrı biliyor ya, benim arama geçmişim Georgia Stanton'la doluydu.

"En yakın arkadaşım sürekli fotoğraflarını ve hakkında çıkan makaleleri gönderiyor. Üstüne atlamam gerektiğini düşünüyor." Omuz silkti.

Ne düşünüyor ne düşünüyor? Su şişemi o kadar sıktım ki ezildi. "Gerçekten mi?" Cümlenin aklıma getirdiği her bir görüntüyü kafamın derinliklerine iterken ya da en azından itmeye çalışırken sesim kısık çıktı.

"Komik, değil mi? Özellikle de *söz* verdiğin kadınların sayısını düşünürsek." Bana baldan tatlı bir gülümsemeyle bakıp masumca gözlerini kırptı.

Kahkaha atıp başımı iki yana salladım. "Georgia, kadınlara sadece onları saat kaçta alacağım ya da benimle birlikteyken ne bekleyebileceklerine dair sözler veriyorum. Günler. Geceler. Haftalar. Herkesin ne olacağını önceden bilmesinin birçok yanlış anlaşılmaya ve dramaya engel olacağını düşünüyorum ve kitaplarım hakkındaki düşüncelerine rağmen asla *tatminsizlik* şikâyeti almadım." Boş su şişemin kapağını kaparken ona *söz vermek* istediğim şeyleri aklımdan *uzaklaştırmaya* çalıştım.

"Ne romantik." Gözlerini devirdi ama yanakları kızardı.

"Öyle olduğumu asla iddia etmedim, unuttun mu?" Sırıtarak tezgâha yaslandım.

"Ah, evet, kitapçıda söylemiştin. Anlaşıldı. Yani hiç verdiğin sözü tutmadığın olmadı mı?" Sesi inanamıyormuş gibi tizleşti.

Yüzüm asıldı.

"On altı yaşındayken kız kardeşim Adrienne'i dondurmacıya götüreceğime dair verdiğim ve sözümü unuttuğumdan beri, hayır." Hastane monitörlerinden yükselen bip seslerini hatırlayınca yüzüm buruştu. "Onu annem götürdü ve sana bahsettiğim kaza o zaman oldu."

Georgia'nın gözleri kocaman açıldı.

"Adrienne –kız kardeşim– iyiydi ama annem... bir sürü ameliyat oldu. O günden sonra tutamayacağım sözler vermemeye çalıştım." İlk kitabımın taslağını da bir sonraki yaz yazmıştım.

"Teslim tarihini hiç kaçırmadın mı?"

"Hayır." Gerçi bu kitap hakkında benimle iletişim kurmaya başlamazsa bu durum değişebilirdi.

Kristal mavisi gözleri merakla parladı. O gözlere adanmış koca bir roman yazabilirdim. Aslında gözlerinin Scarlett'la aynı olduğu düşünülürse bir bakıma yazıyordum da.

"Hiçbir yeni yıl kararından vazgeçmedin mi?"

Güldüm. "Asla yeni yıl kararı almam," diye itiraf ettim. sanki bu benim küçük sırrımmış gibi.

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

Lanet olsun. O dudağı emerek dişlerinin arasından çekmek istedim. Elimdeki şişe hışırdadı.

"Bir kez olsun bir kadını ekmedin mi?"

"Her zaman orada olmak için elimden geleni yapacağımı söylerim ve yaparım da. Gitmeyeceksem asla bir kadına onunla buluşacağıma dair *söz* vermem." Benimle çıkan herkes bir hikâyeye dalmışsam randevuyu iptal ettiğime dair bir mesaj alacağını bilir. Elbette o mesajı saatler öncesinden gönderirim ama önceliğim hikâye olur. Her zaman. "Teslim tarihim yaklaşırken güvenilir bir adam sayılmam. Tabii yayıncım değilsen."

"Yani kelime oyunları konusunda güvenilir bir adamsın," dedi çayını yudumlarken.

Patlamamak için kendimi zor tuttum. "Hayır, ben daha çok beklentileri tanımlamak ve onları karşılamak ya da aşmak konusunda güvenilir bir adamım." Göz göze geldik ve o hissedilir elektrik akımı beni bir kez daha çarptı.

"Eminim öyledir." Dilini şaklattı. "Annenle hâlâ akşam yemeği yiyor musun?"

"Haftada bir. Tabii bir kitap turunda, araştırma gezisinde, tatilde ya da öyle bir şeyde değilsem." Bir süre düşündüm. "Bazen beni iki haftada bire düşürmeye zorluyor." Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

"*Zorluyor mu?*"

"Aynen." Başımı onaylarcasına salladım. "Onun evinde daha az vakit geçirip bir eş bulmaya daha çok vakit ayırmamı tercih ediyor."

Georgia o şaşkınlıkla az kalsın çayını püskürtecekti. "Bir eş." Fincanı tezgâha bıraktı. "Peki bu arayış nasıl gidiyor?"

"Şimdilik bir gelişme yok ama olursa sana haber veririm," demeyi başardım ciddi bir ifadeyle.

"Lütfen ver. Konu aşk hayatına geldiğinde bilgi sahibi olmamak beni üzer."

Kahkaha attım. Olağanüstü bir kadındı.

"Büyükannem seni severdi," dedi usulca, derin düşüncelere dalmış gibi. "Kitaplarının hayranı değildi, bu doğru ama seni severdi. Sendeki kibir ve yetenek tam da saygı duyacağı türden. Ayrıca sevimli olmanın da faydası var. Sevimli erkekleri severdi." Georgia boynunu ovuşturdu. Tıpkı vücudunun geri kalanı gibi boynu da uzun ve zarifti.

"Sevimli olduğumu düşünüyorsun." Kaşlarımı kaldırıp sırıttım.

Gözlerini devirdi. "Elbette, söylediğim onca şey içinden *sevimli* kelimesine takılacaktın."

"Eh, eğer seksi, yakışıklı, kaslı ya da heykel gibi bir vücut deseydin onlara takılırdım ama demedin, bu yüzden elimdekiyle yetiniyorum." Su şişemi adanın sonundaki geri dönüşüm kutusuna attım.

Yanakları pespembe oldu.

Görev tamamlanmıştı. Bir süredir o kadar solgundu ki o ateşi bir daha görecek miyim diye merak etme başlamıştım

"Son ikisini doğrulamam pek mümkün değil." Fincanını bulaşık makinesine koydu.

"Sanırım arkadaşın sana *her* makaleyi göstermemiş," diye takıldım. Zarif olması hoşuma gitti. Güzel poposuna yapışmış şortu da dâhil herhangi bir yerinin hoşuma gitmesi hakkım değildi ama kendime engel olamıyordum. O popo geçen sefer nasıl dikkatimden kaçmıştı? Ya da o upuzun bacaklar? *Aklında başka, çok daha önemli şeyler vardı.* "Yani ilk ikisini onaylıyorsun." Yerine geri dönerken bakışlarım boynuna kaydı.

"O an beni ne kadar kızdırdığına bağlı." Tek omzunu kaldırdı.

"Peki ya şimdi?"

Bakışlarıyla beni baştan ayağa süzdü, ardından tekrar yukarı çıkarak kargo şortumu ve NYU tişörtümü inceledi. *Teste tabi tutulacağımı bilsem Armani'yi giyerdim.*

"Esaslı bir yedi puanı hak ettiğini söyleyebilirim." Yine ciddi bir ifade takınmıştı.

Gösterl. Tek kaşımı kaldırdım. "Peki seni kızdırdığımda?"

"Doğrudan sıfırın altına düşüyorsun."

Kahkaha attım. Lanet olsun, en son ne zaman bir kadın beni sadece birkaç dakika içinde bu kadar çok güldürmüştü?

Kollarını adanın üstünde birleştirdi, enerjisi değişti. "Bana gerçekten neden burada olduğunu söyle, Noah."

"Söz verdim..."

"Ne olacak peki? Sadece mutfağımda durup bana çay mı yapacaksın?" Çenesini kaldırdı. "Buraya kitap için geldiğini biliyorum."

Onu dikkatle inceledim, yanaklarına renk geldiğini, gözlerindeki kıvılcımı fark ettim. Neredeyse *normal* diyeceğim bir hâle gelmişti, gerçi dürüst olmak gerekirse konu Georgia Stanton olduğunda referans alabileceğim bir normallik yoktu. Körlemesine uçuyordum.

"Buradan çıkmak ister misin?" diye sordum.

"Aklında ne var?" Bana şüpheyle baktı.

"Hayat sigortan ne durumda?"

"Hayır," dedi yarım saat sonra önümüzde otuz metre uzanan kayalık yüzeye bakarken.

"Eğlenceli ama," diye savundum ekipmanlarını sırıtarak toplayan birkaç adamı işaret ederek. "Bak, onlar eğlenceli olduğunu düşünüyor."

"Buraya tırmanacağımı sanıyorsan aklını kaybetmişsin demektir." Ne kadar ciddi olduğunu göreyim diye güneş gözlüğünü başının üstüne kaldırdı.

"Sana en tepeye tırmanman gerektiğini söylemiyorum," dedim. "Hemen şurada daha basit bir parkur var." Orası yaklaşık

dokuz metre falandı ve yeğenim bile oraya rahatlıkla tırmanırdı ama *bunu* Georgia'ya söyleyecek değildim.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye fısıldadı diğer dağcılar yürüyerek yanımızdan geçerken.

"Ekipmanımız var." Sırtımdaki çantamın askısına hafifçe vurdum. "Ayrıca yanımda fazladan tırmanış kemeri getirdim." Ayakkabılarına baktım. "Ayakkabıların tam olarak tavsiye edeceğim türden değil ama daha iyi bir şey alana kadar işimizi görür."

Gözlerini kıstı. "Sen bana, *üstüne spor giysiler giy ve yürüyüşe çıkalım*, dediğinde inanamayacaksın ama *yürüyüşe* çıkacağız sandım." Spor kıyafetlerini işaret etti.

"Yürüyüş yaptık," diyerek kendimi savundum. "Patikanın başından buraya kadar neredeyse bir kilometre yürüdük."

"Yine kelime oyunu yapıyorsun!" diye çıkıştı ellerini o güzel kalçalarına koyarak.

Lanet olsun, kalçalarına odaklanmayı kes.

"Korktuğun şey ne?" Mets şapkamı ters çevirip gözlüğümü başımın üstüne ittim.

"Dağdan düşmekten!" Kayalık yüzeyi gösterdi. "Buraya *tırmanmayı* düşününce oldukça gerçekçi bir korku."

"Bunu dikey bir yürüyüş olarak düşün." Omuz silktim.

"İnanılmaz." Parmağını bana doğrulttu.

"Hayat sigortasından bahsederken sadece şaka yapıyordum. Düşmene izin vermem." *Asla.* Zaten bu hayatta pek çok kez düşmesine izin verilmişti.

Homurdandı. "Tamam. Peki bunu tam olarak nasıl engelleyeceksin?" Kaşlarını kaldırdı.

"Ben senin emniyet ortağın olacağım ve düşmemen için ipi tutacağım. Bak, kemeleri takacağız..."

"Ne demeye *fazladan* tırmanış kemeri taşıyorsun ki? Kadın dağcılar bulmak umuduyla Amerika'nın dağlarında mı geziyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Hayır." Gerçi bu düşüncenin onu cesaretlendirip cesaretlendirmediğini de merak ettim. Elbette bu beni bir pislik yapardı ama Georgia'nın kıskançlıkla sinirlenmesi fikri çok ateşliydi. "Eğer *benimki* kırılırsa diye kendim için getirdiğim yedek kemerim. Tırmanmayı seviyorum bu yüzden dağ olan yerlere giderken ekipmanlarımı da alıyorum... bilirsin *Colorado* gibi."

"Peki burayı nereden biliyorsun?" diye sordu, tavrı hâlâ düpedüz düşmancaydı.

"Geçen sefer geldiğimde buldum."

Başını yana eğdi.

"Yeterince iyi olup olmadığıma karar vermeni beklediğim günlerde, bilirsin..."

"Söz verdin!" İşte o parmak yine bana doğrultulmuştu.

Dudaklarımı sıkıca bastırdım, burnumdan nefes alıp üçe kadar saydım. "Georgia, seni o kayalığa tırmanmaya zorlayacak değilim..."

"Sanki zorlayabilirsin de."

"...ama söz veriyorum eğer tırmanmayı seçersen dağdan düşmene izin vermeyeceğim." Ciddi olduğumu görmesi için gözlerinin içine baktım.

En yakın arkadaşım üstüne atlamam gerektiğini düşünüyor. Bu sözler duyduğumdan beri kafamın içinde bozuk plak gibi dönüyordu.

"Yer çekimini mi kontrol ediyorsun?" Şaşkın şaşkın baktı.

Hayatımda daha sinir bozucu bir kadınla tanışmamıştım.

"Hayır ben..."

O kaşı yine kalktı.

İç çektim. "Eğer tırmanmak *istersen* önden ben gidip halatı bağlayacağım. Buraya ilk geldiğimde keşif yapmıştım."

Kaşları indi. "Peki *senin* düşmene ne engel olacak?"

Sırt çantamı omzumdan indirip hafifçe salladım. "Takacağım klipsler. Burası Yosemite değil sonuçta. Sıklıkla tırmanılan bir yer. Ayrıca sen tırmanırken ben senin emniyet halatın olacağım

bu yüzden *kaysan bile* sadece ayağını koyacak yer bulana kadar bir süre asılı kalırsın."

Ağzı açık kaldı. "Ne olacaksın?"

Sırt çantamı hafifçe kaldırdım. "Sen halatın bir ucuna bağlı olacaksın ve ben de diğer ucuna."

İrkilip bir adım geri çekildi.

"Güvende olacaksın," diye söz verdim.

Ağzını sımsıkı kapayıp başını iki yana salladı.

Aklıma bir fikir geldi. "Georgia, eğer yüksekten korktuğun ya da ellerinin çizilmesini istemediğin veya sırf istemediğin için tırmanmıyorsan sorun yok."

"Bunu biliyorum." Gözleri *bilmediğini* söylüyordu. Ne yani tırmanmamak için yalvardığı hâlde onu dağa doğru iteceğimi mi sanıyordu?

"Pekâlâ." Göğsüm sızladı. "Ama seni düşüreceğimi sandığın için tırmanmak istemiyorsan bu bambaşka bir hikâye. Seni düşürmeyeceğime dair söz veriyorum." Sesimi sakin tutup söylediğim her kelimenin doğru olduğunu anlamasını umdum. "Bu işte gerçekten iyiyim."

Yutkundu ardından çantaya baktı. "Seni doğru düzgün tanımıyorum."

"Gördün mü? En yakın arkadaşın bir sürü makaleyi atlamış. Eğer burada internet çekiyorsa Google'da tırmanma geçmişimi arayabilirsin. Tutkulu bir dağcı olduğum belgelenmiş durumda, üstelik sadece basit şeylerden bahsetmiyorum."

Alnı kırıştı. "Öyle olmadığını hiç söylemedim."

Midem düğümlendi. "O hâlde seni endişelendiren beceri seviyem değil," dedim yavaşça.

Bakışlarını kaçırdı, ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. "Seri katil olabilirsin," dedi. Ellerini havaya kaldırırken sesinden bana takıldığı anlaşılıyordu.

Kalkan. Mizahı bir kalkan olarak kullanıyor.

"Değilim."

"Kitaplarında bir sürü insan öldürüyorsun. Yani olabilme ihtimalini dile getiriyorum." Kayalık yüzeye bakıp başını eğdi.

"Cinayet yoluyla değil. Hem kitap konusunu açmayacağız dememiş miydik?

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Ayrıca orada üç tane daha dağcı var." Yolu yarılamış olan üç kişiyi işaret ettim. "Güpegündüz seni öldürürsem beni ihbar edeceklerinden eminim."

Sessizce diğer dağcılara baktı.

"Tırmanmayacaksın, değil mi?" diye sordum usulca.

Başını iki yana salladı, diğer dağcılara bakarken yüzü düştü.

Reddetmesi canımı acıttı. Acıtmamalıydı, bunu biliyordum ama yine de acıtmıştı. "Parkurun kalanını yürümek ister misin?"

Şaşkınlıkla başını bana doğru çevirdi. "Sen tırmanabilirsin. Seve seve izlerim."

"Buraya kendim için gelmedim." Daha önce onu üzen şey her neyse temiz havanın unutmasına yardımı olacağını umduğum için buraya gelmiştik.

Yüzünü buruşturdu. "Yine de sana engel olduğum için kendimi kötü hissediyorum. Hadi git. Ben iyiyim." Başını salladı, yüzündeki gülümseme o kadar sahteydi ki neredeyse komik denebilirdi.

"Seninle yürüyüş yapmayı tercih ederim. Hadi gel." Başımla patikayı işaret edip çantamı omzuma astım.

"Emin misin?" Gözlerini kıstı.

"Kesinlikle."

"Sorun sen değilsin." Derin bir nefes aldı ve ardından kayalara doğru bir kez daha baktı. "Beni güvende tutacağına söz veren son adam ipi bırakıp kıçımın üstüne düşmeme neden oldu," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bunu zaten biliyorsundur. Herkes biliyor."

Eğer espri yaptığı o seri katil olsaydım Damian Ellsworth ilk kurbanım olurdu.

"Ve bugünden sonra..." Başını iki yana sallarken dudakları titredi. "Bugün sadece tüm o güven meselesi için doğru bir gün değil. O yüzden gidelim." Zoraki bir gülümseme takınıp patikaya doğru yürümeye başladı.

Sana güvenmiyor. Kitabı istediğim gibi bitirmeme aynı nedenle izin vermeyecek olduğunu anladığımda içimden küfrü bastım.

Her şey güvene dayanıyordu.

Kendimi toplayıp peşinden yürümeye koyulurken içinde düştüğüm bu ironik duruma lanetler yağdırdım. Hayatımın büyük kısmını verdiğim sözleri tutarak geçirmiştim ve şimdi bu durum başkasının kazdığı çukurdan çıkaramadığım kalbi kırık bir kadın tarafından sorgulanıyordu.

Sanırım yetenekli bir dağcı olmam iyi bir şeydi.

"Burada ne kadar kalacaksın?" diye sordu yürüyüşe devam ederken.

"Kitabı bitirene kadar." Yürüdükçe ciğerlerim yanıyordu. "Ve teslim tarihim iki buçuk ay sonra olduğuna göre, bu zamanı burada geçireceğimi söyleyebiliriz."

"Ne? Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "Peki nerede kalıyorsun?"

"Yolun aşağısında küçük bir ev kiraladım," diye cevapladım dudaklarıma kendini beğenmiş bir gülümseme yayılırken.

"Yaa?"

"Evet. Adı Grantham Kır Evi."

Yolun ortasında durdu, ona dönüp geri geri yürümeye devam ederken yüzündeki şaşkınlık ve dehşetin tadını çıkardım. "Dediğim gibi, sıkıysa telefonu şimdi yüzüme kapat, *komşu*."

Gözlerindeki bakış kiralık bir ev bulmak için girdiğim zahmete değmişti.

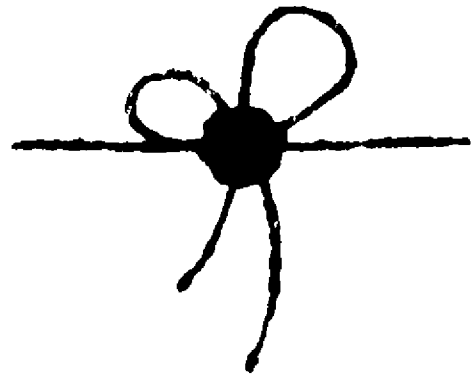

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kasım 1940

Kirton-in-Lindsey

Artık 71. Kartal Filosu'nda olan Jameson için Amerikalılarla çevrili olmak farklı bir duyguydu. Sanki eve dönmüş gibi hissediyordu, oysa ev kilometrelerce uzaktaydı.

"Hepsi çok genç," diye mırıldandı Howard, ilk bira toplantılarında birliğe yeni alınan askerleri izlerken. Bira toplantısı sadece yoldaşlıkla alakalı olmadığından devam ettirmekten keyif aldığı bir İngiliz geleneğiydi. Burası, halledilmesi gereken bir problem olduğunda her şeyi masaya yatırdıkları yerdi.

"Çoğu bizimle aynı yaşta," dedi Andy, yeni elde ettikleri dinlenme odasının duvarına yaslanırken. Etrafa saçılmış sert hasır sandalyeler arasına karışmış bir dizi koltuk buldukları için şanslıydılar ama üçü birbirlerinden fiziksel anlamdan çok daha öte bir şekilde ayrı duruyorlardı.

"Tam olarak değil," dedi Jameson. "Gerçek anlamda değil." Üçü savaş görmüştü. Savaş artık romantik, yüceltilecek bir şey değildi. Bu yeni çocuklarsa henüz toydu. Buraya Kanada üzerinden gönderilmişlerdi; hepsi Kartallara katılma umuduyla kendilerini Amerika'dan dışarı atmışlardı.

Jameson gibi Britanya Muharebesi'nde kendilerini çaylak görenler şimdi kıdemli olmuşlardı. Yeni Amerikalıların hepsi pilottu ama çoğu sivildi. Daha önce malzeme, hatta insan taşımış, ekinleri ilaçlamışlardı. Kalabalıklara gösteri uçuşları yapmışlardı.

Gökyüzünde başka bir uçağa ateş açmamışlardı.

İçlerinde birkaç savaş pilotu vardı ama onlardan birini çoktan 64. Filo'ya kaptırmışlardı. Jameson onu suçlamıyordu. Onlar günlük görevlerden alınıp altı haftalık bir eğitimin içine atılmışlardı. İşe yaramazlıktan kaynaklanan hayal kırıklıkları giderek artıyordu. Onlara gökte ihtiyaç vardı.

Bu durum tamamen saçmalıktı.

"Belki de Art gitmekte haklıydı," diye homurdandı Howard, birasının yarısını yuvarlamadan önce.

"Aklımı okudun." Jameson kendi dolu bardağına baktı. Tadı, görev uçuşunun ardından içtikleri gibi değildi. İçinde oldukları bu durum... sahteymiş, sanki şakacıktan savaş pilotuymuş gibi davranıyorlardı.

En azından birlik geçen hafta Kirton-in-Lindsey'e taşınmıştı. Bu işe yarar hissetmeye bir adım daha yaklaştıkları anlamına geliyordu. Ne yazık ki Bufalolar da onlarla birlikte gönderilmişti.

Amerikan uçakları yüksek irtifada iyi performans sergilemiyordu ve bu, uçakların en basit sorunuydu. Motorlar sık sık aşırı ısınıyordu, kokpit kontrol mekanizmaları güvenilmez hâldeydi ve güvendikleri silahlardan yoksundu. Elbette yeni adamlar açık, havadar kokpitleri sevmişlerdi ama onlar bir Spitfire uçurmamışlardı.

Jameson kendi Spitfire uçağını en az Scarlett'ı özlediği kadar özlüyordu.

Tanrım, Scarlett'ı çok özlemişti. Onu son gördüğünden bu yana neredeyse iki ay geçmişti ve yavaştan aklını kaybediyordu. Birlik taşınmasaydı çoktan Middle Wallop'a gitmiş

olurdu, o mavi gözlere bakmayı öyle çok istiyordu ki. Scarlett ekim ayındaki izinini ailesiyle geçirmişti ki bu anlaşılır bir durumdu ama mektubunda yazdığına göre bu ziyaret pek iyi geçmemişti. Ona olan sevgisinin Scarlett'ta yarattığı baskıdan nefret ediyordu. Ailesi ve Jameson arasında bir seçim yapmaya zorlanması adil değildi ama yine de seçilen kişi olduğu için sevinmediğini söylese yalan olurdu.

Muharebe görevine çıkmadığından çok boş zamanı oluyordu, bu da Scarlett'ı aklından hiç çıkaramadığı anlamına geliyordu. Mektuplarını haftada ikiden üçe, hatta dörde çıkarmıştı. Sanki onunla konuşuyormuş, Scarlett yanındaymış, onu ne kadar özlediğini duyuyormuş gibi yazıyordu. Onu ne kadar arzuladığını görüyormuş gibi. Ona çocukluğundan hikâyeler anlatıyor, küçük kasabasındaki hayatı resmetmek için elinden geleni yapıyordu.

Şimdi bile Scarlett'ı Poplar Grove'a götürdüğünü hayal etmek onu gülümsetmişti. Annesi onu çok severdi. Scarlett her zaman açık konuşurdu. Lafını esirgemez, oyunlar oynamazdı. Ne utangaç ne de cilveliydi. Duygularını tıpkı kız kardeşini koruduğu gibi korur, onları sadece bilmeyi hak edene gösterirdi.

Jameson bazen hâlâ hak ettiğini kanıtlamaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

"Hey, Stanton!" Adamlardan biri bariz bir Boston aksanıyla seslendi. "Bir İngiliz sevgilin olduğu doğru mu?"

"Doğru." Jameson bardağını sıktı.

"Ee, nerede buldun?" Adam kaşlarını kaldırdı, yeni çocuklardan bazıları da kahkahayı bastı.

"Canını sıkmasına izin verme," dedi Howard fısıldarcasına.

"Yol kenarından aldım," diye yanıtladı Jameson ciddiyetle.

"Arkadaşları var mı?" diye sürdürdü konuşmayı çaylak. "Biraz arkadaşlık kurmak fena olmaz, anlarsın ya."

"Tamam, bunun canını sıkmasına izin verebilirsin." Howard, Jameson'ın omzuna vurdu.

"Bu arada Christine nasıl?" diye sordu Jameson dudaklarını hafifçe bükerek.

"Uzakta. Çok uzakta."

"Arkadaşları var," dedi Jameson yüksek sesle böylece pislik onu duyabildi. "Arkadaşları var ama hiçbiri seninle tanışmak istemezdi."

"Ooo!" Çocuklar aynı anda bağırdı.

Adam kızardı. "Seninle olduğuna göre standartları pek yüksek olamaz, Stanton."

Doğru, bu çocuklar hâlâ sik yarıştırma aşamasında. Andy gözlerini devirdi, Howard birasını kafasına dikti.

"Kesinlikle benim gibi birinin elde edebileceği biri değildi, çocuklar." Jameson düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Ama sen daha yanına bile yaklaşamadan seni lime lime eder, Boston."

Howard aniden yalpaladı ve birasını tam önüne püskürttü. Bütün kafalar ona dönerken Howard çenesinden akan içkiyi kurulayıp odanın diğer ucundaki kapıyı işaret etti. "Ayrıca kendisi de burada."

Jameson başını kapıya çevirdiğinde kalbi duracak gibi oldu.

Scarlett kapı eşiğinde duruyordu, ceketi kolunun üstündeydi.

Muhteşem görünüyordu.

Geriye doğru toplanmış parlak siyah saçları üniformasının yakasına doğru düzgün değmiyordu. Yanakları pembeydi, dudakları güçlükle bastırılan bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve kahretsin, Jameson gözlerinin mavisini durduğu yerden görebiliyordu. O buradaydı. Onun üssünde. Onun dinlenme odasında. O *buradaydı.*

Hareket ettiğini bile fark etmeden yolu yarılamıştı; giderken birasını en yakın masaya bıraktı. Birkaç kısa adımın ardından

evindeydi, Scarlett'ın teninin sıcaklığını içine çekerken bir eliyle boynunu diğeriyle belini kavradı.

Scarlett gülümserken "Buradasın," diye fısıldadı büyülenmiş gibi. Bu bir rüya değildi. Scarlett gerçekti.

"Buradayım," diye cevap verdi Scarlett yavaşça.

Jameson'ın bakışları genç kadının dudaklarına kaydı, onu yakıp kül etmekle tehdit eden arzu karşısında eli kasıldı. Onu öpmeye nefes almaktan daha çok ihtiyacı vardı ama bunu burada yapacak değildi. Bir *arkadaşa* ihtiyacı olduğunu ima eden o pisliğin önünde olmazdı.

"Ne kadarlığına buradasın?" diye sorarken sadece birkaç saatliğine olduğunu bilmek midesini bulandırdı. Söyleseydi onunla ortalarda bir yerde buluşurdu. Onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyordu.

"O konuda..." Scarlett muzipçe gülümsedi. "Konuşmak için bir dakikan var mı?"

"Koca bir ömrüm var." Zaten bunu teklif etmiş... ve Scarlett reddetmişti ama Jameson bunu düşünmemek için gerçekten çok çabalıyordu.

"Harika." Scarlett gülümserken Jameson'ın kollarının arasından sıyrılıp elini tuttu. Ardından odanın karşısına baktı. "Boston, değil mi?" diye sordu.

"Şey. Evet." Ayağa kalktı, yanakları kıpkırmızı olurken ensesini ovuşturdu.

"Ah. Pekâlâ, umalım da Kadın Yardımcı Hava Kuvvetleri Majesteleri'nin kuvvetleriyle birleşmesin. Sizden daha yüksek rütbede olmam beni mahcup eder, Pilot Subay." Ona nazikçe gülümsedi ama Jameson, Scarlett'ın cehennemin dibine git ifadesini çok iyi tanıyordu, bu yüzden kahkahasını bastırmayı başaramadı. Scarlett başını çevirip Howard'ı görünce gülümsemesi değişip içten bir hâl aldı. "Seni görmek güzel, Howie."

"Seni de, Scarlett."

Jameson onu koridorun sonuna doğru götürdü ardından boş bir toplantı odasının kapısını açtı. Scarlett'ı içeri soktu, kapıyı kapatıp kilitledi, kadının paltosunu en yakındaki masaya fırlatıp onu delice öpmeye başladı.

●

Scarlett eriyip gitmedi, aksine dokunuşlarıyla canlandı. Kollarını Jameson'ın boynuna doladı, dili onunkiyle birleşirken sırtını yay gibi gerip ona olabildiğince temas etmeye çalıştı. Jameson kadının dudaklarına doğru inledi, onu daha tutkulu öpmeye başladı. Dilinin her dokunuşu ve dişlerinin her sıyırışı haftalar süren ayrılığın acısını silip atıyordu.

Scarlett sadece Jameson'la birlikteyken kendine duygularını *hissetme* izni veriyordu. İhtiyaç, özlem, acı ve kalbindeki o yoğun aşk, Scarlett kendini bu duygulara tamamen teslim etmişti. Hayatının diğer kısımlarını yönetip kontrol altında tutuyordu. Jameson, büyürken öğrendiği kuralları altüst etmiş, onu kendisi kadar canlı ve rengârenk bir dünyaya sokmuştu.

Müthiş bir arzu hissediyordu. *Daha fazla. Daha yakın. Daha derin.*

Jameson onun açlığını ya da kendisininkini hissetmiş gibi Scarlett'ı kucaklayıp göz hizasına getirdi. Scarlett parmaklarını adamın saçlarının arasına geçirirken Jameson onu toplantı masasına doğru götürüp ucuna oturttu ve tüm bu süre boyunca öpüşmeyi kesmedi.

Scarlett etek giydiğine hiç bu kadar minnettar olmamıştı çünkü bu sayede Jameson bacaklarının aralayıp rahatça arasına girebilmişti. Temas Scarlett'ın nefesini kesti, Jameson kadının başını eğip sanki tekrar sahiplenmek istiyormuş, sanki her an kaybolacakmış gibi dudaklarını dudaklarının arasına aldı.

"Seni özledim," dedi öpücüklerin arasında.

"Ben de seni özledim." Kalbi deli gibi çarpan Scarlett'ın sesi nefes nefese çıktı. Tek yaşayacakları an bu olsa bile buraya gelmek için çektiği zahmete değerdi.

Jameson dudaklarını boynundan kaydırarak yakasının hemen üstünü hafifçe emdi. Diliyle tenini okşadığı sırada Scarlett sertçe iç çekti. Muhteşem bir hisli. Arzuyla yanıp tutuşurken zevk ürpertileri omurgası boyunca hareket edip karnının alt kısmında toplandı. Sabah buraya geldiğinden beri tenine yapışan kasım soğuğunu Jameson yakıp yok etmişti. Onun kollarında üşümesi mümkün değildi.

Jameson, Scarlett'ın üniformasının düğmelerini açtı, ellerini içeri kaydırıp yumuşak, beyaz gömleğinin üzerinden belini kavradı. Başparmakları kaburgalarına değiyor, memelerinin hemen altını okşuyordu. Scarlett ona doğru eğilerek onu daha da cesaretlendirdi.

Jameson onu tekrar öpüp iyice yakınına çekti.

Vücutlarını kaplayan kumaş katmanları altından sertliğini hisseden Scarlett inledi. Jameson onu istiyordu. Scarlett kendini geri çekmek yerine açıkça kalçasına ona doğru itti.

Geçen yedi hafta içinde Jameson'a ya da onun başına herhangi bir şey gelebilirdi. Ama şimdi yanındaydı ve Scarlett kendini tutmayı, ilişkilerinin hızlı ilerlemesine karşı koymayı, aralarındaki bu yoğun bağa direnmeyi bırakmıştı.

"Ne kadarlığına benimlesin?" diye sordu Jameson, Scarlett nefesini dudaklarından hemen önce kulağında hissetti.

"Ne kadar istersin?" Ensesini sıkıca kavradı.

"Sonsuza kadar." Dişlerini Scarlett'ın narin kulak memesinde gezdirirken belini tutan eli kasıldı.

Tanrım, o bunları yaparken düşünmek çok zor oluyordu.

"Güzel çünkü buraya nakledildim," demeyi başardı.

Jameson donup kaldı, ardından geri çekildi. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı.

"Memnun olmadın mı?" diye soran Scarlett'ın göğsü bu ihtimalle sıkıştı. Aptallık mı etmişti? Mektuplar onun için hiçbir şey ifade etmiyor olabilir miydi? Ya çoktan Scarlett'tan vazgeçtiyse ve bunu ona söylemeye içi elvermiyorsa? Middle Wallop'taki bütün kızlar onun yerinde olmayı isteyeceklerini söylemişti ve aynı şeyin burada da geçerli olduğunu biliyordu.

"Sen burada... yani gerçekten burada olmak gibi mi buradasın?" Gözlerinin içine baktı.

"Evet." Scarlett başıyla onayladı. "Constance'la birlikte buraya geçiş yapmak istedik ve talebimiz birkaç gün önce kabul edildi. Reddedilebilir diye seni umutlandırmak istemedim ve reddedilmeyince de mektuptan önce burada olabileceğimi fark ettim. Üzüldün mü?" Soruyu tekrarlarken sesi tizleşmişti.

"Tanrım, hayır!" Gülümseyince Scarlett'ın göğsündeki baskı ânında kayboldu. "Ben... şaşırdım ama bu harika bir sürpriz!" Onu kocaman öptü. "Seni seviyorum, Scarlett."

"Ben de seni seviyorum. Çok rahatladım çünkü gidip beni Middle Wallop'a geri göndermelerini isteyemezdim." İfadesini ciddileştirmeye çalıştı ama yapamadı. Hayatında hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu.

"71. Filo ne kadar süre burada olacak bilmiyorum," diye itiraf etti Jameson başparmağıyla Scarlett'ın yüzünü okşarken. "Filolar sürekli yer değiştiriyor ve bizim de başka bir yere gönderileceğimize dair söylentiler dolaşmaya başladı." Bunu düşünmek bile midesini bulandırdı. Scarlett'ın buraya nakledilmesi sadece delice kanayan bir yaraya geçici bir bandaj yapmaktı yine de Jameson ellerine geçen bu zaman için minnettardı.

"Biliyorum." Başını çevirip Jameson'ın avucunu öptü. "Buna hazırlıklıyım."

"Ben değilim. Sensiz geçen aylar dayanılmazdı." Başını alnına dayadı. "Her gün gülümsemeni görme, kahkahanı, hatta kahretsin bana bağırdığını duyma şansım olmadığını bilerek

uyanmak zorunda kalıncaya kadar seni ne kadar çok sevdiğimi bilmiyordum." Kendini ekmek hissediyordu, ne yapıyor olursa olsun sürekli onu düşünüyordu.

O Buffaloları gözleri kapalı uçurabilecek olmasına rağmen dikkati o kadar dağınıktı ki bir uçağı düşürmemiş olmasına şaşıyordu.

"Korkunçtu," diye itiraf eden Scarlett bakışlarını Jameson'ın dudaklarına ardından üniformasının hatlarına kaydırdı. "Kollarını bedenimde hissetmeyi ve seni her gördüğümde kalbimin hızlanmasını özledim." Parmaklarını Jameson'ın dudaklarında gezdirdi. "Öpücüklerini, hatta bana takılmalarını bile özledim."

"Biri seni güldürmeli." Scarlett'ın parmağının ucunu ısırdı.

"Sen bunu gayet iyi yapıyorsun." Gülümsemesi soldu. "Bırak iki ayı, bir daha bu şekilde tek bir ay bile geçirmek istemiyorum."

Jameson'ın yüzü gerildi. "71. Filo'ya başka bir yerde ihtiyaç olduğuna karar verildiğinde buna nasıl engel olacağız?"

"Şey, aklımda bir fikir var." Gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Ama önce *senin* fikrini yine söylemen gerekiyor." Dudaklarını ısırdı.

Jameson gözlerini kırpıştırdı. "Benim fikrim mi? Senden benimle ev-" Ağzı açık kaldı. "Scarlett, sen bana..." Heyecanla gözlerinin içine baktı.

"Sen sorana kadar hiçbir şey demiyorum." Göğsü sıkıştı, fikrini değiştirmemiş olması, tüm mutluluğu üzerine bir bahis oynamamış, kız kardeşini İngiltere'nin diğer ucuna reddedilmek için sürüklememiş olması için dua etti.

Jameson'ın gözleri parladı. "Burada bekle." İşaret parmağını havaya kaldırıp bir adım geri çekildi. "Sakın, bir santim bile kıpırdama." Ardından koşarak odadan çıktı.

Scarlett yutkundu, bacaklarını toplayıp eteğini düzeltti. Bir santim bile derken herhâlde bunu kastetmiyordu. Tanrı biliyor ya içeri her an biri girebilirdi.

Sessizlikte tek eşlikçisi saatin mekanik tik taklarıydı ve Scarlett kalp atışlarını düzenlemek için elinden geleni yaptı.

Jameson patinaj yaparak içeri girdi ve dönebilmek için kapı çerçevesine tutundu. Dengesini sağladıktan sonra kapıyı kapayıp Scarlett'ın yanına gitti.

"Daha iyi misin?" diye sordu Scarlett.

Jameson başıyla onaylayıp gergin bir tavırla parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve tek dizinin üstüne çöktü. Parmaklarının arasında bir yüzük vardı.

Scarlett nefesini tuttu.

"Evliliği düşündüğünde hayal ettiğin kişi olmadığımı biliyorum. Bir ünvanım, hatta şu an bir vatanım bile yok." Yüzünü buruşturdu. "Ama sahip olduğum ne varsa senin, Scarlett. Kalbim, adım, varlığım, hepsi senin. Ve eğer izin verirsen hayatımın her gününü sevgine layık olmaya çalışarak geçireceğime söz veriyorum. Eşim olma onurunu bana bahşeder misin?" Kaşlarını hafifçe çattı ama bakışları o kadar umut doluydu ki bunu görmek ve nedeninin vereceği cevap olduğunu bilmek Scarlett'ın yüreğini sızlattı.

Scarlett, "Evet," dedi, gülümserken dudakları titriyordu. "Evet!" diye bağırdı heyecanla onaylarken. Onsuz hayatının nasıl olacağını artık biliyordu ve o kaybı bir kez daha yaşamak istemiyordu. İşi, ailesi, bu savaş... başlarına ne gelecekse birlikte mücadele edeceklerdi.

"Teşekkürler, Tanrım." Ayağa kalkıp Scarlett'ı kollarının arasına aldı. "Scarlett, Scarlett'ım," dedi yanağına doğru.

Scarlett ona sımsıkı sarılıp ânın tadını çıkardı. Ne yapıp edip bunun sonsuza dek sürmesini sağlayacaklardı.

Jameson onu bıraktı ve yüzüğü Scarlett'ın sol parmağına taktı. Çok güzeldi, altın telkâri üstüne iliştirilmiş tektaş pırlan-

taydı ve parmağına tam oturmuştu. "Jameson, bu muhteşem. Teşekkür ederim."

"Beğenmene çok sevindim. Fikrini değiştirmeni umarak Church Fenton'dayken almıştım." Onu yavaşça öpüp ardından elini tuttu. "Acele edersek komutanı yakalayabiliriz."

"Ne?" diye sordu Scarlett, Jameson onun ceketini alıp koridora çekiştirirken.

"Komutanın iznini almalıyız. Papazın da." Gözleri heyecanla parlıyordu.

"Bunun için bir sürü vaktimiz var." Scarlett güldü.

"Ah, hayır. Bir kez daha fikrini değiştirme riskini göze almayacağım. Bir saniye burada bekle." Onu koridorda bırakıp başka bir odaya daldı. Bir dakika sonra kendi ceketi ve şapkasıyla geri döndü.

"Bu gece evlenmeyeceğiz," dedi Scarlett çabucak. Bu tam bir çılgınlık olurdu.

"Neden olmasın?" Jameson'ın suratı asıldı.

Scarlett onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Çünkü aldığım elbiseyi giymek istiyorum. Çok özel bir şey değil ama onu giymeyi tercih ederim."

"Ah. Tamam." Söylediklerini düşünüp başını salladı. "Elbette istersin. Ya ailen?"

Scarlett'ın yanakları alev aldı. "Constance artık benim tek ailem."

"Uzun sürmeyecek." Onu nazikçe kendine çekti. "Ben, annem, babam ve dayım da olacak."

"Bu kadarı yeter bana. Ayrıca kalacak yer de bulmamız gerek. Düğün gecemi kesinlikle 71. Filo'yla uyuyarak geçirmeyeceğim." Jameson'a anlamlı bir bakış attı.

Jameson bembeyaz oldu. "Elbette hayır. Eğer senin için de uygunsa komutanı ve papazı yarın görebiliriz."

Scarlett başıyla onayladı. "Sadece elbisemi valizden çıkaracağım." Bütün vücudu beklentiyle titredi.

"Kendimize ait bir yer bulacağım." Jameson alnını Scarlett'ınkine dayadı.

"Ondan sonra da evleneceğiz," diye fısıldadı Scarlett.

"Ondan sonra da evleneceğiz."

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

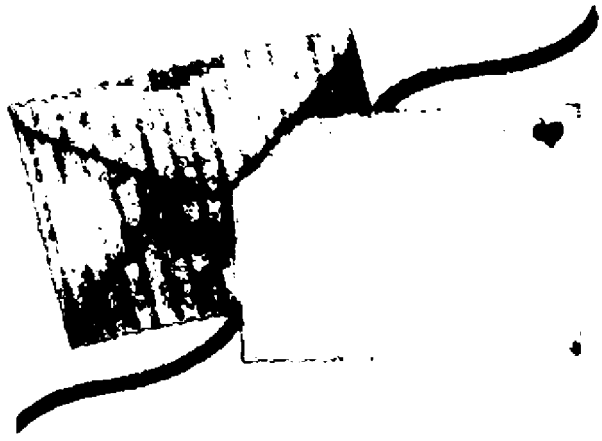

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Georgia

Sevgilim Jamesom,

Seni özlüyorum. Sana ihtiyacım var. Yokluğunda burada her şey farklı. Constance gül ağacını hareket ettirebileceğimizi düşünüyor ama ben yapmalı mıyız emin değilim. Olduğu yerde mutlu olan bir şeyi neden yerinden söküp alalım? Benim aksime. Sensiz burada solup gidiyorum. Elbette meşgulüm ama aklımdan hiç çıkmıyorsun. Lütfen kendine dikkat et, aşkım. Senin olmadığın bir dünyada nefes alamam. Dikkatli ol. Çok geçmeden yine birlikte olacağız.

Tüm kalbimle,
Scarlett

"Ne demek *çıkıp geldi?*" Hazel'ın kaşları havaya kalkarken yeşil gözleri kocaman açıldı.

"Dün yaşananlarla ilgili anlattığım onca şey arasında seni şaşırtan *bu* mu oldu?" Kahve fincanımın üstünden ona imalı bakış attım.

"Seni ne kadar sevsem de Ava'nın avansın yattığı gün çekip gitmesi tam da ona göre bir hareket. Onun sözünü tutup kalmasını istiyor muydum? Elbette. Onun yeni bir sayfa açmasını umuyordum ama bu noktada koca bir ağacı kesse fayda etmez. Keşke beni hemen... Colin, tatlım, ona dokunma." Kahvaltı ettiğimiz köşeden kalkıp çocukların oynadığı yere koştu ve dolap kapağını kapadı.

"Sorun yok," dedim. "Büyükannem o dolapları tam da bu yüzden oyuncaklarla doldururdu." O oyuncakların çoğu benden yaşlıydı.

"Biliyorum ama onların..." Ona diktiğim bakışları fark etti. "Tamam. O dolap sorun değil ama Georgia teyzenizin diğer dolaplarını rahat bırakın, tamam mı?" Dolabın kapağını açtı ve mutfak adasına doğru gelip yanımdaki tabureye oturdu. "Yemin ederim sadece şöyle bir uğrayıp sana bakmak istedim, niyetim evini altüst etmek değildi."

"Lütfen." Gözlerimi devirdim. "Gelmene sevindim. Yapacak pek de bir işim yok." Öne doğru eğilip dudaklarımda beliren bir tebessümle çocukların oynamasını izledim.

"Yani o... burada mı?" diye sordu Hazel kahve fincanını kaldırırken.

"Grantham Kır Evi'ni kiralamış."

"Ne yapmış?" Elimdeki fincanı aniden tezgâha bırakınca küt diye bir ses çıktı, kahve içmek aklından uçup gitmişti.

"Beni duydun." Kahvemden büyük bir yudum daha aldım. Bugün dünyadaki tüm kafeini tüketsem de faydası olmazdı ama denemeye niyetliydim.

"Yani neredeyse..." Sanki biri bizi duyabilirmiş gibi öne eğildi. "Kapı komşun."

"Evet." Başımla onayladım. "Dün akşam avukatı aradım, emlakçının evi benim talimatlarım doğrultusunda kiraladığını onayladı." Burnumu kırıştırdım. "Ardından kontratı feshedebilir miyiz diye sordum ve o da Noah'dan hoşlanmıyor olmamın yasal bir gerekçe olmadığını söyledi."

Hazel öylece bakakaldı.

"Lütfen bir şey söyler misin?" dedim sessizlik gereğinden fazla uzayınca.

"Doğru. Özür dilerim." Başını iki yana sallayıp çocuklara baktı.

"Rahat ol, bir yere gittikleri yok."

"Ne kadar hızlı olduklarına inanamazsın. Yemin ederim dün Dani'yi dakikada üç kilometreyle koşarken yakaladım." Bacak bacak üstüne atıp beni süzdü. "Yani seksi adam kapı komşun oldu."

"Yazar adam öyle oldu... tabii kır evine *kapı komşu* denilebilirse." Ev arazinin *içindeydi,* yani fazlasıyla yakındı. Zaten büyükannemin burayı hiç satmamasının sebeplerinden biri de buydu. Meraklı biriyle uğraşmaktansa komşunun kim olacağını seçebilmenin daha iyi olacağını söylerdi.

Hazel gözlerini kıstı.

"Aslında her an gelebilir ve böylece fena hâlde eğlenceli tartışma işimize başlayabiliriz. Buraya kelimenin tam anlamıyla benimle tartışabilmek için *taşındı.* Bunu kim yapar?" Kahvemden bir yudum daha içtim.

"Senin ne kadar inatçı olduğunu bilen biri..."

"Bak şimdi," diye uyardım.

"Doğru olduğunu biliyorsun. Hatta yeniden ara tuşuna basmak yerine uçağa atlayıp buraya gelmesi ona puan kazandırdı." Omzunu silkti. "Ayrıca bu, öfkeni ondan çıkarmak yerine onun *üzerinde çıkarma* önerimi kolaylaştırıyor."

Hain.

"Sen kimin tarafındasın?"

"Senin. Hep senin tarafındayım. Onu izin listeme bile eklemedim."

"İyi. O zaman puan falan almadı. Alınacak puan falan yok." Kahvemi bitirdim ve fincanı lavaboya koydum. Arkamı döndüğümde Hazel başını yana eğmiş beni izliyordu. "Ne?"

"Ondan hoşlanıyorsun." Kahvesini yudumladı.

"A-anlamadım?" diye kekeledim midem düğümlenirken.

"Ne dediysem o."

"Sözünü geri al!" diye çıkıştım sanki yine yedi yaşındaymışız gibi.

"Gerçek giysiler giymişsin. Kot, ütülenmesi gereken bir gömlek. Saçlarını da açık bırakmışsın. Ondan hoşlanıyorsun." Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Seni kapıdan içeri aldığıma pişman olmaya başlıyorum." Telefonum titredi ve Hazel ekranı göremeden hemen tezgâhtan aldım. Noah'dan bir mesaj gelmişti.

Noah: Yoldayım. Bir şey lazım mı?

O muhteşem, ısrarcı kıçını kaldırıp New York'a dönmesine ihtiyacım olduğunu söylemek çocukça olurdu. Yine de yapsam mı diye düşündüm.

"Ondan *hoşlanmıyorum*," dedim Hazel'a ardından mesajı cevapladım.

Georgia: Direkt girebilirsin. Kapı kilitli değil.

"Yoldaymış," diye ekledim kalçamı tezgâha yaslarken. Sırf uyanıp kendimi yeniden... insan gibi hissetmiş olmam ondan hoşlandığım anlamına gelmiyordu. Bir iş toplantısına hazırlandığım anlamına geliyordu. Telefonum yine titredi.

"Çocuklar toparlanmamız gerek. Georgia teyzenizin bir arkadaşı geliyor," diye seslendi Hazel, Oliver ve Dani'ye.

Noah: Kapıyı kilitlemeden bırakamazsın.
Bu güvenli değil.

Alaycı bir ifadeyle güldüm. Güvenli değilmiş, çok bilmiş.

Georgia: Dedi dağlara tırmanan adam.

Telefonumu tezgâha bırakıp iç çekerek en yakın arkadaşıma baktım. "Ondan hoşlanmıyorum," diye tekrarladım.

"Tamam," dedi başını hafifçe sallayarak, ardından fincanını lavaboya götürdü. "Ama şunu bilmelisin ki hoşlansan da sorun değil."

İrkildim. Ama öyle değildi.

"Geri ver!" diye sızlandı Oliver.

"O benim!" diye bağırdı Danielle.

Hazel'la aynı anda döndük ama Danielle koşarak yanımızdan geçti, Oliver da peşindeydi.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Hazel başını kaldırıp ama çoktan ayağa kalkmıştı.

"Kapını açık bırakamazsın... of!" Noah'nın sesi koridordan geldi.

Biz mutfaktan çıkamadan Noah her iki kolunun altında kıkırdayan çocuklarla köşeyi döndü. *O pazuların muazzam büyüklüğünü fark etmedim. Hayır. Etmedim. Aynı zamanda ağzının şekli ya da gülümsemesindeki o apaçık seksilik de dikkatimi çekmedi.* Sabahın köründe bu kadar iyi görünmesi haksızlıktı.

"Kapını kilitlemediğinde ne oluyor gördün mü?" diye sordu çocukları hafifçe zıplatarak. "Her türden vahşi yaratık içeri giriyor."

Dani'nin kükremesi Noah'nın gülümsemesinin genişlemesine neden oldu.

Hayır. Hayır. Hayır. Erimek yok, iç çekmek yok, hiçbir şey yok. Hiçbir şey.

"Hey, yabancılara karşı nazik olmamalısınız," diye homurdandım.

"O senin arkadaşın değil mi, Georgia teyze?" diyerek itiraz etti Oliver.

Küçük kasabada yaşamak ne zordu. Çocuklara göre kimse yabancı değildi.

"Evet, Georgia teyze, arkadaş olmadığımızı mı söylüyorsun?" diye meydan okudu Noah gözlerini alaycı bir ifadeyle kocaman açarak. O çocukları yere bırakıp elini Hazel'a uzatırken gözlerimi devirdim. "Merhaba. Ben Noah Morelli. Sanırım bu sevimli çocuklar senin." Tüm cazibesini kullanmıştı ve Hazel'ın gülümsemesine bakılırsa başarılı da olmuştu.

Ona gerçek ismini söyledi.

"Merhaba, Noah. Ben Hazel, Georgia'nın yakın arkadaşıyım." Elini sıkıp bıraktı. "Çocuklarla aran iyi sanırım." Kaşlarını kaldırdı.

"Kız kardeşim sayesinde. Yakın arkadaş mı?" Şeytani bir gülümsemeyle baktı. "Makaleleri gönderen mi?"

Beni hemen öldürün.

"Yakalandım." Hazel'ın gülümsemesi genişledi.

"O zaman bana onunla konuşabilmem için bir yol gösterebilir misin?" Başıyla beni işaret etti.

"Ah, tabii! Sadece onun..." Ona dik dik baktığımı görünce omuzlarını dikleştirdi. "Üzgünüm, Noah, ben Georgia'nın takımındayım. Çocuklar, gidiyoruz." Bana dönüp dudaklarını oynatarak, *Üzgünüm*, dedi ve ardından çocukları mutfağa doğru götürdü.

"Dağınıklığı dert etme," dedim omzumun üstünden Hazel'a bakarak. Benim evimi toplamak dışında bir sürü işi vardı. Ayrıca bugün yapacak fazla bir şeyim de yoktu ve onun da biraz dinlenmesi gerekiyordu. "Ayrıca merkezi açman gerekmiyor mu?"

"Ama böylesi hiç içime... Ah, aman Tanrım, geç kalıyorum!" Çocukların ikisini de kucakladı, yanımdan neredeyse

kayarak geçerken durup beni yanağımdan öptü. "Kahve için teşekkürler."

"Kolay gelsin, canım," dedim büyük boy çantasına bir tane muz atarken.

Hazel kapıya doğru koşarken, "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Noah!" diye bağırdı.

"Ben de!"

Kapı duyulabilir bir *küt* sesiyle kapandı.

"Muz mu?" diye sordu Noah kaşlarını kaldırarak.

"Çocukların kahvaltısını hazırlamayı hiç unutmaz ama kendi bir şey yiyemeyecek kadar meşgul," diye cevapladım omzumu silkerken, o sırada telefonum titredi.

Hazel: Çocuklarla yaptığı o manevrayla bir düzine puan kazandı.

"Hain," diye mırıldandım ve cevap yazmadan telefonu arka cebime attım.

"Pekâlâ," dedi Noah ellerini ceplerine sokarken.

"Pekâlâ," diye karşılık verdim. "Daha önce bir kavga için randevulaşmamıştım." Aramızdaki hava etrafta uçuşan tüm o beklenti dolu elektriklenmeyle âdeta çatırdıyordu.

"Bunu böyle mi adlandırıyorsun?" Sırıttı.

"*Sen* nasıl adlandırırdın?" Kahve fincanlarını makineye koydum.

Bir süre düşündü. "Kişisel ve profesyonel farklılıklarımızı aşarak tek bir hedefe ulaşmak için karşılıklı olarak faydalı bir yol keşfetme amacıyla önceden tasarlanmış bir yürüyüş," dedi dalgın bir ifadeyle. "Doğaçlama bir isim vermem gerekseydi böyle derdim."

"Ah, şu yazarlar," diye homurdandım. "O hâlde hadi ofisime *yürüyelim*."

Gözleri neşeyle parladı. "Benim daha iyi bir fikrim var. Derenin kenarında yürüyelim."

Tek kaşımı kaldırdım.

Ellerini havaya kaldırdı. "Tırmanma yok. Arka bahçendeki dereden bahsediyorum, mektuplarda bahsi geçen, doğru mu? Yürürken daha iyi düşünüyorum. Ayrıca bana bir şeyler fırlatmak istersen kırılgan objelerden de uzaklaşmış oluruz."

Gözlerimi devirdim. "Tamam. Ayakkabılarımı giyeyim."

Ayağımda yürüyüş botlarım ve çok daha mantıklı görünen bir tişörtle mutfağa geri döndüğümde Hazel'ın çocuklarının bıraktığı dağınıklık toplamıştı ve kabul etmek istemesem de Noah puanlarını artırıyordu.

Kasvetli bir yazar mı? Evet.

Fena hâlde seksi? Evet.

Çocuklarla arası iyi? İki kere evet.

Göğsüm sıkıştı. Bu *hiç de* hayra alamet değildi.

"Bunu yapmana gerek yoktu ama teşekkürler," dedim mutfak kapısından verandaya çıkarken.

"Önemi yok... vay canına." Bir anda durup büyükannemin o çok sevdiği geniş bahçeye baktı.

"Tabii ki İngiliz tarzı bir bahçe," diye açıkladım biçilmiş çalıların arasındaki patikada ilerlemeye başlarken. Sonbahar gelmişti ve sera hariç her yer turuncu ve altın rengine bürünmüştü.

"Tabii ki," dedi etrafı incelerken, dikkati bir çiçekten diğerine kayıyordu.

"Ezberliyor musun?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Büyükannem bir yeri ezberlediğini söylerdi. Görünüşünü, kokusunu, duyduğu sesleri, okurun kendini orada hissetmesi için hikâyeye ekleyebileceği en küçük detayları. Senin yaptığın da bu mu?"

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim ama evet." Başını salladı. "Burası çok güzel."

"Teşekkür ederim. En sevdiği bitkilerden bazılarının yüksek rakım yüzünden burada yetişmediğinden yakınsa da bu bahçeyi çok severdi." Bizi Colorado kırlarından ayıran her daim yemyeşil olan çalıların arasındaki arka kapıya ulaştık. Demir kapı kolunu indirdim ve kapıdan çıktık. "Bu sayede kız kardeşine daha yakın hissettiğini söylerdi."

"Ona Constance öğretti, değil mi?"

"Evet." Başka birinin daha büyükannemin taslağını okumuş olması, hayatının bu kısmını benim kadar iyi biliyor olması tuhaf ama aynı zamanda rahatlatıcıydı.

"Vay canına. Bu da çok güzel," dedi önümüzdeki kavak ağaçlarına bakarak.

"Burası bizim yuvamız." Ruhumun bu manzara karşısında her zamanki gibi sakinleştiğini hissederek derin bir nefes aldım. Mülk hemen önümüzde yükselen ve zirvesi, düşen ilk karlarla kaplanmış Elk Dağı'nın eteklerindeydi.

Büyükannemin evinin arkasındaki çayırlar hem sonbahara teslim olmuş diz boyu otlar hem de iki tarafı çevreleyen kavak ağaçlarının yapraklarından dolayı altın renginin tonlarına boyanmıştı.

"Bu, yılın en sevdiğim zamanı. New York'ta sonbaharı özlemediğimden değil, özlüyorum. Ama burada renk cümbüşü yok. Ağaçlar arasında hangisinin yaprakları daha parlak olacak diye bir kavga yok. Burada dağlar sanki hepsi sözleşmiş gibi altın rengine bürünüyor. Huzur verici." Ben doğmadan çok önce çayırın arasında açılmış patikada yürümeye devam ettik.

"Neden eve dönmek istediğini anlayabiliyorum," diye itiraf etti Noah. "Ama ben New York'un sonbaharını da çok seviyorum."

"Ama şu an orada değil, burada, yolun hemen aşağısında yaşıyorsun." Büyükannemin, yani artık benim olan mülkün içinden geçen dereye ulaştık. Doğu Yakası standartlarına göre pek büyük bir şey değildi. Aşağı yukarı üç metre genişliğinde ve bir metre derinliğindeydi ama Rocky Dağları'nda su farklıydı.

İstikrarlı akmazdı, sakin ya da öngörülebilir de değildi. Burada damla damla akacak kadar yavaşlayabilir ve hiç beklemediğin bir yerde önüne çıkan her şeyi yok edecek bir sel dönüşebilirdi. Yaban hayattaki her şey gibi bu derenin de tehlikeli bir güzelliği vardı.

"Ben yapmam gerekeni yaptım." Omuz silkti ve dönüp dere kenarında yürümeye başladık. "New York'u özlüyor musun?"

"Hayır."

"Hızlı cevap verdin."

"Kolay soruydu." Başparmaklarımı arka ceplerime soktum. "Sanırım kitap kavgasına şimdi başlıyoruz."

"Bunun bir kavga olması gerektiğini söyleyen ben değilim. O zaman kolay bir şeyle başlayalım. Bana kişisel bir soru sor. Ne istersen." Yürümeye devam ederken kollarını yukarı sıyırdı ve kolunun alt kısmında kılıç ucuna benzeyen bir dövme göründü. "Sorarsan cevaplarım."

Bu yeterince kolaya benziyordu.

"Ne olursa mı?"

"Ne olursa."

"Bu dövmenin ardındaki hikâye ne?" Kolunu işaret ettim.

İşaret ettiğim kısma baktı. "Ah, aslında o benim ilk dövmemdi." Kolunu kumaşın gidebileceği kadar yukarı sıyırıp pusula iğnesi işlevi gören bir kılıcı açığa çıkardı. Şu an sadece bir kısmını görüyor olsam da tüm omzunu kapladığını bilmeme yetecek kadar çok fotoğraf görmüştüm. "*Küçülen Avalon* yayımlandıktan bir hafta sonra yaptırdım. Hikâyedeki adamın arayışına Kral Arthur benzetmesi yaptım ve onun aradığı..."

"Kayıp aşkıydı. Okudum." Bana gülümsediğinde az kalsın düşecektim, bakışlarımı hemen yola çevirdim. "Her kitabın için bir dövmen mi var?"

"Bir demiştim, bu *iki* soru etti ve evet ama diğerleri daha küçük. *Avalon* yayımlandığında benim tek kitabım olabileceğini düşündüm. Şimdi sıra bende."

"Bu adil görünüyor." *Son ilişkimle ilgili soru geliyor...*

"Heykeltraşlığı neden bıraktın?"

Ne? Adımlarım yavaşladı ama Noah ânında bana uyum sağladı. "Damian biraz ara verip Ellsworth Prodüksiyon'u ayağa kaldırma işinde ona yardım etmemi istedi ki bu mantıklıydı. Yeni evlenmiştik ve geleceğimizi inşa etmeye yardımcı olduğumu sanıyordum. Bu da bir sanattı sonuçta ama sadece *onun* sanat tarzıydı." Yirmi iki yaşındaki bir kızın saf düşüncelerine omuz silktim. "Ve sonra ara vermek daha çok öylece boş boş oturmaya dönüştü ve o parçam ..." Bu konuda doğru kelimeleri bulmakta hep zorlanıyordum. "...söndü. Harlamayı unuttuğum bir ateş gibi söndü. Alevler o kadar ağır ağır söndü ki sadece közden ibaret kalana kadar fark etmedim ve fark ettiğimdeyse hayatımın geri kalanı alevler içinde kalmıştı. Sadece nefes almaya odaklandığında yaratıcılığa yer kalmıyor." Bakışlarını hissedebiliyordum ama onunla göz göze gelmeye cesaret edemedim. Bunun yerine derin bir nefes alıp gülümsemeye çalıştım. "Ama geri geldiğini düşünüyorum. Yavaş yavaş." Önce Bay Navarro'nun dükkânını, ardından da bu konuda gerçekten bir şey yapmanın maaliyetini düşündüm. "Her neyse, bu ilk soruydu ve sana bir tane daha borçluyum, o yüzden sor bakalım."

"Hikâye konusunda bana neden güvenmiyorsun?"

Sırtım dikleşti. "Bu konuda kimseye güvenmiyorum, büyükannem de güvenmezdi. Birinin ailenin gerçekten yaşadıklarını kurgulamak üzere olduğunu bilmek kolay değil. Hem bu benim için sıradan bir hikâye de değil."

"O hâlde neden sattın? Sırf anneni mutlu etmek için mi?" Koyu renk kaşlarını çattı. "Kabul etmenin tek nedeni gerçekten bu mu?"

Öyle miydi? Hızla akan dereye bakıp sorusunu bir süre düşündüm. Beni bir cevap vermeye zorlamadığı için bir puan daha kazanmıştı. "Yüzde elli elli," dedim sonunda. "Annemi

mutlu etmek istedim. Ona istediği bir şeyi verebilmek istedim çünkü... bu pek sık olmuyor."

Meraklı bir bakış attı.

"Annemle karmaşık bir ilişkimiz var. Şöyle anlatayım ama ailenle ayda bir yemek yerken biz annemle belki yılda bir yeriz." Bu en hafif açıklamasıydı ama sonuçta bir terapi seansında değildik. "Diğer nedeniyse büyükannemin bu kitap üzerinde evlendiğim kışa kadar zaman zaman çalıştığını görmemdi."

"O zaman mı bıraktı?"

"Emin değilim çünkü New York'a taşınmıştım, gerçi birkaç ayda bir ziyarete geliyordum ama onu bir daha kitap üzerinde çalışırken görmedim." Başımı iki yana salladım. "Oğlu William –büyükbabam– okumasına izin verdiği tek kişiydi ve bu altmışlı yıllarda son birkaç bölümü yazmadan önceydi. Büyükbabam bir araba kazasında öldükten sonra," diye açıkladım hızlıca, "büyükannem on yıl kitaba dokunmamış. Ama bu kitap onun için önemliydi ve sonunda yeniden ortaya çıkardı. Doğru şekilde yapmak istedi."

"İzin ver doğru şekilde yapayım." Derenin kıvrımına yaklaşırken sesi alçalmıştı.

"Yapacağını umuyordum ama sonra sürekli mutlu sondan bahsetmeye başladın..."

"Çünkü onun tarzı bu!" Vücut dili gergindi. "Yazarlar, büyükannenin geldiği noktaya geldiklerinde okurlarıyla bir sözleşme yaparlar. O, yetmiş üç roman yazdı ve hepsinde okurlarına mutlu bir son verdi. Gerçekten de bu kitap için tarzını değiştireceğini mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle." Başımı anlayışla salladım. "Bence gerçekte yaşananlar onun yazamayacağı kadar acı vericiydi ve senin yaratmak istediğin fantezi daha da acı verici çünkü ona sadece sahip olamadığı şeyleri hatırlatıyordu. Büyükbaba Brian'la evli olarak yaşadığı yıllar bile... yani Büyükbaba Jameson'la arasında

yapmamdan okuduğum. Bu nadir bulunan bir şeydir. O kadar nadirdir ki ne kadar süreyle bir rastlantı? Her nesilde bir kez mi?"

"Belki," diye kabullendi uysalca. "Bu hakkında hikâyeler yazılan türden bir aşk, Georgia. İnsanların onlar için de böyle bir aşk olduğuna inanmasını sağlayan türden hikâyeler."

"O zaman Büyükbaba Jameson'a nasıl birisi gerektiğini sor. Büyükannem sadece onun bileceğini söylerdi ve o da iletişim kuramayacağın kadar uzaklarda." Patikaya baktım. Dere nazikçe kıvrılıyor, arka bahçemin şeklini takip ediyordu. "Hangi rafa konulması gerektiğini düşündün mü?" diye sordum kendi bakış açımı görmesini sağlamak için farklı bir yol deneyerek.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu da ne demek?"

"Senin adına mı yoksa onun adına mı çıkacak?" Ben yürümeyi bırakınca bana döndü. Saçına vuran güneş ışığı bazı tutamların parlamasına neden oluyordu.

"Senin dediğin gibi ikimizin de adı olacak. Pazarlama bütçesini de bilmek istiyor musun?" diye takıldı.

Ona dik dik baktım. "Gerçekten kurgu bölümünden çıkıp *–Tanrı esirgesin–* romantik bölümündeki raflarda olmaya razı mısın? Çünkü geçen ay kitapçıda tanıştığım adam kesinlikle değildi."

Gözlerini kırpıştırıp hafifçe geri çekildi.

"Hımm. Aklında hâlâ yeni çıkanlar rafına geçemedi değil mi?"

"Önemi var mı?" derken apaçık bir hayal kırıklığıyla ellerini sakalında gezdirdi.

"Var. Senden yapmanı istediğim şeyin seni uzak tuttuğu bölüm tam olarak..." Başımı yana eğdim. "Nasıl tanımlamıştın? Seks ve karşılanması imkânsız beklentiler mi?"

Dudaklarından bir küfür kaçtı. "Bunu asla unutturmayacaksın, değil mi?" Arkasını dönüp ağaçlara baktı, ardından kulağa *tatmin edici olmayan* gibi gelen bir şey mırıldandı.

"Hayır. Bana o romantik sonla ilgili şeyler anlatmaya devam etmek mi istiyorsun? Çünkü eğer bu şekilde yazarsan seni koyacakları raf orası olacak. Onun adı seninkinden daha etkili. İyi olabilirsin ama bir Scarlett Stanton değilsin."

"Kitabın hangi rafa konacağı zerre kadar umurumda değil." Bakışlarımız gerginlik dolu bir saniye kadar birbirine kilitlendi.

"Sana inanmıyorum."

Başını eğdi. "Beni tanımıyorsun."

Yanaklarım alev aldı, kalbim hızlandı ve hepsinden önemlisi bu tartışmayı telefonda yapıyor olmak istedim, böylece telefonu suratına kapatabilir, Noah'nın içimde tutuşturmayı her zaman başardığı sinir bozucu duygu titreşimlerini ânında ezebilirdim.

Hissiz olmayı seviyordum, hissizlik güvenliydi.

Noah birçok şey olabilirdi ama güvenilir olmak onlardan biri değildi.

Bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Bu ne?" Hafifçe eğilip gözlerini kıstı.

İşaret ettiği yöne baktım. "Kameriye." Rüzgâr esti, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken Noah'nın yanından geçip kavak korusuna doğru yürüdüm. Mesafe. Biraz mesafeye ihtiyacım vardı.

Arkamdaki çıtırtılar peşimde olduğunu söylüyordu, bu yüzden yürümeye devam ettim. Yaklaşık on beş metre içeride, korunun tam ortasında, tamamı kavak ağaçlarının gövdelerinden yapılmış bir kameriye vardı. Basamakları çıkarken parmaklarımı sevgiyle korkulukların üzerinde gezdirdim, onlar da tıpkı zemin ve çatı gibi yıllar içinde onarılıp pürüzsüzce zımparalanmıştı. Ama payandalar orijinaldi.

Noah yanıma geldi, alanın tamamını görebilmek için yavaşça döndü. Kabaca bir yemek odası kadardı ama daire şeklindeydi. Onu dikkatle izleyip kendimi çocukken çok sevdiğim o küçük rustik yerle ilgili yapacağından emin olduğum eleştiriye hazırladım.

"Bu olağanüstü." Korkuluklardan birine doğru yürüyüp kenardan bakarken sesi alçaldı. "Ne kadardır burada?"

"Büyükannem burayı kırklarda Büyükbaba Jameson'ın babası ve dayısıyla yapmış. II. Dünya Savaşı bitmeden bitirmişler." Ağaç gövdelerinden birine yaslandım. "Büyükannem her yaz buraya bir masa getirip yazmaya koyulurdu ve o çalışırken ben de oynardım." Anılar beni gülümsetti.

Bana döndüğünde ifadesi yumuşamış, gözlerine keder dolmuştu. "Burası onun Jameson'ı beklediği yer."

Kollarımı karnımın üstünde birleştirip başımla onayladım. "Aşklarının bunun içine inşa edildiğini düşünürdüm. Bu yüzden büyükannem burayı sürekli onarır ama asla baştan inşa etmezdi."

"Artık öyle düşünmüyor musun?" O kadar yakınıma geldi ki omzumda onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Hayır. Bence o kederini ve özlemini inşa etti. Şimdi büyüdüğüm için bu mantıklı geliyor. Aşk o kadar uzun sürmez, bu yer gibi değil." Bakışlarım bir ağaç gövdesinden diğerine kayarken aklımda milyonlarca anı canlandı. "Çok hassas, çok kırılgan."

"O hâlde bu aşk değil, hayranlık." Sesi alçaldı ve göğsümün ortasında bir başka duygu –bu kez özlem– kıvılcımı alev aldı.

"Ne olduğunu bilmiyorum ama asla asıl hislerin yakınından bile geçemiyor, değil mi? Biz sadece öyleymiş gibi yapıyor, bir serap gördüğümüzde kumları yalayıp duruyoruz. Ama burası? Dayanıklı. Sağlam. Kaçırılan fırsatlardan sonra insanı yiyip bitiren üzüntü, özlem, acı... Bunlar sağlam desteklerdir. Bunlar zamana direnen duygulardır."

Yine bakışlarını üzerinde hissettim ama düşünmeden resmen içimi döktüğüm konuşmanın ardından hâlâ göz göze gelmeye cesaret edemiyordum

"Seni hak ettiğin gibi sevmediği için üzgünüm."

İrkildim. "Magazin dergilerinde okuduğun her şeye inanma."

"Magazin dergileri okumam. Evlilik yeminlerinin anlamını biliyorum ve senin hakkında onları ciddiye aldığını bilmene yetecek kadar şey öğrendim."

"Önemli değil." Elimi durduramayıp saçımı yine geriye kulağımın arkasına attım. Bakışları fiziksel bir temas gibi tenimi yakıyordu.

"Beyinlerimizin biyolojik olarak acı verici anıları daha iyi hatırlamak üzere programlandığını biliyor muydun?" diye sordu.

Gölgede olduğumuzdan soğuk bir esintiyle ürperirken başımı iki yana salladım. Noah aramızdaki kısacık mesafeyi kapatıp sıcaklığını benimle paylaştı. Sırf kolundan gelen ısıya bakacak olursak adam fırın gibiydi.

"Bu doğru," diye devam etti. "Aynı hatayı tekrar yapmamak için acı verici bir şeyi hatırlamak kendimizi koruma yolumuzdur."

"Bir savunma mekanizması," dedim dalgınlıkla.

"Kesinlikle." Bana bakmak için başını çevirdi. "Bu her neyse onu tekrar yapmamalıyız demek değil. Sadece beynimizin bırakmayı reddettiği acıları aşmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Deliliğin tanımı için ne derler?" diye sorarken gözlerine bakabilmek için başımı kaldırdım. "Aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç beklemek mi?"

"Kesinlikle öyle değil. Her durumun milyonlarca farklı versiyonu vardır. Hiçbir insan benzer değildir. Herhangi bir durumda en ufak değişiklikler bile bizi bambaşka sonuçlara götürebilir. Ben olasılıkları bir ağaç gibi düşünmeyi seviyorum. Belli bir yolda başlarsın..." En yakındaki ağaç gövdesine dokundu. "Ama kader önüne tüm o dalları çıkarır, küçük bir seçim gibi görünen şey, sağ ya da sol, sonrasında bir başkasına ve bir başkasına açılır, böylece olasılıklar sonsuzluğa uzanır."

"Yani Damian'ın beni aldattığını öğrenmeseydim hâlâ onunla olacaktım gibi mi? Şey, belki olurdum ama ortada bir bebek vardı." Sustum ve bu düşünce sarmalını aklımdan çıkardım.

"Belki ama öğrendiğin için şimdi başka bir daldasın. Belki o diğer dal olasılıklar âleminde hâlâ bir yerde duruyordur ama bu dalı seçtiğin için şu an burada benimlesin." Bakışları dudaklarıma kayıp gözlerime geri döndü. "İşleri berbat ettiği için üzgünüm ama sen gerçekleri öğrendiğin için üzgün değilim. Daha iyisini hak ediyorsun."

"Büyükannem onunla evlenmemi hiç istemedi." Ağırlığımı diğer bacağıma versem de teması kesmedim. "Benim de onun Büyükbaba Jameson'la yaşadığı gibi bir şey yaşamamı istiyordu. Büyükbaba Brian'ı sevmedi demiyorum, onu da sevdi."

"Hayatına devam etmesi kırk yılını aldı. Sonunda mutlu mu oldu mu bari?"

Başımla onayladım. "Söylediğine göre gerçekten mutlu olmuştu. Gerçi ben bu konuda konuşması için onu hiç zorlamadım. Geçmişi anmak ona çok acı veriyordu. Damian birkaç kez denedi ama o bunu sadece meraklı bir pislik olduğu için yaptı. Yine de Büyükbaba Brian'la evliyken bile sanki onca yıl sonra hâlâ Jameson'ı bekliyormuş gibi yazları hep burada oturup yazmaya devam etti."

"Son derece romantik biriymiş. Buraya bir bak..." Kameriyeyi inceledi. "Onları burada hissedemiyor musun? Başka kurgusal bir olasılık âleminde mutlu olduklarını göremiyor musun? Savaşın onları parçalara ayırmadığı başka bir dal göremiyor musun?"

Yutkunup büyükannemi düşündüm, onu hatırladığım hâliyle değil de fotoğraflardaki çılgınca, pervasızca âşık hâliyle.

"Ben görebiliyorum," diye devam etti Noah. "Jameson'ın uçabilmesi için çayıra küçük bir iniş pisti açtıklarını görüyorum, onları yarım düzine çocukla görüyorum. Jameson'ın ona, yüz bir yaşına kadar mevsimlerin değişmesinin ve güneşin doğmasının sebebi Scarlett'mış gibi baktığını görüyorum."

Bu, büyükannemin yaşadığından bir yıl fazlaydı ve bunun açgözlülük olduğunu bilsem de onun şu an burada olmasını

istiyordum. Hayatta olduğum onca yıl içinde büyükanneme en çok bu yıl ihtiyaç duymuştum.

Noah dönüp önümdeki alanı doldurdu, bakışları öylesine yoğundu ki gözlerimi ondan kaçırmamak için kendimi zor tuttum. İçimdeki pek çok şeyi görmüş gibi hissediyordum, sanki karşısında çırılçıplak kalmışım gibi. Ama vücudumu bu kadar yakın olmasından kesinlikle rahatsız değildi. Kalbim hızla atıyor, nefesim kesiliyor ve kanım kaynıyordu.

"Birkaç dakika uzaklaşmak için gün batımında el ele yürüdüklerini görüyorum, çocukları yatırdıktan sonra elbette. Scarlett'ın daktilosundan başını kaldırıp Jameson'ın günlük işlerini bitirmesini bekleyeceğini bilerek onun yanından geçişini izlediğini görüyorum. Kahkaha attıklarını, hayatın tadını çıkardıklarını ve kavga ettiklerini görüyorum, her zaman tutkulu ama adil oluyorlar. Birbirlerine karşı özenliler çünkü neyi elde ettiklerini, bunun ne kadar nadir bulunduğunu, tüm bu zorlukları sevgilerini koruyarak atlattıkları için ne kadar şanslı olduklarını biliyorlar. Hâlâ birbirlerine mıknatıs gibi çekiliyorlar, asla doymayacakmış gibi sevişiyorlar, hâlâ açık sözlüler, dürüstler ama nazikler." Eliyle yanağımı kavradı, sıcak ve sakinleştiriciydi. Dokunuşuyla nefesim kesildi, nabzım hızlandı. "Georgia, göremiyor musun? Buranın her bir karışına kazınmış. Burası bir anıt mezar değil, burası bir vaat, o aşkın mabedi."

"Bu çok güzel bir hikâye," diye fısıldadım bunun onların ya da benim kaderim olmasını dileyerek.

"O hâlde bu hikâyenin onların olmasına izin ver."

Bir adım yana çekildim ve olaya farklı bir açıdan bakabilmek için kameriyenin diğer tarafına yürüdüm. Kelimeleriyle benim yaşamak istediğim bir dünya dokuyordu ama bu onun yeteneği, onun işiydi. Gerçek değildi.

"İstediği bu değildi, öyle olsa bu şekilde yazardı, diğer kitapları gibi bitirirdi," dedim. "Sen hâlâ bunu karakterlerin seninle konuştuğu, kendi dallarını seçtikleri bir hikâye olarak

düşünüyorsun. Ama değil. Bu otobiyografiye en çok yaklaştığı kitap ve sen geçmişi değiştiremezsin." Göğsümdeki sızı acıya dönüştü. "Anlattıkların işinde ne kadar iyi olduğunu gösteriyor ama büyükannemin istediği bu değildi." Korkuluklara doğru yürüdüm ve basamaklardan aşağı inerken ağaçların tepelerine baktım.

"Onun istediği mi yoksa *senin* istediğin mi, Georgia?" diye sordu basamakların üstünden, alnı öfkeden kırışmıştı.

Gözlerimi kapadım ve ona dönmeden önce sakinleşmek için derin derin nefes aldım. "Benim ne istediğim sadece bir kişi için önemliydi ve o da öldü. Ona verebileceğim tek şey de bu, Noah. Yaşadıklarını, kaybettiklerini onurlandırmak."

"Kolay olanı seçiyorsun ama bu sen değilsin!"

"Beni tanıdığını düşünmene sebep olan şey ne?" diye karşılık verdim.

"Denizden çıkan bir ağaç heykeli yapmışsın!"

"Ee?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Bilinçli ya da değil bütün hikâyelerimde benden parçalar vardır ve bahse girerim senin heykeltraşlığın için de aynısı geçerlidir. O ağacın kökleri toprakta değil. Büyümemesi gerek ama yine de orada. Işıklandırmayı da fark etmedim sanma. Doğrudan kökleri vurgulayacak şekilde parlıyor. Yoksa neden *Yenilmez İrade* adını veresin ki?"

Parçanın adını mı hatırlıyordu? Başımı iki yana salladım. "Bunun benimle ilgisi yok. Tamamen büyükannemle ilgili. Onlarla. Hikâyelerini bir tren istasyonunda gözü yaşlı bir kavuşmayla ya da Scarlett'ın onun yatağının başına koştuğunu göstererek bitirmek büyükannemin yaşadıklarını basitleştiriyor. Kitap burada bitiyor, Noah. Tam bu kameriyede Scarlett ona asla geri dönmeyecek bir adamı beklerken bitiyor. O kadar."

Sanki sabır diliyormuş gibi göğe baktı, bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerindeki alev azalmıştı. "Eğer bunda ısrar edersen kötü eleştiriler alması kaçınılmaz olacak, Scarlett Stanton'ın

mirasını berbat ettiğim için hayranları hayal kırıklığına uğ
rayacak ve beni kazığa geçirip yakacaklar. İnsanlar ne onun
aşk hikâyesini ne de hayatım boyunca yazabileceğim yüzlerce
diğer kitabı hatırlayacak. Akıllarında kalan tek şey bu olacak.

Tüylerim diken diken oldu. *Onun kariyeri.* Elbette. "O hâlde sözleşmedeki projeden ayrılma hakkını kullan ve çek git." Ben de tam olarak bunu yaptım, arkama bakma zahmetine bile girmeden patikada yürümeye başladım.

Hayatımda yeterince insanı hayal kırıklığına uğratmışım, onunkini de eklememe gerek yoktu.

"Gidebileceğim en uzak yer evim. Önümüzdeki iki buçuk ay boyunca buradayım, unuttun mu?"

"O ayakkabılarla dereyi geçerken iyi şanslar!" diye seslendim omzumun üstünden.

Ayışığı Kitaplığı

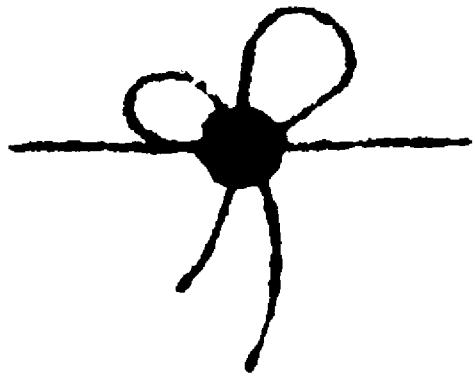

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kasım 1940

Kirton-in-Lindsey, İngiltere

Bar, tezgâhtan kapıya kadar üniformalılarla doluydu. Jameson'ın yakınlarda bir ev bulması bir hafta sürmüş ve dün itibarıyla maaşının hatırı sayılır bir kısmıyla kendilerine ait bir evleri olmuştu. En azından 71. Filo Kirton'da kaldığı sürece.

Bu öğleden sonradan beri Scarlett onun karısıydı.

Karısı. Scarlett bu kadar çabuk evlenmelerinin ne kadar pervasızca olduğunun farkındaydı, sadece umursamıyordu. Işıl ışıl gülümsemesi ve yadsınamaz çekiciliğiyle bu harika adam artık onun kocasıydı.

Kalabalık mekânda göz göze geldiklerinde nefesi kesildi. *Kocam.* Saate baktı ve daha ne kadar düğün kahvaltısında oturmaları gerektiğini merak etti çünkü hissettiği tek açlık onaydı.

Nihayet evlenmişlerdi.

"Senin adına çok mutluyum," dedi Constance masanın altından ablasının elini hafifçe sıkarken.

"Teşekkür ederim." Scarlett'ın yüzünde Kirton'a geldiklerinden beri kocaman bir gülümseme vardı. "Küçükken hayal

ettiğimizden çok farklı ama şimdi başka türlüsünü düşünemiyorum bile." O öğleden sonra yaptıkları düğün küçüktü, sadece en yakın arkadaşları ve 71. Filo'dan birkaç pilot katılmıştı ama çok güzeldi. Constance küçük bir buket getirmişti, Scarlett'ın elbisesi her zaman giyeceğini sandığı bir aile yadigârı olmasa da Jameson'ın ona bakışı çok güzel göründüğünü söylüyordu.

"Ben de," dedi Constance. "Ama bunu hayatımızdaki her şey için söyleyebilirim. Hiçbir şey iki yıl önce hayal ettiğim gibi değil."

"Değil ama bazı açılardan daha iyi." Scarlett kardeşini çok iyi anlıyordu ve savaştan, bombardımanlardan, karne sisteminden, gündelik bir hâl alan ölümlerden önceki günleri özlüyor olsa da onu Jameson'a getiren kararlarından pişmanlık duymuyordu.

Bir şekilde şiddetli fırtınanın içinde mucizeyi bulmuştu ve elindekilerin kıymetini anlaması belki biraz zaman almıştı ama artık bunu anladığından onu ve Jameson'ı kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Annemle babam gelmediği için üzgünüm," diye fısıldadı Constance. "Son âna kadar umudum vardı."

Scarlett'ın gülümsemesi biraz solsa da tamamen kaybolmadı. Mektubunun cevapsız kalacağını biliyordu. "Ah, Constance, ne kadar romantiksin. Kaçıp evlenen ben değil sen olmalıydın." Scarlett barın karşısına baktı, Jameson'ın kocası olduğuna hâlâ inanamıyordu. İki kardeş arasında gerçekçi olan kendisiyken kaçarak evlenmiş olması ne ironikti. Kendine inanamıyordu, yine de işte buradaydı ve onca yer arasında evliliğini bir barda kutluyordu.

Çocukken hayal ettiklerine hiç benzemediği doğruydu ama bu çok daha iyiydi. Ayrıca onu Jameson'a getiren bir milyon farklı olay yaşanmışken kaderi inkâr etmeye kimin hakkı vardı?

"Belki de hayalperestin tekiyim." Constance omuz silkti. "Sadece senin mutlu olduğunu görmek istemediklerine inanamıyorum. Tehditlerinin hep boş olduğunu düşünmüştüm."

"Onlara kızma," dedi Scarlett nazikçe. "Bildikleri tek hayat tarzı için mücadele ediyorlar. Olaya böyle bakarsan yaralı bir hayvandan farkları olmadığını görürsün. Ayrıca bugün üzülmeyi reddediyorum. Bu onların kaybı."

"Gerçekten öyle," diyerek onayladı Constance. "Seni hiç bu kadar mutlu ve bu kadar güzel görmemiştim. Aşk sana yakıştı."

"Sen iyi olacak mısın?" Scarlett sandalyesinde hafifçe dönüp kardeşine baktı. "Evimiz alandan sadece birkaç dakika uzakta ama..."

"Kes şunu." Constance kaşlarını kaldırdı. "Ben çok iyi olacağım."

"Biliyorum. Sadece en son ne zaman uzun süre ayrı kaldık hatırlayamıyorum." Belki birkaç gün ayrılmışlardı ama hepsi bu kadardı.

"İşteyken birbirimizi görebileceğiz."

"Demek istediğim bu değil," dedi Scarlett usulca. Şimdi evli olduğu için kaçınılmaz olan gerçekleşip de 71. Filo Kirton'dan ayrıldığında o da Jameson'la gidecekti. Yeni pilotları eğitme görevi sonsuza kadar sürmeyecekti.

"Pekâlâ, bunu da zamanı geldiğinde düşünürüz. Şimdilik değişen tek şey nerede uyuyacağın..." Başını eğdi. "Nerede yemek yiyeceğin, boş vaktini nerede geçireceğin ve de tabii ki kiminle *yatacağın*." Gözleri parladı.

Scarlett gözlerini devirdi ama üniforması içindeki Jameson'ın onlara doğru geldiğini görünce yanakları kızardı. Bunun bir rüya olmadığından emin olmak için başparmağıyla alyansını çevirdi. Nihayet başarmışlardı.

"Bunlar sonunculardı," dedi Jameson gülümseyerek. Bakışları Scarlett'ın boynundan sade ve zarif elbisesine kaydı. Onunla üniforması, hatta sabahlığıyla bile evlenirdi, umurunda değildi. Bu kadını her şekilde kabul ederdi. "Yemin ederim son bir buçuk saattir kimsenin fark etmediğini umarak aynı bira bardağını tutuyorum." Bardağı masaya bıraktı.

"Bir taneden fazla içebilirdin. Sanırım bu normal olurdu." Scarlett'ın bardağı da hâlâ doluydu.

"Aklımın başımda olmasını istedim." Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. En sonunda ona dokunabilecekken bunu sarhoş hâlde yapacak değildi. Tanrım, dün gece neredeyse onu omzuna atıp yeni evlerine götürecekti ama beklemek daha iyiydi. Beklenti, onu hayal edilebilecek en tatlı şekilde öldürüyordu.

"Öyle mi peki?" Tanrım, Scarlett'ın gülümsemesi az kalsın dizlerinin bağının çözülmesine neden olacaktı.

"Sizi eve götürmeme ne dersiniz, Bayan Stanton?" Elini ona uzattı.

"Bayan Stanton," diye tekrarladı Scarlett ve parmakları onunkilere hafifçe dokunurken gözleri sevinçle parladı.

"Kesinlikle öylesin." Sadece bunu söylediğini duymak bile Scarlett'ın kalbini yerinden çıkaracaktı sanki.

Diğerleriyle vedalaştılar. Jameson'ın filonun arabalarından birini artık onlara ait olan evin önüne park etmesi sadece birkaç dakika sürdü.

Kaldırımın kenarında onu kucağına aldı. "Sen benimsin."

"Ve sen de benim," diye cevapladı Scarlett parmaklarını Jameson'ın ensesinde birleştirirken.

Kaldırımda yürürken Jameson dudaklarını onunkilere değdirerek yavaşça öptü ve ancak merdivene gelince başını kaldırdı.

"Valizim..." diye başladı Scarlett.

"Sonra alırım," diye söz verdi Jameson. "Evi görmeni istiyorum." Jameson dün evi bulduğunda Scarlett görevdeydi.

Jameson'ın midesi kasıldı. "Senin alışık olduğun evlerden farklı." Ailesi hakkında yeterince şey öğrenmişti ve bu küçük yerin muhtemelen Wrightların yemek odalarından birine sığacağını biliyordu.

Scarlett cevaben onu öptü. "Benden bu evi on bir diğer kadınla daha paylaşmamı istemediğin sürece son bir yılda yaşadığım yerden çok daha iyi olacağından eminim."

"Ah. Tanrım, seni seviyorum."

"Güzel çünkü artık benimlesin."

Jameson kahkaha attı, bir şekilde kilidi açmayı başardı ve kucağına aldığı Scarlett'ı düşürmeden kapıyı itip eve girdi. "Evine hoş geldin, Bayan Stanton," dedi onu yere indirirken.

Bayan Stanton. Jameson bunu söylemekten asla bıkmayacaktı.

Scarlett'ın bakışları hızla içeride gezindi. Ev mütevazı bir oturma odasına açılıyordu ve şükürler olsun ki eşyalıydı. Alanı bir merdiven bölüyordu; sağda küçük bir masa ve sandalyeler olan yemek alanı vardı ve evin arka tarafında da mutfak bulunuyordu.

"Çok güzel," dedi Scarlett. "Gerçekten mükemmel." Elini yemek masasının üstünde gezdirerek yürüdü, Jameson onun peşinde mutfağa ilerledi.

Birden rengi solan Scarlett'ın bakışları fırından küçük masaya ve tezgâhın üzerine doğru kayarken gülümsemesi kayboldu. Dehşete kapıldığı her hâlinden belli oluyordu.

"Sorun ne?" Jameson'ın midesi düğümlendi. Bir şey mi eksikti? Lanet olsun. Daha iyi bir yer bulana kadar beklemeliydi.

Scarlett yüzünü ona döndü ve kocaman açılmış gözleriyle ona baktı. "Bu söylemek için çok uygun bir zaman olmayabilir ama ben yemek pişirmeyi beceremem."

Jameson gözlerini kırpıştırdı. "Yemek pişirmeyi beceremezsin," diye tekrarladı onu doğru duyduğundan emin olmak için.

Scarlett başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Ocağı nasıl yakacağımı çözebilirim ama ötesini yapamam."

"Tamam. Ama mutfak kabul edilebilir mi?" Gözlerindeki sıkıntıyı itirafıyla bağdaştırmaya çalıştı ama başaramadı.

"Elbette!" Scarlett başıyla onayladı. "Çok güzel. Sadece ben burada ne yapacağım, onu bilmiyorum. Evdeyken yemek pişirmeyi öğrenmem gerekmedi ve ondan sonra da subay yemekhanesi vardı." Alt dudağını dişledi.

Jameson'ın hissettiği rahatlama o kadar keskin ve tatlıydı ki kollarını ona dolarken kahkahasını bastıramadı. "Ah, Scarlett, Scarlett'ım." Başının üstünü öperken kokusunu içine çekti. "Çorbasından tatlısına kadar yapamam ama küçük ateşte yumurta ve pastırma pişirebilir, bu işi çözene kadar ikimizi de doyurabilirim."

"Tabii yumurta bulabilirsek," diye mırıldandı Scarlett kollarını Jameson'ın beline dolarken.

"Çok doğru." Bir pilot olarak yumurta ve pastırma suya iniş yaptığında hayatta kalma şansını artırıyordu ve üste o kadar düzenli veriliyordu ki ne kadar nadir bulunduklarını unutmuştu.

"Geçen yıl içinde giysilerimi ütülemeyi ve çamaşır yıkamayı öğrendim ama ev işleriyle ilgili pek bir şey bilmiyorum," dedi yüzünü Jameson'ın göğsüne bastırarak. "Korkarım benimle evlenerek hata yapmış olabilirsin."

Jameson, Scarlett'ın çenesini kaldırdı ve onu nazikçe öptü. "Seninle evlenerek hayal edebileceğimden fazlasını elde ettim. Diğer her şeyi birlikte hallederiz."

Birlikte. Ona olan sevgisi yüreğini sızlattı. "Bana evin geri kalanını göster."

Jameson elini tuttu ve onu merdivenden çıkarıp ikinci kata götürdü. "Banyo," dedi açık kapıdan işlevsel alanı işaret ederek, sonra da sağ taraftaki kapıyı açtı. "Ev sahibi buraya

kutu gibi bir oda dedi ama burası dikdörtgen şeklinde olduğundan ne demek istediğini pek anlamadım."

Scarlett küçük, boş odaya girerken kahkaha attı. "Bu sadece daha küçük olan ikinci yatak odası." Alan sadece tek kişilik yatak ve bir komodin... ya da beşik sığacak büyüklükteydi. "Çocuk için..." Sustu.

Jameson hafifçe parlayan gözleriyle onun gözlerine baktı. "Bunu istiyor musun? Çocuk yapmayı yani?"

Scarlett'ın kalbi tekledi. "Yani ben..." Boğazını temizleyip yeniden denedi. "Eğer şimdi çocuk isteyip istemediğimi soruyorsan cevabım hayır. Şu an bir sürü belirsizlik var ve güvenliklerini garanti edemeyeceğimiz bir dünyaya doğsunlar istemiyorum." Çocuklar, Londra da dâhil neredeyse tüm askeri hedeflerden tahliye edilmişti ve bir bombardıman sırasında çocuk kaybetme düşüncesi onun dayanamayacağı bir şeydi.

"Katılıyorum." Başparmağıyla genç kadının elinin üstünü okşadı ama kaşlarının arasında endişe çizgileri oluşmuştu.

Scarlett elini onun yanağına götürdü. "Ama eğer bir gün senden çocuğum olmasını isteyip istemediğimi soruyorsan cevabım kesinlikle evet." Her şey yoluna girdikten sonra yeşil gözlü küçük bir kızdan ya da onun gülüşünü alan bir oğlandan daha güzel bir şey olamazdı.

"Savaştan sonra." Jameson başını çevirip Scarlett'ın avcunun içini öpünce, kadının kolundan aşağı doğru bir zevk dalgası yayıldı.

"Savaştan sonra," diye fısıldadı Scarlett ve bunu da geleceğinden emin olmadığı, giderek büyüyen daha ileri bir tarihte yapılacaklar listesine ekledi.

"Ama hep bir ihtimal olduğunu biliyorsun, değil mi?" Jameson'ın çenesindeki kas seğirdi.

"Biliyorum." Parmakları boynundan aşağı kaydı. "Sana dokunacağım anlamına geliyorsa bu riski almaya hazırım."

Yaka çizgisini kravatının düğümünden ceketinin ilk düğmesine kadar takip etti.

Elini beline koyup onu kendine çekerken Jameson'ın bakışları kararttı. "Hayatım boyunca sana dokunmayı bekledim."

"Bana göstereceğin bir oda daha kaldı," diye fısıldadı Scarlett. Yatak odası. *Onların* yatak odaları.

Kalbi hızlandı ve onunkine değen vücudu alev aldı. Bakire olabilirdi ama geçen yıl boyunca birlikte görev aldığı kızlardan duyduğu hikâyeler bu gece olacaklar hakkında ona fazlasıyla bilgi vermişti.

Bütün hayatı boyunca bu ânı, bu geceyi, bu adamı bekliyormuş gibi hissediyordu. Beklemesinin, kibirli gülümsemeler ve uygunsuz tekliflerle gelen diğer herkesi görmezden gelmesinin ödülü Jameson olmuştu. O çizgiyi aşmasını engelleyen şeyin ahlakı olduğunu ileri sürse de şimdi Jameson'a bakarken sadece onu beklediğini anlayabiliyordu.

"İşte burası." Bakışları Scarlett'ın dudaklarına kaydı. "Bunun senin istediğin sürece devam edeceğini bilmeni istiyorum. Sana dokunmak için çıldırıyor olabilirim ama sen kendini rahat hissedene kadar böyle bir şey olmayacak. Ürkmeni istemiyorum, parmaklarımın altında sadece zevkten titrediğini hissetmek istiyorum korkudan değil..."

Onu susturmak için parmak uçlarında yükselip dudaklarını öperken Scarlett'ın kalbini dolduran onca hissin içinde bir tek korkuya yer yoktu. Yeterince uzun süre beklemişlerdi. "Korkmuyorum. Beni asla incitmeyeceğini biliyorum. Seni istiyorum," diye fısıldadı parmaklarını ensesinde birleştirirken.

Jameson onu tutkuyla öptü, dilini ağzında tembelce, keşif yaparcasına gezdirerek Scarlett'ın daha fazlasını istemesine sebep oldu. Sanki tüm gece başka bir hedefi yokmuş, bu öpücük bir başlangıç değil de doruk noktasıymış gibi dudaklarına odaklanmıştı.

Scarlett her hızlanmaya çalıştığında Jameson öpücüklerini yavaşlatıyor, onu sakince ve kendinden emin bir şekilde bedenine bastırıyordu.

"Jameson." Scarlett ilk düğmeyi açtı.

"Sabırsız mısın?" Dudaklarının arasında gülümsedi, elini kaldırıp ensesini kavradı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Çok." Scarlett sonraki düğmeyi açtı.

"Senin için yavaş gitmeye çalışıyorum," dedi Jameson öpücükleri arasında. Scarlett üniformasının kemerini çekiştirirken daha tutkulu öpücükler için vücudunu ona doğru bastırdı.

"Yapma." Boynunu öptü.

Jameson inleyerek onu daha hararetli öpmeye başladı, kollarını beline dolayıp Scarlett'ı kucağına alırken tüm o tahrik edici hareketler uzak bir anıya dönüştü. Bu öpücük apaçık şehvetli, kesinlikle sahiplenici ve papazın karşısında durdukları andan beri arzu ettiği her şeydi.

Kısa koridor boyunca ilerleyip Jameson'ın Scarlett'ı nazikçe yere bıraktığı yatak odalarına kadar öpüşmeye devam ettiler.

"Değiştirmek istediğin bir şey varsa..." Odayı işaret etti.

Scarlett etrafa baktı. Kullanışlı mobilyalar, büyük yatağın üstüne serili temiz çarşaflarla uyumlu mavi perdeler. "Burası mükemmel." Scarlett sözlerini bitirir bitirmez onu yeniden öpmeye başladı.

Mesajı alan Jameson ceketini çıkarıp attı. Yere düştü ama Scarlett neresi olduğuna bakmadı. Elleri kravatını çözmekle meşguldü, her gün kendi üniformasında yaptığı gibi kumaşı hızla çeviriyordu.

Jameson'ın parmakları saçlarını nazikçe kavrayıp başını geriye çekerek boynunu açığa çıkardı. Scarlett'ın alev alan vücudu, dudaklarının her okşayışında daha da ısınıyordu. Jameson elbisesinin yakasının hemen üstünde köprücük kemiğine geldiğinde Scarlett'ın solukları artık düzensiz bir hâl almıştı.

Scarlett onun gömleğini çıkarmaya başladığı sırada Jameson da elbisenin arka kısmına uzandı ve dudaklarını onunkilerden ayırmadan düğmeleri tek tek açtı. Ardından onu nazikçe çevirdi, dudaklarını sırtı boyunca kaydırıp açığa çıkan her santimini öptü. Beline ulaştığında onu yine kendine çevirdi.

Scarlett, gömleğinin önü açık, damarlarında dolaşan aynı arzuyla parlayan gözlerle dizleri üzerinde kendisine bakarken buldu. Heyecanı onu ele geçirmek üzereydi ama sonra kendini topladı ve elbisesinin önce bir kolunu ardından diğerini çıkarmayı başardı, kumaşı birkaç saniye göğüslerinin üstünde tuttuktan sonra bırakacak cesareti buldu.

Saten elbisesi dalgalanarak kaydı ve Scarlett'ı iki aylık maaşıyla aldığı iç çamaşırları ve ipek külotlu çoraplarıyla bıraktı. Ama Jameson'ın yüzündeki bakış yaptığı fedakârlığa fazlasıyla değdiğini gösteriyordu.

"Sen..." Bakışları tenini ısıtacak kadar sıcaktı. "Sen nefesimi kesecek kadar güzelsin, Scarlett." Şaşkın, gerçekten afallamış ve... istekli görünüyordu.

Scarlett gülümsedi. Jameson onu kalçasından tutup kendine çekti ve hassas karnını öptü. Bir yıl boyunca onu büyük bir makinenin dişlilerinden biri yapan giysileri giydikten sonra Scarlett şimdi tamamen kadınsı hissediyordu. Jameson'ın dudakları teninde yukarı doğru yolculuğa çıkarken Scarlett parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi.

Jameson ayağa kalkıp gömleğini ve altındaki fanilasını çıkardı.

Çıplak gövdesi, sert kaslarını kaplayan yumuşak teni Scarlett'ın ağzını sulandırdı. Parmak uçlarını vücudunun her iki yanındaki düzlükleri ve çıkıntıları ezberlemek istercesine teninde gezdirirken Jameson'ın karnı iyice kasıldı.

Gözleri, Jameson'ın sanki endişelenmesini gerektiren bir şey varmış gibi sorgulayan bakışlarıyla buluştu. Oysa vücudu

bir heykel gibiydi, tek fark ellerinin altında bıraktığı sıcacık histi.

"Ee?" diye sordu Jameson tek kaşını kaldırarak.

Scarlett ciddi bir ifadeyle, "İdare edersin," derken dudaklarını büzmemek için mücadele etti.

Jameson kahkaha attıktan sonra ona her şeyi unutturan bir öpücükle karşılık verdi. Yatağa doğru attıkları her adımda kalan giysileri yere düşerken elleri bir arayış içindeymiş gibi telaşlıydı. Jameson memesini avuçlayınca Scarlett'ın nefesi kesildi ve başparmağını sertleşen meme ucunda gezdirirken âdeta eridi.

"Mükemmel," diye mırıldandı Jameson dudaklarının arasında ve sonra onu yatağa yatırdı. Scarlett, üstüne çıkan Jameson'un saçlarının öne dökülüp kaşlarına ulaşmasını soluk soluğa izledi. Adamın her parçası kusursuzdu. Ondan çok daha iri ve çok daha güçlüydü ama yine de Scarlett hiç bu kadar el üstünde tutulduğunu hissetmemişti.

"Seni seviyorum, Jameson." Sırf yeniden düşmesini izlemek için saçlarını geri itti. Güçlü kalçasını bacaklarının arasında hissetmekten çıplak memelerini okşayan serin havaya kadar, vücudunu saran tüm duygular arasında en çok öne çıkan içinde ona karşı kabaran sevgisi, dizginlenemeyen mutluluğuydu.

"Ben de seni seviyorum," dedi Jameson. "Kendi hayatımdan bile çok."

Scarlett sırtını yay gibi gerip onu öptü, vücutları birbirine tam temas edince derin bir iç çekti. Jameson dudaklarını kulağının hemen arkasında gezdirdi, ardından hem dudakları hem de elleriyle kıvrımlarını keşfederek aşağı doğru kaymaya başladı.

Meme uçlarını emdi. Diliyle onu çıldırtırken Scarlett başını sıkıca kavradı. Jameson'ın dokunduğu her yer alev alıyordu, belinin kıvrımları, kalçasının çıkıntıları, kasıklarının üstü. Jameson, varlığını bile bilmediği bir açlığı körükleyerek onu

bir alev topuna dönüştürmüştü. Elleriniin verdiği his o kadar güzeldi ki Scarlett'ın vücudu dokunuşlarıyla ısınmaya başladı.

Jameson, dudaklarını yeniden onunkilere götürdü ve kelimelerle anlatamadığı her şeyi öpücükleriyle söyledi. Scarlett sırtını okşarken Jameson'ın öpücüğü daha da şiddetlendi, ağzının içine inleyip geri çekildi, onun solukları da tıpkı Scarlett'inkiler gibi hızlanmıştı.

"Bana dokunduğunda adımı bile unutuyorum," dedi. Ağırlığını dirseğine verirken diğer eli genç kadının karnından aşağı doğru kayıyordu.

"Ben de." Ensesine götürdüğü parmakları hafifçe titredi.

"Güzel." Göz temasını kesmeden elini bacaklarının arasına sokup onu nazikçe kavradı. "İyi misin?"

Nefesi kesilen Scarlett sadece başını sallamakla yetindi ve ardından baskı, sürtünme, bu ağrıyı dindirecek herhangi bir şey arayışıyla kalçasını ona doğru itti.

Jameson'ın omuzları bir anlığına gerildi. Parmakları *oradaydı*, sızının merkezine doğru onu derinlemesine okşuyordu. İlk temas o kadar yoğun bir zevk dalgası gönderdi ki Scarlett bunu parmak uçlarında bile hissetti. İkincisi çok daha iyiydi.

"Jameson!" diye inlerken tırnaklarını etine batırdı. Jameson tekrar tekrar aynı noktaya dokunup onu okşayarak tüm duygularını açığa çıkardı.

"İnanılmazsın." Onu bir kez daha öptü. "Daha fazlasına hazır mısın?"

"Evet." Her hareketi onda böyle hisler uyandıracaksa daha fazlasını hep isteyecekti.

Jameson'ın başparmağı onu çıldırmanın eşiğine getirirken diğer parmakları derinlere doğru kayarak hissettiği gerilimi kırılma noktasına çıkardı. Ardından tek parmağını içine soktu. Scarlett inlerken Jameson'ın parmağını saran kasları kasıldı, kalçası arzuyla kıvranıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Jameson, yüzü endişe ve kendini tutma çabasıyla gerilmişti.

"Daha fazla istiyorum." Scarlett onu öptü.

Jameson inleyip ikinci parmağını da içine sokarken Scarlett'in bedeni gerildi. Aldığı zevk hafif yanma hissini fazlasıyla telafi ederken vücudu Jameson'ınkine uyum sağlıyordu. Sonra içindeki parmaklar kayarak hareket etmeye başladı, bu arada başparmağı da daha hızlı daireler çizerek onu zirveye yaklaştırıyordu, o kadar gerilmişti ki Jameson durursa kırılacağını ya da paramparça olacağını biliyordu.

"Ben... ben..." İçindeki gerilim dalga dalga yükselirken kasıklarını sıktı.

"Evet, tam oradasın. Tanrım, çok güzelsin, Scarlett." Vücudu üzerindeki tüm kontrolü kaybetmiş olmasına rağmen Jameson'ın sesi onu sakinleştirdi.

Jameson'ın baskıyı değiştirip parmaklarını kıvırmasıyla dalga zirve noktasına ulaştı ve onu milyonlarca parçaya böldü. Scarlett onun adını haykırırken uçuyordu. Bu öylesine tatlı bir zevkti ki dalgalar tekrar tekrar vururken etraflarındaki dünya yok oldu, ta ki Scarlett onun altında yeniden gevşeyene kadar.

Jameson elini geri çekip aletini girişine bastırırken tüm vücudu keyifle titredi.

"Bu..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Bu olağanüstüydü."

"Daha yeni başlıyoruz." Jameson gülümsedi ama çenesinin kasılmasından gergin olduğu açıkça belli oluyordu.

Doğru. İçine iyice girebilmesi için dizlerini kaldırdı.

Jameson kalçasını kavradı ama hiç hareket etmeden durup dikkatle ona baktı.

"Ben iyiyim," dedi Scarlett. İyiden de öteydi.

Jameson biraz rahatladı ardından onu nefesini kesene kadar öptü, ellerini kullanarak ateşi yeniden alevlendirdi. Memelerini okşadı, belini tutup ardından bacaklarının arasındaki

aşırı hassas noktayı buldu. Aynı anda Scarlett'ı bir kez daha sarmalarken Jameson'ın omuzlarını ve göğsünü öpüyordu onu öptü.

Kalçasını kaldırınca Jameson derin bir nefes aldı.

"Canını acıtıyorsam söyle," dedi alnını onunkine dayayıp

"Dayanabilirim," diyen Scarlett'ın parmakları kaburgalarından aşağı doğru kaydı, belinin üstünden kalçasına indi, onu sıkıca kavrayıp kendine biraz daha bastırdı. "Seviş benimle."

"Scarlett," diye inledi Jameson. Scarlett'ın parmaklarının altında tüm kasları gerilmişti.

"Seni seviyorum, Jameson."

"Ah, Tanrım. Seni seviyorum." Kalçasını sıkarak yavaş hareketlerle onu tamamen doldurana dek içine girdi, ardından bir kez daha hareket edip neredeyse acı veren bir zevkle onu esnetti.

Düzensiz soluk alıp verirlerken kıpırdamadan Scarlett'ın vücudunun uyum sağlamasını bekledi.

"İyi misin?" diye sordu hırıltılı bir sesle.

"Harikayım," dedi Scarlett ve yanma azalıp kasları gevşerken titrekçe gülümsedi.

"Cennetteymişim gibi hissediyorum, hatta daha da iyi. Daha ateşli," dedi Jameson dişlerini sıkarak.

Scarlett yavaşça hareket edip onun içinde olmasının nasıl bir his verdiğini anlamaya çalıştı.

"Tanrım. Scarlett. Bunu yapma." Kaşları sanki acı çekiyormuş gibi çatıldı. "Kendine biraz zaman ver."

"Ben iyiyim." Gülümseyip aynı şeyi tekrar yaptı.

Jameson inledi, kendini yavaşça geri çekip tekrar içine kaydı. Yanma hissi hâlâ vardı ama Jameson'ın içinde hareket etmesinin verdiği tarif edilemez hazla mukayese edilemezdi.

"Bir kez daha," dedi Scarlett.

Jameson, dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrılırken Scarlett'ın talebini yerine getirdi ve bu kez ikisi de zevkle inledi.

Ardından bir ritim tutturdu, her seferinde içindeki gerilimi biraz daha artıran, yavaş, derin hamlelerle hareket etti. İçine her girişi bir öncekinden daha çok zevk verdi.

Aynı mekânı, aynı havayı, aynı yüreği paylaşan iki vücut içinde tek bir ruh gibi birlikte hareket ettiler.

"Jameson." Scarlett o dalganın yeniden yükseldiğini hissetti, kasıldı, Jameson içinde daha hızlı ve daha sert hareket ederken kalçasını ona doğru itti.

"Evet," dedi Jameson dudaklarına doğru, elini aralarına sokup onu o uçurumdan aşağı rengârenk bir mutluluk girdabının içine atarken Scarlett bir kez daha kollarının arasında kendini kaybetti.

Scarlett hâlâ kendi orgazmının zevki içinde yüzerken Jameson'ın kendinden geçercesine içine girdiğini, ona sıkı sıkı sarılırken gerildiğini hissetti ve zirveye ulaşırken adını haykırdığını duydu.

Terlemiş ve zevkten sarhoş olmuş bedenleri birbirine dolanmışken Jameson yana yuvarlandı ve nefesleri düzene girmeye çalışırken Scarlett'a sarıldı. Nabızları sakinleşirken genç kadının sırtında parmaklarıyla daireler çizdi.

Dudaklarına bir gülümseme yayılan Scarlett tamamıyla tatmin olmuş hissediyordu. "Bunları *yapabileceğini* bilseydim beklemezdik."

Jameson güldü, göğsündeki titreme Scarlett'ın göğsünde yankılandı. "Beklediğimize memnunum. Bu benim hayatımın en güzel günüydü, Bayan Stanton."

"Benim de." Yeni ismi kalbini hızlandırdı. Artık tam anlamıyla onundu. "Keşke balayı için zamanımız olsaydı." İkisi de sabah görev başında olacaklardı.

"Hayatlarımızın her gecesi bizim balayımız olacak." Jameson karısının yanağını okşadı. "Hayatımın kalanını seni delicesine mutlu etmek için harcayacağım."

"Bunu zaten yapıyorsun." Parmaklarının üzerinde gezindiği kaslı kollarına baktı. "Bunu bir daha ne zaman yapabiliriz?" Ona olan açlığı dinmek yerine büyüyordu.

"Acın var mı?" Bakışları endişeliydi.

"Hayır." Biraz hassaslık vardı ama acı yoktu.

"O zaman, hemen şimdi." Jameson onu yeniden öptü ve her şeye baştan başladı.

Ayışığı Kitaplığı

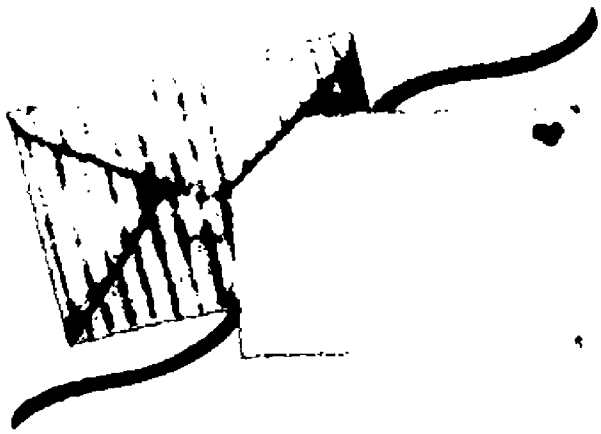

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Noah

Scarlett, Scarlett'im,

Nasılsın, kalbim? Gülleri buraya getirebilecek misin? Sen ve Constance'ın harcadığı onca çabadan sonra gülleri geride bırakmanız beni çok üzer. Colorado'ya gittiğimizde sana asla yeniden oynatmak zorunda kalmayacağın bir bahçe ve güneşli günlerde oturup yazabileceğin gölgelik bir yer yapacağıma söz veriyorum. Mutluluğunu kendi ellerimle inşa edeceğim. Tanrım, seni özlüyorum. Umarım önümüzdeki birkaç gün içinde bize kalacak bir yer bulurum çünkü sensiz aklımı kaybetmek üzereyim. Tatlı oğlumuzu benim için öp.

Seni tüm kalbimle seviyorum,

Jameson.

Cayma seçeneğini kullan.

Böyle bir şey olmayacaktı. Kitabı bitireceğime dair bir sözleşme imzalamıştım ve bitirecektim. Ama sözümü tutmak için

öpmek istediğim ama beni aynı zamanda çileden de çıkaran bu kadına iyice yaklaşmam gerekiyordu.

Bu, tehlikeli bir düşünceydi ama umursamıyordum. Georgia, tıpkı o kahrolası kitap gibi beni kendine bağlamıştı. İkisi o kadar iç içe geçmişti ki onları birbirinden ayıramıyordum. O da tıpkı Scarlett'ın Jameson'la tanıştığı zamanki kadar inatçıydı ama Jameson'ın aksine benim, bana yardım edecek bir Constance'ım yoktu.

Dahası Scarlett'ın aksine Georgia'nın güveni ve kalbi çoktan kırılmıştı.

Georgia karşısında ikiye sıfır gerideydim ve kitap söz konusu olduğunda tam bir çıkmazdaydım.

Georgia haklıydı. Scarlett bir karakter değildi, o, Georgia'yı kalpten seven gerçek bir insandı. Annesi ve o rezil eski kocası hakkında bildiklerime bakılırsa Georgia'yı tam anlamıyla ve koşulsuz seven tek kişi Scarlett olabilirdi.

Georgia'nın verandasında son bir deneme ve iyi niyet göstergesi olacağını umduğum bir kucak dolusu şeyle dururken aklımdan çıkarmamaya çalıştığım buydu. İki haftadır Colorado'daydım, dört bin metreden yüksek iki basit tırmanış yapmıştım ve dün itibarıyla aklımda yazmaya hazır iki olay örgüm vardı. Birkaç gün içinde teslim tarihine sadece iki ayım kalacaktı.

Kapıyı açtığında tuhaf bir gülümsemeyle, "Selam," dedi.

"Beni kabul ettiğin için teşekkürler." Bir gün bu gözlerin beni afallatmasına alışacaktım ama o gün, bugün değildi. Toplu saçları uzun boynunu ortaya çıkarmıştı. Dudaklarımı boynu boyunca gezdirmek ve sonra... *Kes şunu.*

"Sorun değil, içeri gel." Bir adım geri çekildiğinde içeri geçtim.

"Bunlar senin için." Kökleri tülbente sarılı çiçeği, tepesindeki dikenleri ona batmasın diye dikkatle uzattım. "İngiliz çay gülü, namı diğer Scarlett Knight. Bahçede bunların olmasından hoşlanacağını düşündüm." Büyük ihtimalle şimdiye

kadar verdiğim en garip hediyeydi ama işte elimde çiçeklerle karşısındaydım çünkü küçük mavi bir mücevher kutusunun bu kadını etkilemeyeceğini biliyordum.

"Ah! Teşekkür ederim." Çiçeği alıp bir bahçıvan gözüyle incelerken gerçek, samimi bir ifadeyle gülümsedi. Bu bakışı iyi biliyordum. Annemden aşinaydım. "Çok güzeller."

"Rica ederim." Bakışlarım antredeki masaya kayıp üzerindeki vazoya ilişti. Dalgalı camın kenarlarında New York'taki parçayla aynı köpüklü doku seçiliyordu. "Bunu sen yaptın, değil mi?"

Dikkatini çiçeklerden vazoya çevirdi. "Evet. Murano'dan döndükten hemen sonra. Birinci sınıfı bitirdikten sonra orada bir yaz stajyerlik yapmıştım."

"Vay canına. Bu olağanüstü." *Bunu* yapabilecek kapasitede biri nasıl olurdu da aniden dururdu? Peki ne tür bir adam, içinde böylesi ateş yanan bir kadınla evlenip o ateşi sistematik şekilde söndürürdü?

"Teşekkürler. Bunu ben de çok severim." Yüzünde özlem dolu bir ifade belirdi. "Özlüyor musun? Heykeltraşlığı?"

"Son zamanlarda evet." Başını salladı. "Stüdyo için harika bir yer buldum ama maaliyeti ayarlayamıyorum."

"Bence yapmalısın. Yaptıklarını satmakta sıkıntı çekmeyeceğinden eminim. Hatta ilk müşterin ben olurum."

Bakışlarını bana çevirdi ve işte beni geceleri uykusuz bırakan, onu düşünmeme neden olan o tarif edilemez bağ yine belirdi. "Bunları seraya koymam gerek."

"Ben de seninle geleyim," diye teklif ettim ve sanki on altı yaşındaymışım gibi boğazımı düğümleyen o yumruyu yutmaya çalıştım.

"Tamam." Beni mutfağa götürüp arka kapıdan çıkardı ama doğruca bahçeye gitmek yerine sola dönüp verandadan geçerek seraya girdi.

Cam yapıdan girdiğimizde beni saran nem patlaması evimi özlememe neden olacak kadar yoğundu. Buradaki çiçeklerin

boyları ve çeşitliliği etkileyiciydi. Zemin yosun bağlamış parke taşlarla döşeliydi, ortada küçük bir çeşme bile vardı, suyun sürekli akışı dış dünyadan gelebilecek her türlü sesi kesiyordu.

"Bunlarla sen mi ilgileniyorsun?" diye sordum gülleri saksıya ekmek için kullanılan tezgâha taşırken.

"Tanrım, hayır." Güldü. "Çiçekler hakkında bir iki şey biliyor olabilirim ama bahçıvan olan büyükannemdi. Beş yıl kadar önce profesyonel bir bahçıvan tuttum çünkü büyükannem artık işlerden elini eteğini çekmeye başlamıştı."

"Doksan beş yaşında," diye ekledim.

"Durdurulamaz bir kadındı." Aniden gülümsedi ve bu gülümseme göğsümü mengene gibi sıkıştırdı. "Bana çok kızdı tabii. Sağlığı hakkında varsayımlarda bulunduğumu söyledi. Ben de ona sadece çiçekleri sulamak için harcadığı zamanı boşa çıkardığımı söyledim."

"Sağlığı hakkında varsayımlarda bulunmuşsun." Dudaklarıma bir tebessüm yerleşti.

"Doksan beş yaşındaydı, beni suçlayabilir misin?" Gülleri tezgâha koydu. "Bunları daha sonra ekerim."

"Bekleyebilirim, sorun olmaz." Ya da ona sunacağım teklifi biraz daha geciktirebilirdim. Her nasılsa Georgia, üniversitenin ve teslim tarihlerinin başaramadığı şeyi başarmış, beni işlerini erteleyen birine dönüştürmüştü.

"Emin misin?"

"Kesinlikle. O güllerle ilgili bilgi verecek son kişi olabilirim ama onun daha çok açık havada olması gerekmez mi?" En azından internetteki görsel bu şekildeydi.

"Yani evet, genelde öyledir. Ama neredeyse ekim ayı geldi. Onları toprağa gömüp henüz narin kökleri gelişme şansı bulamadan ilk donu atlatmalarını beklemek istemiyorum."

Kulübenin yanındaki büyük dolabı açıp bir kap ve küçük poşetler çıkardı.

"Yani bunun kötü bir hediye olduğunu mu söylüyorsun?" dedim bir bakıma takılarak. *Lanet olsun.* Bunu neden düşünmemiştim?

Yanakları pembeleşti. "Hayır, bahara kadar serada yaşaması gerektiğini söylüyorum."

"Yardım edebilir miyim?"

"Üstünün başının kirlenmesi senin rahatsız etmez mi?" Spor pantolonuma ve uzun kollu Mets tişörtüme baktı.

"Kirlenmesini tercih ederim." Gülümseyerek sırıttım.

"Saksı toprağını al." Gözlerini devirirken kollarını sıvadı.

Ben de kollarımı sıvadım ve ilk bakışta göründüğünden çok daha büyük olan dolaba yürüdüm. Alt tarafta en az üç farklı torba vardı.

"Hangisi?"

"Üstünde 'saksı toprağı' yazan."

"Hepsinin üstünde 'saksı toprağı' yazıyor." Alaycı bakışlarına kaşımı kaldırarak karşılık verdim.

Yanıma gelip eğildi, soldaki mavi torbayı işaret ederken koluma sürtündü. "Şunu lütfen."

Göz göze geldik, aramızdaki o kısacık mesafe elektrik yüklüydü. Onu öpebileceğim kadar yakınımdaydı, böyle pervasız bir şey yapacak değildim ama lanet olsun ki bunu istiyordum.

"Aldım." Bakışlarım dudaklarına kaydı.

"Teşekkürler." Kızarıklık boynundan yanaklarına doğru yükselirken bir adım geri çekildi. O da bana karşı kayıtsız değildi, bunu kitapçıda göz göze geldiğimizden beri biliyordum. Yine de bu, harekete geçmek istediği anlamına gelmiyordu.

Doğru torbayı alıp ağzını yırtarak açtım ve bana söylediğinde kabın içine boşalttım.

"Bu yeterli." Bir adım yaklaştı, kabın içine diğer küçük torbalardan birer avuç daha ekleyip hepsini karıştırdı.

"Epey karmaşık görünüyor." Toprak ıslahı için organik maddeler arasından seçim yapmasını izlemek büyüleyiciydi.

"Değil aslında," dedi omuz silkerek ve çıplak elleriyle gülleri ekti. "Bitkiler insanlardan çok daha kolaydır. Ektiğin bitkiyi tanıyorsan o zaman toprağın pH dengesinin kaç olması gerektiğini bilirsin. Toprak kuru mu olmalı yoksa suya doymuş mu olmalı? Azotlu toprak mı ister yoksa kalsiyum desteğine mi ihtiyacı var? Tamamen mi güneş almak ister? Kısmen mi? Gölge mi sever? Bitkiler neye ihtiyaç duyduklarını en baştan söyler ve bunları verirsen büyürler. Ne yapacaklarını önceden kestirebilirsin yani." Toprağı dikkatle bastırdı ardından lavaboda ellerini yıkadı.

"İnsanlar da öyle olabilir." Yarısı boşalmış torbayı dolaba geri koydum. "Bir insanın yaralarını görürsen o kişinin bir duruma nasıl tepki vereceği hakkında da fikrin olur."

"Doğru ama bir ilişkiye dalmadan önce bunları ne sıklıkta bilebilirsin? Ne de olsa alnımızda uyarı tabelalarıyla ortalıkta dolaşmıyoruz."

Sulama kabını doldururken tezgâha yaslandım. "Bu fikir hoşuma gitti. Dikkat narsist. Dikkat fevri. Dikkat Nickelback dinliyor."

Kahkaha attı, göğsüm sızladı ve bu sesi bir daha duyma arzusuyla doldu. "Seninkinde ne yazardı?"

"Önce sen söyle."

"Hımm..." Musluğu kapadı, sulama kabını alıp güllerin üstüne eğdi. "Dikkat güvenme sorunları." Tek kaşını kaldırdı.

Çok mantıklıydı.

"Dikkat her zaman haklıdır."

Suyun hepsini dökerken homurdandı.

"Ciddiyim. Hatalı olduğumu itiraf etmekte zorlanırım, kendime bile. Aynı zamanda da kontrol manyağıyım."

"Eh, Mets tişörtü giyiyorsun yani en azından doğru New York takımını tutuyorsun." Gülümseyip kabı tezgâha bıraktı.

"Bronx'ta büyüdüm. Orada başka takım yok. Senin de New York'ta yaşadığını unutuyorum bazen." İnternette Georgia'nın

dağınık topuzlu, yırtık kotlu bahçıvan hâlleri değil, ışıltılı ve kusursuz fotoğrafları vardı. Aslında kot pantolonuna ya da onu şekilduran kalçalarına bakmamam gerekiyordu ama... bakıyordum.

"Evlendiğim günden seninle tanıştığım güne kadar orada yaşadım aslında." Gülümsemesi soldu, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pekâlâ, benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun? Çünkü o gül fidanını sırf buraya getirmek için sipariş etme zahmetine girmediğinden eminim. Etiketi gördüm."

İşte başlıyorduk.

"Doğru." Ensemi kaşıdım. "Bir anlaşma yapmak istiyorum."

"Ne tür bir anlaşma?" Gözlerini kıstı. Çok hızlı olmuştu.

"İtiraf edeyim, sonunda senden daha fazlasını elde edebileceğim türden bir anlaşma." Dudaklarım düz bir çizgi hâlini aldı.

Bakışlarında şaşkınlık vardı. "En azından itiraf ettin. Tamam, anlat bakalım."

"Birbirimiz ve bu kitap söz konusu olduğunda ikimizin de konfor alanlarından çıkması gerektiğini düşünüyorum. Bırak sonunu, üçte ikisi zaten yazıldığı için hikâyenin tümünü nasıl yazacağımı bile birinin dikte etmesine alışkın değilim ve sen bana zerre güvenmiyorsun."

Başını hafifçe yana eğerken itiraz etme zahmetine bile girmedi. "Akılında ne var?"

"Ben Scarlett'ı tanımak için biraz zaman harcayacağım, sadece kitabında yazdığı karakterden bahsetmiyorum, gerçek Scarlett'ı ve sonra iki son yazacağım. Biri benim istediğim diğeri de genelde yazdığım gibilerden yani senin istediğini düşündüğüm son olacak. Sen ikisi arasından seçim yapacaksın." Egomu yakasından tutup boğazına sarılarak o pisliğin sessiz kalmasını sağladım.

"Ve ben de..." Kaşlarını kaldırdı.

"Kaya tırmanışı yapacaksın. Benimle. Bu bir güven olayı."

Mükemmel. Gerçekten mükemmel.

"Hayatımı senin ellerine bırakmamı istiyorsun." Ağırlığını diğer bacağına verdi, huzursuz olduğu açıktı.

"Scarlett'ın hayatını benim ellerime bırakmanı istiyorum ki bence bu da seninkiyle başlıyor." Çünkü Scarlett'ın hayatına daha çok önem veriyordu. Kameriye gezintisi ve internet bana bunu göstermişti. Büyük büyükannesine karşı inanılmaz korumacıyken kocasının hiçbir bedel ödemeden evliliği bitirmesine izin vermişti.

"Ama son karar yine de benim olacak, değil mi?" diye açıklığa kavuşturdu alnını kırıştırarak.

"Yüzde yüz ama karar vermeden önce her iki sonu da okumayı kabul edeceksin." Onu öyle ya da böyle ikna edecektim. Yalnızca olayları bir de benim bakış açımdan görmesini sağlamalıydım.

"Anlaştık."

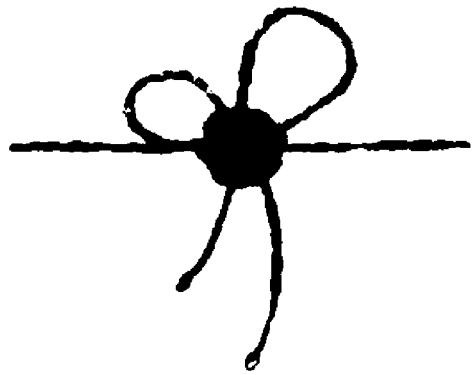

ON ALTINCI BÖLÜM

Şubat 1941

Kirton-in-Lindsey, İngiltere

"Günaydın!" dedi Scarlett sabah nöbetine gelen Constance'a.

"Çok bağırıyorsun." Kirton'a geçen ay gönderilen Eloise fincanına toz sıcak çikolata koyarken yüzünü buruşturdu.

"Birileri dün gece geç saatlere kadar çocuklarla takıldı," diye açıkladı Constance, Scarlett'a bir fincan sıcak kahve uzatırken.

Aynı şey muhtemelen 71. Filo'dakiler, KYHK'deki kadınlar, Kirton'daki bekâr ve sivil kadınların büyük çoğunluğu için de söylenebilirdi. Scarlett da uykusuzlar arasındaydı... ama onun nedenleri farklıydı. İkisi için de kabul edilebilir bir sürenin ardından Jameson kendi kutlamalarını yapmak için Scarlett'ı eve götürmüştü ancak bu kez Jameson'ın sevişmesinde daha dokunaklı daha umutsuz bir hâl vardı.

Dün itibarıyla 71. Filo resmî olarak savunma görevine hazır hâle gelmişti. Eğitim ve göreceli güvenliğin olduğu mutlu aylar sona ermişti. Scarlett için kutlanacak tek şey, birliğin nihayet Jameson'ın nefret ettiği hantal Buffalolar yerine Hurricane uçaklarıyla donatılmış olmasıydı ama Jameson hâlâ Spitfire'ını özlüyordu.

Scarlett, Eloise'e şefkatle gülümsedi. "Bol su, az toz sıcak çikolata." Eşyalarını topladıktan sonra Constance'ın koluna girdi ve birlikte kapıya doğru yürüdüler. "Sen dışarıda ne kadar kaldın, canım?"

"Bazı kızların evine gittiğini görmeme yetecek kadar." Hemen arkalarından yürüyen Eloise'e manalı bir bakış attı.

"Ki buna hiç gerek yoktu," diye ekledi güzel sarışın. "Biraz eğlendim mi? Kesinlikle. Ama bir pilotla karanlık bir köşeye çekilecek kadar da aptal değilim. Kalbimin kırılmasına izin vermem çünkü nihayetinde..." Yüzünü buruşturdu. "Tabii sen aptalsın demek istemedim, Scarlett. Sen evlisin."

Scarlett omuz silkti. "Evet ve bu da aptallık. İkimiz de hayatlarımızın hiçbir garantisi olmadığını biliyoruz. Jameson uçuşa her gittiğinde endişeleniyorum. Üstelik şu son birkaç ay sadece eğitim içindi ama şimdi..." Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi ama kendini gülümsemeye zorladı.

"O iyi olacak." Constance onun elini sıktı ve toplantı odasına doğru ilerlediler.

Scarlett başıyla onayladı ama midesi kasılmıştı. Her gün radarlarını kaybeden ve sırf güvenli bölgeye ne kadar yakın olduklarını göremedikleri için düşen uçakları kaydediyordu. Saldırıları, kayıpları işaretliyor, sayıları değiştiriyordu ve tüm bunları yaparken Jameson'ın yakında savaşmaya başlayacağını biliyordu.

"Buradaki için de endişelenme," dedi Eloise Constance'ı dürterek. "O, ordunun tatlı yüzbaşısına sırılsıklam âşık. Gecelerin çoğunu peş peşe mektup yazarak geçiriyor."

Constance'ın yanakları kızardı.

"Edward'ın bir dahaki izni ne zaman?" Scarlett sırıttı. Constance'ın huzurlu ve mutlu olduğunu görmekten daha iyi bir şey yoktu.

"Birkaç haftaya," diye cevap verdi Constance özlemle ve neredeyse yarısı dolmuş toplantı odasının kapısından girerken iç çekti.

Katılımcılar arasında birini fark eden Scarlett'ın gözleri şaşkınlıkla parladı. "Mary?"

Mary başını ona doğru çevirdi. "Scarlett? Constance?"

Scarlett ve Constance uzun masaya doğru koşup arkadaşlarına sarıldılar. Birbirlerini en son dört ay önce Middle Wallop'ta görmüşlerdi ama üstünden bir ömür geçmiş gibiydi.

"İkiniz de harika görünüyorsunuz!" diye bağırdı Mary arkadaşlarına bakarken.

"Teşekkürler," dedi Scarlett. "Sen de öylesin." Bu yalan değildi yine de Mary'de ters bir şeyler vardı. Gözlerindeki parıltı sönmüştü, sanki biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Scarlett'ın göğsü sıkıştı. Arkadaşlarını buraya gönderen her neyse iyi bir şey değildi.

"Scarlett'ın artık evli olduğunu düşünürsek zaten ışıldıyor olmalı." Constance kardeşini dürttü. "Göster ona!"

"Ah, tamam." Scarlett gözlerini devirse de elinden geldiğince heyecanını saklayarak sol elini uzattı ama dikkatini Mary'den hiç ayırmadı.

"Tanrım." Mary'nin bakışları yüzükten Scarlett'ın gözlerine kaydı. "Evlendin mi? Kimle?" Soruyu bitirmeden gözleri kocaman açıldı. "Stanton mı? Kartal Filosu hâlâ burada, değil mi?"

"Evet ve evet," diye yanıtladı Scarlett dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına engel olamadan.

Mary'nin sesi yumuşadı. "Senin adına sevindim. Birlikte mükemmelsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Scarlett nazikçe ama hâlâ Mary'nin burada olmasının bir nedeni olduğunu hissediyordu. "Pekâlâ, sen burada ne yapıyorsun?"

Mary'nin yüzü asıldı. "Ah. Micheal... siz buraya nakledildikten sonra görüşmeye başladığım pilot..." Hızla gözlerini

kırpıştırıp çenesini kaldırdı. "Geçen hafta bir baskında öldü." Dudakları titredi.

"Ah, hayır. Mary çok üzgünüm." Constance elini Mary'nin omzuna koydu.

Scarlett boğazındaki yumruyu güçlükle yutkundu. Bu, Mary'nin kaybettiği üçüncü sevgilisiydi... Gerildi. "Onlar..." Başını iki yana salladı. Kesinlikle bu kadar zalim olamazlardı.

"Bana uğursuz etiketi yapıştırıp buraya postaladılar." Mary kederle gülümseyip boğazını temizledi. "Başka ne yapacaklardı ki?"

"Bunun dışında bir şey," diye çıkıştı Constance başını sallayarak. "Bu senin suçun değil."

"Elbette değil," diye ekledi Scarlett onu masadaki boş bir sandalyeye doğru götürürken. "Onlar batıl inançlı insanlar. Michael'ı kaybettiğin için çok üzgünüm."

"Onlara âşık olarak risk alıyoruz, değil mi?" Mary kollarını kucağında birleştirip doğruca önüne bakarken Scarlett arkadaşının yanına oturdu, Constance da ablasının soluna geçti.

"Evet," diye mırıldandı Scarlett.

Kusursuzca ütülenmiş üniformasıyla içeri giren Kısım Personeli Cartwright, "Günaydın, hanımlar. Başlayalım," dedi. "Yerlerinize geçin."

Kadınlar toplantı masasının etrafında yerlerini alırken zemine sürten sandalyelerin gıcırtısı duyuldu. Scarlett, Middle Wallop'tayken kızların hepsini olmasa da çoğunu tanırdı. Ama Jameson'la yaşadığı için Kirton'daki kızlardan sadece birkaçıyla tanışabilmişti. Artık baraka dedikoduları, bir dans öncesi heyecanlı koşuşturmalar, geç saatlere kadar süren sohbetler yoktu.

Hâlâ onların bir parçasıydı ama yine de garip bir şekilde ayrıydı. Dünyaları verseler Jameson'dan vazgeçmezdi ama bir yanı diğer kadınların arkadaşlığını özlüyordu.

"Mektuplar," diye emretti Cartwright ve toplantı masasının başında duran genç bir memur isimleri söyleyip zarfları uzun, cilalı masada kaydırarak sahiplerine gönderdi.

"Wright."

Hem Constance'ın hem de Scarlett'ın dikkati memura yönelirken masanın üstünden bir mektup dönerek onlara doğru geldi.

Wright değil, Stanton. Zarfın Constance'a gönderildiğini gören Scarlett kendine bunu hatırlattı. Zaten ona mektup gönderecek biri de yoktu. Evlendikten sonra ailesine yazdığı mektuba hâlâ bir cevap gelmemişti ama Constance annesinden düzenli olarak mektup alıyordu.

Scarlett'ı asla sormuyorlardı.

Constance mektubu elinden geldiğince sessiz açarken omuzları biraz düştü. "Annemden."

Scarlett kardeşinin elini sıktı. "Belki yarın gelir." Sevdiğin erkekten mektup beklemenin nasıl bir şey olduğunu gayet iyi biliyordu.

Constance başını onaylarcasına salladıktan sonra zarfı masanın altına indirdi.

Scarlett, Constance'ın toplantı sırasında mektup okurken yakalanmaması için yerinde hafifçe kıpırdanıp onu Cartwright'ın şahin bakışlarından korudu.

"Bu iş halledildiğine göre," diye söze başladı Cartwright. "Geçtiğimiz haftaki toplantıda sizlere sunulan yeni kuralları okumuş olmalısınız. Yarım saat prensibi hayata geçtiğinden beri tek bir KYHK görevlisinin bile nöbetine geç kalmadığını söylemekten memnuniyet duyuyorum. Aferin. Geçen haftaki değişikliklerle ilgili sorusu olan var mı?"

"71. Filo'nun görev yerinin değişeceği doğru mu?" diye sordu masadaki bir kız.

Scarlett'ın kalbi duracak gibi oldu. *Hayır. Bu kadar çabuk olmaz.* Her türlü olasılığı düşündü. Henüz yeterli zamanları

olmamıştı ve Jameson'la birlikte gidebilmek için isteyebileceği iyiliklerin sayısı sınırlıydı ve o da ancak gönderilecekleri yerde operasyon merkezi varsa mümkündü.

Kısım Personeli Cartwright bariz bir yılgınlıkla iç çekti. "Kraliyet Hava Yolları Astsubayı Hensley, bunun geçen haftaki politika değişiklikleriyle ilgisini göremedim."

Genç kadın kızardı. "Uçağın... panodaki kalkış yerini değiştirmez mi?"

Herkes aynı anda inledi.

"Mükemmel bir deneme ama hayır." Cartwright gözlerini masada gezdirdi ve bakışları kısa bir süre Scarlett'ın üstünde durdu. "Birçoğunuzun, tavsiyelerin aksine, Kartal Filosu üyeleriyle duygusal bağlar kurduğunuzu bilsem de size şunu hatırlatmalıyım ki artık tamamen göreve hazır olduklarından birliğin nereye gönderileceği açıkçası bizi zerre ilgilendirmiyor."

Bir düzine kadar hüzünlü iç çekiş toplantı odasını doldurdu ama Scarlett'ınki onlardan biri değildi. O, sadece bir aşktan mustaripmiş gibi iç çekmek yerine yaşadığı duygusal yıkımı bastırmakla meşguldü.

"Kızlar," diye homurdandı Cartwright. "Bunu erdemli davranışlara ilişkin sorumluluğunuzu hatırlatmak için bir fırsat olarak kullanabilirim ama yapmayacağım." Ama bu cümleyle aslında tam olarak yaptığı buydu.

"Tek söyleyebileceğim söylentilerin sadece söylenti olduğudur. Eğer kulağımıza gelen her *olabilir* sözüne inansaydık ya da kendimizi kaptırsaydık şimdiye Berlin'e giden yolu yarılamış olurduk ve sizden beklentim–"

Scarlett'ın yanında oturan Constance titremeye başladı, mektubu o kadar sıkı tutuyordu ki Scarlett kardeşini tırnaklarının kâğıdı delmesini bekledi.

"Constance?" diye fısıldadı kardeşinin gözlerinde gördüğü dehşet ifadesiyle nefesi kesilirken.

Constance'ın çığlığı odada yankılandı, ses Scarlett'ın göğüs kafesini delip kalbini buz gibi bir yumrukla sıktı.

Kardeşinin bileğine uzandı ama çığlıkları çoktan omuzları sarsan, yürek burkan hıçkırıklarla kesilen bir feryada dönüşmüştü.

"Canım?" diye sordu usulca ve kardeşinin yüzünü nazikçe kendine çevirdi. Yaşlar yanaklarından aşağı ardı ardına süzülmüyor, sanki gözleri dolup boşalmaya üşeniyormuş gibi kesintisizce akıyordu.

"O. Ölmüş." Constance hıçkırıklar arasında yalnızca bu kadarını söyleyebildi. "Edward. Ölmüş. Bir. Bombardıman-" Hıçkırıklar giderek güçlenirken çenesi titriyordu.

Edward. Scarlett bir an gözlerini kapadı. Birlikte büyüdükleri mavi gözlü çocuk nasıl ölmüş olabilirdi? O da tıpkı anne babası gibi hayatlarının bir parçası olmuştu.

Constance'ın ruh eşiydi.

Scarlett, Constance'ın kolunu tuttu. "Çok üzgünüm, hayatım. Çok ama çok üzgünüm."

"Kısım Personeli Stanton, kız kardeşinizi odadan çıkarmanız gerekiyor mu yoksa kendini kontrol edebilecek mi?" diye çıkıştı Cartwright.

"Müsaadeniz olursa onunla özel olarak ilgileneceğim." Scarlett'ın tüyleri diken diken olsa da taş kalpli kadın haklıydı. Böylesi bir tepki ne kadar haklı olsa da hoş görülemezdi. Constance histerik ve güvenilmez olarak yaftalanabilirdi. Duygularını bastırmayı başaramayan kızlar başka bölgelerde görevlendirilir ve bir daha asla buralarda görülmezlerdi.

Cartwright gözlerini kıstı ve başını sallamakla yetindi.

"Sadece bir saniye daha dayan," diye yalvardı Scarlett fısıldayarak kolunu Constance'ın omzuna atıp onu ayağa kaldırdı. "Benimle yürü." Bir fısıltı daha.

Scarlett ikisi de düşmeden Constance'ı elinden geldiğince hızlı adımlarla toplantı odasından çıkardı. Koridor sessizdi ama yine de gözlerden yeterince uzak değildi.

Malzeme deposu olan küçük bir odanın kapısını açıp kardeşini içeri soktu, kapıyı arkalarından kapadıktan sonra tek boş olan duvara yaslanıp Constance'ı sıkıca tuttu. Kardeşinin dizleri bükülünce Scarlett onunla birlikte yere kaydı. Constance omzuna yaslanıp korkunç hıçkırıklar arasında nefes almaya çalışırken hafifçe sallandılar.

"Buradayım, yanındayım," diye fısıldadı kardeşinin saçlarına doğru. Acısını dindirebilecek bir şey olsa yapardı. Neden oydu? Scarlett'ın sevdiği adam hayatını her gün riske atarken neden bu Constance'ın başına gelmişti? Görüşü bulanıklaştı.

Bu, Contance'ı koruyamayacağı bir şeydi. Elinden ona sarılmaktan başka bir şey gelmiyordu. Gözlerinde biriken yaşlar soğuk, ıslak çizgiler bırakarak aktı.

Sonunda Constance'ın solukları konuşabileceği kadar düzene girdi. "Annesi bizimkilere söylemiş," diye açıklarken buruşmuş hâldeki mektubu hâlâ sımsıkı tutuyordu. "En son yazdığı günün ertesinde olmuş. Bir haftadır ölüymüş!" Omuzları çökerken Scarlett'a biraz daha sokuldu. "Ben..." Başını iki yana salladı.

Kapı sertçe çaldı.

"Burada kal," dedi Scarlett kardeşine. Hemen ayağa kalkıp kapıya koşarken yanaklarını sildi. Karşısında Kısım Personeli Cartwright'ı görünce çenesini kaldırdı, koridora çıkıp Constance'a biraz mahremiyet verebilmek adına kapıyı kapadı.

"Kim öldü?" diye sordu Cartwright ordunun değer verdiği açık sözlülükle.

"Nişanlısı." Scarlett içinde yükselen tüm duyguları bastırdı. Daha sonra hepsini hissedebilirdi. Daha sonra Jameson'ın kollarında kıvrılıp kaybettiği arkadaşı, Constance'ın mahrum kaldığı aşkı için ağlayabilirdi. Daha sonra... şimdi değil.

"Kaybı için üzgünüm." Cartwright yutkundu ardından koridorda etrafına bakındı, sanki o da kendini toplamaya ihtiyaç duyuyordu. Sonra başını kaldırdı. "Ailenizden ötürü size belirli... hoşgörüler tanınıyor olsa da bir daha böylesi bir taşkınlığa müsamaha göstermeyeceğim konusunda sizi uyarmazsam işimi ihmal etmiş olurum."

"Anlıyorum." Anlamıyordu ama duygusal denge söz konusu olduğunda kayırma yapılmayacağını bilecek kadar nasihat dinlemişti. Bu kadar basitti.

"Asla." Cartwirght usulca konuşurken kaşlarını kaldırdı.

"Bir daha olmayacak," diye söz verdi Scarlett.

"Güzel. O panonun başındayken elleriniz sağlam, yürekleriniz cesur olmalı, Yardımcı Kısım Personeli. Erkeklerin hayatları tehlikede. Zaten kaybettiğimiz bir tanesi yüzünden perişan olup bir başkasının ölümünü göze alamayız. Acaba Kıdemli Kısım–"

"Bir. Daha. Asla. Tekrarlanmayacak." Scarlett omuzlarını dikleştirip amirinin gözlerinin içine baktı.

"İyi." Kadının gözleri Constance'ın ağlama seslerinin kalın ahşaptan duyulduğu kapıya kaydı. "Onu üsse ya da daha iyisi evine götür. Sizin nöbetlerinizi Clarke ve Gibbons'ına devredeceğim. Onu koridora çıkarmadan önce sakinleştiğinden emin ol." Scarlett, Cartwright'tan daha önce onun kimseye göstermediği merhameti görmüştü ve her ne kadar yeterli olmasa da ona bir can simidi misali sarıldı.

"Emredersiniz, efendim."

"Başkasını bulacak. Hepimiz buluruz." Topukları üstünde dönüp koridorda yürümeye başladı.

Scarlett malzeme odasına girip arkasından kapıyı kapadı ve yere çömelip kardeşini kollarının arasına aldı.

"Ben ne yapacağım?" Constance her hıçkırığı, her gözyaşıyla Scarlett'ın yüreğini parçalıyordu.

"Nefes al," dedi Scarlett, Constance'ın sırtını ovuşturarak. "Şimdi burnuç dakika boyunca nefes alacaksın. Hepsi bu." Eğer o Jamieson'ı kaybetseydi... *Böyle düşünme. Bu düşüncenin onunla gerçeğine dayanamazsın.*

"Peki ya sonra?" diye sordu Constance ağlayarak. "Onu seviyorum. Onsuz nasıl yaşayacağım? Çok canım yanıyor."

Constance'ın ihtiyaç duyacağı gücü ve kontrolü toplamaya çalışan Scarlett'ın yüzü buruştu. "Bilmiyorum. Ama şimdilik nefes alacağız. Gerisini, bunu halletmekten sonra düşüneceğiz."

Belki o zamana kadar bir cevap bulurdu.

●

"Bu doğru mu?" diye sordu Scarlett ceketini mutfaktaki sandalyenin üstüne atarken. Aradan bir aydan fazla zaman geçmişti.

"Seni de görmek çok güzel, sevgilim," diye gülümsedi Jameson tenceredeki patatesleri çevirirken.

"Ben ciddiyim." Scarlett kollarını göğsünde kavuşturdu.

Bir yanı patateslerin canı cehenneme deyip akşam yemeği yerine karısını yemek istese de Scarlett'ın bakışları onu durdurdu. Sorguladığı şey başka bir söylenti değildi. Biliyordu. Jameson içinden bir lanet okudu. Lanet olası haberler hızlı yayılıyordu.

"Bunu bir evet olarak kabul edebilir miyim?" diye sorarken gözleri öfkeyle öylesine parlıyordu ki Jameson her an o gözlerden alevler fışkırmasını bekledi.

Patatesleri tencereden alıp ardından güzel, öfkeli karısına döndü. "Önce beni öp."

"Anlayamadım?" Scarlett tek kaşını kaldırdı.

Jameson kollarını karısına dolayıp onu kendine çekti ve bedenini bedeninde hissetmenin tadını çıkardı. Beş aydır evliydiler. İnanılmaz mutlu geçmiş, neredeyse normal sayılabilecek beş ay -tabii savaşın ortasında normal kabul edilebilecek

bir şey varsa- ve şimdi her şey değişmek üzereydi. Ona olan hisleri dışında her şey.

Scarlett'ı evlendikleri günden daha çok seviyordu. O düşünceli, güçlü, zeki mi zeki bir kadındı ve Jameson ona dokunduğu anda ikisinin vücudu da alev alıyordu. Ve Jameson'ın umutsuzca tutunduğu şey kendileri için oluşturdukları bu yeni normaldi.

"Öp beni," dedi Jameson yüzünü ona doğru eğerek. "Son birkaç gündür seni doğru düzgün görmedim. Bir haftadır programlarımız yüzünden birlikte yemek yiyemedik. Önce bana sevgi göster."

"Sana her zaman sevgi gösteriyorum." Scarlett'ın bakışları yumuşadı ve dudaklarını onunkilere yaklaştırıp kocasını nazikçe öptü.

Jameson'ın kalbi her seferinde olduğu gibi yine hızlandı. Onu yavaşça, doyasıya öptü ama kontrolü elden bırakmadı. Karısının dikkatini seksle dağıtmaya çalışmıyordu, gerçi Scarlett da böyle bir numaraya kanacak biri değildi. Bir saniye daha... Jameson'ın tek ihtiyaç duyduğu buydu.

Yavaşça geri çekildi, gözlerine bakabilmek için başını kaldırdı. "Martlesham-Heath'e gönderiliyoruz."

O çok sevdiği kristal mavisi gözler şaşkınlıkla parladı. "Ama bu..."

"11. Savaş Komuta Grubu," diye tamamladı Jameson. "Göreve hazırız. Bize orada ihtiyaç var." Olayların büyük çoğunluğu orada yaşanıyordu. Jameson, Scarlett'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve Middle Wallop'tan ayrılmak zorunda kaldıklarında hissettiğine benzer o berbat acıyı bastırmaya çalıştı. "Bir yolunu bulacağız."

"Mary bana dedi ki Howard ona nakil emrinizin geldiğini söylemiş..." Bir anda kendine gelip başını iki yana salladı, kollarının arasından çıkıp Jameson'ı boşta bıraktı.

Lanet olsun, Howard.

"Scarlett, tatlım..."

"Bir yolunu bulacak mıyız?" Mutfak sandalyesinin arkasını tutup derin bir nefes aldı. "Ne zaman?"

"Birkaç haftaya," diye cevapladı Jameson kollarını indirirken.

"Hayır, *sen* ne zaman öğrendin?" Scarlett ona gözlerini kısarak baktı.

"Daha bu sabah." O daha Scarlett'ı göremeden haberi Mary'ye yetiştiren Howard'a içinden küfretti. "Bunun karmaşık olduğunu biliyorum ama uçuştan önce lojmanlara baktım..."

"Ne?" Sesi yükselmişti ve onun mizacı söz konusu olduğunda bu bir tehlike işareti gibiydi. Bu kadın sakinliğini, soğukkanlılığını nadiren hatta neredeyse hiç kaybetmiyordu.

"Yeni bir tayin talebinde bulunacağını düşünerek hemen bir varsayımda bulunduğumu biliyorum, özellikle de Constance..." *Nefes almakta bile zorlanırken.* Edward'ın ölümünden beri Constance ortalıkta ruh gibi geziyordu, Scarlett'ın onu bırakma ihtimali olmadığı gibi Constance'ın buradan gitmek isteyeceğinin de garantisi yoktu. "Her neyse, lojmanlar dolu, yani şimdiki gibi üs dışında bir yerde yaşamamız gerekecek ama ben kalacak yer bakmaya başlayabilirim."

"*Yeni bir tayin talebinde bulunmak*," Scarlett sözlerini tekrar ederken gözlerinden alev fışkırıyordu. "Benim orada *görevlendirilebileceğimi* düşündüren ne, Jameson? Orada... ben..." Burnunu ovuşturdu.

Sözlerini tamamlayamadı çünkü Scarlett'ın işi onunkinden daha fazla erişim yetkisi gerektiriyordu. Elbette Jameson onun ne yaptığını biliyordu -dünkü çocuk değildi- ama bu Scarlett'ın eve gelip diğer filtre odalarının ya da radar istasyonlarının nerede olduğunu açığa çıkarabileceği anlamını taşımıyordu. Düşmanın ellerine kolayca geçebilecek bir pilotun çok fazla şey bilmesi tehlikeliydi. Üstelik şu an nerede çalıştığını biliyor olması da hassas bir durumdu, kısım operasyonları; *lanet*

olsun, konu buydu. "Martlesham'da kısım operasyonları yok," diye tahmin yürüttü Jameson.

Scarlett başıyla onayladı. "Constance ve ben ne yapacağız, eğitimin içeriği..." Scarlett onunla göz göze geldi, Jameson'ın orada gördüğü acı ruhunu sızlattı. "Komutan bizim şoför ya da teknisyen olmamızı istemeyecektir. Biz neysek oyuz." Scarlett'ın görevi de en az onunki kadar, hatta daha fazla önem arz ediyordu.

"Sen olağanüstü birisin." Jameson'ın midesi bulandı çünkü bunun, zaten zor olan bir durumun artık imkânsız hâle dönüşmesi demek olduğunu biliyordu. Sırf yanında o olmadan uyanma, her ne pişirmeye çalışıyorlarsa yaktıklarında birlikte gülememe, haftalarca kollarında o olmadan uykuya dalma düşüncesi bile kalbinin çığlıklar atmasına yetiyordu. Tüm bunlar nasıl olacaktı?

"Hiç de bile," diyerek geçiştirdi. "Sadece eğitimli ve çevik parmaklarım var ve bunların ikisi de şu an işimize yaramaz. Buradan Martlesham'a gitmek saatler sürer. Neredeyse tüm izinlerimizi kestiler, sen de çok izin alamayacaksın. Birbirimizi asla göremeyeceğiz." Çenesini kasarken omuzları düştü.

Jameson paramparça olmuş bir kalple aralarındaki mesafeyi kapatıp onu kendine doğru çekti. "Bir yolunu bulacağız. Aramıza İngiltere'nin yarısının girmesi sana olan aşkımı azaltmadı. Birkaç saat dediğin hiçbir şey."

Ama aslında her şey demekti. Üs dışında yaşama izni bir yana kırk sekiz saatlik izin almak bile çok zordu. Scarlett haklıydı, kolayca aldıkları izinler artık geçmişte kalmıştı. Savaşın gidişatına bakılırsa ziyaretlerin arasında aylar olabilirdi.

Ağzının içinde bir küfür daha mırıldandı. Middle Wallop'taki o bombardımanda birbirlerini kaybetmeye çok yaklaşmışlardı ve eğer şimdi ona bir şey olursa... Safra boğazına yükseldi. "Her zaman Colorado'ya gidebilirsin."

Kollarının arasındaki Scarlett gerildi, ardından ona sanki aklını kaybetmiş gibi baktı.

"Gitmeyeceğini biliyorum," dedi Jameson, topuzundan düşen bir tutamı usulca kulağının arkasına sıkıştırırken. "Görev bilincinin buna izin vermeyeceğini biliyorum, Constance'ı da bırakmazsın ama en azından gitmeni, güvende olmanı istemesem berbat bir koca olurum."

"Farkında mısın bilmem ama ben Amerikalı değilim." Ellerini Jameson'ın göğsünü saran fanilanın üstüne koydu, ikisi de üniformalı olarak yemek pişirmiyordu. Bunun yanlış olduğunu evliliklerinin başlarında iki mükemmel ceketi heba ederek öğrenmişlerdi.

"Farkında mısın bilmem ama artık tam olarak İngiliz de değilsin." Neyse ki KYHK yabancı uyrukluları kabul ediyordu. "Şu an ikimizin de bir vatanı yok gibi görünüyor."

Scarlett hafif bir kahkaha attı. "Peki beni ülkene tam olarak nasıl götürmeyi planlıyorsun? Beni uçağa tıkıp Colorado sınırında aşağı mı atacaksın?" diye takıldı çenesine bir öpücük kondururken.

"Eh, sen şimdi böyle söyleyince..." Gülümsedi, Scarlett'ın her durumda espri yapabilmesine bayılıyordu.

"Şaka bir yana bu fikrin üstünü çizelim çünkü böyle bir olasılık yok. Şu an sen bile tutuklanmadan kendi ülkene giremezsin."

"Aslında..." Aklından bir şeyler geçerken başını yana eğdi. "Vatandaşlığımdan asla feragat etmedim. Kral'a da sadakat yemini etmedim yani bir hain değilim. Tarafsızlık yasasını çiğnedim mi? Evet. Eve dönersem hapse atılabilir miyim? Muhtemelen. Ama hâlâ bir Amerikalıyım." Mutfak sandalyesine asılı üniformasının ceketine, sağ omzundaki kartal sembolüne baktı. "Sen hiçbir kanunu çiğnemedin ve benim karımsın. Amerikan vatandaşlığına hak kazandın. Sadece sana vize almalıyız." İçinde bir umut ışığı belirdi. Onu bu

savaştan kurtarabilmenin, yaşadığından emin olmanın bir yolunu bulmuştu.

Scarlett kahkaha atarak kollarının arasından çıktı. "Doğru ve gazetelerden okuduğuma göre bu en az bir yıl sürer. O zamana kadar savaş çoktan bitmiş olabilir. Hem ayrıca sen haklısın. Teknik olarak artık benim olmasa da bana ihtiyaç duyarken ülkemi terk etmeyeceğim. Constance'ı da bırakmam. Bunun sonunu birlikte göreceğimize yemin ettik ve öyle de olacak." Jameson'ın elini tuttu ve alyansın üstüne bir öpücük kondurdu. "Ve seni de asla bırakmayacağım, Jameson. Elimden ne gelirse yaparım. Birkaç saatlik mesafe okyanusun ötesiyle kıyaslanamaz bile."

"Ama güvende olur–" diye başladı Jameson.

"Hayır. Bunu savaş bittiğinde ya da içinde bulunduğumuz durum ciddi biçimde değişirse yine konuşuruz. O zamana kadar cevabım hayır."

Jameson iç çekti. "Elbette inatçı bir kıza âşık olmalıydım." Başka türlü olsa onu sevemezdi.

"*İnatçı ve aklı başında bir kız,*" diye düzeltti Scarlett gülümseyerek. "Eğer Austen'dan alıntı yapacaksan doğru yap." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Üsten ne kadar uzakta yaşayabilirsin ve hâlâ dışarıda yaşama iznin var mı?"

"Üs komutanına bağlı." Bazıları merhametli oluyor, hava mürettebatının üste veya üs dışında aileleriyle yaşamaları durumunda daha güvenilir olduklarına inanıyordu. Diğerleri zerre umursamıyor ya da izin falan vermiyordu. "Ya sen?"

"Ben geçiş iznini bile zor alıyorum. Diğer kadınların hepsi barakalarda yaşıyor ya da kocalarıyla lojmanlarda." Kaşları çatıldı.

"Diğer kadınların hiçbiri aynı üste görevli biriyle evli değil," diye belirtti Jameson. Yakında o da alyansları olan diğer kadınlar gibi olacaktı, evli ama ayrı olmak zorunda kalacaktı.

Alt dudağını ısırdı, belli ki bir şey düşünüyordu. "O olağanüstü beyninden neler geçiyor, Scarlett Stanton?"

Scarlett onun gözlerine baktı. "Seninle birlikte gelemem ama aramızdaki mesafenin daha az olacağı bir yere gönderilmek için ufak bir şansım olabilir."

Jameson umutlanmamaya çalışsa da başaramadı. "Seni aylarca görememe ihtimaline kıyasla ne olursa kabul ederim."

"Keşke görevlendirmelerim kocam olarak sana bağlı olsaydı, artık babamın kızı olarak tanınmadığımdan beni buraya getiren o torpili de kullanamam." Parmaklarını Jameson'ın ensesine doladı. "Ama deneyeceğim."

Rahatlama boğazındaki yumruğu hafifletse de tamamen ortadan kaldırmamıştı. "Tanrım, seni seviyorum."

"Yeni bir nakil yaptıramazsam ve elimizde sadece birkaç hafta kaldıysa onları güzelce değerlendirsek iyi olur." Scarlett başını ocağa doğru salladı. "Akşam yemeğini boş ver ve beni yatağa götür."

"Yatağa ihtiyacımız yok." Jameson onu mutfak masasına kaldırıp öpmeye başladı. Scarlett haklıydı, madem sadece birkaç haftaları kalmıştı, Jameson bir saniyesini bile boşa harcamayacaktı.

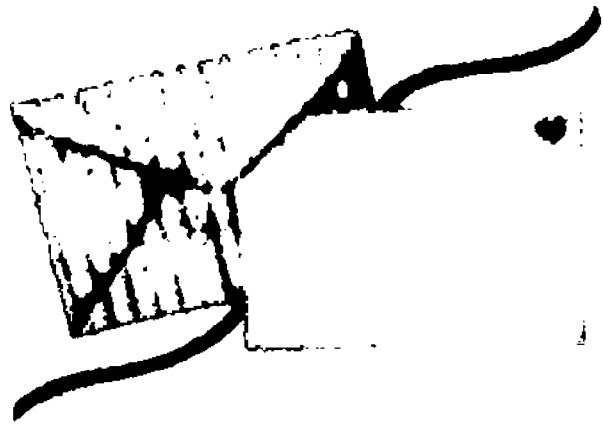

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Georgia

Jameson,

Ah, aşkım. Sana seçtiğim için asla pişmanlık duymuyorum. Sen benim aldığım nefes, kalp atışımsın. Bir seçim yapmam gerektiğini bilmeden seçtiğim kişisin. Lütfen endişelenme. Gözlerini kapat ve bizi, bana anlattığın, derenin kıvrıldığı o yerde hayal et. Yakında orada olacağız ve çok geçmeden yine kollarında olacağım. O zamana kadar burada seni bekleyeceğiz. Her zaman bekleyeceğim. Her zaman seninim.

Scarlett

Kesinlikle üzerinde olmamam gereken bir duvara tutunurken beş metre aşağımdaki Noah'ya, "Bu tarihteki tüm fikirler arasında gelmiş geçmiş en kötü fikirdi!" diye bağırdım. Beni, anlaşmada kendi üstüme düşeni yapmam için zorlamadan önce bir hafta beklemişti ama bu durum işleri kolaylaştırmamıştı.

"Tırmanmaya başladığından beri beş dakikada bir aynı şeyi söylüyorsun," diye seslendi. "Şimdi solundaki mor çıkıntıya bak."

"Senden nefret ediyorum," diye çıkışırken çıkıntıya uzandım. Beni yarım saat uzaktaki bir tırmanma salonuna getirmişti, yani bir dağ yamacında sallanmıyordum ama yine de korkutucuydu. Bir kayışa bağlı olabilirdim ama ipin diğer ucunu o tutuyordu. "Bir yazar falan olduğun için metaforlarda daha iyi olacağını düşünüyordum. *Hayatını benim ellerime bırak, Georgia.*" Noah'yı hakkıyla taklit edebilmek için elimden geleni yaptım. "*Müthiş tırmanma becerilerime ve güzel yüzüme bak, Georgia.*"

"Eh, en azından hâlâ güzel olduğumu düşünüyorsun."

"Berbat birisin!" Ayağımı bir sonraki basamağa koyarken kollarım titredi. On metre yukarıdaki zil, kara defterimde Noah'dan sonra ikinci sıradaydı. Yüksekten nefret ediyordum. İlgilenmeyi bıraktığım için vücudumun güçsüz olmasından nefret ediyordum. Özelikle de elinde iple aşağıda duran inanılmaz derecede yakışıklı adamdan *gerçekten* nefret ediyordum.

"Daha rahat edeceksen emniyeti Zach'a verebilirim sonra da yukarı tırmanıp sana rehberlik ederim," diye önerdi Noah.

"Ne?" Ona ve salon çalışanına dik dik baktım. "*Zach*'i tanımıyorum. Lise öğrencisi gibi görünüyor!"

"Aslında mezuna kaldım," diye cevap verdi Zach elini sallayarak.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi Noah usulca ama yine de onu duydum. "Ama Zach burada çalışıyor ve onun profesyonelliğine güvenmelisin çünkü senin ölmen onun başına iş açar."

"Bir kıpırdarsan yemin ederim sırf kafana düşsünler diye ayakkabılarımı çıkarırım, Morelli!" Bir saniyeliğine gözlerimi kapadım sonra gri bir kaya gibi görünen pürüzlü tırmanma duvarına baktım. Aşağı bakmak işleri daha kötüleştirmişti.

"Eh, en azından birinden daha yüksek puan aldım," diye takıldı Noah.

"Ucu ucuna!" Sağ elimin hemen üstündeki yeşil çıkıntıya uzandım ardından ayağımı bir sonraki en mantıklı yere yerleştirip yukarı tırmandım. "Bu sadece senden daha çok nefret etmeme neden oluyor," dedim bir sonraki tutamacı kavrarken.

"Ama tırmanıyorsun," diye karşılık verdi.

Bir kez daha sıradaki tutunma noktasına uzandım, ayaklarımı sabitleyip yukarı doğru ilerlemeye devam ettim. "Buradan aşağı iner inmez seni öldüreceğimi düşünürsek bunun olay örgüsü sorunumuzu çözmemize nasıl yardımı olacağını anlamıyorum." Lanet olası zilden sadece birkaç adım uzaktaydım. O aptal şeyi çalar çalmaz özgür olacaktım.

"Şansımı deneyeceğim," diye seslendi. İpi ne kadar sıkı tuttuğunun farkındaydım. Ondan yedi metre yukarıda olduğumu düşünürsek bu rahatlatıcıydı "Yani eğer gerçekten bu kadar nefret ettiysen seni bu anlaşmaya zorlamam. Bunu bana güvenmen için yapıyoruz, nefret edesin diye değil."

Gözlerimi hedeften ayırmadan adım adım tırmandım. "Canın cehenneme," diye seslendim. "Neredeyse bitirdim."

"Kesinlikle." Sesindeki gururu duydum ve aşağı baktığımda gülümsediğini gördüm.

Mutlu olmakla uzaktan yakından alakam yoktu ama ben bile özgüvenli, becerikli ve güçlü hissettiğimi kabul edebilirdim.

Tamam belki o kadar da güçlü değil. Son tutunma noktasına ulaştığımda kollarım ve bacaklarım yorgunluktan titriyordu, kalan otuz santimi irade gücümle tırmanmıştım.

Çın. Çın. Çın.

"Evet!" diye bağırdı Noah.

Zilin titreşimlerini ruhumun derinliklerinde hissettim. Durumun imkânsız olduğuna dair kafamdaki önyargıları yıkmaya yetecek kadar güçlüydüler. Damian'ın son yersiz davranışından çok önce uykuya dalan taraflarımı uyandıracak kadar güçlüydüler.

Hatta belki de onunla tanışmadan çok önce uykuya dalan taraflarımı.

Sırf yapabildiğim için zili bir kez daha çaldım. Bu kez hayal kırıklığına uğratılmanın getirdiği yılgınlıktan, pazarlığın benim üstüme düşen kısmından kurtulmak ya da beni bu işe sokan kişi tarafından onaylanmak için değildi.

Bu kez zafer içindi.

Elbette Everest'e tırmanmadığımın farkındaydım. Profesyonel bir ortamda, yaklaşık on iki metre yüksekliğinde bir tırmanma duvarındaydım, iplerle, emniyet kemeriyle bağlıydım ve sağlığım konusunda da güvence altına alınmıştım.

Ama göğsüm yine de müthiş bir gururla kabarmıştı.

Hâlâ zor şeyler yapabiliyordum.

Büyükannem ölmüş, Damian bana ihanet etmiş, annem beni bir kez daha terk etmişti ama ben hâlâ ayaktaydım. Hâlâ tırmanıyordum.

Bir yanım Noah'yı gırtlaklamak istese de daha en başta bu duvarda olmamın, tırmanmamın tek nedeninin o olduğunu biliyordum. Dikkatimi yeniden kendi hayatıma çevirmemin nedeni oydu. Son zamanlarda sabahları uyanmayı sabırsızlıkla beklememin nedeni de oydu.

Onun için yaşadığımı söylemiyordum elbette ama o yaşamak istememi sağlıyordu. Mücadele etmek istememi. Haklılığımı kanıtlamak istememi. Normalde başkalarının duygularına boyun eğip en kolay yolu seçerken artık kendi fikrimin arkasında dimdik durmak istememi.

Belki hayatım yangın yeriydi ama ben de tam orada, erimiş kalıntıları şekillendirip güzel bir şeylere dönüştüreceğim noktada parlamaya başlamıştım. Yine heykel yapmak istiyordum. Camı kendi isteğime göre şekillendirmek istiyordum. Mutlu olmak için bir şans daha istiyordum ve bu da Noah'ya bakmama neden oldu. Ben... aşağı inmek istiyordum çünkü *vay canına* çok yüksekteydim.

"Tamam," diye seslendim. "Aşağı nasıl ineceğim?"

"Ben seni indireceğim."

"Sen ne yapacaksın?" Bir kez daha ona baktım. *Lanet olsun*, burası gerçekten *Everest*'ti. Benden kilometrelerce aşağıda görünüyordu. Güçlü hissetmek buraya kadardı. Bu işin *şimdi* bitmesini istiyordum.

"Seni indireceğim," diye tekrarlarken sanki şaşırmış değil de yanlış anlamışım gibi kelimeleri tek tek söyledi.

"Peki bu tam olarak nasıl olacak?" Tutunma noktalarını eklemlerim bembeyaz olana kadar sıkıca tutundum.

"Kolayca," dedi. "Sen sadece düzeneğe sırtını yaslayacak ve ben seni indirirken duvarda aşağı doğru yürüyeceksin."

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdıktan sonra yine aşağı baktım. "Sadece arkama yaslanıp senin beni kıçımın üstüne düşürmeyeceğine güvenmem mi gerekiyor?"

"Kesinlikle." Arsızca gülümsedi ve ilk kez bunu hiç çekici bulmadım.

"Ya ip koparsa?"

Gülümsemesi soldu. "Ya büyük bir deprem olursa?"

"Böyle bir şey bekliyor muyuz?" Lanet duvara bir kertenkele misali yapışmış dururken kol kaslarım isyan ediyordu.

"Seni düşürmemi mi bekliyorsun?" diye meydan okudu.

"Kitabı bitirmen daha kolay olur," diye karşılık verdim.

"Bunda gerçeklik payı var," diye kabul etti. "Ayrıca bir cinayetin hikâyenin satışlarını patlatacağından eminim."

"Noah!" Burada komik olan hiçbir şey yoktu ama adam orada durmuş benimle dalga geçiyordu.

"Deprem olması ihtimali seni düşürme ihtimalimden daha yüksek." Sesinde bir parça gerginlik sezmiştim ama yüzüne baktığımda tek gördüğüm sabırdı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Georgia. Bana güvenmelisin. Seni tutuyorum."

"Aşağı kendi başıma inemez miyim?" O kadar zor olamazdı, değil mi?

"Yapmak istediğin buysa tabii ki yapabilirsin," diye cevap verirken sesi alçaldı.

"Evet," diye fısıldadım kendi kendime. "Alt tarafı aşağı ineceğim." Yukarı tırmanmaktan daha zor olamazdı ya?

Kaslarımdaki ağrılar ve hiç durmayan hafif titremelerle boğuşarak ayağımı alttaki çıkıntıya indirdim. "Gördün mü? O kadar da zor değil," diye mırıldandım. Gergin ip ellerimi ve sonra sol ayağımı aşağı indirirken bana destek oluyordu.

Sağ ayağım kayınca tiz bir çığlık atarak düşmüştüm. İp ânında beni yakaladı, duvara paralel şekilde havada asılı kaldım.

"İyi misin?" diye sordu Noah, sesi hafiften yükselmişti.

Kalp atışlarımın kabul edilebilir, dramatik seviyenin altına düşmesi için art arda derin nefesler aldım. Emniyet kemeri kalçamın hemen altında etime batıyordu ama bunun dışında gayet iyiydim.

"Biraz utandım," diye itiraf ettim isteksizce, yanaklarım çoktan kızarmıştı. "Ama onun dışında iyiyim."

"Hâlâ kalan yolu inmek istiyor musun?" diye sordu Noah sesinde hiçbir yargılama olmadan.

Kollarımı kaldırdım, hemen karşımdaki çıkıntılara koyduğum ellerimin titremesi beni ürküttü. İşin doğrusu Noah beni düşürecek olsa şimdiye kadar düşürürdü.

"Yani sadece arkama mı yaslanmalıyım?" diye sorarken içten içe, *Sana söylemiştim* karşılığı verecek bir adam olmaması için dua ediyordum.

"Ayaklarını duvara koy," diye talimat verdi.

Hafifçe doğrulup söylediğini yaptım.

"İki el de ipte." Bir talimat daha.

Onları da yaptım.

"Güzel," diyerek beni övdü. "Seni aşağı indireceğim ve senden sadece geriye yaslanıp duvar boyunca aşağı doğru yürümeni istiyorum. Anladın mı?" Sesi tıpkı kendisi gibi güçlü ve sakindi. Noah gibi bir adamı sinirlendirmek için ne yapmak gerekirdi? Tabii ki birkaç kez sinirlerini zıplatmıştım ama en rahatsız edici tartışmalarımızda bile onun kontrolü kaybettiğine,

en azından işler istediği gibi gitmediğinde Damian'ın yaptığı gibi kapıları çarpıp bağırdığına şahit olmamıştım.

"Anladım," dedim titrek bir gülümsemeyle.

"Seni ürkütmek istemiyorum, bu yüzden üç deyince başlayacağım. Yavaş ve sakin."

Başımı onaylarcasına salladım.

"Bir, iki, üç," diye saydı ve beni iyice arkama yaslanabileceğim kadar alçaltı. "Güzel. Şimdi duvardan aşağı doğru yürü."

Noah ipi yavaş ve sakin sakin salarak beni tırmanma duvarından indirdi. Birkaç saniye sürmüştü ve hiç de fena değildi. Yerçekimine meydan okumak, özellikle de duvarın daha aşağısında olan başka bir tırmanışçıyı taklit ederek eğlenceli küçük atlamalar yapmak adrenalin patlaması yaratmıştı.

Zemine yaklaşırken az önce çaldığım zile baktım. Çok yüksek görünüyordu. Az önce orada, en tepedeydim.

Hepsi Noah'nın güvenimi kazanmaya kararlı olmasından kaynaklanmıştı ve kazanmıştı da.

Ayaklarım yere bastığında gülümsüyordum. "Bu harikaydı!" Kollarımı ona doladığımda beni sımsıkı tutup ayaklarımı yine yerden kesti.

"Asıl sen harikaydın," diyerek düzeltti.

Beni kuş kadar hafifmişim gibi rahatça kaldırmıştı, ayrıca o kadar güzel kokuyordu ki burnumu boynuna dayayıp kokusunu içime çekmemek için kendimi zor tuttum. Kokusu parfümündeki sandal ağacı ve sedirin sabun ve terle karıştığı eşsiz bir kombinasyondu. Bir erkeğin kokması gerektiği gibi kokuyordu, üstelik bu sahte bile değildi. Damian, Noah'nın çaba sarf etmeden koktuğu gibi kokmak için binlerce dolar ödemeye hazırdı.

Onları kıyaslamayı kes.

Hafifçe geri çekilip gözlerine baktım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Yüzüne öyle bir gülümseme yayıldı ki bu şimdiye dek gördüğüm en seksi gülümsemeydi. "Bana neden teşekkür ediyorsun?" diye sordu bakışları dudaklarıma kayarken. "Bütün işi yapan sendin."

Ah, lanet olsun. O gerçekten de *sana söylemiştim* diyen adamlardan değildi ve bu ondan daha çok hoşlanmama neden oldu. Onu daha çok istememe.

Aramızdaki enerji değişti, sanki bu ipten daha fazlasıyla bağlıymışız gibi iyice sıkılaştı. Burada bir şey vardı ve ben ne kadar direnSem de kitap yüzünden ne kadar karşı karşıya gelsek de giderek büyüyordu.

Bakışları ateşlenirken tutuşu sıkılaştı.

Dudaklarımızın arasında sadece birkaç santim vardı ve–

"İşiniz bitti mi?" diye sordu küçük bir ses.

Gözlerimi kırpıştırıp aşağı baktığımda en fazla yedi yaşında olabilecek bir kız çocuğu gördüm.

"Sorun olmazsa şimdi ben yapabilir miyim?" diye sordu umut dolu gözlerle.

"Evet, tabii," diye cevapladım.

Noah beni yere bırakıp kemerimi hızlı hareketlerle çözdü. *Tanrım, bu kollar daha ne kadar seksi görünebilirdi?* Kol kaslarının gerildiği, tişörtünün kısa kollarından beli oluyordu. İyi ki esnek bir materyaldi aksi hâlde kumaşı patlatabilirdi.

"Teşekkür ederim," dedim tekrar kemerden çıkarken.

"Hepsini sen başardın. Benim tek yaptığım seni güvende tutmaktı." Sesinin alçak tonu içimi ısıttı.

"İpi alayım," dedi başka bir ses. Lise çağlarında başka bir kız Noah'nın yerine geçti, küçük olan çoktan kemerini bağlamıştı. "Tırman."

"Tırmanıyorum," dedi küçük kız ve radyoaktif bir örümcek tarafından ısırılmış gibi duvara tırmandı.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım kızın benim yarım saatimi alan tırmanışı birkaç dakikada yapmasını izlerken.

Noah yumuşak bir kahkaha attı. "Birkaç defadan sonra sen de onun kadar iyi olacaksın," dedi beni inandırmaya çalışarak.

Ona şüpheyle baktım.

"Tırmanırken bir kere bile düşmedin," dedi, yüzüme doğru yavaşça yaklaşıp bana kaçma fırsatı verdi. Ama kaçmadım. "Bu gerçekten harikaydı." Atkuyruğumdan kurtulan bir tutam terli saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"İstediğim şeylere ulaşma konusunda hiç sorun yaşamadım," diye cevap verdim usulca. "Başımı asıl belaya sokan şey düşmek."

Ve bunun tam olarak ne olduğunu o zaman anladım. Hazel'la boşanma sonrası iyileşme konusunda şakalaşmak bir şeydi ama gerçekten inanılmaz olsa bile Noah'nın vücudundan bu kadar etkilenmek bambaşka bir şeydi. Noah Morelli kolayca aşık olunabilecek bir adamdı.

"Seni yakaladım ama." Sırıtma gibi görülen bir gülümseme ya da flörtöz bir kaş hareketi yoktu ama önemli değildi. Gerçeğin ta kendisi yeterince baş döndürücüydü.

Beni *yakalamıştı*.

"Evet," dedim usulca.

"Bir kez daha yapmak ister misin?" diye sordu dudakları yukarı doğru kıvrılırken.

Kahkaha attım. "İstesem de kollarımın buna izin vereceğini sanmam. Çubuk makarna gibi hissediyorum." Kaslarımdaki yorgunluğu görebilirmiş gibi kollarımı havaya kaldırdım.

"Onlara daha sonra masaj yaparım," diye söz verdi ve bu sefer o seksi gülümsemesi ortaya çıktı.

Ellerini tenimde düşünmek nefesimi kesti.

"Emniyetçi olmayı öğrenmek ister misin?" diye sordu fantezilerimi bölerek.

"Kollarım tutmuyor, unuttun mu?"

"Endişelenme, bütün işi kemer yapıyor."

"Hayatını bana mı emanet edeceksin?" diye sordum uzun kirpiklerine ya da alt dudağının kıvrılışına odaklanmadan sadece ona bakmak için elimden geleni yaparak.

"Kariyerim konusunda sana güveniyorum ve benim için bu ikisi aynı şey, yani cevabım evet." Bakışlarındaki yoğunluk açık bir meydan okumaydı; bunu kalbimi sarsan, son derece acı verici ama aynı zamanda hayat veren bir şok gibi hissettim.

Gerçekten de bu kitap için her şeyini riske atmıştı, değil mi? Sevdiği şehirden ayrılmış, işini tamamlamak için buraya taşınmıştı.

O anda Noah Morelli'yle ilgili iki şey öğrendim.

Birincisi, önceliğinin kariyeri olduğu ve hep öyle olacağıydı. Sevdiği diğer her şey arka plandaydı.

İkincisi, güven konusunda tamamen zıt uçlardaydık. O baştan güveniyor ve sonucu bekliyordu. Bense hak edilene kadar kimseye güvenmiyordum. Ve o benimkini fazlasıyla hak ediyordu.

Şimdi de kendime güvenme zamanı gelmişti.

"Geç bakalım."

Noah beni eve bıraktığında telefonumu çıkarıp Dan'i aradım. Birkaç saat içinde Bay Navarro'nun dükkânına teklif verdim.

Ben de her şeyimi riske atmıştım.

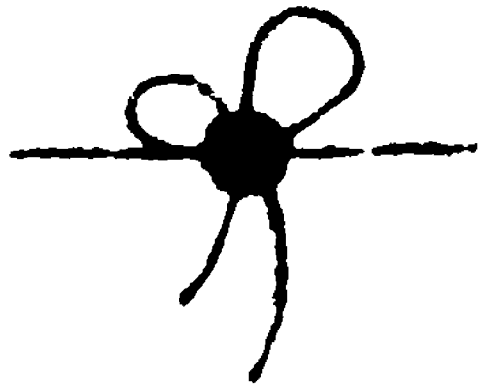

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mayıs 1941

Kuzey Weald, İngiltere

Neredeyse sekiz ay geçmişti ama Constance'ın gözlerinde hâlâ bir ışık yoktu. Scarlett onu zorlayamıyor, tavsiye veremiyor, kardeşinin yasını izlemekten başka hiçbir şey yapamıyordu. Yine de onun kendisiyle birlikte Kuzey Weald'a gönderilmesini istemişti. Şimdiye kadar yaptığı en bencilce şeydi ama aynı anda nasıl hem eş hem de abla olunacağını bilmiyordu ve şu an iki yönden de acı çekiyordu.

İsteklerine karşı çıkarak Jameson'la evlendiğinden beri ebeveynleri ona dargındı ama Scarlett ve Constance'ın Kuzey Weald'a nakil talebi onaylandığına göre anne ve babası bu dargınlığı gizli tutuyor olmalıydı.

Bir aydır buradaydılar. Scarlett, Jameson'ın geceyi dışarıda geçirme izni alabildiği geceler için üs dışında bir ev kiralamıştı ama Constance üsteki barakalarda diğer kadınlarla kalmayı seçmişti.

Scarlett hayatında ilk kez bir haftayı tamamıyla yapayalnız geçirdi. Ebeveynleri olmadan. Kardeşi olmadan. KYHK olmadan. Jameson olmadan. Jameson bir saat uzakta Mart-

Iceham Heath'deydi ama her izin aldığında... eve -eğer buraya öyle denebilirse- geliyordu. Constance için hissettiği endişe ve Jameson'a bir şey olacağı korkusu yüzünden geçmek bilmeyen mide bulantıları yaşıyordu.

"Bunu yapmana gerçekten gerek yok," dedi Scarlett kardeşine. İlkbaharın gelmesiyle yeni yeni ısınmaya başlayan toprağın üstünde çömelmişlerdi. "Biraz erken olabilir."

"Ölürse ölür." Constance omuz silkti, ardından toprağı küçük kürekle kazmaya devam etti. Hafta sonu iznindeyken ailesinin bahçesinden getirdiği küçük gül fidanı için bir yer hazırlıyordu. "En iyisi denemek, değil mi? Bu üste ne kadar kalacağız kim bilir? Belki Jameson başka bir yere gönderilir. Belki biz gönderiliriz. Belki sadece ben. Hayatın bana yaşamam için en iyi şartları vermesini beklemeye kalkarsam asla dikemem. Yani sorun yok, eğer donup ölürse en azından denedik deriz."

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu Scarlett.

"Hayır, bitirmek üzereyim. Sen düzenli su vermeyi unutma ama çok da sulama." Verandanın kenarındaki toprağı kazmayı bitirdi. "Çiçek sana söyleyecektir. Sadece yaprakları izle ve geceleri çok soğuk olursa onu ört."

"Sen bu konuda benden çok daha iyisin."

"Sen de hikâyeler anlatma konusunda benden daha iyisin," dedi Constance. "Bahçecilik tıpkı matematik ve tarih gibi öğrenilebilir."

"Sen de gayet güzel yazıyorsun," diye itiraz etti Scarlett. Okulda hep benzer notlar alırlardı.

"Dilbilgisi ve kompozisyondan bahsediyorsak, tabii ki." Constance omuz silkti. "Ama hikâye? Olay örgüleri? Sen çok daha yeteneklisin. Şimdi eğer gerçekten yardım etmek istiyorsan orada otur ve ben bu kızı ekerken sen de bana hikâyelerinden birini anlat." Çukurun dışında bir toprak yığını oluşmuştu, kökü çukura yerleştirip zeminle arasındaki mesafeyi ölçtü.

"Pekâlâ, sanırım bunu yapabilirim." Scarlett arkasına yaslanıp ayaklarını uzatarak bacak bacak üstüne attı. "Hangi hikâye ve nerede kalmıştık?"

Constance durup düşündü. "Diplomatın kızı ve Prens'le ilgili olan. Sanırım kız şeyi daha yeni bulmuştu..."

"Notu," diye araya girdi Scarlett. "Doğru. Prens'in, babasını uzaklara gönderdiğini düşündüğü bölüm." Zihni, karakterleri yanında oturan Constance kadar gerçek hissettiği o küçük dünyaya kaydı.

Sonunda iki kardeş yere uzandı, bulutlara bakarlarken Scarlett, Constance'ın dikkatini birkaç dakikalığına da olsa dağıtmayı başaracak bir hikâye anlatmak için elinden geleni yaptı.

"Prens neden ona sadece üzgün olduğunu söyleyip hayatına devam etmiyor?" diye soran Constance, Scarlett'ın yüzüne bakabilmek için yana doğru yuvarlandı. "Bu en basit yol değil mi?"

"Öyle," dedi Scarlett. "Ama o zaman kadın kahramanımız onun olgunlaştığını, ikinci bir şansı hak ettiğini göremez. Onlara hak ettikleri sonu vermenin anahtarı kusurlarını kanayana kadar didiklemek, sonra da sevdiklerine kendilerini kanıtlamak için o kusuru, o korkuyu yenmelerini sağlamaktır. Aksi hâlde bu sadece âşık olmalarını anlatan bir hikâye olur." Scarlett parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Bir felaket ihtimali olmasa gerçekten elimizdekinin değerini bilir miydik?"

"Ben bilemedim," diye fısıldadı Constance.

Scarlett kardeşine baktı. "Bildin. Edward'ı sevdiğini biliyorum. O da biliyordu."

"Senin Jameson'la yaptığın gibi onunla evlenmeliydim," dedi usulca. "En azından bunu yapmış olurduk, şeyden önce..." Sustu, bakışlarını üstlerinde yükselen ağaçlara çevirdi.

O ölmeden önce.

"Keşke acını dindirebilsem." Scarlett, Jameson'ın izin günlerine kalan saatleri sayarken Constance'ın böyle perişan hâlde olması haksızlıktı.

Constance yutkundu. "Önemi yok."

"Var." Scarlett doğrulup oturdu. "Önemli."

Constance da oturdu ama onun gözlerine bakmadı. "Gerçekten değil. Hayatlarına devam eden, aşk ilişkilerini geçici bir heves olarak gören kızları anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Burada hiçbir şeyin garantisi yok. Her gün uçaklar düşüyor. Bombardıman oluyor. Yarın ölme ihtimalin bu kadar yüksekken kalbini korumaya çalışmanın anlamı yok. Hâlâ şansın varken yaşamak en iyisi olabilir." Bakışlarını küçük bahçeye çevirdi. "Bir daha kimseyi Edward'ı sevdiğim gibi sevemeyeceğimi biliyorum, onu hâlâ seviyorum. Birine verecek bir kalbim var mı bilmiyorum. Aşkı gerçekten yaşamaktansa romanlardan okumak daha güvenli geliyor."

"Ah, Constance." Scarlett'ın kalbi Constance'ın kaybettikleriyle bir kez daha parçalandı.

"Sorun yok." Constance ayağa kalktı. "Hazırlansak iyi olur, bir saat sonra nöbetimiz var."

"Önce yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim," diye önerdi Scarlett. "Birkaç şeyi hızlıca hazırlama konusunda artık oldukça iyiyim."

Constance haklı bir şüpheyle ablasına baktı. "Benim daha iyi bir fikrim var. Çabucak giyinip subay yemekhanesine koşalım."

"Bana güvenmiyorsun!" diyerek dudak büktü Scarlett.

"Sana güvenim tam. Benim kuşku duyduğum şey aşçılığın." Constance omuz silkti ama alaycı gülümsemesi içtendi ve bu, Scarlett için fazlasıyla yeterliydi.

Giyinip karınlarını doyurduktan sonra nöbetlerine rahat rahat yetiştiler. Ceketlerini vestiyere bırakıp ardından filtre odasına doğru ilerlemeye başladılar. Kendi küçük bölgelerinde

panoları bu kadar doluyken Komuta Merkezi'ndekilerin nasıl göründüğünü hayal etmek zordu.

"Ah, Wrigth ve Stanton ayrılmaz ikili," dedi Kısım Komutanı Robbins kapıda gülümseyerek. "Hanımlar, nöbete başlamadan önce herhangi bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, efendim," diye yanıtladı Scarlett. Tüm kısım komutanları arasında Robbins en sevdiği olma yolunda ilerliyordu.

"Hayır, efendim," diye tekrarladı Constance. "Sadece panoda benim kısmımı gösterin."

"Harika. Vaktiniz olduğunda sizinle sorumluluklarınız hakkında konuşmak isterim." Kadın gülümserken gözlerinin kenarları kırıştı.

"Bir hatamız mı var?" diye sordu Scarlett yavaşça.

"Hayır, tam tersi. İkinizin de ikaz habercisi olarak eğitim almasını isterim. Daha streslidir ama ikizin de yıl sonunda Kısım Personeli olacağına bahse girebilirim." Tepkilerini görmek için kardeşlere baktı.

"Bu harika olur!" diye cevap verdi Scarlett. "Fırsat için teşekkürler, biz–"

"Benim düşünmem gerek," diye araya girdi Constance sesini alçaltarak.

Scarlett şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı.

"Elbette," dedi Robbins nazik bir gülümsemeyle. "Umarım... olaysız bir gece geçirirsiniz."

Kardeşler kısım komutanlarıyla vedalaştı ama Scarlett kardeşine, komutana verdiği cevabı sorma fırsatı bulamadan Constance kapıyı açıp her daim sessiz olan istihbarat odasına girdi.

Scarlett kardeşinin peşinden içeri girip kulaklığını taktı panonun kendi köşesindeki nöbeti devraldı ve geceki aktiviteler hakkında bilgi almak için kendi bölümünde hızlı bir tur attı. Kendi çeyreğinden Constance'a yaklaşan bir hava saldırısı geliyordu.

Bu saldırıların *sonu* gelecek miydi? Sadece Londra'da on binlerce kişi ölmüştü.

Kulaklıktan telsiz operatörünün sesi duyuldu ve Scarlett kendini çalışma rutinine kaptırıp endişelendiği diğer şeyleri sonraya erteledi.

Ara sıra Constance'a bakıyordu. Dışardan bakıldığında kardeşi normal görünüyordu, elleri sabit ve hızlı hareket ediyordu. Son zamanlarda Constance duygularından arındığı bu odada çok iyi iş çıkarıyordu. Kardeşinin içinde bir boşluk olduğunu bilmek Scarlett'ın bir kez daha midesini bulandırdı.

Constance kendininkini kaybetmişken onun aşkını sürdürebiliyor olması adil değildi.

Uçağı pano üstünde hareket ettirirken dakikalar geçti ve sonra midesi bambaşka bir nedenle bulanmaya başladı.

71. Filo bombardıman uçaklarına doğru değil denize doğru harekete geçmişti. *Jameson.*

Filo'yu beş dakikalık aralıklarla kendi çeyreğinde hareket ettirdi, uçakların sayısını ve yönlerini not aldı ama çok geçmeden Filo onun izleme bölgesinden çıktı ve yerlerini başka uçaklar aldı.

Saatler geçti ama Scarlett molada yemek yiyemeyecek kadar endişeliydi, 71. Filo'nun dönüşünü görmekten başka bir şey istemediğinden elinden panonun başında dikilmekten başka iş gelmiyordu çünkü bu gece Jameson'ın uçtuğunu biliyordu. On beş dakikalık molası sona erdiğinde istihbarat odasına geri dönüp nöbetinin başına geçti.

Dışarı çıkan bombardıman uçaklarını sayısının içeri girenlerden az olduğunu not alırken küçümsenmeyecek bir tatmin hissetti. Bu gece birkaç zafer kazanmışlardı.

Telsiz operatörünün bir sonraki mesajı kulaklığında duyulurken Scarlett hafif bir gülümsemeyle yeni bir işaretleyiciye uzandı. 71. Filo, onun çeyreğine dönmüştü.

İşareti uygun koordinata koydu ama telsiz operatörü uçak sayısını güncelleyince donup kaldı.

On beş.

Scarlett işaretleyiciye bakarken yüreği ağzına geldi. *Yanılıyor. Yanılıyor olmalı.* Scarlett kulaklığın mikrofon düğmesine bastı.

"71. Filo'nun sayısını tekrar edebilir misiniz?" dedi.

Odadaki bütün başlar ona döndü.

İşaretleyiciler konuşmazdı. Asla.

"On beş," diye tekrarladı operatör. "Bir kayıp var."

Bir kayıp var. Bir kayıp var. Bir kayıp var.

Scarlett üstünde on beş yazan minik bayrağı işaretin üstüne yerleştirirken parmakları titredi. Jameson değildi. Olamazdı. Hissederdi, değil mi? Tüm kalbiyle sevdiği adam gitse –ölse– bunu hissederdi. Hissetmesi gerekirdi. O olmadan kalbinin atmaya devam etmesinin yolu yoktu. Anatomik olarak böyle bir şey imkânsızdı.

Ama Constance hissetmemişti...

Kulaklıktan bir sonraki duyuru geldi, Scarlett okları saat için belirlenen renklerle değiştirdi ve doğru işaretleri hareket ettirdi.

Jameson. Jameson. Jameson. Uzuvları otomatikman hareket ederken zihni dönüp duruyordu ve 71. Filo, Martlesham-Heath'e yaklaşırken yediği akşam yemeği midesinde çalkalandı. Beklemeye geçip resmî olarak panonun başından ayrıldıklarında bile Scarlett içindeki o histen kurtulamamıştı.

Kartal Filosu şimdiye kadar şanslıydı, hiç pilot kaybetmemişlerdi. Scarlett neredeyse bu kadar şanslı olmalarından dolayı rahatlamıştı ama bu gece hepsi son bulmuştu. Kimdi? Jameson değilse *–lütfen Tanrım, Jameson olmasın–* o zaman tanıdığı başka biri olmalıydı. Howie miydi? Yeni Amerikalılardan biri miydi?

Saate baktı. Daha dört saati vardı.

Martlesham-Heath'i aramak, düşen pilotun çağrı numarasını öğrenmek istedi ama ölen Jameson'sa zaten yakında öğrenirdi. Şüphesiz evinin önünde bekliyor olacaklardı. Howie onun bu haberi başkasından öğrenmesine izin vermezdi.

İşaretleri hareket ettirip okları değiştirirken ve Grup Karargâhı'ndan gelen emirleri dinlerken zaman işkence dolu beş dakikalık aralıklarla geçti. Nöbetleri bittiğinde Scarlett'ın kalbi deli gibi atıyordu ve sinirleri allak bullak olmuştu.

"Seni eve bırakmama izin ver. Bisikletinin burada olduğunu biliyorum ama bende üs arabası var," dedi Constance vestiyerden eşyalarını aldıktan sonra.

"Ben iyiyim," diyerek başını salladı Scarlett, bisikletlere doğru yürürlerken. Constance'ın ihtiyacı olan son şeyin onu rahatlatmak olduğunu biliyordu.

"O iyi," dedi kardeşi yumuşak bir sesle, Scarlett'ın bileğini tutarak. "Öyle olmalı. Tanrı'nın ikimizin sevdiklerini de alacak kadar zalim olduğuna inanamam. O iyi."

"Ya değilse?" Scarlett'ın sesi bir fısıltıdan ibaretti.

"Jameson iyi. Gel. Arabaya bin, itiraz istemiyorum. Kızlara barakaya yürüyerek dönmelerini söyleyeceğim." Constance kardeşini arabaya bindirdi, nöbette görevli diğer kızlarla konuştuktan sonra direksiyonun başına geçti.

Yolculuk kısaydı, üsle ev arasında sadece birkaç dakika vardı ama Scarlett köşeyi dönmek ve gerçeği öğrenmek istemiyordu. Ama yine de döndüler.

Evin önünde park hâlinde bir araba duruyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Constance.

Scarlett omuzlarını dikleştirip derin bir nefes aldı. "Neden ikaz habercisi eğitimini almayı istemiyorsun?"

Constance 11. Savaş Komuta Grubu amblemini taşıyan arabanın arkasına yanaşırken kardeşine baktı. "Cidden mi? Bu konuyu şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

"Ben hep senin ilerlemeyi planladığını sanıyordum." Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse kesintisiz bir uğultuya dönüşmüştü.

"Scarlett."

"Çok daha stresli, evet ama ikramiyelerle daha çok maaş alacağız." Kapı kolunu mengene gibi kavradı.

"Scarlett!" diye bağırdı Constance.

Bakışlarını 11. Savaş Komuta Grubu ambleminden ayırıp kardeşine çevirdi.

"Söz veriyorum, yarın gelip eğitim konusunu seninle konuşacağım ama şimdi arabada kalamazsın."

"Mektubu hiç açmamış olmayı diledin mi?" diye fısıldadı Scarlett.

"Bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirirdi." Constance kendini zorlayarak titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hadi, kapıya kadar ben de seninle geleceğim."

Scarlett başını onaylarcasına sallayıp ardından kapısını açarak kaldırıma indi ve kendini diğer aracın kapılarının açılmasına hazırladı.

Arabanın kapıları açılmadı. Evin kapısı açıldı.

"Merhaba." Jameson kapı eşiğinde belirince Scarlett'ın bacakları titredi.

Koşmaya başladı, yolun yarısında onu karşılayan Jameson'ın kollarına atıldı. Kocası ona öyle sıkı sarıldı ki Scarlett dağılan parçalarının yerine oturduğunu hissetti. O iyiydi. Evdeydi. Yaşıyordu.

Yüzünü kocasının boynuna gömüp kokusunu içine çekti, ona hayatı pahasına sarıldı çünkü Jameson gerçekte buydu, Scarlett'ın hayatıydı.

"Çok endişelendim," dedi yüzünü göğsüne bastırırken, ondan bir an bile uzaklaşmak istemiyordu.

"Tahmin ettim. Bu yüzden izin alıp geldim." Bir elini Scarlett'in sırtına diğerini ensesine koydu. Kolendorski'yi kaybettikleri andan beri tek düşündüğü Scarlett'a sarılmaktı. "Ben iyiyim."

Scarlett kollarını ona daha sıkı sardı.

Jameson, Scarlett'ın omzundan bakıp onları hüzünlü bir gülümsemeyle izleyen Constance'a başını salladı. Constance da aynı şekilde karşılık verdikten sonra Scarlett'ı eve getirdiği arabaya geri döndü.

"Kimdi?" diye sordu Scarlett.

"Kolendorski." O çocuğu seviyordu. "Bir bombardıman uçağını vurmak için döndüğü sırada iki avcı uçağı tarafından düşürüldü. Hepimiz onun denize düştüğünü gördük." Kurtulmak için bir girişim olmamıştı. Yardım çağrısı olmamıştı. Suya dik bir şekilde o kadar kuvvetli düşmüştü ki öncesinde ölmemiş olsa bile çarpma ânında ölürdü. Böyle bir kazadan kimse sağ kurtulamazdı.

"Çok üzgünüm," dedi Scarlett kollarını biraz gevşetirken. "Ben sadece..." Omuzları titremeye başladı, Jameson karısının yüzünü görebilmek için hafifçe geri çekildi.

"Sorun yok. Her şey yolunda," dedi başparmağının ucuyla gözyaşlarını silerken.

"Neden bu kadar budalayım bilmiyorum." Yarım yamalak bir gülümseme için kendini zorladı. "Uçak sayısının değiştiğini gördüm ve içinizden birinin öldüğünü anladım." Başını iki yana salladı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Scarlett'ı alnından öptü.

"Hayır, demek istediğim o değil." Kollarının arasından çıktı. "Seni o kadar çok seviyorum ki kalbim senin bedeninde atıyor gibi hissediyorum. Edward'ı kaybetmenin Constance'a ne yaptığını gördüm ve seni kaybedersem onun kadar güçlü olamayacağımı biliyorum. Ben de yaşayamam."

"Scarlett," diye fısıldadı Jameson, kollarını ona dolayıp kendine çekti çünkü yapabileceği başka bir şey yoktu. İkisi

de yarın ölecek kişinin o olabileceğini biliyordu. Bombardıman yayılınca bu Scarlett bile olabilirdi. Paylaştıkları her veda öpücüğünde umutsuzluğun buruk tadı vardı çünkü ikisi de bunun son öpücükleri olabileceğini biliyordu.

Ve eğer ölen Scarlett olursa... Jameson korkunç, imkânsız düşünceyi susturmak için derin bir nefes aldı. Scarlett olmadan onun için hiçbir şeyin anlamı yoktu. Bir bombalı saldırıyı engellemek için biraz daha çok çabalamasının sebebi oydu. Yeni pilotları daha çok zorlamasının sebebi oydu. Ailesi sık sık mektup gönderip onunla gurur duyduklarını söyleseler, hatta aynı satırlarda geri dönmesi için yalvarsalar da kalmasının sebebi oydu. Kral'a bağlılık yemini etmesine gerek yoktu; o, Scarlett'a yemin etmişti. Jameson'ın koruması gereken oydu.

"Gel hadi." Elini tutup onu içeri soktu ama buraya gelirken yol boyunca planladığı gibi onu yatak odalarına taşıyıp sevişmek yerine oturma odasına götürdü ve pikaba Billie Holiday plağı koydu. "Dans et benimle, Scarlett."

Scarlett'ın dudaklarına tebessüm denemeyecek kadar hüzünlü bir ifade yayıldı. Kollarının arasına girdi, başını göğsüne dayadı ve birlikte küçük daireler çizerek sehpadan uzaklaştılar.

Burası onun hayat bulduğu yerdi. Yaptığı her şey sağ salim buraya, ona dönmek içindi. Ayrı yaşamak bir tür işkenceydi, onun sadece bir saat uzakta olduğunu bilmek ama ona ulaşamamak birçok uykusuz gecenin nedeniydi. Sabahları teninin tenine değmesini özlüyordu, göğsünde uyuyakaldığında saçlarının kokusunu almayı özlüyordu. Günleri hakkında konuşmayı, geleceklerini planlamayı, öpüşürken bir akşam yemeğini daha yaktıkları zamanları özlüyordu. Onunla ilgili her şeyi özlüyordu.

"Sana haberlerim var," dedi Jameson usulca dudaklarını alnında gezdirirken.

"Hımm?" Başını kaldırdı, gözleri endişe doluydu.

"Görev yerimiz değişiyor." Jameson ifadesini ciddi tutmaya çalıştı ama dudakları ona itaat etmedi.

"Bu kadar çabuk mu?" Kaşları çatıldı dudakları sarktı. "Ben–"

"Nereye diye sor." Jameson sırıtıyordu, sürpriz yapma işi buraya kadardı.

"Nereye?"

Jameson kaşlarını kaldırdı.

"Jameson," diye çıkıştı Scarlett. "Benimle dalga geçme. Ne–" Derin bir nefes aldı. "Bana hemen şimdi söyle çünkü umutlarımı bir böcek misali ezmek için yükseltiyorsan bu gece yalnız uyursun."

"Hayır, uyumam," dedi Jameson gülerek. "Beni bunu yapamayacak kadar çok seviyorsun."

"Şu an sevmiyorum."

"İyi, o zaman vücuduna yaptıklarımı çok seviyorsun diyelim," diye takıldı hararetli bakışlarıyla.

Scarlett tek kaşını kaldırdı.

"Buraya," dedi sonunda şarkı biterken. "Buraya gönderiliyoruz. Birkaç hafta içinde yine her gece aynı yatakta uyuyacağız." Elinin yanağına koydu. "Kahvaltımızı beraber yapıp duşa önce girmek için yarışacağız."

Scarlett'ın güzel yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı ve Jameson'ın göğsü sıkıştı. Scarlett berbat bir günü gerçekten de olağanüstü bir şeye dönüştürebiliyordu.

"İkaz habercisi eğitimi almam istendi," dedi Scarlett sanki birileri duyabilir gibi kısık sesle. Mutluluğu gözlerinden okunuyordu. "Yıl bitmeden Kısım Komutanı olabilirim yani."

"Seninle gurur duyuyorum." Bu kez gülümseyen Jameson'dı.

"Ben de seninle gurur duyuyorum. Ne ikiliyiz ama?" Parmak uçlarında yükselip dudaklarını Jameson'ın dudaklarına bastırdı. "Şimdi, vücuduma yapabileceklerin hakkında ne diyordun?"

Jameson, sonraki şarkı başlamadan onu yukarı çıkarmıştı bile.

Scarlett ertesi sabah mutfağa girdiğinde Jameson'ı ocağın başında kahvaltı hazırlarken buldu. Koku midesini bulandırdı.

"İyi misin?" diye sordu reçel kavanozunu açmaya çalışan Constance.

Doğru, bu sabah eğitim hakkında konuşacaklardı. Scarlett bunu unutmuştu ki bu da kendine kızması için bir başka sebepti.

"İyiyim," diye yalan söyledi Scarlett mide bulantısını bastırmaya çalışarak. "Orada olduğunu görmedim. Dün gece seni öyle bıraktığım için özür dilerim."

Constance gülümsedi ve Scarlett'la Jameson'a baktı. "Açıklama yapmana gerek yok. Her şey yoluna girdiği için mutluyum." Reçeli masaya getirirken gözleri ışıldadı.

"Yardım edilecek bir şey var mı?" diye sordu Scarlett ellerini Jameson'ın omuzlarına koyarken.

"Her şeyi hallettik, tatlım..." Kaşları çatıldı. "Solgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim," dedi yavaşça bu konuyu uzatmamalarını umarak. Jameson'ın buraya gönderilecek olmasıyla gerginliğinin azalacağını ummuştu ama anlaşılan o ki bedeni mesajı almamıştı.

Constance kardeşini dikkatle inceledi. "Sonra konuşmak ister misin?"

"Tabii ki hayır. Burada olmana sevindim."

Constance başıyla onaylasa da dudaklarında tuhaf, sert bir ifade vardı. Bu sabah bir şekilde... daha yaşlı görünüyordu.

Jameson kızarmış sosislerle patatesleri masaya getirirken Scarlett ekmeği dilimledi. Kahvaltılarını ettiler, Scarlett midesi bulantısı geçtiği için rahat bir soluk aldı.

"Siz ikiniz biraz yalnız kalmak ister misiniz?" diye sordu Jameson oturduğu yerden kardeşlere bakarak.

"Hayır," diye cevaplayan Constance çatalını yarısı boşalan tabağına bıraktı. Kahvaltısının bitirmemek pek ona göre bir davranış değildi ama son iki aydır pek normal olduğu söylenemezdi. "Söyleyeceklerimi sen de duymalısın."

"Ne oldu?" Scarlett'ın göğsüne bir ağırlık çöktü. Kardeşinin söyleyeceği her neyse bu hayra alamet değildi.

"Haberci eğitimi almak benim için boşuna olur," dedi omuzlarını dikleştirerek. "Görevime ne kadar süreyle devam etmeme izin verileceğinden emin değilim."

Scarlett'ın rengi attı. Bir kadının görevinden istifa etmeye zorlanmasının çok az nedeni vardı. "Ne? Neden?"

Constance bir süre kucağında duran ellerine baktı ardından sol elini kaldırıp parlak zümrüt bir yüzük gösterdi. "Çünkü evleneceğim."

Scarlett'ın elinden düşürdüğü çatal tabağa çarparak ses çıkardı.

Jameson'ı tebrik etmek gerekirdi, tek kası bile kıpırdamamıştı.

"Evleniyor musun?" Scarlett yüzüğü görmezden gelip kardeşinin gözlerine baktı.

"Evet," dedi Constance sanki Scarlett kahve içer misin diye sormuş gibi. "Evleniyorum. Ve nişanlım buradaki rolümü pek desteklemiyor bu yüzden evlendikten sonra devam edebileceğimi sanmıyorum." Sesinde duygudan eser yoktu. Heyecan yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Scarlett ağzını iki kez açıp kapadı. "Anlamıyorum."

"Anlamayacağını biliyordum," dedi Constance yumuşak bir sesle.

"Ebeveynlerimiz savaş bitene kadar Edward'la evlenmeni yasakladığında da yüzünde aynı ifade vardı." İtaatkâr. Yüzündeki ifade buydu. Kaderine boyun eğmiş, itaatkâr görünüyordu. Scarlett'ın göğsünden karnına doğru kötü bir his yayılırken midesi şiddetle bulanmaya başladı. "Kimle evleniyorsun?"

"Henry Wadsworth." Constance çenesini kaldırdı.

Hayır.

Mutfağı dolduran sessizlik herhangi bir kelimeden çok daha keskindi.

Hayır. Hayır. Hayır. Scarlett bir destek ihtiyacıyla masanın altından Jameson'ın eline uzandı.

"Bu karar sana bağlı değil," diye itiraz etti Constance.

Scarlett aklından geçeni yüksek sesle söylediğini şaşkınlıkla fark etti. "Bunu yapamazsın. O bir canavar. Seni mahveder."

Constance omuz silkti. "O zaman mahvetsin."

Ölürse ölür. Dün gül fidanını ekerken söylediği sözler Scarlett'ın zihninde yankılandı. "Bunu neden yapıyorsun ki?" Geçen hafta sonu eve gitmişti. "Seni zorluyorlar, değil mi?"

"Hayır," diye karşılık verdi Constance yumuşak bir sesle. "Annem Ashby'deki evin etrafında kalan arazileri satmaları gerekeceğini söyledi."

Satılacak olan Londra'daki ev... kendi evleri değildi. Scarlett bu haberin verdiği üzüntüyü bir kenara itti.

"Mali durumlarını yönetememeleri kendi hataları. Lütfen, Wadsworth'le evlenmeyi arazileri elde tutabilmek için kabul ettiğini söyleme. Senin mutluluğun bir mülkten çok daha değerli. Bırak satsınlar." Daha önemlisi Constance, Wadsworth'le bir evliliği kaldıramazdı. Ruhunu ölümüne hırpalar, bedenini de bundan aşağı bırakmazdı.

"Anlamıyor musun?" Constance'ın acısı bir an gözlerinde göründü. "Küçük gölü sattılar. Çardağı. Av kulübesini. Hepsini."

"Bırak satsınlar!" diye çıkıştı Scarlett. "O adam seni mahvedecek." Jameson'ın elini sıktı.

Constance ayağa kalktı, sandalyesini masanın altına itti. "Anlamayacağını biliyordum ve buna lüzum da yok. Bu benim vereceğim bir karar." Odadan çıkarken başı da omuzları da dikti.

Scarlett arkasından koştu. "Onları sevdiğini ve mutlu etmek istediğini biliyorum ama hayatını onların eline teslim etmek zorunda değilsin."

Constance eli kapı koluna koyup durdu. "Benim bir hayatım kalmadı. Anılarımdan başka hiçbir şeyim yok." Yavaşça döndü, cesur ifadesi yerini acısına bırakmıştı.

Küçük gölet. Çardak. Av kulübesi. Scarlett derin bir nefes alırken gözlerini kapadı. "Canım, bu yerleri geri almak Edward'ı da geri getirmeyecek."

"Sen Jameson'ı kaybetseydin ve Kirton-in-Lindsey'deki evi alma imkânın olsaydı, sırf odadan odaya dolaşıp hayaletiyle konuşmak için bile olsa bunu yapmaz mıydın?"

Scarlett aynı şey olmadığını söyleyerek itiraz etmek istedi ama yapamadı.

Jameson onun kocasıydı, ruh eşiydi, hayatının aşkıydı. Ama onu bir yıldan az süredir seviyordu. Constance'sa Edward'a çocukluğundan beri âşıktı, o gölette yüzmüşler, o çardakta oyun oynamışlar, o av kulübesinde gizli gizli öpüşmüşlerdi.

"Evlendiğinde arazilerin senin olacağının garantisi yok." Scarlett düğünün bu yaz olmayacağını umuyordu, yaza sadece birkaç hafta kalmıştı.

"Onları şu an alıyor... nişan hediyesi olarak. Her şey bu hafta sonu planlandı. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyo-"

"Hayır, asla. Ben senin için korkuyorum. Hayatını çöpe atıyorsun oysa..."

"Oysa ne?" diye bağırdı Constance. "Bir daha asla âşık olmayacağım. Mutluluk şansım kalmadı, bu yüzden ne önemi var?" Sokak kapısını açıp dışarı fırladığında Scarlett da peşinden çıktı.

"Bunu bilemezsin!" diye bağırdı Scarlett kaldırımda ve kardeşi sokağa varmadan onu durdurdu. "Sana ne yapacağını biliyorsun. Bunları gördük. Kendini gerçekten böyle bir adama verebilir misin? Sen çok daha iyisine layıksın!"

"Biliyorum!" Constance'ın yüzü buruştu. "Ben de bunu en az senin kadar biliyorum. Dün gece yüzünü gördüm. Kapına gelen Howie olsaydı, sana Jameson'ın öldüğünü söyleseydi mahvolurdun. Gözlerimin içine bakıp o ölürse yine âşık olabileceğini söyleyebilir misin?"

Safra Scarlett'ın boğazına yükseldi. "Lütfen bunu yapma."

"Ailemizi kurtaracak, topraklarımızı koruyacak ve belki de çocuklarıma o gölette yüzmeyi öğretecek bir güç geçti elime. Sen ve ben aynı değiliz. Senin itiraz etmek için bir sebebin vardı. Benimse kabul etmek için sebebim var."

Scarlett'ın ağzı safrayla doldu, midesi kasıldı. Dizlerinin üstüne çöküp sabah kahvaltısında yediklerini kapı girişini çevreleyen çiçeklerin arasına çıkardı. Jameson'ın elinin sırtında olduğunu, o kusarken çözülen saçlarını topladığını hissetti.

"Tatlım," diye mırıldandı Jameson karısının sırtını ovalarken.

Mide bulantısı dindi, geldiği gibi hızla geçti.

Aman Tanrım. Zihni telaşla çalışıp görünmez bir takvimi taradı. Marttan beri bir an olsun huzur bulamamıştı. Nisanda taşınmışlardı... ve şimdi Mayıs ayıydı.

Scarlett yavaşça doğruldu, Constance'ın kocaman açılmış şefkatli gözlerine baktı.

"Ah, Scarlett," diye fısıldadı kardeşi. "Yıl sonunda ikimiz de Kısım Komutanı olamayacağız, değil mi?"

"Bu da ne demek?" diye sordu Jameson. Scarlett en ufak bir esintiyle yere serilecekmiş gibi hissederken Jameson'ın eli hâlâ karısının sırtındaydı.

Scarlett ona döndü, güzel yeşil gözlerine, güçlü çenesine ve ağzının kenarlarındaki endişeli çizgilere baktı. Onu daha da endişelendirmek üzereydi.

"Hamileyim."

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Noah

Scarlett,

İşte yine geceleri çok daha uzak gelen mesafelerle ayrılmış durumdayız ve tekrar birlikte olma şansımızı bekliyoruz. Benim için çok fazla şeyden vazgeçtin ve ben bir kez daha senden peşimden gelmeni istiyorum. Sana söz veriyorum, bu savaş bittiğinde beni seçtiğin için asla pişman olmamanı sağlayacağım. Bir an bile. Günlerini mutluluk, gecelerini aşkla dolduracağım. Biraz daha dayanabilirsek önümüzde bizi bekleyen çok şey var...

"Öğle yemeği getirdim," diye seslendim Georgia'ya ön kapıdan evin içine girerken. İtiraf etmeliyim ki Scarlett Stanton'ın evine kapıyı çalmadan girmek hâlâ tuhaf geliyordu ama geçen haftadan beri öğleden sonraları, onun Stanton Üniversitesi dediği yerde birlikte geçirmeye başladığımızdan beri Georgia bu konuda ısrarcı olmuştu.

"Şükürler olsun, açlıktan ölmek üzereydim," diye seslendi ofisten.

Çift kanatlı kapıların açık olan tarafından içeri girdim ve bir an donup kaldım. Georgia büyük büyükannesinin masasının önünde yere oturmuştu, etrafı fotoğraf albümleri ve kutularla çevriliydi. Hatta tüm bunlara yer açmak için büyük berjerleri bile kenara itmişti.

"Vay canına."

Bana bakıp heyecanla gülümsedi. *Lanet olsun.* Aklım ânında büyük büyükannesinden ya da kariyerimi riske attığım kitaptan uzaklaştı. Tek düşünebildiğim Georgia'ydı.

Kaya tırmanışı yaptığımız gün aramızda bir şeyler değişmişti. Bu sadece aynı takımda olduğumuzu hissetmekle ilgili değildi, aynı zamanda sanki biri geri sayım başlatmış gibi artan bir farkındalık da söz konusuydu. Cinsel gerilimi bundan daha iyi yazamazdım. O günden beri aramızdaki her temas ölçülü ve dikkatliydi, sanki bir havai fişek deposundaki kibritlerdik ve çok fazla sürtünmenin ortalığı yangın yerine çevireceğini biliyorduk.

"Piknik yapmak ister misin?" diye sordu yanındaki ufak boş alanı işaret ederek.

"Sen varsan ben de varım." Etrafa saçılmış anıların arasından geçip yanındaki yerimi aldım.

"Üzgünüm," dedi mahcup bir ifadeyle, geniş yakalı *sweatshirt*ü omzundan kayarak leylak rengi sütyen askısını ortaya çıkarmıştı. "Sana bahsettiğim Middle Wallop'ta çekilen şu fotoğrafı arıyordum ve bunların arasında kayboldum."

"Özre gerek yok." Sadece öğle yemeğimizden daha güzel görünmekle kalmıyor, aile geçmişine dair gerçek bir hazineyi açıp bana gösteriyordu.

Buna da *açılmak* denmezse neye denirdi bilmiyordum. Telefonu yüzüme kapamasından bu yana çok yol katetmiştik. Yanımda oturan bu kadınla ilgili her şey, tepeden topuz yaptığı

saçlarından, kısa pantolonun sergilediği upuzun bacaklarına kadar, çok yumuşaktı. Onunla ilgili *buz gibi* diye tarif edebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Fotoğrafları bulduktan sonra kendimi durduramadım." Ben torbadan yemekleri çıkarırken o kucağında açık duran albüme bakarak gülümsedi.

"Domatessiz," dedim onunkini uzatırken. Son kız arkadaşım kahvesini sade mi yoksa sütlü mü içerdi hatırlayamazken şimdi burada Georgia Stanton hakkında her şeyi hiç çabalamadan ezberlemiştim. Ona fena kapılmıştım.

"Teşekkürler," dedi gülümseyerek ve kutuyu aldıktan sonra yanımızdaki masayı işaret etti. "Buzlu çay, şekersiz."

"Teşekkürler." Sanırım her detayı aklına kazıyan tek kişi ben değildim.

"Şekersiz içtiğin için hâlâ biraz tuhaf olduğunu düşünüyorum ama nasıl istiyorsan öyle olsun." Omuz silkip albümün bir sayfasını çevirdi.

"Bu sen misin?" Yorumunu es geçip hafifçe omzuna doğru yaklaştım. Şampuanı mıydı yoksa parfümü mü bilmiyorum ama narenciyenin o hafif kokusu doğruca aklımı ve Georgia'nın yanındayken sıkıca kontrol altında tutmaya çalıştığım vücudumun başka kısımlarını etkisi altına aldı.

"Nereden anladın?" Şaşırmış gibi baktı. "Yüzüm bile görünmüyor."

"Scarlett'ı tanıdım ve Darth Vader prensesi gibi giyinecek başka bir kız çocuğu bulabileceğimizden hayli şüpheliyim." Scarlett'ın yüzündeki gülümseme, onu Georgia'yla birlikte gördüğüm her fotoğrafta olduğu gibi gurur doluydu.

"Doğru bir noktaya değindin," diye itiraf etti Georgia. "Sanırım o yıl kendimi bir parça karanlık tarafta hissediyordum."

"Kaç yaşındaydın?"

"Yedi." Kaşları çatıldı. "Yanlış hatırlamıyorsam annem ikinci kocasıyla evlenmeden önce ziyarete gelmişti."

"Kaç kocası oldu?" Niyetim yargılamak değildi, sadece Georgia'nın yüzündeki ifade beni meraklandırmıştı.

"Beş evlilik, dört koca." Sayfayı çevirdi. "Üç numarayla iki kez evlendi ama sanırım boşanmak üzereler çünkü şu an dört numaraya geri dönüyor. Dürüst olmam gerekirse artık takip etmekle uğraşmıyorum."

Noktaları birleştirmem birkaç saniyemi aldı.

"Her neyse, senin kırklarda çekilmiş fotoğraflara ihtiyacın var ve bunlarda çoğunlukla ben..." Albümü kapatmak için hamle yaptı.

"Onlara bakmak isterim." Onu daha iyi anlamama yardım edecek her şeyi yapmaya hazırdım.

Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı.

"Yani orada Scarlett da var, değil mi?" *Zayıf bir argüman.*

"Doğru. Tamam. Eski olanlara sonra bakarız. Soğutma." Önümdeki hamburgeri işaret etti.

Albümü karıştırmaya devam ederek yemek yedik. Sayfalar Georgia'nın çocukluğuna ait fotoğraflarla doluydu, bazılarında Hazel ve Scarlett da vardı ama Ava, yıllar geçtikten, öğle yemeğim bittikten sonra ortaya çıktı. Georgia fotoğrafların büyük çoğunluğunda mutlu bir çocuk gibi görünüyordu; bahçede, çayırda, derenin yanında gülümsüyor, Paris ve Roma'daki imza günlerinde görünüyordu...

"Londra yok mu?" diye sorup kaçırmadığımdan emin olmak için birkaç sayfa geriye gittim. Hayır, sadece Scarlett ve öndeki iki dişi eksik olan Georgia, Collesium'un önündeydi.

"Bir daha İngiltere'ye adım atmadı," dedi Georgia usulca. "Bu da son imza turuydu. Gerçi sonrasında on yıl daha yazdı. Bunun, bunamasına engel olduğuna yemin ediyordu. Peki ya sen?"

"Ben mi? Bunama riskim mi var?" Kaşlarımı kaldırdım. "Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?"

Güldü. "Oruz bir olduğunu biliyorum. Demek istediğim sen de doksanına kadar yazacağını düşünüyor musun?" dedi dirseğiyle nazikçe dürterek.

"Ah." Ensemi ovalayıp *yazamadığım* bir zamanı hayal etmeye çalıştım. "Muhtemelen ölene kadar yazacağım. Yayımlanmasını isteyip istemeyeceğim başka bir konu." Bir kitap yazmak ve kitabın yayımlanma süreci birbirinden tamamen farklı iki konuydu.

"Bunu anlıyorum." Sektörün içinde büyümüş biri olduğundan anladığına şüphem yoktu.

Başka bir sayfa, başka bir fotoğraf başka bir yıl. Georgia'nın doğum günü pastasının önündeki –mumlara bakılırsa on ikinci yaş günüydü– gülümsemesi göz kamaştıracak kadar parlaktı ve Ava da hemen yanındaydı.

Birkaç hafta sonra çekilmiş gibi görünen sonraki fotoğrafta Georgia'nın gözlerindeki ışık gitmişti.

"Beni neden annemin büyütmediğini sormayacak mısın?" Yan gözle bana baktı.

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsin."

"Bunu söylerken ciddisin, değil mi?" dedi yumuşak bir sesle.

"Ciddiyim." Parçaları bir araya getirecek kadar bilgim vardı. Ava lise çağında anne olmuştu ama anne olmaya uygun biri değildi. "Üzerinde çalıştığımız proje sebebiyle hakkımda edindiğin izlenimin aksine, bilgi vermek istemeyen kadınlardan bilgi koparma alışkanlığım yok." O benden başka her yere bakarken ben de onun yüzünü dikkatle inceledim.

"Büyükannemi anlamana yardım edecek olsa bile mi?" Sanki vereceğim cevabın önemi yokmuş gibi albümün sayfalarını gelişigüzel çevirdi ama öyle olmadığını biliyordum.

"Georgia, bana tüm kalbinle vermek istemediğin hiçbir şeyi almayacağıma söz veriyorum." Sesim alçaldı.

Bana döndü, göz göze geldik, aramızda bir nefeslik mesafe vardı. Başka bir kadın olsaydı onu öperdim. Düşünebildiğim

her türlü benzetmenin ötesine geçen bu çekime göre hareket ederdim. Bu artık basit bir elektriklenme değildi, şehvet duygusunun ya da ezici bir arzunun çok daha ötesine geçmişti. Aramızdaki santimler saf ve ilkel bir ihtiyaçla doluydu. Artık bir eğer değil, zaman meselesiydi. Gözlerinde gördüğüm o savaş fazlasıyla tanıdıktı çünkü ben de karşı konulamaz bu şeye karşı aynı savaşı veriyordum.

Bakışları dudaklarıma kaydı. "Ya tüm kalbimle vermek istiyorsam?" diye fısıldadı.

"İstiyor musun?" Vücudumdaki bütün kaslar gerilip tadının nasıl olduğunu keşfetmek için kontrol edilemez bir dürtüyle kilitlendi.

Yanakları kızardı, bakışlarını benden kaçırıp yeniden albüme çevirirken nefesi kesildi. "Bilmek istediğin ne varsa sana anlatacağım." Albüm yığınlarını karıştırıp resmî değil samimi anlarla çevrili düğün fotoğraflarının bulunduğu albümü kucağına aldı.

"Çok güzel görünüyorsun." Bundan daha fazlasıydı. Düğün gününde Georgia öylesine âşık görünüyordu ki içim saçma bir kıskançlıkla doldu. O pislik Georgia'nın kalbine de güvenine de layık değildi.

"Teşekkürler." Davette çekilmiş gibi görünen fotoğraflara geçti. "Komik ama şimdi o günü düşününce Damian'ın daha çok büyükannemin çevresindeki kişilerle gevezelik ettiğini hatırlıyorum." Bunu sanki bir şakanın can alıcı yeriymiş gibi rahatça söyledi.

Kaşlarım çatıldı. Elsworth'ün o parıltıyı söndürmesi ne kadar sürmüştü?

"Ne?" diye sordu bana bakarak.

"Bu fotoğrafların hiçbirinde Buz Kraliçesi gibi görünmüyorsun," dedim. "Birinin senin soğuk olduğunu düşünmesini aklım almıyor."

"Ah, o zamanlar umut dolu ve saftım." Bir sayfa daha çevirirken başını yana eğdi, bu fotoğrafta balayına gitmek için arabaya ilerleyen gelin ve damadın üstüne köpükler yağıyordu. "Lakap daha sonra ortaya atıldı ama beni aldattığını ilk öğrendiğimde bir şey..." İç çekip yine sayfayı çevirdi. "Bir şey değişti."

"Paige Parker?" diye tahmin yürüttüm.

Alaycı bir şekilde güldü. "Tanrım, hayır."

O sayfaları, yılları çevirirken dikkatimi yüzüne verdim.

"O zamanlar pervasız değildi. Aktrisler seni yakalatır ama on sekiz yaşındaki asistanlar yakalatmaz." Omuz silkti.

"Kaç kez–" Soru, kendime engel olamadan ağzım kaçtı. Ellsworth'ün ne denli incitici olduğu benim üstüme vazife değildi. Georgia'yla ben evli olsaydım onu yatağımda mutlu etmekle o kadar meşgul olurdum ki bir başkasının yatağı *aklıma* bile gelmezdi.

"Çok fazla," diye cevap verdi yavaşça. "Ama büyükanneme onun yaşadığı dillere destan aşkın bir benzerini yaşamadığımı söyleyecek değildim, bütün istediği benim mutlu olduğumu görmekken bunu yapamazdım ve zaten o sıralarda da ilk kalp krizini geçirmişti. Ve galiba annemle aynı hatayı yaptığımı kabul etmek... zordu."

"Bu yüzden kaldın." Georgia'yla ilgili yapbozun bir parçası daha yerine otururken sesim iyice alçaldı. *Yenilmez İrade.*

"Uyum sağladım. Ne de olsa terk edilmeye alışıktım." Başparmağını bir fotoğrafın üstünde gezdirdi, bana epey aşina bir yer olan Central Park'taki sonbahar renklerine bürünmüş ağaca baktım. Georgia, Ava ve Damian'ın arasında duruyordu ve kollarını her ikisine de sarmıştı, gülümsemesi önceki birkaç yıla göre daha sönüktü. "Aslında bir uyarı oluyor, güvendiğin kişinin yanında artık güvende olmadığını anladığında kalbin bir ses çıkarıyor."

Çenem kasıldı.

Başka bir sayfa açtı, başka bir davetti. "Bir kırılma ya da parçalanma gibi net ve sıradan bir ses değil. *Zaten öyle kırıkları onarmak, tüm parçaları bulduğunda kolay olur. Bir ruhu ezmek, işte bu* belli bir düzeyde... özel bir şiddet gerektirir. Kulakların o umutsuz..." *sayfayı çevirdi* "...hırıltılı..." *sayfayı çevirdi* "...soluklu dolar. Sanki göz önünde boğuluyormuş gibi oksijen almaya çabalarsın. Başka birinin boktan, bencilce kararları yüzünden hayat senin nefesini keser."

"Georgia," diye fısıldadım. Onun sözlerindeki acı ve öfke midemi bulandırıp göğsümü sıkıştırırken *Sonbaharın Kanatları* kitabının galasında kırmızı halı üstünde çekilmiş fotoğrafı gözüme ilişti. Gülümsemesi ışıl ışıldı ama Damian'ın yanındaki bir süs gibi poz verirken bakışları duygusuzdu, diğer iki nesil Stanton kadını da yanındaydı. Gözlerimin önünde giderek katılaşıyor, her resimde bir öncekinden daha soğuk görünüyordu.

"Ve olay şu ki," diye devam etti başı hafifçe sallanıp dudakları alaycı bir tebessümle kıvrılırken, "o sesi her zaman bir saldırı girişimi olarak tanımlayamazsın. Aslında oksijenin tükenmekte olduğunu fark etmezsin bile. Bir hırıltı duyarsın ama bu seni bir şekilde bir sonraki nefesin geleceğine, henüz paramparça olmadığına ikna eder. *Bu düzeltilebilir, değil mi*, dersin kendi kendine. O yüzden savaşır ve etrafta nefes alabileceğin ne kadar oksijen varsa içine çekmeye çalışırsın." Gözleri akıtmadığı yaşlarla doldu ama çenesini kaldırdı ve her cümlesinde sayfaları çevirirken gözyaşlarını bastırdı. "Mücadele edersin, çırpınırsın çünkü sevgi denilen, kaçınılmaz olarak köklerine kazınan şey tek bir kurşunla ölmeyi reddeder. Çünkü öylesi çok daha merhametli olur. Gerçek sevgi boğulmalı, bacaklarını savurmayı kesene kadar suyun altında tutulmalıdır. Çünkü onu öldürmenin tek yolu budur."

Sayfaları tekrar tekrar çevirdi, albüm mutlu bir evlilik yalanı inşa etmek adına Scarlett'a göndermek için büyük bir

özenle seçtiği belli fotoğraflardan oluşan renkli bir kaleydoskopa dönüştü.

"Ve nihayet anladığında, nihayet mücadeleyi bıraktığında kendini kurtaramayacak kadar derine inmiş olursun. İzleyenler sana yüzmeye devam etmeni, bunun sadece kırık bir kalp olduğunu söyler ama ruhunda kalan o küçük kıvılcım bırak yüzmeyi suda bile kalamaz. Bu yüzden seçim yapman gerekir. Ya herkes seni zayıf olmakla suçlarken ölümü göze alacaksındır ya da lanet suda nefes almayı öğreneceksindir, ki o zaman da dönüştüğün şey yüzünden sana canavar derler. Daha doğrusu Buz Kraliçesi."

Son fotoğrafta durdu. Bu, Scarlett ölmeden sadece birkaç ay önce çekilmiş, bir önceki film galasını andıran başka bir galanın fotoğrafıydı. Albümün geri kalan sayfaları boştu.

Ellerimi sıktım. Daha önce hiç kimseyi Damian Ellsworth kadar benzetmek istememiştim. "Yemin ederim seni asla o adam gibi incitmem." Dürüstlüğümden emin olmasını umarak her kelimeyi sertçe vurguladım.

"Ben asla o yaptı demedim," diye fısıldadı, bana şaşkınlıkla bakarken kaşlarının arasında iki çizgi belirdi.

Zilin çalması ikimizi de yerinden sıçrattı.

"Ben bakarım," dedim ayağa kalkarken.

"Ben hallederim." Benden önce ayağa kalmak için hamle yaparken fotoğraf albümü kucağından kaydı, fotoğraf yığınları arasında çevik hareketlerle ilerleyip kapıya doğru koşmaya başladı.

Kapı eşiğinden teslim aldığı kutu için imza atmasını izledim. Yanında oturuyor olmasaydım az önce içini döktüğünü asla tahmin etmezdim. Teslimatçıyla nazikçe konuşurken yüzünde kusursuz gülümsemesi vardı. Büyük kutuyu aldı ve veda etti, kapıyı kalçasıyla kapadıktan sonra kutuyu antredeki sehpaya koydu.

"Avukatlardan," dedi gülerek ve bir an için aklını kaybettiğini sandım. Hiç kimse avukatlarından bir kutu geldiği için *bu kadar* mutlu olmazdı. "Bir saniye bekle, makas lazım."

"Al." Bir adım yaklaşıp cebimden Gerber marka çakımı çıkarıp bıçak kısmını açarak ona uzattım. "Yeni stüdyonun anahtar teslimine daha iki hafta var sanıyordum." Neler yaratacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

"Teşekkürler." Aleti alıp çocuk gibi sırıtarak paketi açtı. "Stüdyo için değil. Bana her ay bir şeyler gönderiyor."

"Avukatın mı?"

"Hayır, büyükannem." Kutunun kapağını kaldırırken yüzündeki gülümseme daha önce hiç görmediğim kadar neşeliydi. "Talimatlar ve hediyeler bırakmış. Şimdiye kadar ayda bir tane geldi ama ne kadar süreliğine planladığını bilmiyorum."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en havalı şey olabilir." Çakıyı aldım, bıçağını kapatıp kargo pantolonumun cebine geri koydum.

"Gerçekten öyle," dedi bir kartı açarken. "Sevgili Georgia, artık ben gittiğime göre nerede olursan ol evin cadısı olma işi sende. Seni tüm kalbimle seviyorum, büyükannen."

Cadı yorumuyla kaşlarım çatılmıştı ki Georgia bir kahkaha atarak kutudan bir cadı şapkası çıkardı.

"Cadılar Bayramı'nda çocuklara şeker dağıtırken hep cadı gibi giyinirdi." Şapkayı başına, topuzunun üstüne geçirip iyice çekti.

Doğru. Cadılar Bayramı'na iki hafta kalmıştı. Zaman uçup gidiyor, teslim tarihim yaklaşıyordu ve benim elim hâlâ boştu. Daha da kötüsü eğer taslağı zamanında teslim edersem ki edecektim, Georgia'yla geçirecek altı haftam kalmıştı.

"Sana bir cadı şapkası ve bir kutu büyük boy Snickers mı yollamış?" diye sordum. Kutunun içine bakarken, o an Scarlett Stanton'la aramda tuhaf bir bağ olduğunu hissettim.

Georgia başını salladı. "Bir tane ister misin?" Kutudan bir tane çıkarıp salladı.

"Kesinlikle." Ben *Georgia'yı* istiyordum ama çikolatayla yetinecektim.

"Bunlar büyükannemin en sevdikleriydi," dedi paketi açarken. "İngiltere'de bunlara Marathon dendiğini söylerdi. Sayfaların kaçının kenarında küçük çikolatadan parmak izleri olduğunu söyleyemem bile."

Çikolatadan bir parça ısırdım ve Georgia'nın peşinden ofise giderken keyifle çiğnedim. "Hepsi o daktilodan çıktı."

"Evet." Başını eğip bana bakarak dikkatle inceledi.

"Yüzümde çikolata mı var?" diye sordum bir parça daha ısırırken.

"Kitabın kalanını burada yazmalısın."

"Zaten öyle yapıyorum, unuttun mu? Bitmiş bir taslak olmadan New York'a hayatta dönmem. Adam'ın uçaktan inmeme bile izin vermeyeceğinden oldukça eminim." Zaten aramalarını geçiştiriyordum. Biraz daha açmazsam çok geçmeden o da burada olacaktı.

"Burada derken... burayı kastediyorum," dedi Scarlett masayı işaret ederek. "*Burada*, büyükannemin ofisinde. O burada çalışırdı."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Kitabı burada mı bitirmemi istiyorsun?" Kafam o kadar karışmıştı ki kelimeler ağzımdan çok yavaş çıktı.

Georgia da çikolatasından bir ısırık aldı, gözlerini odada gezdirerek başını salladı. "Hı hı."

"Belli bir yazma programım yok..." Ama her gün Georgia'nın yakınında olacaktım.

"Yani? Anahtarın var. Zaten stüdyoyla uğraşacağım için hep burada olmayacağım. Çok geç saatlere kalırsan da misafir odasında yatabilirsin." Omuz silkti ve masaya giderken iki fotoğraf yığının üstünden atladı. "Düşündükçe daha mantıklı geliyor." Masanın arkasına geçip sandalyeyi çekti. "Hadi, bir dene bakalım."

Çikolatamı bitirip ambalajını kiraz ağacından yapılmış devasa masanın yanındaki çöp kovasına attım. Tereddüt ediyordum.

Bu, Scarlett'in masasıydı. Scarlett'in daktilosuydu. "Bu masayı bardak altlıklarıyla falan olduğu gibi korumuşsun."

"Ah, hâlâ bardak altlığı kullanmak zorundasın. Bu tartışmaya kapalı." Sandalyenin yüksek arkalığına vurup güldü. "Hadi gel, ısırmaz."

"Tamam." Köşeden dönüp ofis sandalyesine oturdum ardından kendimi masaya yaklaştırdım. Georgia'nın dizüstü bilgisayarı hemen sağımda duruyordu, solumdaysa meşhur daktilo vardı.

"Eğer cesaretin varsa..." Georgia parmaklarını tuşlar üstünde gezdirdi.

"Hayır, teşekkür ederim. Birincisi, muhtemelen kırarım ve ikincisi, o kadar çok düzeltme yapıyorum ki daktilo kullanmayı düşünemem bile. Bu benim için bile zor bir iş." Gözlerim masanın kenarında duran dikdörtgen kutuya ilişti. Üstünde kalın, siyah kalemle "BİTMEMİŞ" yazıyordu. "Yoksa bu..."

"Taslak mı? Evet." Kutuyu bana doğru kaydırdı. "Bak hadi ama bununla ilgili kararım kesin. Orijinal taslak burada kalıyor."

"Anlaşıldı." Kapağı açtım ardından kâğıt yığınlarını masanın cilalı yüzeyine koydum. Bu sayfaları o yazmıştı ve ben burada onları bitirmeye hazırlanıyordum. *Rüya gibi.*

Taslak kalındı ama bunun nedeni sadece sayfaları dolduran kelimelerin sayısı değil, sayfaların ta kendisiydi. Hızlıca göz gezdirdim. "Bu inanılmaz."

"Tıpkı bunun gibi yetmiş üç kutu daha var," diye takıldı masaya yaslanarak.

"Gerçekten de onun yazdıklarını gözden geçirdiğini *görebiliyorsun.* Sayfalar farklı yıpranma aşamasında. Görüyor musun?" İkinci bölümden Jameson'ın Constance'la birlikte otururken Scarlett'a yaklaştığı iki sayfayı kaldırdım. "Bu sayfa orijinal olmalı. Eski ve kâğıdın kalitesi düşük. Bu sayfa," –hafifçe salladım ve kenarına bulaşan çikolatayı görünce dudaklarıma bir tebessüm yayıldı– "bu on yıldan eski olamaz."

"Mantıklı. Gözden geçirmeyi severdi, kelime sayılarını toplardı." Ellerini masanın kenarına yasladı. "Bence burada, sayfaların arasında onunla yaşamayı seviyordu. Sık sık minik anılar ekliyor, kapıyı asla kapamıyordu."

Bu anladığım bir şeydi. Bir kitabı bitirmek o karakterlere veda etmek anlamına geliyordu. Ama bunlar Scarlett için sıradan karakterler değildi. Kız kardeşiydi. Ruh eşiydi. Önce ilk sayfadan, ardından ikinciden birkaç cümle okudum. "İnanılmaz, resmen yeteneğinin nasıl geliştiğini görüyorsun."

"Gerçekten mi?" Georgia hafifçe kıpırdandı, sayfaları görmek için başını çevirdi.

"Evet. Her yazarın cümle yapısında kendine özgü bir akış vardır. Buraya bak." İlk sayfadaki bir noktayı işaret ettim. "Biraz kopuk kopuk. Ama burada," ikinci sayfadaki başka bir paragrafı gösterdim, "akıcılaşıyor." İlk sayfaların onun erken dönemlerdeki çalışma tarzına benzediğine hayatım üstüne bahse girebilirdim. Başımı kaldırınca Georgia'nın bana baktığını gördüm.

Gülümsemesini bastıramıyordu.

"Ne?" diye sordum sayfaları taslaktaki yerlerine geri koyarken.

"Bu sefer senin yüzünde çikolata var." Alçak sesle bir kahkaha attı.

"Müthiş." Elimi ağzımın kenarındaki sakalların üstünde gezdirdim.

"Dur." Masanın üstünde kaydı, çıplak bacakları benimkilere sürtündü.

Biraz daha yakına gelmesini umarak geriye doğru yaslanırken ansızın keşke ben de şort giyseydim diye düşündüm.

Dizlerimin arasına geçip yüzümün yan tarafını avucuna aldı ve başparmağını ağzımın hemen altındaki küçük noktada gezdirdi. Nabzım hızlanırken vücudum kasıldı.

"İşte," diye fısıldadı ama elini çekmedi.

"Teşekkürler." Dokunuşu sıcacıktı, ona doğru eğilmemek için kendimi zor tuttum. Kahretsin, onu istiyordum ve istediğim

sadece vücudu da değildi. Onun zihninin içine girmek, George R. R. Martin'in bile gurur duyacağı şekilde duvarlarını yıkmak istiyordum. Buna layık olduğumu kanıtlayabilmek için bana güvenmesini istiyordum.

Dilinin ucunu alt dudağında gezdirdi.

Kontrolüm incecik bir ipin ucundaydı ve gözlerindeki bakış o ipi çekiştiriyor, tellerini aşındırıyordu.

Hâlâ kıpırdamıyordu.

"Georgia." Adı dudaklarımdan hem bir yakarış hem de bir uyarı gibi döküldü. Daha yakınıma geldi. Ama yeterince yakın değildi.

Ellerim belinin kıvrımını buldu, sandalyenin izin verdiği ölçüde onu kendime çektim.

Nefesindeki minicik kesilme vücudumdaki tüm kanı doğruca aletime götürdü. *Sakin ol, lanet olası.* Elini, çenem boyunca kaydırıp saçlarımın arasına soktu.

Kalın *sweatshirt*ünün üstünden belini daha sıkı kavradım.

"Noah," diye fısıldadı, diğer elini kaldırıp ensemi tuttu.

"Seni öpmemi istiyor musun, Georgia?" Sesim kendi kulağıma bile çok boğuk gelmişti. Burada yanlış anlaşılan bir şey yoktu. Karmaşık sinyaller yoktu. Buna bağlı olan çok şey vardı ve ilk kez düşündüğüm şey kariyerim değildi.

"Sen beni öpmek istiyor musun?" diyerek meydan okudu.

"Bir sonraki nefesimi almaktan daha çok." Bakışlarım o mükemmel ağzına kaydı ve dudaklarının aralandığını gördüm.

"Güzel çünkü..."

Telefonu çaldı.

Dalga geçiyor olmalısın.

Kıpırdanıp daha da yaklaştı.

Telefon bir kez daha çaldı.

"Sakın..." diye başladım.

İnleyerek telefonu arka cebinden çıkardı, gözlerini kısarak ekrana bakarken derin bir nefes aldı. Ekranı öfkeyle kaydırıp aramayı cevapladı ve telefonu kulağına götürdü.

"...açma," diye bitirdim iç çekerek ve başımın sandalyenin arkasına düşmesine izin verdim.

"Ne istiyorsun, Damian?"

Ayışığı Kitaplığı

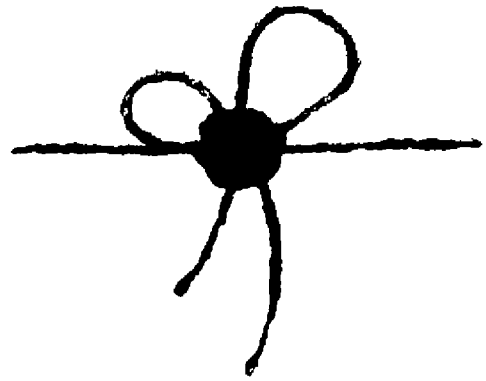

YİRMİNCİ BÖLÜM

Temmuz 1941

Kuzey Weald, İngiltere

"Daha iyi, değil mi?" diye sordu Scarlett, üniformasının ceketini iliklemeye çalışırken. Daha fazla saklaması mümkün görünmüyordu. Şu anda bile doğru düzgün saklayabildiğinden emin değildi.

Jameson yatak odalarının kapısına dayandı, dudakları birbirine bastırılmaktan ince bir çizgi hâlini almıştı.

"Bütün fazla parçaları açtım," diye mırıldandı Constance eteği yavaşça çekerek. "Acaba daha büyük beden isteyebilir miyiz?"

"Yine mi?" Şifonyerin üstündeki oval aynaya bakan Scarlett kaşlarını kaldırdı.

Constance yüzünü buruşturdu. "Haklısın. İlk seferinde malzeme kâtibi tayın çalıyormuşum gibi bakmıştı."

Üniforma dardı, sadece karnını değil, göğsünü ve kalçasını da sıkıyordu.

"Bir fikrim var," dedi kapı eşiğinde duran Jameson kollarını göğsünde kavuşturup.

"Durulana bakalım," dedi Scarlett cekette düğme olmayan alt kısımlarını bir araya getirmeye çalışırken.

"Onlara beş aylık hamile olduğunu söyleyebilirsin."

Scarlett aynadan kocasının gözlerine bakıp tek kaşını kaldırdı.

Jameson gülmedi.

Constance'ın bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Evet. Ben şey... başka bir yere yetişmem gerek!"

Jameson, Constance'ın geçebilmesi için kenara çekildi, ardından kapadığı yatak odası kapısına dayandı. "Ben ciddiyim."

"Biliyorum," dedi Scarlett elini şişkin karnında usulca gezdirirken. "Ama ne yapacaklarını biliyorsun."

Geriye yasladığı başı kapıya vurdu. "Scarlett, hayatım. İşinin önemli olduğunu biliyorum ama gerçekten de sekiz saat ayakta durmanın seni öldürmediğini söyleyebilir misin? Stresin? İş yoğunluğunun?"

Haklıydı. Sabahları gözünü açtığında bile kendini bitkin hissediyordu. Ne kadar yorgun olursa olsun dinlenecek zaman yoktu.

Ama durumunu açıklayıp görevinden istifa ederse ne olacaktı?

"Tüm gün ne yapacağım?" diye sordu Scarlett parmaklarını rütbesini gösteren kabarık çizgilerin üstüne gezdirdi. "Son iki yılda bir yol haritam vardı. Amacım, faydam oldu. Bir şeyler başardım ve kendimi savaşla ilgili çalışmalara adadım. Peki şimdi ne yapacağım? Hiç ev kadını olmadım." Boğazındaki yumruyu yutma umuduyla yutkundum. "Kesinlikle annelik yapmadım. İkisinin de nasıl olduğunu bilmiyorum."

Jameson odada yürüdü, yatağın kenarına oturdu, karısını kalçasından tutup dizlerinin arasına çekti. "Bunu birlikte çözeceğiz."

"Birlikte," dedi usulca yüzü asılarak. "Ama senin için hiçbir şey değişmiyor," diye fısıldadı. "Sen hâlâ işe gidiyorsun, uçuyorsun, savaşıyorsun."

"İstediğinin bu olmadığını biliyorum..." İfadesi gölgelendi.

"Öyle değil," dedi Scarlett telaşla ve parmaklarını kocasının ensesinde birleştirdi. "Sadece hazır olmayı umuyordum. Savaşın bitmiş olacağını, geceleri eve gelip gelmeyeceğinden endişe ettiğim veya uyurken evimize bomba düşmesinden korktuğum bir dünyaya çocuk getirmek zorunda kalmayacağımızı umuyordum." Jameson'ın elini tutup karnına koydu. "Bu bebeği istiyorum, Jameson. Aile olmak istiyorum. Sadece hazır olmak istedim ama değilim."

Jameson uçuşa gitmek için yola koyulmadan önce her sabah yaptığı çocuklarına veda etmek için ellerini Scarlett'ın karnının üzerinde gezdirdi. "Kimsenin buna hazır olduğunu sanmıyorum. Ve hayır, bu dünya *kızımız* için güvenli değil. Henüz. Ama onun bunu değiştirmek için ölesiye mücadele eden iki ebeveyni olacak. Bu dünyayı kızımız için güvenli bir yer hâline getirmeye çalışan." Karısına bakarken dudaklarına bir tebessüm yayıldı. "Seninle inanılmaz derecede gurur duyuyorum, Scarlett. Sen yapabileceğin her şeyi yaptın. Ama kuralları değiştiremezsin. Tek yapabileceğin o mücadeleyi evde sürdürmek. Senin harika bir anne olacağını biliyorum. Programımın belirsiz olduğunu ve eve ne zaman döneceğimi asla bilmediğimin farkındayım." *Tabii eve dönebilirse,* diye düşündü Scarlett. "Bu sorumluluğun büyük kısmının senin üzerinde olacağını biliyorum ama aynı zamanda bu zorluğun üstesinden gelebileceğini de biliyorum."

Scarlett tek kaşını kaldırdı. "İşte yine aynı şeyi yapıyor, bebeğimizin kız olacağını varsayıyorsun. Oğlumuz doğduğunda bunu pek hoş karşılamayacak."

Jameson kahkaha attı. "İşte sen de kızımızın oğlan olacağını varsayıyorsun." Öne eğilip dudaklarını karısının karnına

yaklaştırdı. "Bunu duydun mu, gün ışığım? Annen senin bir erkek olduğunu düşünüyor."

"Annesi onun bir erkek olduğunu biliyor," diye meydan okudu Scarlett.

Jameson karnına bir öpücük kondurdu, ardından Scarlett'ı dudaklarından öpebilmek için iyice kendine doğru çekti. "Seni seviyorum, Scarlett Stanton. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. İkimizden bir parçayı kucağıma almak ve çocuğumuzun muhteşem mavi gözlerine bakmak için sabırsızlanıyorum."

Scarlett kocasının saçlarını okşadı. "Peki ya senin gözlerini alırsa?"

Jameson gülümsedi. "Sana ve kardeşine bakarak göz konusunda baskın genleriniz olduğunu söyleyebilirim." Onu bir kez daha, yavaşça öptü. "Gördüğüm en güzel gözler seninkiler. Onların çocuğumuza geçmemesi yazık olur. Onlara Wright mavisi deriz."

"Stanton mavisi," diye düzelten Scarlett'ın içinde bir şeyler kıpırdanıp onu inkâr ederek kaçamayacağı bir değişime hazırlıyordu. "Hâlâ yemek pişiremiyorum. Bunca ay geçti ama sen hâlâ bende daha iyisin. Tek bildiğim harika bir parti düzenlemek ve yaklaşan bombardıman için uçuş planlamak. Başarısız olmak istemiyorum."

"Olmayacaksın. Olmayacağız. Sen ve ben birbirimizi bu kadar çok severken bu çocuğun ne kadar sevilebileceğini hayal edebiliyor musun?" Gülümsemesi her zamankinden ışıltılı ve bir o kadar da bulaşıcıydı.

"Sadece birkaç ay daha," diye fısıldadı Scarlett.

"Sadece birkaç ay daha," diye tekrarladı Jameson. "Sonra yeni maceraya atılacağız."

"Her şey değişecek.

"Sana olan sevgim dışında."

"Söz veriyor musun?" diye sordu Scarlett parmaklarını yakasında gezdirirken. "Bir KYHK görevlisine âşık oldun

ve bu üniformanın duruşuna bakılırsa önümüzdeki hafta bu durum değişecek. Bu anlaşmanın sonu senin için iyi bitiyor denemez." Scarlett kendisi değilken, Jameson onu sevmeye nasıl devam edecekti?

Jameson vücut kıvrımlarını hissedebilmek için karısını yakınına çekti. "Seni her hâlinle seviyorum. Hangi üniformayı giyersen giy. Kim olmak istersen ol. Seni seveceğim."

Bu, o gün nöbetin ardından şapkasıyla oynayarak Kısım Komutanı Robbins'in karşısına çıktığında tutunacağı bir sözdü.

"Beni görmeye ne zaman geleceğini merak ediyordum," dedi Robbins masasının önündeki sandalyeyi işaret ederken.

Scarlett eteğini düzelterek oturdu.

"Açıkçası bu kadar uzun süre dayanabilmene şaşırdım." Robbins anlayışla gülümsedi. "Bir ay önce gelmeni bekliyordum."

"Biliyor muydunuz?" Scarlett'ın elleri karnına gitti.

Robbins kaşını kaldırdı. "İki ay boyunca kustun. Biliyordum. Sadece bu kararı kendi başına vermenin en iyisi olduğunu düşündüm ve bencillik ettim ama seni burada tutmak istiyordum. Sen en iyi kızlarımdan birisin. Bunu aradan çıkardığımıza göre, seninle bizzat konuşmadan önce sana sadece iki hafta daha verecektim." Masa çekmecesini açtı ve bazı kâğıtlar çıkardı. "Terhis belgelerin hazır. Sadece bunları ana merkeze götürmen gerekiyor."

"Terhis edilmek istemiyorum," diye itiraf etti Scarlett usulca. "İşimi yapmak istiyorum."

Robbins onu dikkatle inceledikten sonra iç çekti. "Keşke mümkün olsa."

"Yapabileceğim hiçbir şey yok mu?" Kalbi ikiye bölünüyormuş gibi hızla çarpıyordu.

"Harika bir anne olabilirsin, Scarlett. İngiltere'nin daha çok bebeğe ihtiyacı var." Evrakı masanın üstünden kaydırdı. "Seni çok özleyeceğiz."

"Teşekkür ederim." Scarlett omuzlarını dikleştirip terhis kâğıtlarını aldı.

Ve böylece her şey bitti.

Terhis kâğıdını teslim ederken kulaklarında sabit, donuk bir uğultu vardı. Bu uğultu yatak odasındaki aynı oval aynanın karşısında durup artık kanunen kendisine ait olmayan yansımasına bakana kadar azalmadı.

Önce şapkasını çıkarıp şifonyerin üstüne koydu. Sonra ayakkabılarını. Ardından çoraplarını.

Çözmeyi başaramadan önce elleri ceketinin kemerine iki kez gitti.

Bu üniforma Scarlett'a onsuz asla tecrübe edemeyeceği bir özgürlük kazandırmıştı. Nöbette geçen uzun günler ve gecelerde kazandığı özgüven olmasa Scarlett asla ebeveynlerine itiraz edemezdi. Güzel olmanın ötesinde bir değeri olduğunu asla düşünemezdi.

Jameson'la asla tanışamazdı.

İlk düğmede parmakları titredi. Bir kez çıkardı mı her şey bitecekti. Artık nöbetler olmayacaktı. Toplantılar olmayacaktı. Sokakta yürürken kendi üstüne düşeni yapmanın gururuyla gülümsemeyecekti. Bunlar sadece giysi değildi, dönüştüğü kadının, parçası olduğu kardeşliğin elle tutulur kanıtıydı.

Arkasında bir hışırtı duydu, aynada gözlerini kaldırınca Jameson'ın o sabah durduğu yerde, kapı girişinde durduğunu gördü. Ama üstünde ütülü üniforması yerine hâlâ uçuş giysileri vardı.

●

Jameson'ın elleri ona dokunmak ihtiyacıyla kasıldı ama kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde durmaya devam etti. Scarlett'ın ceketinin düğmeleriyle mücadele etmesini izlerken hiçbir şey söylemedi. Nihayet düğmeleri açtığında karısının gözlerinde

gördüğü acı ve kaybolmuşluk yüreğini sızlattı. Kısım komutanına söylemiş olmalıydı. Scarlett sadece soyunmuyor, ünvanını da üzerinden çıkarıyordu.

Jameson her ne kadar yanına gidip onu teselli etmek istese de bu, Scarlett'ın kendi başına yapması gereken bir şeydi. Hem zaten Jameson ondan bir sürü şey almıştı, üstüne bunun da bir parçası olmaya dayanamazdı.

Gözleri yaşlarla dolarak ceketi üzerinden çıkardı, özenle katlatıp şifonyere koydu. Sırada kravatı, gömleği ve son olarak eteği vardı. Onu diğerlerinin yanına koyarken elleri titremiyordu ve şimdi üstünde sadece giymekte ısrar ettiği sivil iç çamaşırları kalmıştı.

Yutkundu ardından başını kaldırdı. "Ve işte... bu kadar."

"Çok üzgünüm." Kelimeler Jameson'ın ağzından öyle bir sesle çıkmıştı ki sanki boğazında cam kesikleri vardı.

Scarlett dolgun kıvrımları ve hüzünlü gözleriyle ona doğru yürüdü ama gözleri buluştuğunda Scarlett'ınkiler sevgi doluydu. "Ben değilim."

"Değil misin?" Jameson ona dokunma ihtiyacıyla yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Beni sana getiren hiçbir şey için üzgün değilim."

Jameson karısını yatağa götürdü ve onu bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu ona bedeniyle gösterdi.

Bir ay sonra, Londra'da çocuk kıyafetleri satan küçük bir mağazada Jameson'la birlikte alışveriş yaparlarken, Scarlett sade bir elbisenin kendisine sağladığı özgürlüğün keyfini çıkarıyordu.

Sivil hayatın ağustos sıcağında üniformanın içinde erimemek gibi fazlasıyla hoşuna giden yanları vardı.

"Keşke bunu iki ay önce yapsaydık," diye mırıldandı Jameson, az sayıda bebek kıyafetleri bulunan raflara bakarlarken.

"Sorun yok," dedi Scarlett. "Oğlumuzun başlarda fazla eşyaya ihtiyacı olmayacak."

"Kızımızın." Jameson gülümseyip Scarlett'ı alnından öptü.

Haziran ayı itibarıyla kıyafetler de artık karneyle verilmeye başlanmıştı, bu da Scarlett'ın birkaç ay içinde yaratıcı olmaya başlaması ve çok fazla çamaşır yıkaması gerektiği anlamına geliyordu. Battaniyeler, giysiler, bebek bezleri, kasım ayı gelmeden halletmeleri gereken çok şey vardı.

"Oğlan," diye itiraz etti Scarlett başını iki yana sallayarak. "Başlangıç olarak bunları alalım." Jameson'a hem kız hem de erkek bebek için uygun iki giysi uzattı.

"Tamam."

Az sayıdaki bebek bezine bakarken yüzü hafifçe asıldı.

"Sorun ne?" diye sordu Jameson.

"Daha önce hiç bebek bezi bağlamadım, yani alt bezi," diye düzeltti Jameson için. "İğne gerektiğini biliyorum ama sorabileceğim kimse yok." Anne ve babasıyla hâlâ konuşmuyordu hem zaten annesi de çocuk büyütme işini kendi başına yapmamıştı.

"Her zaman bir bebek bezi servisi[3] kullanabilirsiniz," diye önerdi koridorun sonunda duran genç görevli gülümseyerek. "Gittikçe popülerleşmeye başladı."

Jameson bunu düşünerek başını onaylarcasına salladı. "Bize daha az çamaşır yıkama işi kalır ve muhtemelen asla yeterli sayıda alamayacağız diye endişe etmene gerek kalmaz."

Scarlett gözlerini devirdi. "Bunu yemekten sonra konuşabiliriz. Açlıktan ölüyorum."

"Tabii hanımefendi." Görevli Scarlett'a gülümsedi ve aldıklarını tezgâha götürdü.

Jameson'ın kırk sekiz saatlik değerli izninde konuşmak istediği şeyler listesinde bebek bezleri yoktu.

---

3 Kirli bezlerin alınıp temizlerin bırakıldığı bir hizmet türü. -ç.n.

Birkaç dakika sonra kalabalık caddeye çıktılar ve el ele yürümeye başladılar. Bombardımanlar şimdilik durmuştu... ama kanıtları baktıkları her yerde görülebiliyordu.

"Yemek istediğin bir yer var mı?" diye sordu Jameson bir eliyle şapkasını düzeltirken.

Scarlett en az üç kadının bu manzara karşısında kendinden geçtiğine yemin edebilirdi ve onları suçladığı da yoktu. Kocası baştan ayağa muhteşemdi. "Belli bir yer yok. Gerçi otele gidip akşam yemeği olarak seni yemeyi tercih edebilirim." İfadesini elinden geldiğince ciddi tutmaya çalıştı.

Jameson kaldırımın ortasında durunca kalabalık etraflarından geçmek zorunda kaldı. "Hemen bir taksi bulayım." Gülümsemesi haz doluydu.

"Scarlett?"

Scarlett annesinin sesini duyunca donup kaldı, yavaşça ona doğru dönerken Jameson'ın elini sıktı.

Annesi yalnız değildi. Yanında duran babası kısacık bir an Scarlett'ın hissettiği kadar şaşkın görünse de hızla kızının çok iyi bildiği o taş gibi ifadeyi takındı.

"Jameson, bunlar annemle babam. Nigel ve Margaret ama onlara Baron ve Leydi Wright demeni tercih edeceklerinden eminim." Nihayet zorla aldığı adabımuaşeret derslerinde öğrendiklerini gerçekten kullanabilmişti.

"Bayım." Jameson bir adım öne çıkıp Nigel'a elini uzatırken Scarlett'ınkini bırakmıştı. Demek karısı ve kız kardeşinin karmaşık hisler besledikleri kötü şöhretli babaları oydu. Üzerinde düzgünce ütülenmiş bir takım elbise vardı, kırlaşan saçları abartısız bir şekil verilerek geriye doğru taranmıştı.

Babası, Jameson'ın eline baktıktan sonra başını yukarı kaldırdı. "Sen şu Yankisin."

"Amerikalıyım, evet." Jameson sinirlendi ama yine de uzattığı elini çekip yeniden Scarlett'ın elini tutarken gülümsemeyi başardı. Kendi ebeveynleriyle bu türden bir anlaşmazlık yaşadığını hayal edemiyordu. Gerilimi azaltma şansı varsa bunu kullanacaktı. En azından annesi ondan bu kadarını beklerdi. "Hanımefendi, kızınız sizden övgüyle bahsediyor."

Scarlett söylediği yalana parmaklarını sıkarak karşılık verdi.

Margaret'ın da kızlarınınki gibi koyu renk saçları ve delici mavi gözleri vardı. Aslında benzerlik öylesine yoğundu ki Jameson, Scarlett'ın otuz yıl sonraki hâline baktığı hissine kapıldı. Gerçi Scarlett'ın yüzünde bu kadar soğuk, katı bir ifade olmazdı. Karısı bundan çok daha sıcak biriydi.

"Senin... bir çocuğun olacak," dedi annesi usulca. Scarlett'ın karnına inen gözleri kocaman açılmıştı.

Jameson ânında karısını korumaya dair mantıksız bir dürtü hissetti. "Bizim," dedi Scarlett sesi sert, başı dikti. Jameson her şart altında karısının kendini kontrol edebilme yeteneğine hayranlık duymuştu ama bu tüm zamanların en iyisiydi. "Constance'ı hayatını heba etmeye ikna etmişsiniz." Bu sabah süt isterken kullandığı ses tonuyla konuşmuştu.

Jameson gözlerini kırpıştırırken bambaşka bir savaş alanında olduğunu fark etti, bu konuda o uzman değilse de karısı öyleydi.

"Constance'ın kararları kendine ait," dedi Margaret nazikçe.

"Erkek mi?" diye soran Nigel, Scarlett'a bakarken gözlerinde Jameson'ı huzursuz eden, çaresizliğe yakın bir kıvılcım vardı.

"Hâlâ hamile olduğuma göre bunu bilmem zor." Scarlett başını yana eğdi. "Ayrıca erkekse bile bu seni hiç ilgilendirmez."

Bu, Jameson'ın şimdiye dek gördüğü en garip aileydi... ve bir şekilde kendisi de artık bu ailenin bir parçasıydı.

Scarlett dikkatini yeniden annesine çevirdi. "Constance kararı kendi vermiş olabilir ama siz onun kırık kalbinden

istifade ettiniz. O adamın Constance'a neler yapacağını siz de ben de çok iyi biliyoruz. Bile bile kuzuyu kurda emanet ediyorsunuz ve ben onu bunu yapmamaya ikna etmek için elimden geleni yapacağım."

Karşılıklı yapılan uyarı ateşleri arasında hedefi bulan bu olmuştu.

"Bana kalırsa Henry'yi reddetmekle bu kararı onun adına sen vermiş oldun," dedi annesi duygusuzca.

İşte bu kesinlikle bir bombardımandı.

Scarlett'ın aldığı keskin nefes, Jameson'ın bu sözlerin hedefi on ikiden vurduğunu anlaması için yeterliydi.

"Sizlerle tanıştığıma memnun oldum ama şimdi gitmeliyiz," dedi Jameson şapkasının ucunu tutup selam vererek.

"Bebek erkekse benim vârisim olabilir," diye yumurtladı Nigel.

Jameson'ın vücudundaki tüm kaslar savaşa hazırlanır gibi gerildi. "Bebeğimiz erkekse o *bizim* oğlumuz olur," dedi.

"O senin hiçbir şeyin değil," dedi Scarlett babasına dişlerini sıkarak, eli korumak istercesine karnına gitti.

"Constance, Wadsworth'le evlenmezse ki sen buna engel olmakta kararlısın," babası aklından geçenleri söylerken gözlerinde sinsi bir parıltı vardı, "ve sadece sen bir vâris doğurursan olacaklar gayet açık. Ama yok, kardeşin onunla evlenir ve çocukları olursa o başka mesele."

"İnanılmaz." Scarlett başını iki yana salladı. "Haklarımdan hemen şimdi vazgeçiyorum. Burada, sokağın ortasında. İstemiyorum."

Nigel'ın bakışları Scarlett ve Jameson arasında gidip geldi ardından gözlerini kısarak Scarlett'a baktı. "Senin Yanki kendini öldürttüğünde ne yapacaksın?"

Scarlett kaskatı kesildi.

Jameson bu ihtimale itiraz edemezdi. Bir pilotun beklenen yaşam süresi yıllar hatta aylarla ölçülmüyordu. Olasılıklar da

ondan yana değildi, hele de 71. Filo'nun görev uçuş oranı göz önüne aldığında. Birkaç hafta önce Spitfireların dağıtılmasıyla en çok düşman öldüren filolardan biri olmuşlardı.

Bir uçuşta beşten fazla düşman öldürmeye... ya da düşmeye bir çatışma uzaktı.

"Artık sivil olduğundan kendine ait bir kazancın olmadığını varsayarsak dul maaşıyla bir çocuğa bakman gerekecek."

"O iyi olacak," diye araya girdi Jameson. Vasiyetini değiştirerek eve dönemediği takdirde Scarlett'ın ona ait olan toprakları almasını garantilemişti ama bunu karşısındaki bu insanlara söyleyecek değildi.

"Öyle bir şey olduğunda eve döneceksin." Babası, Jameson'ı tamamen görmezden geldi. "Bunu bir düşün. Bir becerin yok. Gerçekten fabrikalarda çalışabileceğini mi sanıyorsun? Çocuğunu ne yapacaksın?"

"Nigel," diye azarladı Margaret yumuşak bir sesle.

"Eve döneceksin. Kendin için değil, bize bu zevki tattırmaktansa açlıktan ölmeyi tercih edersin, biliyorum. Ama ya çocuğun?"

Scarlett'ın rengi soldu.

"Gidiyoruz. Şimdi." Jameson, Scarlett'ın elini bırakmak yerine önüne geçerek karısının ebeveynlerine sırtını döndü.

"Onun bir vatanı bile yok!" diye seslendi Nigel arkalarından.

Jameson, Scarlett'i oradan uzaklaştırırken omzunun üzerinden, "Yakında Amerikalı olacak!" dedi.

Jameson caddede ilerleyip bir taksi durdururken Scarlett başını dimdik tuttu. Siyah bir araba kaldırıma yanaştı, Jameson kapıyı açıp önce Scarlett'ı bindirdi. Damarlarında sıcak, yoğun bir öfke dolaşıyordu.

"Nereye?" diye sordu sürücü.

"ABD Büyükelçiliği'ne," diye yanıtladı Jameson.

"Ne?" Taksi trafikte ilerlerken Scarlett oturduğu yerde döndü.

"Vize almalısın. Burada kalamazsın. Bebeğimiz burada kalamaz." Jameson başını iki yana salladı. "Bana onların korkunç olduklarını söylemiştin ama bu..." Çenesi kasıldı. "Orada ne olduğunu tarif edecek kelimeler bulamıyorum."

"Yani beni elçiliğe mi götürüyorsun?" diye sordu Scarlett kaşlarını kaldırarak.

"Evet!"

"Aşkım, evlilik cüzdanımız ya da kimliğim yanımızda değil. Sırf sen öyle söylüyorsun diye bana vize verecek değiller," dedi Scarlett sakince kocasının elini okşayarak.

"Kahretsin!"

Şoför onlara baktı ama sürmeye devam etti.

"Onların... can sıkıcı olduklarını biliyorum. Ama artık benim üstümde, bizim üstümüzde güçleri yok. Jameson, bana bak."

"Bana bir şey olursa senin Colorado'ya gidebileceğinden emin olmalıyım." Scarlett'ın *ailesinin* yanına dönme düşüncesi bile nabzını yeniden hızlandırmaya yetti. "Biz fakir değiliz -en azından toprak bakımından- ve vasiyetimi çoktan değiştirdim. Eğer ölürsem seçeneklerin var ama o ikisinin yanına dönmek bunlardan biri değil."

"Biliyorum." Başını yavaşça salladı. "Dönmeyeceğim. Sana hiçbir şey olmayacak..."

"Bunu bilemezsin."

"Ama eğer olursa söz veriyorum oraya geri dönmeyeceğim."

Jameson karısının gözlerine baktı. "Vize sürecini başlatacağımıza söz ver."

"Seni bırakmam."

"Söz. Ver. Şu an işine yaramasa bile ölürsem en azından vizen olur." Bu konuda taviz veren, mantıklı, hassas eş olmayacaktı. Eğer ona bir şey olursa Scarlett'ın ait olduğu *bir yer* olmalıydı.

"Tamam. Peki. Süreci başlatacağız. Ama bugün yapabileceğimiz bir şey yok. Önce randevu almalıyız..."

Jameson yalnız olmadıklarını ya da taksi şoförünü utandıracak olmalarını umursamadan onu sertçe öptü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı alnını alnına yaslayarak.

"Şimdi otele geri dönebilir miyiz?"

Jameson taksi sürücüsüne gidecekleri yerin değiştiğini söylerken yüzüne yerleşen gülümseme otele varana kadar silinmedi. Hatta geniş merdivenden odalarına çıkarken ve oda kapısını kilitlerken bile yerli yerindeydi.

Bu savaştan kendisi sağ çıkamasa da karısı ve çocuğu çıkacaktı.

"Bu da ne?" diye sordu Scarlett odaya girdiklerinde masanın üstünde gördüğü büyük kutuyu işaret ederek. Alışveriş yaparken kilometrelerce yol yürümelerinin yanı sıra ebeveynleriyle sokakta yaşadığı karşılaşma Scarlett'ı bitkin düşürmüştü.

"Bu sabah sen uyurken bir hediye aldım ve teslim edilmesini ayarladım. Hadi aç." Jameson kutuyu gösterdi.

"Hediye mi?" Scarlett bebek giysilerinin bulunduğu çantayı yatağın üstüne bırakıp kocasına şüpheyle baktı. "Sen ne işler çeviriyorsun?"

"Aç hadi." Jameson kapıyı kapayıp ardından yanına gelerek masanın kenarına oturdu ve karısına baktı.

"Doğum günüm değil." Scarlett kutunun kapağını bir ucundan kaldırdı.

"Hayır ama senin için yeni bir dönemin başlangıcı."

Scarlett diğer ucunu da kaldırdı ve açılan kutunun içine baktı.

Ardından nefesini tuttu, gördüğü şey göğsünü sıkıştırdı.

"Jameson," diye fısıldadı.

"Beğendin mi?" diye sordu Jameson gülümseyerek.

Scarlett parmaklarını metal kasa üstünde gezdirdi. "Bu..." *Muhteşem. Harika. Çok düşünceli. Çok fazla.*

"Güzel beyninin içinde sürekli düşündüğün hikâyelerden bazılarını yazabilirsin diye düşündüm."

Scarlett'ın boğazından sevinç dolu bir kahkaha yükseldi ve kendini kocasının kollarının arasına attı. Jameson ona sımsıkı sarıldı. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Jameson ona bir daktilo almıştı.

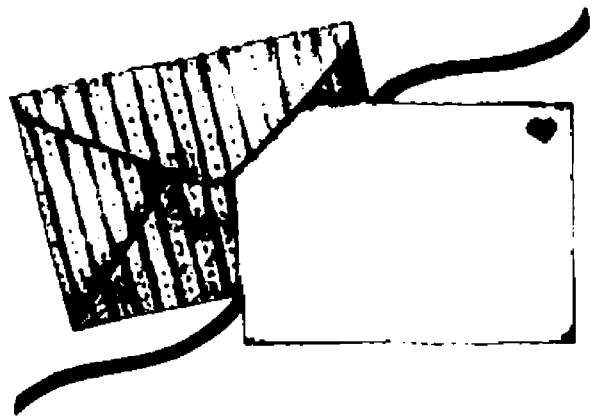

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Georgia

Jameson,

Seni özlüyorum. Birbirimize mektup yazmayalı ne kadar oldu? Aylar mı? Aynı evde yaşıyor olsak da senin uçuş programın ve benim nöbetlerim yüzünden birbirimizi dakikalarla kaçırıyoruz. Senin yastığının yanında uyumak, kokunu içime çekmek, başımın üstündeki gökyüzünde uçtuğunu bilmek tatlı bir işkence. Görevde olman, ben işteyken bunu okuyor olman, yastığımın yanında, benim kokumla, beni kollarının arasında tutmayı dileyerek yüzünde bir gülümsemeyle uykuya dalman için dua ediyorum. İyi uykular aşkım, belki bu öğleden sonra sen uçuşa gitmeden önce evde olurum. Seni seviyorum.

Scarlett

"Emin misin?" diye sordu Helen, ses tonu her zamanki gibi etkiliydi. Büyükannemin temsilcisi boş konuşmalara pek fazla

zaman ayırmazdı, bu yüzden ilk temsilcisi yirminci yılında vefat ettikten sonra büyükannem, Helen'i seçmişti.

"Kesinlikle," diyerek onu temin ederken telefonu diğer eline alıp girişe doğru yürüdüm. "Birkaç hafta önce aradığında ona zaten söylemiştim. Damian, Scarlett Stanton'ın alabileceği tüm haklarını aldı. Hem büyükannemin filmler konusunda ne hissettiğini biliyorsun. Ne teklif ettiği umurumda değil, cevabım hayır."

Helen kıkırdadı. "Elbette biliyorum. Tamam o zaman Ellsworth Prodüksiyon'a taslak yok."

Kurulmasına yardım ettiğim şirketin bahsi geçince kalbim sızladı ve bu da eski kocama tek bir şey daha vermeme konusundaki kararlılığımı artırdı.

"Teşekkür ederim." Antredeki konsolda duran büyük şeker kâsesine doğru gidip bir paket Snickers'la doldurdum.

"Rica ederim," dedi Helen. "Açıkçası bunu ona söylemeyi dört gözle bekliyorum. İşimiz bitince onu arayacağım. Bu arada kitap nasıl gidiyor?"

Holdeki aynanın önünde durdum, büyükannemin masasında yazmaya devam eden Noah'nın yansımasını da görmenin keyfini çıkarak cadı şapkamı düzelttim. Tanrım, bu adam yazma işini bile seksi gösterebiliyordu. Kollarını dirseklerine kadar sıvamış, kaşlarını çatarak işine odaklanmıştı. Parmakları klavyenin üstünde uçuyordu.

"Georgia?" dedi Helen.

"Gidiyor." En fazla bu kadarını söyleyebilirdim çünkü sorumlu biri gibi davranarak yazarın bölgesinden uzak duruyordum. Az kalsın öpüşeceğimiz o anı ya da dudaklarının dudaklarıma değmesiyle ilgili kurduğum hayalleri gerçekleştirmek için kucağına oturup tekrar denemeyi düşünmediğim bir gün bile yoktu. Kapı zili o akşam milyonuncu kez çaldı. "Kapamam lazım, Helen. Bu gece burası tımarhane gibi."

"Cadılar Bayramı'nız kutlu olsun!"

Telefonu kapadıktan sonra kapıyı açıp çocuklara gülümsedim. Cadılar Bayramı harikaydı. Bir geceliğine ne istersen, kim istersen olabilirdin. Cadı, hayalet avcısı, prenses, astronot. Monty Python'dan Kara Şövalye'ye kadar her şey mümkündü.

"Şaka mı şeker mi?" dedi iki çocuk aynı anda, ebeveynleri geride duruyordu. Cadılar Bayramı'nda kar fırtınası Poplar Grove'da sık rastlanan bir durumdu.

"Burada neler varmış?" dedim göz hizalarına gelmek için çömelirken. "Bir itfaiyeci ve bir..." Ah, Tanrım, hiçbir fikrim yoktu. Bu kostüm de neydi?

"Kuzgun!" diye heyecanla cevap veren çocuğun sesi kostüme eklenmiş eşarp yüzünden biraz boğuk çıktı.

"Kesinlikle!" Her iki torbaya da birer paket büyük boy Snickers koydum.

"Vay canına, harika bir Fortnite kostümü!" dedi Noah arkamdan, sadece sesi bile içimi ürpertmeye yetiyordu. Elbette kostümü tanıyordu.

"Teşekkürler!" dedi çocuk.

"Teşekkür ederim!" diye ekledi kız kardeşi.

İkisi de yeni yağan karda ayak izlerini bırakarak garaj yolundan ebeveynlerinin yanına doğru koştu.

"Kasabadan uzak olduğun için çok fazla şaka mı şeker mi olayı beklemiyordum." Noah kapıyı kapatabilmem için geri çekildi.

"Büyükannem her zaman büyük boy çikolata verirdi. Bu şekilde hoş bir kalabalık kazandı." Şeker kâsesini masaya bırakıp ona döndüm. "Orada işler nasıl gidiyor."

"Bugünlük bitti." Şapkamın ucunu kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Peki ya sen nasılsın? Bütün gün stüdyoya kapandıktan sonra kendini güçlü hissediyor musun? Çünkü gerçekten öylesin."

"Belki biraz." Gülümsememe engel olmadım. Bu gerçekten de oluyordu. "Ayrıca hem boncuk tavlama hem de füzyon fırınlarının siparişini verdim. Hangi son üzerinde çalışıyor-

sun?" diye sordum vücuduma ateş basmamasını ve yanaklarımın kızarmamasını umarak. Ama bir önemi yoktu çünkü o koyu kahverengi gözlerdeki bakış, Noah Morelli'nin üzerimdeki etkisinin fazlasıyla farkında olduğunu söylüyordu. Kavurucu sıcak bakışlarında, tenimi yakan ve daha fazlasını istememe neden olacak kadar uzun süren masum dokunuşlarında, onun da aynı hisleri paylaştığını görebiliyordum.

"Benimki," diye cevap verdi arsız bir gülümsemeyle.

"Hımm."

"Endişelenme, sonra da senin kederli sonunu yazacağım."

"Dokunaklı," diye hatırlattım.

"İstediğin adı verebilirsin. Sonunda fikrini değiştirip seni ikna edeceğim." Ah, evet, işte bu kesinlikle bir sırıtmaydı.

"Bakacağız." Bunca haftanın ardından istediğim son konusunda daha emin olsam da hâlâ verdiğim cevap buydu. Gerçek hayatta beni ikna etme konusuna gelince? Tamam, o noktaya yaklaşmıştı.

Antreye doğru baktı ardından oturma odasına gitti.

"Ne arıyorsun?" diye sordum.

"Şimdi fark ettim. Pikabı hiç görmedim."

"Göremezsin," dedim omuz silkerek. "Büyükannem ellilerin sonunda bozuldu falan gibi bir şey söyledi."

"Çok yazık." Hayal kırıklığı vücut diline de yansıdı. Kapı tekrar çaldı ve yumuşak bir gülümsemeyle şeker kâsesini aldı. "Bu sefer ben bakarım."

Noah'nın bir grup çocuğa şeker vermesini izlemek içimi eritti. Buna biyoloji ya da yüz binlerce yıllık evrimin sonucu denebilirdi ama çocuklarla aranızın iyi olması... seksiydi.

"Ayağının altından çekilmemi ister misin?" diye sordu kapıyı kapatırken. Soruş şeklinde hiçbir beklenti yoktu ve bu da durumu daha baştan çıkarıcı kılıyordu. Cüretkâr bir çapkındı ama ofiste az kalsın onu öpecek olmama rağmen asla beni zorlamamıştı.

Onu ofiste öpmeliydin, seni mazoşist. Şu adama bir bak.

"Hayır." Sorun da buydu. Noah'yla ne kadar vakit geçirdiğimin bir önemi yoktu çünkü hep daha fazlasını istiyordum. "Neden burada takılmıyorsun?"

"Seve seve." Sesi alçaldı.

Başımı sallayıp daha fazlasını görmesini engellemek için bakışlarımı kaçırdım.

●

Son çocuklar da gelip gittiğinde saat sekiz buçuk olmuştu.

"Başka kimse gelmeyecek," dedim sarkaçlı duvar saati çalarken.

"Geleceği mi görüyorsun?" diye sordu Noah gülümseyerek.

"Keşke." Dudaklarımı sarkıttım. Eğer geleceği görebilseydim ne halt ettiğimi de bilirdim. Oysa benim hiçbir fikrim yoktu.

Onu istiyordum. Bunu kabullenmek yeterince kolaydı. Ama bu... Bu her neyse fiziksel bir çekimin ötesindeydi. Ondan hoşlanıyordum, etrafında olmaktan, onunla konuşmaktan, onu nelerin güldürdüğünü anlamaya çalışmaktan keyif alıyordum. Bu açıdan içinde bulunduğum durum ondan etkilenmemden çok daha tehlikeliydi. Ona hem hayatımı hem de büyükannemin kitabını emanet edecek kadar güvenmiştim. Bir arkadaş... hatta bir sevgili olarak güvenmeye çok yakındım. "Bu bir kasaba kuralı," diye açıkladım cadı şapkamı çıkarırken. "Şaka mı şeker mi saat sekiz buçukta biter."

"Gerçekten Cadılar Bayramı için bir saat kuralınız mı var?" Kaşlarını kaldırdı.

"Evet." Başımı salladım "Güneşlik kullanma zorunluluğunun yanında böyle bir kural da var. Küçük kasaba hayatına hoş geldin."

"Büyüleyici," derken telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp ekrana baktı. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Temsilcim."

"İsterse ofiste konuşabilirsin," diye önerdim.

Kaşlarını çattı. "Emin misin? Ateşli Cadılar Bayramı planların varsa bana bağlı kalmanı istemem."

"Belki bağlanmak hoşuma gidiyordur," dedim elimden geldiğince rahat bir tavırla.

Tek kaşına kaldırdı, bakışları karardı.

"Git telefonuna bak." Gülümsememi bastırdım. Sanırım buradaki tek cüretkâr çapkın o değildi.

"Tehlikeli. Sen çok tehlikelisin, Georgia." Derin bir nefes aldı, ardından aramayı kabul etmek için ekranı kaydırıp büyükannemin ofisine doğru yürüdü ki artık buranın onun odası olduğunu düşünmeyi gerçekten bırakmalıydım. "Hey, Lou. Beni Hawaii'den aramanı gerektirecek kadar önemli olan ne?"

Kapıyı kapatmadı ama ben rahat konuşabilmesi için uzaklaştım. Gelecekle ilgili planları konuşuyor olabileceklerini bilmek göğsümün kaygıyla sızlamasına neden oldu. "Saçmalama," diye mırıldandım kendi kendime.

Noah'nın yaklaşan tek projesi bu değildi elbette. Son sekiz yıldır yılda iki kitap yayımlıyordu.

Eninde sonunda bunu da bitirecekti. Eninde sonunda yenisine başlayacaktı. Eninde sonunda gidecekti.

Çalıştığı her gün bizi kaçınılmaz gidişine yaklaştırıyordu. İki ay önce bu bilginin keyfini çıkarır, Noah'nın hayatımdan çıkması için günleri sayardım. Şimdiyse bunu düşünmek bile içimde bir panik dalgası yaratıyordu.

Gitmesini istemiyordum.

Şapkamı kenara koyup dışarı çıkarak buz gibi havayı keyifle içime çektim. Lisedeki İngilizce kulübünün hediye ettiği iki balkabağının içindeki mumları üfleyerek söndürdüm. Son on yıldır balkabaklarını büyükannem için oyuyorlardı. Karla kaplı garaj yoluna hızlıca bir göz attım, şeker toplamaya gelen herhangi biri olmadığını görünce içeri girip kapıyı kapadım.

"Ellsworth *ne* teklif etti? Sadece görmek için?" Ofis kapısından Noah'nın yükselen sesini duydum. "Taslak daha bitmedi bile."

Donup kaldım, yüreğim ağzımdaydı, her ne kadar hareket etmek, söylenecek olanlara kulaklarımı tıkamak istesem de bunu yapamadım. Damian'a zaten o pis ellerini taslağa sürme şansı olmadığını söylemiştim ancak cehennem buz tutsa bile film haklarını alamazdı. Helen de şüphesiz bu gece aynı mesajı vermiş olmalıydı.

Bir sonraki hamlesinin Noah'ya gitmek olacağını düşünmeliydim.

Bunu yapma. Yakarışım dudaklarımın arasında kaldı. Eğer Noah bana ihanet edecekse bunu şimdi öğrenmem en iyisiydi.

"Öyle mi?" Noah'nın ses tonu neredeyse keyifliydi. "Hayır, sen doğru olanı yaptın. Teşekkürler."

Doğru olanı mı yapmıştı? Bu ne demekti? Evet, Noah benden hoşlanıyordu ama bu endüstride bir şey öğrendiysem o da paranın kişisel ilişkilerden her zaman çok daha önemli olduğuydu. Ve burada akılalmaz bir meblağ söz konusuydu.

Noah küstahça kahkaha attı. Nabzım hızlandı.

"O hâlde onun isminin kitaplarımın hiçbiriyle anılmamasını istemiş olmam iyi bir şey. Bu arada aynı fikirde olmamıza da sevindim, Lou. Ne dediği umurumda değil, Georgia, onun bunu almasını istemiyor. Okumasını bile istemiyor."

Nefesimi tuttum... *Belki de...*

"Çünkü ona siktirip gitmesini söylerken oradaydım. Tam olarak bu kelimeleri kullanmadı ama ana fikir buydu ve bu yüzden onu suçlayamam."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. *Beni* seçmişti.

Bu fikir o kadar yabancıydı ki sindirmem biraz zaman aldı. O. Beni. Seçti. Bu bilgi ayaklarımın çözülmesini sağlamış gibi bir anda ofise doğru yürümeye başladım, kapıyı ardına kadar itip Noah'nın karşısına dikildim.

Masanın kenarına yaslanmıştı, bir eli masanın üstündeydi, diğeriyle telefonu tutarken gözlerimin içine baktı. "Ön alım hakkı onda mı?"

"Hakları satmayacağım. Bunun bir önemi yok," dedim, heyecan tenimin altında yaşayan, nefes alan bir elektrik akım gibi uğulduyordu. Sözleri haftalardır süren flörtleşmenin, cinsel çekimin yapamadığını yapmış, son savunmamı da yıkmıştı. Artık bununla savaşmayacaktım.

"Duydun mu, Lou?" Temsilcisi her ne dediyse Noah gülümsedi. "Tamam, bunu ona ileteceğim. Tatilinin tadını çıkar." Telefonu kapatıp masanın üstüne bıraktı. "Büyükannen gelecek anlaşmalarda ön alım hakkını ona mı verdi?" Kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı.

"Zamanında ön alım hakkını *bana* vermişti. Prodüksiyon şirketini Damian'la birlikte kurmuştum, unuttun mu? Temsilcin ne dedi?" Aramızda iki metreden daha az bir mesafe vardı. Biraz daha yaklaşırsa konuşmaya devam edemezdik.

"Onun kendini beğenmiş bir pislik olduğunu." Dudağının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

"Haklı." Başımı salladım. "Sana ne teklif etti?"

"Opsiyon durumunda olmayan iki kitabım için sözleşme ki onu daha önce geri çevirdiğimi düşünürsek bu çok komik." Noah omuz silkti. "Üstelik bu sadece taslağa bakmak için."

"Ona vermedin."

"Benim değil ki vereyim." Masanın kenarını tutarken kollarındaki kaslar gerildi. "Ayrıca ona herhangi bir şey, hele ki sana ait olan bir şey verirsem ne olayım."

Aramızdaki mesafeyi kapadım, yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm. Dudaklarımız çarpıştığında, sert mizaçlı ağzı inanılmaz şekilde yumuşayarak dudaklarımda eriyip kalmıştı.

"Georgia," dedi dudaklarımın arasında, adımı biraz yakarır, biraz dua eder gibi söylemişti. Hafifçe geri çekilip gözlerime baktı.

"Beni ikna ettin," diye fısıldarken ellerimi ensesine doğru kaydırdım.

Yüzünde bir gülümseme belirdi, dudaklarını benimkilerin üstüne bastırıp belimi kavrayarak güçlü vücuduna doğru çekti.

Dudaklarım aralanırken nefesim kesildi.

Bir elini saçlarımın arasından geçirip başımın arkasını tutarken öpücüğü daha da sertleşti, dilinin her okşayışı beni yakıp küle çeviriyor, dudaklarımı tamamen ele geçiriyordu. Noah ve çikolatanın tadını aynı anda alırken dudaklarımdan dökülen iniltinin bana ait olduğunu zar zor anladım.

Başımı geriye eğdi, ona daha da yakın olmak için parmak uçlarımda yükselip bedenimi ona doğru esnetirken beni arzuyla öptü. Elini belime kaydırıp sanki hayatta tek amacı buymuş, bu öpücük dışında hiçbir şey yokmuş gibi ağzımın içini keşfe çıktı.

Öpüşmemiz devam ederken içimdeki arzu şiddetle arttı. Noah tempoyu sürekli değiştirerek heyecanımı zirvede tutuyordu, sert ve hararetli öpücüğü yumuşak ve muzip bir hâl alıyor, alt dudağımı hafifçe dişlerinin arasında tutuyor sonra diliyle okşayarak acıyı dindiriyordu.

Daha önce bir öpücükle hiç böylesine tamamen kendimden geçmemiştim. *Daha çok.* Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ellerimi kaydırıp tişörtünün eteğini tutup çektim.

"Georgia?" dedi öpücükler arasında.

"Seni istiyorum." Bu itirafım bir fısıltı hâlinde çıkmıştı ama doğruydu. Gerçeğimi kabul etmesi ya da sırtını çevirmesi için ona gümüş tepside sunuyordum.

"Emin misin?" Benimkilere kilitlenen koyu gözlerinde hem arzu hem de kaygı vardı, sanki kendi irade gücü de benimki kadar zayıfmış gibi hafif vahşi bir ifadeyle bakıyordu.

"Eminim." Kelimeler yeterli olmazsa diye başımı salladım ve dilimi öpücükleriyle şişen alt dudağımda gezdirirken aniden tatsız bir düşünce aklıma girdi. "Peki ya sen..." Eğer sinyalleri

yanlış okuduysam bu hayatımın en utanç verici anlarından biri olacaktı.

"Sence?" Kalçamı çekip kendisininkine yapıştırdığında sertleştiğini hissettim.

"Bence istiyorsun." *Tanrım, şükürler olsun.*

"Hiçbir karışıklık olmasın diye söylüyorum." Parmakları çenemde gezindi. "Seni o kitapçıda gördüğüm andan beri istiyorum. Seni istemediğim bir an bile olmadı." Kelimeleri beni eritmeseydi de bakışlarındaki yoğunluk eritirdi.

"Güzel." Gülümseyip bir kez daha tişörtünü çekiştirdim.

Sırtına doğru uzandı ve tek bir basit hamleyle tişört çıkarmasıyla belden yukarısı çıplak kaldı.

Ağzım kurudu. Vücudunun her çizgisi sanki taştan oyulmuştu, güzelce belirginleştirilmiş kasları yumuşak, öpülesi, dövmelerle kaplıydı. Bu adam fantezilerimin hayat bulmuş hâliydi. Parmaklarımı göğsündeki ve karnındaki oyuklarda gezdirirken, elimin her bir hareketinde nefesim kesiliyordu. Sonra kot pantolonunun içinde kaybolan derin V şeklini gördüm.

Bakışlarım onunkilerle tekrar buluştuğunda orada gördüğüm arzu bacaklarımın bütün dermanını kesti.

Bir kez daha dudaklarıma yapıştı, dilinin benimkine her dolanışı ve her darbesiyle mantıklı düşüncelerin hepsi birer birer yok oldu.

Sadece tişörtümü çıkartıp onunkinin yanına atacak kadar bir süre ayrıldıktan sonra, sanki bu bir öpücük değil oksijenmiş gibi ağızlarımız yine birbiriyle buluştu. Kot pantolonunun fermuarına uzandım.

Ellerimi yakaladı. "Bunu ağırdan alabiliriz." Sesinin boğukluğu bile beni tahrik ediyordu.

"Tabii. Yavaş olanı sonra yaparız. Buradaki hızlı olsun. Şimdi." İçimi tırmalayan bu ihtiyaç ateşli ve sert bir birleşmeden daha azıyla tatmin olmazdı.

Hırlamayı andıran bir ses çıkardıktan sonra ağzını ağzıma kapatıp beni kendimden geçirecek şekilde öptü. Ellerimiz ve dudaklarımız birbirine dolanmıştı, ayakkabılarımızı ayaklarımızdan fırlattıktan sonra Noah kalçamı kavrayıp sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kucağına aldı.

Bacaklarımı beline doladım, beni ofisten çıkarıp hiç zorlanmadan merdivenden yukarı taşırken ayak bileklerimi üst üste geçirip sırtında kenetledim. Yatak odama doğru giderken kasları gerilse de öpücüğünün şiddeti hiç azalmadı.

Ben sırtımda yatağı hissederken Noah üstüme çıktı, ellerini sırtıma götürüp sütyenimi çözdü. O da yere düştükten sonra sıra hızla pantolonuma geldi.

"Kahretsin, çok güzelsin," dedi saygılı bir sesle. Dizlerinin üstüne oturdu, parmakları boğazımdan başlayıp memelerimin arasından aşağıya, karnımın üstünden çamaşırımın ince lastiğine doğru ilerledi. Dokunuşuyla uyanan tenim karıncalanıyordu.

Sabah bir heves pembe dantelli tanga giydiğim için kendimi kutladım ama çok geçmeden o da gitti ve pembe dantelin yerini hızla ağzı aldı.

"Noah!" İnlerken bir elimle saçlarını avuçladım diğeriyle örtüleri kavrayıp kendimi tutmaya çalıştım.

Lanet olsun, bu adamın dili *büyülüydü.* Nazik darbeler, hızlı vuruşlar hatta dişlerinin hafif sürtünmesiyle beni deliye döndürdü, altında kıvranmaya başladığımda kalçamı avuçladı. Hissettiğim zevk son derece yoğun, yakıcı vahşiydi. Önce bir, ardından ikinci parmağını içime kaydırırken bu zevk daha da şiddetlendi. Parmaklarının etrafında iyice kasıldım, yaklaşan şiddetli patlamaya karşı gözlerimi sımsıkı kapadım, beni okşadıkça sırtım yay gibi gerildi. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hiçbir zaman. Beni eriten bu arzu olmadan nasıl yaşamıştım? Onu sadece istemiyordum, ona *ihtiyacım* vardı.

Körüklediği ateş karnımda toplandı, bir yay gibi kıvrıldı, dilinin her hareketinde, parmaklarını her bastırışında daha da gerildi ve sonunda kasıklarım titrerken kaslarım kilitlendi. Klitorisimi dudaklarının arasına alıp emmeye başladığı anda dağıldım, beni ele geçiren orgazm uzun güçlü dalgalar hâlinde gelirken adını haykırıyordum.

Kasığıma bir öpücük kondurdu ardından sanki az önce hayatının orgazmını yaşayan ben değil *kendisiymiş* gibi memnuniyet dolu bir gülümsemeyle üzerime doğru eğildi. "Günlerce seni dilimle okşayıp yine de daha fazlasını isteyebilirim."

Hissettiğim o çıldırtıcı ihtiyaç bütün açlığıyla yeniden canlandı. "Sana ihtiyacım var." Parmaklarımı saçlarının arasına daldırıp dudaklarını kendime çekerek onu uzun ve ateşli bir şekilde öptüm.

Soyunmasına yetecek bir süre için ayrıldık, prezervatif çıkardığı deri cüzdanı ayaklarının dibindeki pantolonunun üstüne atarken ben de arzu dolu gözlerle poposuna bakıyordum.

Doğrulup paketi elinden aldım, yırtarak açtıktan sonra aletinde kaydırdım, inleyerek beni durdurmadan önce onu bir kez daha okşadım.

"Bana emin olduğunu söyle." Bakışları gözlerime kilitlenirken kelimeler ağzından kesik kesik çıkıyordu.

"Eminim." Onu tuttum ve aceleyle kendime doğru çektim.

Mesajı aldı, üzerime kayıp kasıklarımın arasına girdi. Beni arzuyla öperken uzun uzun, tatlı tatlı okşayarak kıvrımlarımı keşfeden elleri memelerimin üzerinde oyalandı, başparmaklarını meme uçlarımda gezdirdi, ardından belime doğru kayan elleri kalçamı sımsıkı kavradı. "Olağanüstü. Seni tarif edebilecek tek kelime bu."

Beni öperek, verebileceğim her türlü cevabı engelledi bu yüzden karşılık olarak kalçamı oynattım ve kalın sertliğini derinlerimde hissettim.

"Noah," diye yalvardım omuzlarını tutarak.

Başını hafifçe kaldırdı, gözlerimin içine bakarak kalçasını hareket ettirip beni tamamen doldurana kadar yavaş yavaş içime kaydı, vücudum acıdan çok zevk veren bir yanmayla esnedi.

"İyi misin?" diye sordu, başucu lambasının hafif ışığında teni ince bir ter tabakasıyla parlıyordu.

"Harikayım," dedim. Yanma hissi hazza dönüşürken omuzlarını tutup kalçamı oynattım.

"Verdiğin his de tam olarak bu." Hafifçe geri çekildi ardından inleyerek içime girdi. "Tanrım, Georgia. Sana asla doyamayacağım."

"Devam et."

Noah söyleneni yaptı. Ayak parmaklarım kıvrılırken inledim ve onu daha derinlere almak için dizlerimi kaldırdım.

Kelimeler anlamını yitirirken vücutlarımız devreye girip ihtiyacımız olan her şekilde bizim yerimize konuştu. İçime yavaş ama sertçe giriyordu, sonu gelmeyen acı verici bir ritimle içime girerken altında bedenimle bir kavis çizerek gerildim, kendimi bende uyandırdığı akılalmaz duygulara bırakırken tırnaklarımı sırtına batırdım.

İçimde bir kez daha biriken aynı haz, yoğunluğuyla beni şaşırtırken Noah açısını değiştirip daha da derine kaydı. Kalçasını ileri geri hareket ettirerek vücudumun en hassas yerlerine dokunuyor, beni daha da doruğa çıkarıyordu. Sonunda uçurumun kenarında asılı kalan bedenim altında kaskatı kesildi.

"Noah," diye fısıldadım vücudum kilitlenirken.

"Evet," deyip daha hızlı hareket etmeye başladı.

Dağıldım, tekrar boşalırken adını sayıkladım. Vücudumda daha derin, daha güçlü dalgalar kabarırken onu sıkıca tutup benimle birlikte sürükledim. Yaşadığım hisler beni yakıp kül ediyor, bambaşka, tamamıyla *onun* olan bir şeye dönüştürüyordu.

"Georgia," diye inledi boynuma. O anda adımı tam da bu şekilde söylemesini istediğime karar verdim.

Bu... bu hayattı. Sevişmek tam da böyle hissettirmeliydi ve ben şu âna kadar bunu hiç yaşamamıştım. Bu tarz bir ihtiyacın, Noah'nın varlığını bilmeden, çok daha azıyla yetinmiştim.

Beni de kendiyle birlikte yana doğru yuvarladı, kendini toplarken beni yakınında tuttu, nefeslerimiz de kalp atışlarımız gibi düzensizdi ama benimkilerle buluşan bakışları kaya gibi sağlamdı ve damarlarımda dolaşan aynı hazla parlıyordu.

"Vay canına," demeyi başardım soluk alıp verirken, parmaklarım yanağında, kirli sakalında dolaştı. Bu adam nasıl daha da güzel görünebiliyordu?

"Vay canına," diye tekrarladı dudaklarında bir tebessüm belirirken.

Kalbim deli gibi çarpıyordu ve her zamankinden çok daha iyi hissediyordum. *Mutlu.* Mutluydum. Ama bunun sonsuza dek süreceğini sanacak kadar saf değildim. O burada bile yaşamıyordu. Kalbimdeki o aptal çarpıntının nedeni iki kez yaşadığım orgazm mıydı yoksa... *Aklından bile geçirme.* Noah'dan hoşlanmak sorun değildi ama ona âşık olmak bambaşka bir durumdu.

Ama sonra zihnimde adımı inleyerek söylediği an canlandı. Ben bitmiştim, adını söylemek şöyle dursun başa çıkmaya hazır bile olmadığım bir duyguya kapılmıştım.

"Bana kalırsa iki seçeneğimiz var," derken saçlarımı öyle büyük bir şefkatle okşuyordu ki boğazıma bir yumru oturdu. "Ben eve gidebilirim..."

"Ya da?" Parmağımı göğsüne doğru kaydırdım. Olduğu yeri seviyordum.

"Ya da kar fırtınası boyunca bu yatakta kalırız." Dudaklarıma baştan çıkarıcı bir öpücük kondurdu.

"İkinciyi seçiyorum," diye cevap verdim gülümseyerek. Bunun nasıl sonlanacağının önemi yoktu, şimdilik yanımdaydı ve bir saniyemi daha boşa harcamayacaktım.

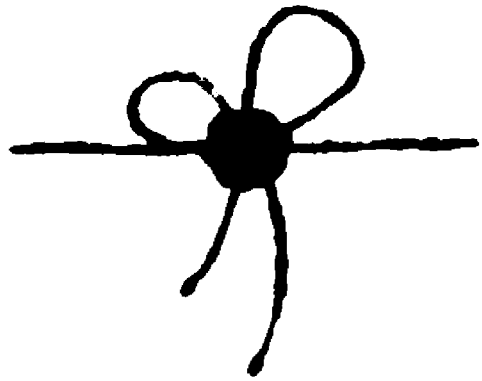

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Aralık 1941

Kuzey Weald, İngiltere

"Tam şu an harika olurdu," dedi Jameson karnına doğru. Üniforması içinde Scarlett'ın önünde diz çökmüştü. "Çünkü tam şu an buradayım. Ve doğduğunda burada olmamı istediğini biliyorum, değil mi?"

Scarlett gözlerini devirdi ama parmaklarını Jameson'ın saçlarını arasından geçirdi. Her gün, ebenin tahminine göre bir hafta geciken bebekleriyle aynı tek taraflı konuşmayı yapıyordu.

"Ama bir kez işe gittim mi buraya çabucak dönmem gerçekten zor," diye açıkladı. Scarlett'ın karnının iki tarafına koyduğu elleri yumuşacıktı. "Peki ne dersin? Dünyayla bugün tanışmak istiyor musun?"

Scarlett, Jameson'ın yüzündeki umudun hayal kırıklığına dönüştüğünü görüp gülümsemesini bastırdı.

"O kesinlikle bir kız," dedi Jameson başını kaldırıp karısına bakarken. "Annesi gibi inatçı." Karnına bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı.

"O, tıpkı babası gibi uyumayı seven bir oğlan," diye karşı çıkan Scarlett kollarını Jameson'ın boynuna doladı.

"Bugün gitmek istemiyorum," diye itiraf etti Jameson usulca. "Ya doğarsa ve ben burada olmazsam?" Parmaklarını karısının beline doladı Scarlett'ın şu anki hâlini düşününce bu pek de kolay bir iş değildi.

"Son bir aydır aynı şeyi söylüyorsun. Doğumun bugün gerçekleşeceğinin garantisi yok ve eğer gerçekleşirse de döndüğünde içinde oğlunun olduğu bir eve dönersin. Doğduğunda evde olmazsan biri onu çalacak değil ya." Jameson doğumda onunla aynı odada olmayı talep edecek kadar ileri gitmişti ama bu kesinlikle olmayacaktı. Gerçi kabul etmeliydi ki Scarlett için de Jameson'ın orada olması fikri fazlasıyla rahatlatıcıydı.

"Bunun şakası bile komik değil," Jameson ciddi bir ifadeyle.

"İşe git. Döndüğünde burada olacağız," dedi ısrarla Jameson'ın haklı olduğuna dair korkusunu gizleyerek. Jameson'ın uçuş sırasında tamamen odaklanması gerekiyordu. En ufak bir dikkat dağınıklığı ölümüne neden olabilirdi. "Ben ciddiyim. Git hadi."

Jameson iç çekti. "Tamam. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye yanıtladı Scarlett, her gün olduğu gibi bakışlarını yüzünde gezdirdi ve her ihtimale karşı zihnine kazıdı.

Jameson, Scarlett'ı yavaş yavaş, uzun uzun öptü, sanki geç kalmıyormuş gibi. Sanki bilinmeyen bir savaşa uçmayacakmış ya da belki bir baskında bombardıman uçaklarına eşlik etmeyecekmiş gibi. Scarlett'ı, sonuncusu olabileceğine dair hiçbir ima olmaksızın sanki bunu bin kez daha yapacakmış gibi öptü.

Onu her sabah -ya da gece- hangara gitmeden önce böyle öpüyordu.

Scarlett mest olmuş hâlde kollarını boynuna daha sıkı dolayıp onu kendine doğru çekti ve bir dakika daha öptü.

Hep bir dakika daha oluyordu. Bir öpücük daha. Bir dokunuş daha. Bir uzun bakışma daha.

Evleneli bir yıl olmuştu ve Scarlett kocasına hâlâ sırılsıklam aşıktı.

"Keşke telefon bağlatmama izin verseydin," dedi Jameson dudaklarına doğru öpücüğü sonlandırırken.

"İki hafta içinde Martlesham-Heath'e geri dönmen gerekiyor. Bütün evlerimizde böyle savurganlık mı yapacaksın?" Dudaklarını onunkilere sürttü.

"Belki." Jameson iç çekti, iyice doğrulurken parmaklarını Scarlett'ın saçlarının arasından geçirip köprücük kemiğine kadar kaydırdı. "Planı unutma. Yan komşu Bayan Tuttle'a git–"

Scarlett kahkaha atıp onu göğsünden itti. "Sen gidip uçağını uçursan da bebek için ben endişelensem nasıl olur?"

Jameson gözlerini kıstı. "Öyle olsun." Mutfak masasından şapkasını aldı, askıda asılı paltosunu giymek için sokak kapısına doğru giderken Scarlett da ona eşlik etti.

"Dikkatli ol," dedi Scarlett.

Jameson bir öpücük için daha hamle yaptı, bu seferki sertti, hızlıydı ve alt dudağını hafifçe ısırmasıyla son buldu. "Eve döndüğümde hamile ol... Tabii bu konuda söz sahibi sensen."

"Elimden geleni yapacağım. Şimdi git." Scarlett kapıyı işaret etti.

"Seni seviyorum!" diye bağırdı Jameson çıkarken.

"Seni seviyorum!" Jameson, ancak Scarlett'ın bunu söylediğini duyduktan sonra kapıyı kapadı.

Scarlett bir elini şişkin karnına koydu. "Sadece ikimiz kaldık, sevgilim." Omurgasının ucundaki geçmek bilmeyen ağrıyı biraz olsun hafifletmeyi umarak sırtını esnetti. O kadar genişlemişti ki hamile giysilerine bile zor sığıyordu ve ayaklarını en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu.

"Bugün bir hikâye yazalım mı?" diye sordu oğluna mutfak masasında daimi bir yer edinen daktilonun başına geçip ayaklarını en yakındaki sandalyeye uzatırken.

Eski bir şapka kutusunda biriktirmeye başladığı kâğıtlara baktı. Son üç ayda düzinelerce hikâyeye başlamıştı ama ilk birkaç bölümden öteye gidemeden aklına başka bir fikir geliyor ve eğer yazmazsa unutacağından korkarak hemen kâğıtları değiştiriyordu.

Sonuç olarak elinde bir kutu dolusu ihtimal ve sıfır kitap vardı.

Tak, tak, tak.

Scarlett homurdandı. Daha yeni yarı rahat bir pozisyona-

"Scarlett?" diye seslendi Constance evin ön tarafından.

"Mutfaktayım!" diye bağıran Scarlett kalkmak zorunda kalmadığından çok rahatlamıştı.

"Selam, ufaklık!" Constance masanın etrafından dolanıp Scarlett'a sarıldı.

"Ne ufaklık ama," dedi Scarlett kardeşi karşısındaki sandalyeye otururken.

"Seninle konuştuğumu kim söyledi?" Constance gülümseyip Scarlett'ın karnına doğru eğildi. "Henüz bize katılmayı düşünmüyor musun?"

"Sen de en az Jameson kadar kötüsün," diye mırıldandı Scarlett sırtını bir kez daha esnetirken. Ağrı nasıl daha da kötüleşebiliyordu? "Bugün nöbet yok mu?"

"Şans eseri izinliyim." Mutfak kapısına doğru bakarken kaşları çatıldı. "En son ne zaman bir pazar günü izin yaptım hatırlamıyorum. Sanırım aynı şeyi Jameson için söylemeyeceğiz."

"Hayır. Az önce çıktı."

"Ne yapsak?" Constance mutfak masasında parmaklarıyla tempo tutarken Scarlett parmağında parlayan yüzük dışında bir yere bakmak için elinden geleni yaptı. Böylesine ışıltılı

ve güzel bir şeyin bu kadar büyük bir yıkımın işareti olması ne ironikti.

"Hareket etmem gerekmediği sürece her şeye varım."

Constance gülümsedi ardından şapka kutusuna uzandı. "Bana bir hikâye anlat."

"Onlar daha bitmedi!" Scarlett da kutuya uzandı ama ya Constance daha hızlıydı ya da Scarlett çok yavaştı.

"Bana ne zaman bitmiş bir hikâye anlattın ki?" diye takıldı Constance kâğıtları karıştırırken. "Burada en az yirmi tane olmalı!"

"En az," dedi Scarlett oturduğu yerde kıpırdanarak.

"Sen iyi misin?" diye soran Constance, ablasının ifadesindeki sıkıntı ve apaçık endişeyi fark etmişti.

"İyiyim. Sadece rahat edemedim."

"Sana çay yapayım." Constance sandalyeden kalkıp çaydanlığı ocağa koydu. "Bu hikâyelerden birini bitirmeyi düşünüyor musun?"

"Eninde sonunda, evet." Hazır Constance ocağın başındayken Scarlett kutuyu çalabilmek için uzandı.

"Neden bir tanesini sonuna kadar yazıp sonra diğerine başlamıyorsun?" Dolaptan çayı aldı.

Scarlett da aynı soruyu pek çok kez kendisine sormuştu. "Aklıma gelen fikri unutacağım diye korkuyorum, kendimi sürekli kelebekleri kovalıyormuş gibi hissediyorum, sürekli biri diğerinden daha güzel diye düşünüyorum ama sadece birine odaklanamadığım için hiçbirini yakalayamıyorum." Şapka kutusuna baktı.

"Aceleye gerek yok ki." Constance'ın sesi yumuşadı. "Aklına gelen fikri her zaman bir toplantı özeti gibi yazabilirsin, böylece onu unutmazsın sonra da kovalamaya karar verdiğin kelebeğe geri dönersin."

"Bu harika bir fikir." Scarlett kaşlarını kaldırdı. "Bazen acaba sadece başlangıçlardan mı hoşlanıyorum, bu yüzden mi

o kısmı geçemiyorum diye düşünüyorum. Olayı asıl romantik yapan şey başlangıçlardır."

"Âşık olma kısmı, değil mi?" diye takıldı Constance yerine geri dönerken.

"Evet, tabii o da var." Tek omzunu kaldırdı. "Ama belki de âşık olmayı kolaylaştıran olasılıklardır. Herhangi bir duruma, herhangi bir ilişkiye, herhangi bir hikâyeye bakmak ve bunun bizi nereye götüreceğini soracak güce sahip olmak gerçekten de insanı mest ediyor. Ne zaman daktiloya temiz bir kâğıt taksam içimde bir heyecan peyda oluyor. İlk aşkınla ilk kez öpüşmek gibi bir his."

Constance nişan yüzüğüne çabucak bir bakış attıktan sonra elini masanın altına indirip kucağına koydu. "Yani bitirmek yerine biriktirmeyi mi tercih ediyorsun?"

"Belki de." Scarlett bebeğinin vücudunun sınırlarını keyifle test ettiği kaburgasının altındaki noktayı ovuşturdu. "Bu bebek kız mı oğlan mı bilmiyorum. Nedenini açıklayamasam da oğlan olduğunu düşünüyorum. Ama şu an Jameson'ın gözlerini ve umursamaz gülümsemesini alan bir oğlan ya da bizim mavi gözlerimizle bakan bir kız hayal edebilirim. Tam şu an ikisini de seviyor, olasılıkların tadını çıkarıyorum. Birkaç güne –en azından birkaç gün kaldığını umuyorum yoksa yemin ederim patlayacağım– öğreneceğim."

"Peki öğrenmek istemiyor musun?" Constance tek kaşını havaya kaldırdı.

"Elbette öğrenmek istiyorum. Kızımı ya da oğlumu tüm kalbimle seveceğim. Hatta şimdiden çok seviyorum. Ama şu an olasılıkların tadını çıkarıyor olsam da sadece bir doğru var. Bu bebek doğduğunda hikâyenin o kısmı bitmiş olacak. Son altı ay boyunca hayalini kurduğum senaryolardan biri gerçekleşmeyecek. Bu, sonucun daha tatsız olduğu anlamına gelmiyor ama işin aslı, bir hikâye bittiğinde nasıl biterse bitsin

olasılıklar da sona ermiş oluyor. Yapılacak bir şey kalmıyor, olacak olan oluyor."

"O hâlde karakterlerine nazik davran ve onlara mutlu bir son ver," diye önerdi Constance. "Gerçek dünyada başlarına gelecek her şeyden daha iyidir."

Scarlett şapka kutusuna baktı. "Belki de karakterler için yapabileceğim en iyi şey hikâyelerini yarım bırakmak. Sadece benim zihnimde var olsalar da onları olasılıklarıyla, potansiyelleriyle baş başa bırakmak."

"Sen mektubu açmıyorsun," dedi Constance usulca.

"Belki de öyle yapıyorum."

Constance'ın yüzünde hüzünlü bir tebessüm belirdi. "Ve o dünyada belki de Edward aslında izindedir ve beni görmek için Kirton-in-Lindsey'e geliyordur."

Scarlett başını onaylarcasına salladı, tüm vücudu acı verici bir duyguyla kasıldı.

Çaydanlık ötünce Constance ayağa kalktı. "Bu şekilde yayımlatmak zor olur," dedi omzunun üstünden bakarak, yüzüne zorla muzip bir gülümseme oturttu. "Bence insanlar sonu olan kitapları sever."

"Aslında bunları yayımlatacak kadar ileriyi hiç düşünmedim." Sırtındaki ağrı alevlenip karnının ön tarafına doğru nefes kesen, şiddetli bir sıkışma oluşturdu.

"Yayınlamalısın. Hikâyelerini dinlemek hep çok hoşuma gitti. Herkes bu şansı yakalamalı."

Constance çayı demlerken Scarlett kıpırdandı. "Belki de oturma odasına geçmeliyiz. Bu sandalyede rahat edemedim."

"Geçelim."

Porselenleri tıkırtısı mutfağı doldururken Scarlett ayağa kalkmaya çalıştı. Ağrının yavaş yavaş azalmasıyla ilk kez derin bir nefes almayı başardı.

"Scarlett?" dedi elinde tepsi olan Constance soru sorar gibi.

"Ben iyiyim. Sadece biraz kasıldım."

Constance tepsiyi masaya bıraktı. "Biraz yürümek ister misin? Bunun faydası olur mu?"

"Hayır. Sadece bir dakika bacaklarımı esnetsem yeter."

Constance saate baktı. "Neden ebeyi aramıyoruz? Sadece emin olmak için."

Scarlett başını iki yana salladı. "En yakın telefon üç blok ötede ve ben iyiyim." Öyleydi... ta ki sancı tekrar gelip yayılıncaya ve tüm karnı kasılıncaya kadar.

"Kesinlikle iyi değilsin."

Scarlett patlama gibi bir şey hissetti arından kasıklarından aşağı sıcak bir sıvı aktı. Suyu gelmişti. Onu bir anda saran ve daha önce hiç tatmadığı korku, tüm kasılmalardan daha şiddetliydi.

"Ben ebeyi arayacağım." Constance onu dirseğinden tutup sandalyeye götürdü. "Otur. Seni yatağına götürene kadar yürümeye çalışma."

"Jameson'ı istiyorum."

"Elbette," dedi Constance sakinleştirici bir tonla ve Scarlett'a oturması için yardım etti.

"Constance," dedi Scarlett ardından durup kardeşinin gözlerine baktı. "Ben. Jameson'ı. İstiyorum."

"Önce ebeyi sonra da karargâhı arayacağım, söz veriyorum. Ama önce ebe, tabii kocan bebek doğurtmada uzmanlaşmadıysa."

Scarlett ona dik dik baktı.

"Tamam. Otur. Kımıldama. Hayatında bir kez olsun bırak da kontrol bende olsun." Scarlett itiraz edemeden kapıdan fırladı.

Beş dakika. On dakika. Scarlett, Constance'ı beklerken dakikaları saydı.

Gittikten on iki dakika sonra sokak kapısı açıldı.

Scarlett kapının kapandığını duymadan "Geldim!" diye seslendi Constance oturma odasından. Yüzünde kocaman, sahte bir gülümsemeyle mutfağa girdi. "Haberler iyi. Ebe birazdan

burada olacak. Seni yukarı çıkarıp temiz yatağa yatırmamı söyledi."

Başka bir kasılma gelirken Scarlett dişlerini sıkıp, "Jameson?" diye sordu.

"Ben yokken kaç kasılma oldu mu?" diye sordu Constance. Sonra mutfak çekmecesinden birkaç havlu alıp yerdeki sıvıyı temizledi.

"İki. Ve bu da. Üçüncüydü." Scarlett derin nefesler alarak acıya direnmeye çalıştı. Sancılar buz dağının görünen kısmıydı. "Jameson. Nerede?"

Constance havluları çamaşır sepetine attı.

"Constance!"

"Kuzey Denizi'nde bir yerde."

"Elbette öyle," dedi Scarlett dişlerini gıcırdatarak. Ona evde kalmasını söylemeliydi ama bunun için bir sebep yoktu, en azından filoya komutanlık eden yarbayın kabul edebileceği bir sebep yoktu.

"Yanından ayrılmayacağım," diye söz verdi Constance, Scarlett'ın ayağa kalkmasına yardım ederken.

Ayrılmadı da.

●

Dokuz saat sonra Scarlett yeni değiştirilmiş çarşafların arasında hiç olmadığı kadar bitkin ve mutlu bir hâlde yatarken bir çift parlak göze bakıyordu.

"Ebelerin ne dediği umurumda değil." Constance ablasına baktı. "O gözler öyle masmavi kalacak."

"Kalmasalar bile yine de mükemmel olacaklar," dedi Scarlett parmağını şimdiye kadar gördüğü en minik burnun üstünde gezdirirken.

"Kesinlikle."

"Kucağına almak ister misin?" diye sordu Scarlett.

"Alabilir miyim?" dedi Constance neşeyle.

"Tüm gün hemşire ve hizmetçi gibi çalıştığını göz önünde bulundurursak bunu hak ettin. Teşekkür ederim." Sesi yumuşadı. "Sen olmasan yapamazdım." Jameson'ın annesinin örüp onlara gönderdiği battaniyelerden birine sarılı oğlunu kaldırıp Constance'ın kollarına bıraktı.

"Bunu hayatta kaçırmazdım," dedi Constance yeni doğmuş bebeği kollarını arasına güzelce yerleştirirken. "Muhteşem bir şey."

"Vaftiz annesi olmanı istiyoruz."

Constance gözlerini hızla ona çevirdi. "Gerçekten mi?"

Scarlett başını sallayarak onayladı. "Başkasını hayal bile edemem. Sen onu korursun, değil mi? Eğer bir şey... olursa." Yatakta uyurken bile KYHK'de olduğu dönemdeki kadar bombardımana yakalanma riskiyle karşı karşıyaydı. Garanti olan hiçbir şey yoktu.

"Hayatım pahasına." Kollarındaki bebeğe bakan Constance'ın gözleri buğulandı. "Merhaba, ufaklık. Umarım baban eve çabuk gelir de sana gerçek bir isimle seslenebiliriz." Scarlett'a manalı bir bakış attı.

Scarlett gülümsedi. Jameson onu kucağına alana kadar bir isim koymayı reddetmişti.

"Ben senin Constance teyzenim. Biliyorum, biliyorum, annene çok benziyorum ama o benden bir santim daha uzun ve ayakları bir numara daha büyük. Endişelenme, birkaç aylık olduğunda bizi daha net görebileceksin." Bebeğe doğru eğildi. "Bir sır öğrenmek ister misin? Senin vaftiz annen olacağım. Bu seni çok seveceğim, seni şımartacağım ve seni hep ama hep koruyacağım anlamına geliyor. Hatta annenin berbat yemeklerinden bile."

Scarlett yüzünü astı.

"Şimdi ona yemesi için bir şeyler hazırlayacağım." Bebeğe bir kez daha gülümsedi ve sonra Scarlett'a geri verdi. "Aşağı

inmeden önce benden istediğin bir şey var mı?" Constance yataktan kalkarken odanın kapısı hızla açıldı.

"İyi misin?" Constance yanından geçip odadan çıkarken Jameson hızla yürüyerek yatakla arasındaki mesafeyi kapattı. Yere indiğinden beri, daha doğrusu görevli onu yakalayıp Constance'ın sabah aradığını söylediğinden beri kalbi deli gibi atıyordu.

Bu sabah kimse telsizle ona ulaşmamıştı, görevi bırakıp geri dönebilmesi mümkün değildi ama geri dönerdi. Bir şekilde bunu yapardı.

"Ben iyiyim," dedi Scarlett ona hem ışıltı hem de Jameson'ın bitkinlik olduğunu varsaydığı bir gülümsemeyle bakarak. Sağlıklı gibiydi ama tüm o battaniyelerin altında görmediği çok şey vardı. "Oğlunla tanış." Küçük battaniyeye sarılı bebeğini kaldırırken gülümsemesi genişledi.

Jameson yatağın ucuna oturdu ve minik, narin bebeğini kollarının arasına alıp başını destekledi. Teni pespembeydi, görebildiği azıcık saçı siyahtı ve mavi gözleri vardı. Muhteşemdi ve Jameson ânında ona âşık oldu.

"Oğlumuz." Jameson kendisini izleyen karısına baktı, gözleri akmayan yaşlarla doluydu. "İnanılmaz."

"Öyle." Scarlett gülümsedi yanaklarından iki damla yaş süzüldü. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Ben de." Oğlunu kolunda güvenli bir şekilde tutmaya özen göstererek öne eğilip gözyaşlarını kuruladı. "Bunu kaçırdığım için üzgünüm."

"Sadece karmaşayı kaçırdın," dedi Scarlett. "Daha sadece bir saat kadar oldu."

"Peki sen gerçekten iyi misin? Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun. Mutlu. İkiye bölünmüş gibi. Çılgınca âşık." Hafifçe eğilip oğluna baktı.

"İkiye bölünmüş kısmına geri dön," diye talep etti Jameson.

Scarlett güldü. "Ben iyiyim. Gerçekten. Ters giden hiçbir şey yok."

"Bir sorun olsa söylerdin, değil mi? Ağrın falan olsa?" Jameson karısını dikkatle inceledi, bakışları, ifadesi ve omuzlarının duruşuyla söylediklerini karşılaştırdı.

"Söylerdim," dedi Scarlett. "Ama buna değerdi."

Jameson gözlerini kendisine sessiz bir beklentiyle bakan oğluna çevirdi. *Ne olgun bir ruh.* "İsmi ne olsun istersin?" Aylardır isim düşünüyorlardı.

"William'ı sevdim."

Jameson gülümsedi, karısına bakıp başıyla onayladı. "Merhaba, William. Hayata hoş geldin. Bilmen gereken ilk şey annenin her zaman haklı olduğu ki bunu zaten biliyorsundur çünkü son altı aydır senin bir oğlan olduğunu söylüyordu."

Scarlett yumuşak bir kahkaha attı. Göz kapakları ağırlaşıyordu.

"İkincisi, ben senin babanım bu yüzden annene benziyor olman çok iyi bir şey." Dudaklarını William'ın başına doğru indirip saçlarına minicik bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

Öne eğilip Scarlett'ın dudaklarına da bir öpücük kondurdu. "Ve seni de seviyorum. Oğlumuz için teşekkür ederim."

"Ben de seni seviyorum ve aynı şeyi ben de sana söyleyebilirim." Nefes alışı derinleşti, Jameson oğullarını yatağın yanındaki küçük beşiğe bırakıp karısını kollarının arasına aldı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sadece yanımda kal," diye fısıldadı Scarlett uykuya dalarken.

İlk gece şaşırtıcıydı. William birkaç saatte bir uyandı, Jameson yardımcı olmak için elinden geleni yapsa da onu besleyemiyordu.

Sabah yedide yatak odalarının kapısı çalındığında çoktan uyanmışlardı.

"Muhtemelen Constance'tır," diye mırıldandı William'ı omzuna yaslayan Scarlett.

Jameson karısının üstünün örtülü olduğundan emin olunca kapıyı açtı ve Constance'ın koridorda Howard'ın önünü kestiğini gördü.

"Aşağıda bekleyebilirdin," dedi Constance.

"Bu bekleyemez."

"Neler oluyor?" diye sordu Jameson kapı eşiğinde durup.

Howard elini saçlarının arasından geçirip Constance'ın ardından Jameson'a baktı. "Sanırım haberleri izlememişsin."

"Hayır." Jameson'ın midesi kasıldı.

"Japonlar Pearl Harbor'a saldırdı. Binlerce ölü var. Donanma gitti," dedi sesi hafifçe titreyerek.

"Lanet olsun." *Binlerce ölü var.* Jameson kapı pervazına çöktü. Hayatının son iki yılını bu savaşın Amerikan topraklarına ulaşmasını engellemeye adamıştı ve beklenmedik bir anda darbe yemişti.

"Evet. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Howard'ın çenesi kasıldı.

Jameson başını salladı, omzunun üstünden Scarlett'ın dehşete kapılmış yüzüne baktı ardından arkadaşına döndü. "Dünyanın yanlış tarafındayız."

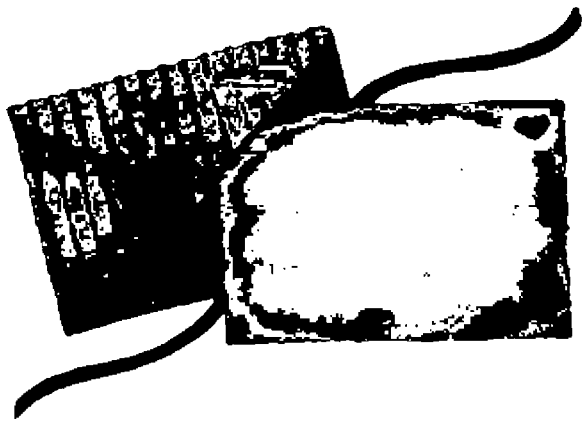

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Noah

Scarlett,

Nasılsın aşkım? Sen de benim kadar perişan mısın? Bize üs dışında bir ev buldum. Artık geriye sadece senin nakil emrin kaldı, sonra yine beraber olacağız. Seni sonsuza kadar bekleyeceğim, Scarlett. Sonsuza kadar...

Ağrıyan kollarımı ve sırtımı rahatlatmak için masa başındayken boynumu ve omzumu esnettim. Fırtına son iki günde bir metre kadar kar bırakmıştı ve Georgia'nın evinin önünü temizlemek iki saatimi almıştı. Kar küreme servisini arayabilirdim ama Colorado'daki kış en sevdiğim egzersizi –tırmanmayı– imkânsız hâle getirmişken bunu bir fırsat olarak görmüştüm. Belli ki garaj yolunun uzunluğunu hafife almıştım.

"Meşgul müsün?" Georgia başını açık ofis kapısından uzattığı anda kaslarımdaki tüm ağrıları unuttum. "Konsantrasyonunu bozmak istemem ama klavye sesi duymadım ve bunun öğle

yemeği için iyi bir zaman olacağını düşündüm." Zaten oturuyor olmasaydım gülümsemesi beni yere sererdi.

"İstediğin kadar zamanımı alabilirsin." Ciddiydim. Ben dâhil ne isterse alabilirdi.

"Çok fazla bir şey yok, kaşarlı tost yaptım." Kapıyı kalçasıyla itti, elinde iki tost olan bir tabak ve şekersiz olduğunu bildiğim bir bardak buzlu çay vardı.

"Kulağa harika geliyor, teşekkür ederim." O gelene kadar en üst çekmeceden bardak altlığı alıp masanın üstüne koydum. Son birkaç haftada birbirimizin ihtiyaçlarına bu kadar kolay uyum sağlamış olmamız çok tuhaftı.

"Rica ederim. Bizi kardan kurtardığın için teşekkür ederim." Tabağı bilgisayarımın yanına, bardağı bardak altlığının üstüne bırakırken sandalyemi hafifçe geri ittim.

"Benim için zevkti." Kalçasını tutup onu kucağıma çektim. Tanrım, bunu yapabilmek, her istediğimde ona dokunabilmek müthiş bir histi. Son iki gün bizi medeniyetten koparırken birbirimizi mutlu etmekten öte bir şey yapmamıza engel olmuştu. Benim cennet anlayışım da işte tam buydu.

"Bunun kitabı bitirmene yardımı olmayacak." Gülümseyip kollarını boynuma doladı.

"Hayır ama seni elde etmeme yardımı olacak." Bir elimi ensesinden yukarı kaldırıp saçlarına doladım ve ikimizin de nefesi kesilene kadar onu öptüm. Ona karşı duyduğum arzu asla tatmin olmuyor, aksine sadece artıyordu. Onunla aramızda olmasını istediğim ilişkide boyumu aşan bir noktaya gelmiştim.

Onu ilk gördüğüm andan beri bunu biliyordum ve onu her öptüğümde sadece daha netleşiyordu; o benim için her şeydi. Tekti. Benim için yaratılmıştı. Aramızda binlerce kilometre olmasının ya da boşanmasının ardından kalbinin yeni yeni iyileşiyor olmasının bir önemi yoktu. Bekleyecektim. Kendimi kanıtlayacaktım. Tam olarak söz verdiğim şeyi yapacak, onun sadece bedenini değil, kalbini de kazanacaktım.

Benimkiyle dans eden dilini ağzımın içine çekince hafifçe inledi. Biz sadece yatakta uyumlu değildik, çabucak parlıyor, sürekli birbirimizi tutuşturuyorduk. Hayatımda ilk kez doyumsuzluğu tadıyordum. Bu tükenebilecek bir şey değildi.

"Noah," diye inlediği anda vücudum hazırdı. İstediğini yapabilirdi çünkü bunun aynı zamanda beni de memnun edeceğini biliyordum. "Beni öldürüyorsun."

"Hayata veda etmek için oldukça tatlı bir yol." Dudaklarımı boynuna kaydırıp dilimi hassas noktalarında gezdirerek bergamot ve narenciye kokusunu içime çektim. Georgia hep çok güzel kokuyordu.

Başını geri atıp iç çekerken boğazını öptüm.

"Biz ne yapıyoruz?" diye sordu parmaklarını ensemde birleştirirken.

"Canımızın istediğini," diye cevap verdim tenine doğru.

"Ben ciddiyim," diye fısıldadı.

Bu dikkatimi çekti. Başımı kaldırıp hafifçe geri çekilerek yüzünü inceledim. Georgia söylediklerinin yarısını kelimelerle ifade etmezdi. Gözleriyle, dudaklarını kıvırışıyla, omuzlarındaki gerginlikle ifade ederdi. Onun imalarını anlamam birkaç ayımı almış olabilirdi ama ufak ufak yakalamaya başlamıştım ve endişeli olduğunu görebiliyordum.

"Canımızın istediği neyse onu yapıyoruz," diye tekrarladım ellerimi beline koyarken ve kasıklarımdaki acı veren zonklamayı görmezden geldim.

"Sen New York'ta yaşıyorsun."

"Doğru." Bu inkâr edebileceğim bir şey değildi. "Sen de eskiden orada yaşıyordun." Sesim yumuşadı, genelde kendime sakladığım umudu son kısım da yansıtmıştım.

"Bir daha asla yaşamam." Bakışlarını aşağı indirdi. "Damian için gitmiştim. Orada hiç mutlu olmadım. Öte yandan sen orayı çok seviyorsun."

"Evet. Orası evim." Yoksa eskiden mi öyleydi? Georgia orada değilken yine evim olabilir miydi? Onu bu çok sevdiği dağlarda bırakmak zorunda kalsaydım?

"Ailen orada." Parmaklarını yanağımda gezdirdi. Bir haftayı aşkındır tıraş olmamıştım ve sakallarım uzamıştı.

"Öyle."

Yutkunup kaşlarını çattı.

"Bana aklından ne geçtiğini söyle, Georgia. Beni tahmin etmek zorunda bırakma." Sanki parmaklarımın arasından kayıp gitmesine engel olabilirmişim gibi onu daha sıkı tuttum.

Sessiz kaldı, çenesinin hafifçe kasılmasından düşüncelerinin ne kadar çalkantılı olduğu belli oluyordu.

Belki de ilk adımı senin atmana ihtiyacı vardır. Tamam. Ona bu konuda ne kadar ciddi, başarmak için ne kadar istekli, onu bırakmaya da ne kadar isteksiz olduğumu söylemenin zamanı gelmişti.

"Bak Georgia, ben sana..."

"Bence bunu olduğu gibi kabul etmeliyiz," deyiverdi.

Aynı anda konuştuk ve onun sözleri benimkileri yarıda kesti.

"Peki neymiş?" diye sordum yavaşça.

"Bir kaçamak." Başını salladı.

Ağzımı sımsıkı kapadım, çenemi sıkmaktan dişlerim gıcırdıyordu. *Bir kaçamak mı?* Bu da ne demekti? Ben kaçamaklardan payıma düşeni almıştım. Bu onlardan biri *değildi.*

"Birbirimizden etkilendik, dip dibe çalışınca da bu... kaçınılmazdı. Beni yanlış anlama. Olduğu için mutluyum." Başını kaldırdı, yanakları pembeleşmişti. "Gerçekten ama gerçekten mutluyum."

"Ben de..."

"Güzel. Bunun tek taraflı olduğunu düşünmekten nefret ediyordum," diye mırıldandı.

"İnan bana öyle değil." Ve eğer tek taraflıysa bile bunu daha çok isteyen bendim ve bu da bir ilkti.

"Tamam o zaman. Bunu basit tutmaya devam edelim. Büyük bir şeye hazır değilim. Ciddi bir ilişkiden diğerine atlayamam. Böyle biri olmak istemiyorum." Burnu kırıştı. "Gerçi Damian'ın yatağından seninkine atladım ki bu arada çok daha iyi olduğunu söylemeliyim. Seninle ilgili her şey çok daha güzel." Bakışları yüzümde gezindi. "O kadar iyi ki korkutucu."

"Korkmana gerek yok." Ellsworth'ün yatağından çıkalı bir yıldan uzun bir süre geçtiğini vurgulamadım çünkü konu tam olarak bununla ilgili değildi. *Konu annesi.* Annesi gibi olmak istemiyordu. "İstediğin kadar basit tutarız."

O anda, kristal mavisi gözlerine bakarken Georgia Stanton'a sırılsıklam âşık olduğumu fark ettim. Aklı, şefkati, gücü, zarafeti ve cesareti, onunla ilgili her şeyi seviyordum. Ama aynı zamanda onun aşkıma hazır olmadığını da biliyordum.

"Basit," diye tekrarladı kucağımda kıpırdanarak, omuzlarıma tutunurken dudaklarına çekingen bir tebessüm yayıldı. "Basit iyidir."

"Basit o zaman." *Şimdilik.* İhtiyacım olan şey zamandı.

"Tamam. İyi. O hâlde anlaştık." Dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra kucağımdan kalktı. "Ah, *Diplomatın Kızı* kitabının orijinal kopyasını istemiştin değil mi?"

"Evet." Kafam karışmış hâlde başımı salladım. Bunun basit olacağına mı karar vermiştik? Yoksa üstü kapalı söylenemeyen daha başka şeyler mi vardı?

"Üst kattaki dolaptan çıkardım," dedi ofisteki kitap raflarından yassı bir kutu alıp masadaki boş yere bırakırken. "Orjinal kopyanın tamamı orada."

"Teşekkür ederim." Bana bu konuda güvendiğini biliyordum ve başka bir zaman olsa şimdiye kadar rastladığım en tuhaf edebi bulmacayı derinlemesine incelemekten mutluluk duyardım ama aklım kesinlikle orada değildi.

"Büyükannemin vakıf işlerini tamamlamak için birkaç dakika içinde avukatlarla bir görüşmem var o yüzden seni işinin başına

dönmek üzere rahat bırakıyorum." Masanın etrafından dolaşıp beni hızla ve tutkuyla öptükten sonra kapıya doğru yürüdü.

"Georgia?" diye seslendim koridora çıkmadan hemen önce.

"Hımm?" Döndü, tek kaşı havadaydı, o kadar güzeldi ki kalbim gerçek anlamda sızlıyordu.

"Az önce biz neye karar verdik?" diye sordum. "Aramızdakilerle ilgili?"

"Bir kitap yazma kaçamağı olduğuna," diye cevapladı sanki bu açıkça ortaymış gibi gülümseyerek. "Basit, birbirimize bağlanmak yok ve sen kitabı tamamlayınca bitecek." Omzu silkti. "Doğru mu?"

Kitap tamamlanınca *bitecek*.

Sandalyenin kenarlarını tutan ellerim yumruk hâlini aldı. "Tabii. Doğru."

Telefonu çalınca arka cebinden çıkardı. "İşin bitince görüşürüz." Gülümsedi, telefonu açtı ve tek bir hareketle kapıyı kapadı.

Artık ilişkimizin ömrü de kitabın teslim tarihiyle aynıydı, elbette planım hep kitabı bitirdikten sonra buradan ayrılmaktı ama Georgia'yla olmak bir şeyleri değiştirmişti... en azından benim adıma.

Kahretsin. Onu kazanmak için ihtiyacım olan tek şey zamandı ve sona onun bildiğinden çok daha yakındım. İtiraf etmek istediğimden daha yakın.

●

Dört hafta sonra kitabı bitirdim; her iki versiyonunu da. Ardından ofiste oturup masanın üstünde duran iki dosyaya baktım.

Zamanım dolmuştu.

Teslim tarihim yarından sonraki gündü.

Bir şekilde hem Georgia'nın istekilerini yerine getirmeyi hem de kendiminkileri on ikiden vurmayı başarmış, üzerinde

anlaşılan tarihe yetiştirmiştim ama yine de gurur ya da başarı hissi yoktu, tek hissettiğim âşık olduğum kadını elimde tutamayacağıma dair dehşetli bir korkuydu.

Sadece dört haftam vardı ama bu yeterli değildi. Georgia bana açılsa da bana güvenmesini istediğim yanları hâlâ sımsıkı kapalıydı. Bu ilişki onun için hâlâ bir kaçamaktı. Ne zaman fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünsem sahip olduğumuz zamanı en iyi şekilde değerlendirmemiz gerektiğini söylüyordu ve şimdi de o zaman sona ermişti.

Telefonum çaldı, açıp hoparlöre aldım. "Selam, Adrienne."

"Noel için eve gelmiyorsun galiba?" diye sordu kız kardeşim yargılar gibi bir sesle.

"Bu karmaşık bir soru." Dizüstü bilgisayarımı kapayıp masanın uzak ucuna doğru ittim. Varoluşsal krizlerimle daha sonra uğraşacaktım.

"Hayır, karmaşık değil. Aralık ayının yirmi beşinde New York'ta olacak mısın yoksa olmayacak mısın?"

"Henüz bilmiyorum." Ayağa kalktım, önümde duran ödünç aldığım kutuların içindekileri düzelttikten sonra her birinin kapağını kapadım. Burada bir şeyleri gözden kaçırıyordum. Tam önümde duran ve beni deli eden bir şey vardı. Orijinal kopyalar Scarlett'ın kariyerinin farklı dönemlerine aitti. Düzenleyip yayımladığı eserleri elbette daha akıcıydı ama eski çalışmalarıyla sonraki çalışmaları arasındaki üslup farkına hayran olmaktan kendimi alamıyor, Jameson'ı kaybetmenin sadece kalbini yaralamakla kalmayıp onu temelden değiştirdiğini düşünmeden edemiyordum.

Georgia'yı kaybedersem aynı şey benim de başıma gelir mi diye düşünüyordum.

"Sadece üç hafta kaldı."

"Üç hafta ve..." aklımdan bir hesap yaptım. "Dört gün."

"Kesinlikle. O zamana kadar kitabı bitirebileceğini düşünmüyor musun?" Kız kardeşime yalan söyleme düşüncesiyle

çenem kasıldı. Aslında herhangi birine yalan söylemek beni rahatsız ediyordu. "Konu kitapla ilgili değil."

"Değil mi? Bekle, hoparlörde miyim? Georgia nerede?"

Kısık bir kahkaha attım. "Hangi sorudan başlamamı istersin?"

"Sonuncusu."

"Kasabada, stüdyosuyla ilgileniyor." Georgia geçtiğimiz ay görülmeye değerdi. Durmadan çalışmış, stüdyonun ön tarafındaki tadilatı denetlemiş ve tüm bu süre içinde zamanında yarım bıraktığı heykellerini tamamlamıştı ama ne benim ne başkasının görmesine izin vermişti. Açılış tarihini doğum günü olan 20 Ocak olarak ayarlamıştı. Üstelik ben burada olup katılabilecek miyim onu bile bilmiyordum ve bu da canımı çok sıkıyordu.

"Güzel. Bahse varım magazin dergilerinden uzak hayatı seviyordur."

"Seviyor." Bu da New York'a dönmek istememesinin bir diğer nedeniydi.

"Henüz seni buza çevirmedi mi?" Kız kardeşimin sesinde alaycı bir ton vardı, zaten Georgia'yla ilişkimizin ne kadar sorunlu başladığını biliyordu.

"Buraya gelip onunla tanışmalısın. Önümüzdeki ay stüdyosunun açılış partisi olacak. Dedikodular saçan saçma gazetelerde okuduklarınla ilgisi yok, Adrienne." İç çektim, ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, ardından telefonumu da alıp kitap rafları boyunca yürümeye başladım. "O nazik, zeki, son derece eğlenceli ve elinden geldiğince herkese yardım eden biri. Boş oturmaktan hoşlanmıyor, en yakın arkadaşının çocuklarıyla arası çok iyi, bana haddimi bildirmekten asla çekinmiyor ki bunu takdir edeceğinden eminim." Scarlett'ın raflarına dizili fotoğraflara baktım. Georgia'nın bıraktığı albümü görünce durdum. "O..." Kelimelere dökemiyordum.

"Lanet olsun, Noah. Ona âşık oldun, değil mi?"

"Böyle bir şeye hazır değil," dedim usulca albümün sayfalarını karıştırırken.

"Âşık olmuşsun!" Neredeyse heyecandan çığlık atacaktı.

"Kes şunu." İhtiyacım olan son şey annemin aklına bu konuyla ilgili fikirler sokmasıydı.

Adrienne alaycı bir kahkaha attı. "Tabii tabii. Sen beni *tanıyor* musun?"

"Haklısın." Kaşlarımın arasını ovuşturdum. "Buradan ayrıldığım anda her şey bitecek ve ben bunun olmasını istemiyorum ama Ellsworth onu çok yaralamış."

"O zaman ayrılma," dedi Adirenne sanki en basit cevap buymuş gibi.

"Tabii, keşke bu kadar kolay olsaydı. Kendi söyledi: Bu bir kitap yazma kaçamağı. Kitap bittiği anda bizim ilişkimiz de bitecek." Ve kitap bitmişti, sadece Adam'a göndereceğim bir e-postaya eklenmeyi bekliyordu.

"Tamam, o zaman kitabı bitirme?" diye önerirken sesi yükseldi.

"Çok yardımcı oldun." Düğün fotoğraflarını açtım, Ellsworth'ü elimle kapadım böylece Georgia sadece bana gülümsüyordu, sonra daha yakından baktım. Mutluydu ama gülümsemesi bana armağan ettikleri gibi ışıltılı değildi.

"Ciddiyim. Kal. Hayatında bir kez olsun teslim tarihini ötele. Noel'de annemi buraya getireceğim, sen de arayabilirsin. Güven bana, eğer bu senin evlenip bir yuva..."

"Adirenne," diye uyardım.

"Eninde sonunda bu olacak," diye düzeltti. "Annem de anlayacaktır. İkimiz de senin mutlu olmanı istiyoruz, Noah. Eğer Georgia Stanton seni mutlu ediyorsa o zaman bunun için mücadele et. Onun için mücadele et. Kendi karakterlerinden biriymiş gibi davran ve Ellsworth'ün kırdığı her neyse onu tamir et."

"İlham verici konuşmanı bitirdin mi?" diye takıldım yarım yamalak.

"Gerçekten seveceğin birini bulmanın ne kadar zor olduğunu anlatmamı da ister misin?"

"Tanrım, hayır." Dizüstü bilgisayarıma baktım. "Noel'de gelmeyecekmişim gibi düşün. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum ve eğer bana bir kız kardeş getirirsen burada olmamanı affederim!"

"Hoşça kal, Adrienne." Telefonu kapadım, yüzümde alaycı bir gülümsemeyle başımı iki yana salladım. Georgia'yı iyileştirmek o kadar kolay olsaydı bunu çoktan yapardım.

Elimi kaldırıp Georgia'nın düğün fotoğrafına bakarken o gün söyledikleri zihnimde yankılandı. *Bir uyarı oluyor, güvendiğin kişinin yanında artık güvende olmadığını anladığında kalbin bir ses çıkarıyor.*

Georgia söz konusu olduğunda her şey güvene dayanıyordu. Ellsworth onun güvenini paramparça etmiş, geriye bir şey bırakmamıştı. Ama Georgia, Scarlett'ın hikâyesini bana vermişti. Duvara tırmanmıştı. Evini açmıştı. Bedenini çekinmeden, tereddüt etmeden bana sunmuştu. Kalbi dışında her konuda bana güvenmişti çünkü o bırakılmış, terk edilmişti...

Öncelikle...

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandım anladığım anda. *Asla o yaptı demedim.*

Hatırladığım bu sözler, üzerimde duyduğum ilk seferkinden daha farklı bir etki bırakırken albümde tekrar başa döndüm. Lise mezuniyetini, Ava'nın tekrar ortaya çıktığı doğum gününü geçtim ve anaokulunun ilk gününe geldiğimde yavaşladım.

Önceki fotoğraflarda Georgia, Ava'yla yaşıyordu, gözleri ışıl ışıl, gülümsemesi bugünlerde bana sunduğu göz kamaştırıcı gülümsemenin daha küçük versiyonuydu. *Gerçek sevgi boğulmalı, bacaklarını savurmayı kesene kadar suyun altında tutulmalı.* Sonraki yıllarda görülen tam da buydu. Sevginin yavaşça boğulması.

Georgia'yı kıran Ellsworth değildi, o kişi Ava'ydı.

Kayıplara karışan ve sonra işine geldiğinde ortaya çıkan Ava.

Bir şeye ihtiyacı olduğunda ortaya çıkan Ava.

"Eğer bu bir kitap olsaydı ne yapardın?" diye sordum kendime, sayfaları çevirip on ikinci yaş gününde durdum. "Bugünü düzeltmek için geçmişi kullanırdın."

Stüdyo açılışı, Ava'yı buraya getirebilirdim. *Yedi hafta sonra ben hâlâ burada olursam.* Georgia ona istediği her şeyi zaten vermişti hem de hiçbir art niyet olmadan... İşe yarayabilirdi. Çatlaklardan başlarsam Ava'nın Georgia'da bıraktığı yarıkları onarabilirdim. Tek yapmam gereken Ava'nın sadece Georgia mutlu olsun diye orada olmasını sağlamaktı.

Albümü kapadım, ardından masadaki yerime geçtim, içinde orijinal kopyalar olan kutuları kenara itip bilgisayarımı önüme çekerek kapağını kaldırdım. Yedi hafta daha burada kalmama izin vermesi için onu nasıl ikna edecektim?

Jameson ve Scarlett'ın masanın sol tarafında duran fotoğraflarına uzun uzun baktım. "Tavsiyen var mı?" diye sordum. "Onu gün batımına uçuramam, hem dürüst olalım senin Constance gibi harika bir destekçin vardı." Ayrıca ikisinin kalan zamanlarını pervasızca kullanmanın akıllıca olduğu bir dönemde yaşamış olmaları da büyük avantajdı.

Parmaklarımla tempo tutarken bilgisayarımın masaüstünde duran iki bitmiş dosyaya baktım.

Eğer Jameson, Scarlett'ı kuralları esneterek kazandıysa... belki aynı şey torunun kızını kazanmak için de işe yarayabilirdi.

Telefonumu çıkarıp Adam'ı aradım.

"Lütfen bana bitmiş taslağı göndermek üzere olduğunu söyle."

"Sana da merhaba," diyerek oyalandım. "Daha iki günüm var."

"Yayım takviminin kayınvalidemin taytından daha sıkı olduğunu biliyorsun." Sandalyesinin gıcırdadığını duydum.

"Evet, hazır konusu açılmışken..." Yüzümü buruşturdum.

"Bana karşıyerinde ilk kez bir teslim tarihini öteleyeceğini söyleme. *Bu* kitapta olmaz. Bunun basıma hazırlanmasının ne kadar zor olacağını biliyor musun? Scarlett Stanton'ın işini bozup bozmadığımı sürekli olarak sorgulamanın?" Sesi giderek yükseldi.

"Sesin gergin geliyor. Ben yokken hiç koşuya çıktın mı?"

"Tansiyonumun yükselmesinin nedeni zaten sensin." Ve ben sırf Georgia'yı kazanma şansımı artırmak için onun tansiyonunu daha da yükseltecektim. Hangi bencil herif en yakın arkadaşına bunu yapardı? *Görünen o ki, ben.*

"Noah, neler oluyor?" Adam'ın ses tonu yumuşadı.

"Birle on arasında ne kadar iyi arkadaş olduğumuzu söylersin? Çünkü bence muhtemelen..."

"Düğünümde sağdıcımdın. En yakın arkadaşımsın. Şimdi benimle editörün olarak mı konuşuyorsun? Yoksa çocuklarımın vaftiz babası olarak mı?"

"İkisi de."

"Lanet olsun." Onun alnını ovuşturduğunu tahmin edebiliyordum. "Neye ihtiyacın var?"

"Zamana."

"Zamanın yok."

"Benim değil. Senin zamanına. İki misli para almadan iki misli iş yapmak desem ne düşünürsün?" Nefesimi tutup cevabını bekledim.

"Açıkla."

Açıkladım. Hem kişisel hem de profesyonel hayatımda kilit rol oynayan tek kişiye her şeyi tüm detaylarıyla anlattım, daha yeni bitirmiştim ki garaj kapısının açıldığını duydum. Georgia gelmişti.

"Georgia geldi. Bunu yapacak mısın?"

"Lanet olsun," diye homurdandı. "Evet, yapacağımı biliyorsun."

"Teşekkür ederim." Vücudumdaki tüm kaslar gevşerken rahat bir nefes aldım. "Bana teşekkür etme," diye bağırdı. "Elimizdekiyle çalışmaya başlayacağım ama bana bir son borçlusun, Noah."

Ofis kapısı açıldı, Georgia başını uzattı. "Kötü bir zaman mı?" diye sordu fısıldayarak.

Başımı iki yana sallayıp içeri girmesini işaret ettim. "Can sıkıcı olduğunu biliyorum ama söz verdim."

"Tamam ama matbaayı sıkıştıracağız. İhtiyacın olan zamanı vereceğim ama aceleyle yapılacak bazı düzenlemelere de hazırlıklı olmalısın."

Georgia paltosunun düğmelerini açarken kaşlarını endişeyle çattı.

"Bununla başa çıkabilirim." Georgia'yla ihtiyacım olan zamanı elde etmek için her şeyle başa çıkabilirdim.

"Çıksan iyi olur. Ah, bu arada Carmen çocukların Hannukah hediyelerinin geldiğini söylememi istedi. Bunu yapmana gerek yoktu ama teşekkür ederim. Tatilde gözlerimiz seni arayacak, Noah."

"Koşmaya devam et, Adam. Geri döndüğümde sana nal toplatmak istemem." *Eğer geri dönersem.* Telefonu kapadık ve Georgia'yı kucağıma çektim, ellerimi paltosunun ve kazağının içine sokarak sıcak tenine dokundum.

"Ne hakkında konuşuyordunuz?" diye sordu saçlarımı gözümün önünden çekerken.

Tanrım, bu kadını seviyordum.

"Zaman," diye cevap verdim onu yavaşça öperken. Artık tek yapabileceğim şey kariyerimi ipotek altına almanın bana yeterince zaman kazandırmış olması için dua etmekti.

Gözleri kocaman açıldı. "Ah, Tanrım, teslim tarihi. Bu hafta, değil mi? Kitap bitti mi?" Sesinde duyduğum panik miydi? Yoksa sadece duymak istediğim şeyi mi duyuyordum?

"Henüz değil." Bitmemişti, en azında onunla biraz daha zaman geçirmek için kendime söylediğim buydu. Elbette bitmişti. Ama düzenleme yapılana kadar *bitmiş* sayılmazdı. "Endişelenme. Bu sadece ilk hâli. Adam takvimdeki birkaç şeyi ayarlayacak ve elimizdekilerle başlayacak, böylece ben bu sonları istediğim şekilde tamamlarken baskı tarihini de kaçırmamış olacağız. Bir süre daha buralarda olmama katlanabilecek misin?" Sözlerim ***anlamsal olarak*** doğruydu ama yine de yalanmış gibi geliyordu.

Çünkü öyleydi.

Ama bana o gülümsemesi yok muydu? Kesinlikle buna değerdi.

Ayışığı Kitaplığı

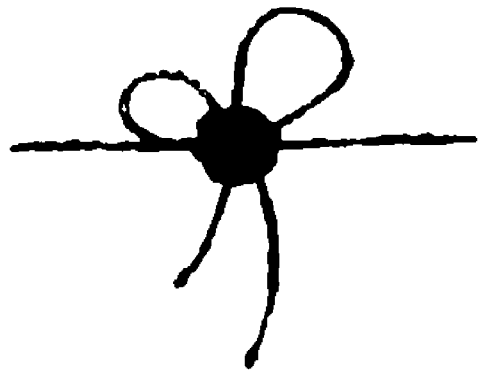

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ocak 1942

Kuzey Weald, İngiltere

Scarlett'ın bakışları masanın üstündeki küçük hediye kutusu, daktilosu ve lavaboya yığılmış bulaşıklar arasında gezindi. Kahvaltıdan beri boş vakti olmamıştı. William bütün sabah huysuzlanmış ve nihayet öğlen uykusuna yatmıştı. Scarlett bir şeyleri halledebilmesi için en az kırk beş dakikası olmasını umuyordu... ama aslında tek istediği oğlunun yanına kıvrılıp uyumaktı.

Günlerle geceler birbirine karışmıştı, diğer evli kadınlardan biri yeni doğmuş bir bebekle ilgilenirken bunun normal olduğunu söylemişti. O kadar yorgundu ki dün gece akşam yemeği masasında uyuyakalmıştı.

Akşam yemeğinden bahsetmişken...

Derin bir iç çekti, hikâyeleriyle dolu şapka kutusuna özür diler gibi bakarak lavaboya doğru giderken üstünde annesinin el yazısı olan hediye kutusunu açıkça görmezden geldi. Bu, son bir yıl içindeki üçüncü mutfağıydı, mutfak penceresinden görünen büyük ama donmuş bahçenin varlığına minnettar olsa da Constance'ın da bu manzaranın bir parçası olmasını diliyordu.

Yaklaşık bir ayı aşkındır Martlesham-Heath'delerdi ve bu süre içinde kız kardeşini sadece iki kez görmüştü. Constance'ın doğduğu günden beri ilk kez bu kadar uzun süre ayrı kalmışlardı. Scarlett onu deli gibi özlemişti; onları ayıran mesafe sadece bir saat olsa da hayatın getirdiği bu yeni aşamada aralarında yıllar var gibiydi.

Constance hâlâ diğer kadınlarla birlikte kalıyor, hâlâ nöbet tutuyor, subay yemekhanesinde yiyor ve düğününü planlıyordu.

Artık Scarlett'ın yeni sırdaşı pek sohbet edemeyen altı haftalık bir bebekti. Gerçekten de dışarı çıkıp birkaç arkadaş edinmesi gerekiyordu.

Bulaşıklar bittiğinde evin hâlâ sessiz olması hoş bir sürprizdi.

Şöyle bir kulak kabarttığında William'ın daha uyanmadığını anladı, birkaç dakikası daha olabilirdi.

Biraz fazla iyimser davranıyor gibi gelse de yine de daktilosunun başına geçti. Boş bir kâğıt koyması bir saniyesini aldı. Kâğıda bakıp ortaya nasıl bir şey çıkacağını, bu kâğıtta nasıl bir hikâyenin şekilleneceğini düşündü.

Belki de Constance'ın tavsiyesini dinlemeli ve sonunda bir hikâyeyi bitirmeliydi. Belki de yayımlamalıydı.

Şapka kutusu çoktan kısmen şekillenmiş olay örgüleri, diyalog parçaları ve genişletilmesi gereken fikirlerle yarıya kadar dolmuştu. Başkaları için yazması gereken hikâyeler, başka insanları mutlu etmek için değiştirip tatlandırabileceği sonlar vardı. Constance'ın hak ettiği gibi sonlar.

Kendisi, Jameson ve William için de istediği ama garanti edemediği sonlar. Bu gece bir bombardıman olmayacağını, kendisinin de savaşta kaybedilenler arasına girmeyeceğini bile garanti edemezdi.

Ama William'a mümkün olduğunca çok hikâye bırakabilirdi... her ihtimale karşı.

Middle Wallop'ta Mary'nin onları tren istasyonundan almayı unuttuğu o sıcak günle başladı. Mümkün olduğunca çok

şey hatırlayıp Jameson'la tanıştığı âna dair en küçük detayı bile yazdı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Geri dönüp işlerin nasıl biteceğini kendine söyleyebilse... asla inanmazdı. Şimdi bile inanmakta zorlanıyordu. Onlarınki bazen tutkulu, bazen karmaşık ve sonunda evliliğe dönüşen bir yıldırım aşkıydı.

Son on sekiz ayda Jameson hiç değişmemişti... ama Scarlett değişmişti. Planlama tahtasında hızlı kararlar alan, KYHK'de kaya gibi sağlam, değerli bir subay olan kadın... artık yoktu. Artık yüzlerce pilotun hayatından değil, sadece William'ınkinden sorumluydu ve bu konuda da yalnız değildi.

Jameson eve döndüğünde işinin ehli bir baba oluyordu. William'ı kucağına alıyor, onu sallıyor, altını değiştiriyordu. Jameson'ın William için yapamayacağı şey yoktu ve bu, Scarlett'ın ona daha da âşık olmasını sağlıyordu. Ebeveyn olmak kişiliklerini değiştirmemiş, her ikisine de yeni, daha katmanlı özellikler katmıştı.

William ağlayarak uyanmadan önce Jameson'ın ilk buluşma teklif ettiği âna kadar yazmayı başardı. Oğlunun ağladığını duyar duymaz kâğıdı daktilodan çıkarıp diğerleriyle karışmaması için dikkatle şapka kutusunun en üstüne koydu. Ardından kutuyu kaldırıp minik aşkını almaya gitti.

Saatler sonra William beslenmiş, altı değişmiş, temizlenmiş, altı bir kez daha değiştirilmiş, karnı bir kez daha doyurulmuş, kustuğu için yer silinmiş ve son kez doyurulup gazı çıkartıldıktan sonra uykuya yatırılmıştı.

Scarlett akşam yemeğini hazırlamak için mutfağa gitti, kızartmak için balık çıkardı ve Jameson sanki tam da bu anı bekliyormuş gibi kapıdan içeri girdi.

"Scarlett?"

"Mutfaktayım!" Her eve döndüğünde olduğu gibi rahatlama hissi bünyesinde bir enerji patlaması yarattı.

"Selam." Jameson'ın adımları yumuşaktı ama ruh hâli odayı karanlık ve kasvetli fırtına bulutları gibi doldurdu.

"Sorun ne?" diye sordu Scarlett kızartmayı planladığı balığı bırakıp.

Jameson yanına geldi, karısının yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptü. Öpücüğü yumuşacıktı ve ruh hâli göze alındığında bu onu daha da tatlılaştırıyordu. Jameson, Scarlett'a karşı hep özenliydi. Dudakları yumuşak bir dansla birleşse de bu dans hızla hararetlenip şiddetlendi. William doğalı altı hafta olmuştu. Kocasıyla sadece yatağını değil, vücudunu da paylaşmayalı altı hafta olmuştu. Ebeye göre altı hafta iyileşmesi için yeterli bir süreydi ve Scarlett kesinlikle onunla aynı fikirdeydi.

●

Jameson başını yavaşça kaldırdı, kendine hâkim olmak için elinden geleni yapıyordu. Scarlett öyle güzeldi ki ellerini ondan uzak tutmak neredeyse imkânsızdı. Kıvrımları şehvet uyandırıcıydı, kalçası rahatça kavranıyordu, memeleri dolgundu, her fanteziyi süsleyen, uçakta hayali kurulan kadındı ve *onundu.*

Scarlett'ın iyileşmesi için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu, zaten Jameson daha hızlı toparlanması için onu asla zorlamazdı. O kadar büyük bir pislik değildi. Ama karısının vücudunu özlemişti, içinde olmanın nasıl bir his olduğunu, tüm dünya silinip giderken sadece ikisinin kaldığı o anları özlemişti. Dilinde bıraktığı tadı, kasıklarının dudaklarına sürtünmesini, kontrolü o ele alıp onu öperken ipek saçlarının yüzüne dökülmesini özlemişti. Orgazmdan önce boğazının düğümlenmesini, gözlerinin buğulanmasını, nefesinin kesilmesini, kaslarının kilitlenmesini, nihayet boşalırken adının dudaklarından dökülmesini özlemişti. Onunlayken kendini kaybetmeyi ama en çok da birkaç dakika tüm dikkatinin onun üzerinde olmasını özlemişti.

Oğlunu kıskanıyor değildi ama bu geçiş sürecini biraz sancılı yaşadığını kabul ediyordu. "Bugün seni özledim," dedi çenesini avucuna alıp başparmağıyla yumuşak tenini okşarken.

"Ben seni her gün özlüyorum," diye cevap verdi Scarlett gülümseyerek. "Ama içeri girdiğinde yüzündeki ifadeyi gördüm. Bana ne olduğunu anlat."

Jameson'ın çenesi kasıldı. Minik adamın beşiğinde olmadığını fark edince, "William nerede?" diye sorarak geçiştirdi sorusunu.

"Yukarıda uyuyor." Scarlett başını eğdi. "Anlat bana, Jameson."

"Pasifik cephesine gitme isteğimiz reddedildi," diye itiraf etti usulca.

Scarlett'ın sırtı kasıldı, Jameson ânında pişman oldu.

"Pasifik cephesine gitmek için izin mi istedin?" diye sordu Scarlett şaşkınlıkla ve geri çekildi.

"Filo istedi. Ama ben de aynı fikirdeydim." Kollarındaki boşluğu ânında hissetti. "Ülkemize saldırıldı ve biz ta buradayız. Bunu istemek hakkımızdı. İhtiyaç varsa oraya gitmek hakkımız." Filo içinde oldukça çekişmeli bir tartışma yaşanmış ama ezici bir çoğunluk nakil talebinin gönderilmesini istemişti.

Scarlett çenesini dikleştirdi ve bu, Jameson'ın bir kavgaya hazır olması gerektiği anlamına geliyordu. "Peki bu öneriyi ne zaman benimle konuşacaktın?" diye sordu Scarlett kollarını göğsünün altında birleştirerek.

"Bir olasılık hâline geldiğinde," diye cevap verdi Jameson, "ya da şimdi, öyle bir ihtimal kalmadığında."

"Yanlış cevap." Scarlett'ın gözlerinden alevler fışkırıyordu.

"Ülkem savaştayken burada öylece oturamam." Jameson da geri çekildi, mutfak masasına yaslanıp kenarlarını tuttu.

"Sen burada *öylece oturmuyorsun*," diye karşılık verdi Scarlett. "Kaç görev uçuşu yaptın? Kaç devriyeye çıktın? Kaç bombardıman uçağı düşürdün? Tek uçuşta beş tane düşürdü-

günü bile biliyorum. Buna nasıl *öylece oturmak* diyebilirsin? Ayrıca son baktığımda ülken Almanya'yla da savaştaydı. Sen zaten olman gereken yerdesin."

Jameson başını iki yana salladı. "Amerikan askerlerinin gelmesinin ne kadar süreceğini kim bilebilir? Amerika'nın Alman tehdidine karşı ne zaman bir şey yapacağını? Ben savaşı topraklarımdan uzak tutmak, ailemin güvende olmasını sağlamak, ülkemin bombalanmasını, annemin rapor edilen başka bir zayiat olmasını engellemek için KHK'ye katıldım. Evimi kurtlardan korumak için buraya geldim ve ben ön kapıyı gözlerken kurtlar arka taraftan içeri girdi."

"Bu senin hatan değil!" diye çıkıştı Scarlett.

"Bunu biliyorum. Kimse Pearl Harbor'da neler olacağını öngöremedi ama oldu işte ve bu, bana orada ihtiyaç olabileceği gerçeğini değiştirmiyor. Eğer yapılan planlar varsa onların bir parçası olmak istiyorum. Senin ülken için hayatımı riske atarken aynısını kendi ülkem için yapmamam mümkün değil. Bunu benden isteme." Vücudundaki tüm kaslar gerilmişti, onun anlayacağını umarak bekledi.

"Belli ki bir şey istemeye hakkım yok baksana, bana tek kelime etmeden 71. Filo'nun transfer talebi gönderdiğini bildiğine göre." Sesi titreyerek yükseldi. "Hayat arkadaşı olduğumuzu sanıyordum."

"William daha yeni doğmuştu ve senin uğraşman gereken bir sürü şey var–"

"Bu yüzden canımı sıkmak istemedin mi?" Scarlett gözlerini kıstı. "Çünkü stresle başa çıkma konusunda kötü bir geçmişim mi var?"

Jameson yüzünü ovuşturdu, keşke kapıdan girdiği anda söylediklerini geri alabilseydi ya da birkaç hafta öncesine dönüp tüm bunları onunla konuşabilseydi. "Sana söylemeliydim."

"Evet. Söylemeliydin. Eğer sen Pasifik'e gönderilseydin biz burada ne yapacaktık durup düşündün mü?" Üstteki odayı, William'ın uyuduğu yeri gösterdi.

"Amerikalıları bombaladılar!"

"Sence ülkenin bombalarla paramparça edilmesinin nasıl bir his olduğunu bilmiyor muyum?" Scarlett göğsüne vurdu. "Çocukluk arkadaşlarımın ölümünü izlemenin nasıl bir şey olduğunu?"

"Bu yüzden anlayacağını sanmıştım. İngiltere savaşa girdiğinde sen üniformanı giydin ve savaştın çünkü sen de *vatanını* benim kendi vatanımı sevdiğim kadar seviyordun."

"Benim bir vatanım yok!" diye bağırdı Scarlett ve yüzünü cama çevirdi.

Jameson camdaki yansımada karısının yüzünün paramparça olduğunu görünce midesi sıkıştı. *Kahretsin.* "Scarlett..."

"Benim bir vatanım yok," dedi usulca ona dönerek, "çünkü senin için ondan vazgeçtim. Seni daha çok seviyorum. Ben İngiliz değilim. Amerikalı değilim. Ben sadece bu evliliğin halkıyım ve bunun da bir demokrasi olduğunu sanıyordum. Bu yüzden diktatörlük olduğunu öğrenince şaşırdığım için kusura bakma. Belki iyi ama yine de bir diktatörlük. Babamın kontrolünden, sen onun yerine geç diye çıkmadım." Dudaklarını büktü, alaycı, acı bir ifadeyle gülümsedi.

"Tatlım..." Jameson başını iki yana sallarken durumu düzeltebilecek bir şeyler bulmaya çalıştı.

"Artık sen tek başına değilsin, Jameson. Hatta sadece *ikimiz* de değiliz. Kokpite girdiğinde istediğin kadar pervasız olabilirsin, ben kiminle evlendiğimi biliyorum. Ama yukarıda, bırak tüm dünyaya yayıldığını, bu dünyada bir savaş olduğunu bile bilmeyen bir bebek var. *Ondan* biz sorumluyuz. Ve ülken için savaşmak istemeni anlıyorum ama ben de bundan bizim için vazgeçtim. Lütfen bana bu aileyi *iki kez* seçtiğim için bana eşit değilmişiz gibi davranma. Yemeklerini pişirmek, yatağını

ısıtmak, bebeklerini doğurmaktan başka bir şey yapmayacak bir eş istediysen yanlış kişiyi seçtin. Fedakârlıklarımı boyun eğmekle karıştırmak gibi bir hata yapma. Ayrıca, ben sır *saklamadığım* için söylüyorum, William'a bugün bir hediye geldi." Masanın üstündeki küçük kutuyu işaret ettikten sonra Jameson'a bakmadan mutfaktan çıktı. Jameson birkaç saniye sonra onun merdivende yankılanan ayak seslerini duydu.

Burnunu ovuşturdu, Scarlett'ın ayaklarının altında ezdiği egosunu yerden kazıdı. Onu korumaya, rahatlatmaya, omuzlarına başka yük koymamaya çalışmıştı ama bunu yaparken karısını tamamen yok saymıştı. Onunla tanıştığı andan itibaren Scarlett'tan küçük parçalar koparmıştı. Niyetinin asla bu olmamasının önemi yoktu, sonuç ortadaydı.

Scarlett onun için görev yerini değiştirmiş, arkadaşlarının bulunduğu ilk üsten ayrılmıştı. Kız kardeşine verdiği sözü tutmak için Constance'ı da peşinden sürüklemişti. Onunla evlenmiş, bu yüzden İngiliz vatandaşlığını kaybetmişti, ardından Jameson'ın yeri değiştiğinde onun peşinden gidebilmek için aile bağlarını kullanmak zorunda kalmıştı. Hamile kaldığında çok sevdiği, ona kendisini değerli hissettiren işini bırakması gerekmişti ve doğumdan sonra yerleri tekrar değişince Constance'la günlük iletişimini kaybetmişti... hatta bu evin dışındaki herkesle iletişimi kesilmişti.

Scarlett her şeyini vermiş ve Jameson onu bırakamayacak kadar çok sevdiğinden buna asla itiraz etmemişti.

Sağ elinin yanında duran küçük kutuya baktı ve ardından üstündeki küçük notu kopardı.

Sevgili Scarlett,

Oğlunun doğumunu kutlarım. Haberleri aldığımıza çok mutlu olduk.

Lütfen sevgimizin göstergesi olan bu hediyeyi ona ver ve en yeni Wright'la tanışmak için sabırsızlandığımızı bil.

Sevgiler,

Annen

Jameson başını tiksintiyle sallayıp kutunun içine baktı. Kadife bir yastığın üstünde küçük, gümüş bir çıngırak duruyordu. Anlamsız oyuncağı sapına kazınmış yazıyı okumak için kaldırdı. *W* harfinin yanında bir *W* daha ve bir de *V* vardı.

Jameson *pervasızca* bir şey yapıp lanet şeyi yakmadan önce çıngırağı tekrar kutusuna attı.

Oğlunun adı William Vernon *Stanton*'dı. O, bir Wright değildi. Onun üstünde hiçbir hak iddia edemezlerdi.

Masadan uzaklaştı, ceketini sandalyelerden birine astı, ardından kravatını gevşetip yukarı çıktı. Yatak odalarının kapısının altından hafif bir ışık süzülüyordu ama William'ın odasında ışık yoktu. Jameson dinlemek için kulağını kapıya dayadı, hafif bir hışırtı ve hoşnutsuz mırıltıları duyunca içeri girip minik beşiğe eğildi.

Büyükannesinin Colorado'dan gönderdiği battaniyeyle sıkıca kundak yapılmış William ona bakıyordu, kocaman esnedi sonra da kaşlarını çattı.

"Evet, bunun ne demek olduğunu biliyorum," dedi Jameson usulca ve oğlunu kucağına alıp göğsüne yasladı. Bu kadar minik bir şeyin dünyasındaki bütün dengeyi değiştirmiş olması ne ironikti. Oğlunun kokusunu içine çekerek başının üstüne öpücük kondurdu. "Güzel bir gün geçirdin mi?"

William homurdanıp ardından Jameson'ın gömleğine doğru ağzını açtı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." William'ın sırtını minik daireler çizerek sıvazladı istediği şeyi ona verebilecek

kişinin kendisi olmadığını bilerek. "Ona sadece bir dakika ver, ufaklık. Annenin duygularını fena hâlde incittim."

Oğlunu kucağında sallarken sadece Scarlett'ın birkaç dakika yalnız kalması için çabalamıyor aynı zamanda ne yapabileceğini ya da ne söyleyeceğini düşünecek zamanı kazanmaya çalışıyordu. Kendisi başka bir düşmanla savaşmak için dünyanın bir ucuna giderken onları burada, yasal olarak bulunmaya haklarının olmadığı bir ülkede, bir zamanlar *kendilerinin olan* ülkelerine giremeyeceklerini bilerek bırakmak mı istemişti?

Hayır.

Onları bırakma düşüncesi yüreğine saplanan bir bıçak gibiydi. William altı haftalıktı ve daha şimdiden çok değişmişti. Onun büyüdüğünü görmemeyi, bir yıl ya da daha fazlası için bırakmayı ve geri döndüğünde kendi oğlunu tanımadığını hayal dahi edemiyordu. Ya Scarlett'ı görmeme düşüncesi? Dayanılmazdı.

"Onu alayım," dedi Scarlett kapı eşiğinden.

Jameson dönünce koridor ışığının sırtını aydınlattığını ve kollarını çoktan uzattığını gördü. "Onu tutmak hoşuma gidiyor," dedi usulca.

Scarlett'ın gözlerindeki buzlar biraz erimişti. "Öyle olduğunu umuyorum ama onu besleyemezsen kucağında tutmaktan keyif alamayacaksın." Yanına gelince Jameson isteksizce oğlunu ona verdi.

Scarlett loş ışıklı köşedeki sallanan sandalyeye oturdu sonra beklentiyle kocasına baktı. "Kalmak zorunda değilsin."

Jameson duvara yaslanıp ayak bileklerini üst üste attı. "Gitmek zorunda da değilim. Memelerini daha önce gördüm. Son zamanlarda ne kadar muhteşem olduklarını söylediğimi sanmıyorum."

Scarlett gözlerini devirdi ama Jameson yanaklarının hafiften pembeleştiğine yemin edebilirdi. Oğullarını tecrübeli

hareketlerle emzirmeye başladı ve parmak uçlarıyla yumuşak siyah saçlarını okşadı.

"Üzgünüm," dedi Jameson usulca.

Scarlett'ın parmakları kasıldı.

"Bunu en başında sana söylemeliydim. Seni endişelendirmek istemediğime dair dünyadaki tüm bahaneleri sıralayabilirim ama önemi yok. Seni habersiz bırakmakla hata ettim."

Scarlett yavaşça onun gözlerine baktı.

"Eğer Pasifik'e gitseydik ben eve dönene kadar seni Colorado'ya göndermek için dünyayı yerinden oynatırdım. Güvende olduğunuzdan emin olmadan -ki sadece fiziksel anlamda demiyorum- sizi asla bırakmazdım. Seni haberdar etmeme hatasını bir daha tekrarlamayacağım."

"Teşekkür ederim."

"Ben..." Boğazına oturan dikenli öfke düğümünü yuttu. "Ben o çıngırağı çöpe atmayı gerçekten istiyorum."

"Tamam."

Jameson kaşlarını kaldırdı. "Umurunda değil mi?"

"Hem de hiç. Ben zaten çöpe atardım ama senin neler olduğunu bilmeni istedim." Ses tonunda bir iğneleme yoktu sadece gerçeği söylüyordu.

"Teşekkür ederim." Jameson bir süre sessizce karısını izledi, doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordu. "Vize randevun birkaç ay sonra değil mi?"

Scarlett başını salladı. "Mayısta." Süreci başlatmalarının üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti.

"Bana bir konuda söz vermeni istiyorum," dedi Jameson yumuşak bir sesle.

"Ne?"

"Bana bir şey olursa onu Amerika'ya götüreceksin."

Scarlett gözlerini kırpıştırdı. "Böyle şeyler söyleme."

Jameson karısının yanına gitti, göz hizasına çömeldi, ellerini sallanan sandalyenin kenarlarına koydu. "Benim için sen

ve William'ın hayatından daha önemli hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Sen haklısın, konu artık sadece biz değiliz. Colorado'da güvende olacaksınız. Savaştan, yoksulluktan, korkunç anne ve babandan uzakta. Bu yüzden lütfen onu götüreceğine söz ver."

Bunu düşünürken Scarlett'ın alnı kırıştı. "Eğer sana bir şey olursa," diye açıklık getirdi.

Jameson başıyla onayladı.

"Tamam. Eğer sana bir şey olursa William'ı Colorado'ya götüreceğim."

Jameson yavaşça eğildi, dudaklarına masum bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."

"Bu sana ölme izni verdiğim anlamına gelmiyor." Bakışları ciddileşti.

"Anlaşıldı." Jameson oğlunu başından öpüp ayağa kalktı. "Sen onu beslediğine göre ben de seni beslemekle ilgileneyim. Seni seviyorum, Scarlett."

"Ben de seni seviyorum."

Karısını ve oğlunu bebek odasında bırakıp doğruca mutfağa gitti... ve çıngırağı ait olduğu yere, yani çöpe attı.

Scarlett ve William, birer Stanton'dı.

Onlar, onundu.

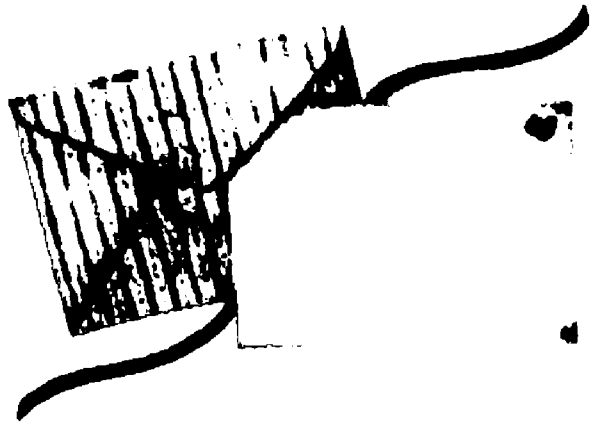

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Georgia

Sevgili Jameson,

Sen gideli daha birkaç gün oldu ama ben seni yıllar geçmiş gibi özledim. Bu, Middle Wallop'taki ayrılığımızdan çok daha zor. Artık karın olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Geceleri yanında yatmanın ve sabahları senin gülümsemenle uyanmanın. Bu sabah nakil talebimi tekrar sordum ama henüz bir haber yok. Umarım yarın olur. Senden bu kadar uzak olmaya dayanamıyorum, sen hayatını tehlikeye atarken ben burada oturup beklemekten başka bir şey yapamıyorum. Evde seni karşılayamıyorum bile. Seni seviyorum, Jameson. Dikkatli ol. Kaderlerimiz birbirine bağlı, senin olmadığın bir dünyada yaşayamam.

Sevgiler,

Scarlett

"Buna hazır mısın?" diye sordu Noah heyecanlı bir gülümsemeyle. Stüdyonun önünde park hâlindeki arabada otururken kravatını düzeltti, ocak ayının karları hızla yağmaya devam ediyordu.

"Ya değilsem?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Bir saat sonra herkes geleceği için biraz tuhaf olur ama kapıyı kilitleyip ışıkları söndürebilir ve içeride değilmişiz gibi davranabiliriz." Elimi kaldırıp bileğimin içini öperek içime bir arzu dalgası gönderdi. Yaklaşık iki buçuk aydır her gece yatağımı onunla paylaşıyordum ama ona duyduğun ihtiras hiç dinmemişti. Tek yapması gereken bana bakmaktı ve ben onun için anında hazır oluyordum. "Ama orada neler yarattığını görmek için istediğin her rüşveti teklif etmeye razıyım."

"Küçük koleksiyonumla cidden gurur duyuyorum." Bu geceye hazırlanmak için çok çalışmıştım. Satışa hazır birkaç düzine kadar küçük parça ve sergilemek üzere yaptığım birkaç büyük parça vardı. Davetiyeler gönderilmiş, cevaplar alınmıştı ve artık tek yapmam gereken kapılarımı açmak ve banka hesabımda kalan parayı boşa harcamamış olmak için dua etmekti.

"*Seninle* gurur duyuyorum." Bu kez dudaklarımı öptü. Geri çekilmeden önce alt dudağımı hafifçe emdi. Bu adama tam anlamıyla bağlanmıştım. Sadece küçük bir kaçamak olacaktı, anlaşma buydu. Kitap biter bitmez gidecekti ve günlerin geçmesini izlemek bana sadece kısıtlı vaktimiz olduğunu hatırlatıyordu. Her gün bana kitabın bittiğini söylemesini bekliyordum ama söylemiyordu. Dikkatli olmazsa basım tarihini kaçıracaktı. "Bu gecenin senin kadar harika olacağını biliyorum."

"En azından birimizin bundan emin olması güzel." Derin bir nefes aldım ve kendime buranın New York değil Poplar Grove, Colorado olduğunu hatırlattım. Burada paparaziler, film yıldızları, yönetmenler, dedikodu yazarları ya da Damian'la beş dakika geçirebilmek için bana yalandan ilgi gösterenler yoktu. Bu benimdi, sadece benim ve Noah bunu paylaşacağım ilk kişi olacaktı.

Kapıya doğru yürürken elimi tuttu, ben anahtarı ağır cam kapıya sokarken rüzgârı kesmek için arkama geçti. Onu karanlık mekânın içine aldım.

"Burada bekle. Gözlerini kapat." Işıklar yandığında yüzünü görmek istiyordum.

"Senin değil de benim doğum günüm olduğunu mu sanıyorsun?" diyerek takıldı.

Güldüm, gözlerinin sıkıca kapalı olduğundan emin olduktan sonra elektrik düğmesine doğru yürüdüm. Mekân artık yatak odam kadar tanıdıktı. Gerektiğinde yolumu gözüm kapalı bulurdum.

Düğmeye basmamla galeri bir düzine farklı yerden aydınlandı. Duvarlardaki cam raflarda vazolar ve minik heykeller vardı, cumbalı pencerelerin her ikisinde birer tane yüksek parça ve ortada bir kaidenin üstünde kendi ışıklandırmasıyla vurgulanan favori parçam duruyordu.

"Gözlerini açabilirsin," dedim yavaşça ve Noah'nın koyu renk gözleri galerimde hayranlıkla gezerken nefesimi tuttum. Her birini incelerken gülümsemesi genişledi ve bakışları kaidenin üstüne sabitlendi.

"Georgia," diye fısıldadı başını iki yana sallarken. "Aman Tanrım."

"Beğendin mi?" Yanına gittim, kolunu belime dolayıp sıkıca kendine doğru çekti.

"Muhteşem."

Koleksiyondaki favori parçam altı ila on santim uzunluklarında cam buz sarkıtlarından oluşan bir taçtı. "Anladın mı?" Ağzımın bir kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

"Buz Kraliçesi'ne yakışır bir şey," diye cevapladı usulca gülerek. "Gerçi senin soğuk hiçbir yanın yok. Bu inanılmaz."

"Teşekkür ederim. Küçük hakaretlerine asla bir yorum yapmadım çünkü sessizlikte bir güç, başı dik tutmada bir zarafet vardı ama sonra neden sahiplenmeyeyim ki dedim. Artık

karakterimi tanımlayacak tek kişi benim ve belki bir dahaki sefere alevlerden bir taç yaparım." Zihnimde şekillenmeye başladığını görebiliyordum.

"Sen inanılmazsın, Georgia Stanton." Dönüp yüzümü avuçlarının arasına aldı ve beni ihtirasla öptü. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim ve eve dönmeden önce bir daha söyleme fırsatı bulamazsam diye şimdiden söylüyorum, doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkür ederim," dedim dudaklarının arasında ve ikram servisi için garsonlar gelmeden önceki son birkaç dakikamızın tadını çıkardım.

Bir saat sonra kapılar açıldı, galeri küçük kasabadan gelen misafirlerle doldu. İlk bir düzine kadar konuğu karşılayıp yanımda Noah'yla birlikte etrafı gezdirdim. Evdeki yardımcımız Lydia ve kızı geldi, sonra Hazel ve Owen, kütüphaneden Cecilia Cochran ve annem...

Nefesim kesilirken serbest olan elim ağzıma gitti. Annem üstünde uçuk pembe elbisesi, yüzünde titrek gülümsemesiyle küçük kalabalığın arasından yanıma doğru gelirken Noah kolunu belime dolayıp dengemi korumamı sağladı.

"Doğum günün kutlu olsun, Georgia," dedi annem usulca. Sonra bana nazikçe sarıldı ve her zamanki gibi sırtıma iki kez hafifçe vurduktan sonra bıraktı.

"Anne?" Şok, ruh hâlimi tarif etmek için yeterli bir kelime değildi.

Annem gergince yutkundu, bakışları Noah'yla benim aramda gidip geldi. "Beni Noah davet etti. Umarım sakıncası yoktur. Sadece doğum gününü kutlamak ve seni tebrik etmek için burada olmak istedim. Bu oldukça büyük bir başarı."

Gerçekten sadece bunun için mi buradaydı?

"Sen ve Ian?" diye sordum çekinerek. Ayrılmışlar mıydı? Yaralarımı sarma bahanesiyle kendini toparlamaya mı gelmişti?

"Ah, o iyi. Biz iyiyiz," dedi. "İyi dileklerini gönderdi. Neden yanımda olmadığını anlayacağına eminim."

Çünkü ona tahammül edemiyordum ve Ian da bunu biliyordu, dolayısıyla gelmemesi hayli düşünceli bir davranıştı.

"Uçuş nasıldı?" diye soran Noah kendine has rahat tavrıyla gerilimi azalttı.

"Güzeldi. Çok teşekkür ederim." Annem derin bir nefes aldı. "Dürüstçe söylemem gerekirse biletimi Noah aldı."

"Ya." Dürüstlük mü demişti? O ve Ian iyi miydi? "Çok tatlısın, Noah," dedim ona doğru sokulurken.

"Benim için zevkti." Belimi tutan eli gevşedi. "Ama hediyen bu değil. O seni evde bekliyor."

"Paranı benim için harcamamanı söylemiştim!" diye azarlasam da minik bir merak dalgası göğsümde kabardı.

"Harcamadım, yemin ederim." Yüzünde yine o gülümseme belirdi. Bir şeyler çeviriyordu.

"Doğum günü kızını bütün gece alıkoyamam. Misafirlerinle ilgilen," dedi annem solgun bir gülümsemeyle. "Burada olmama izin verdiğin için teşekkürler. Doğum günlerin her zaman..." Gülümsemesi kayboldu. "Sadece çok mutluyum, hepsi bu." Bakışları galeride gezindi. "Bu olağanüstü. Seninle gurur duyuyorum, Georgia."

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedim ve ciddiydim. "Benim için anlamı büyük." Avans ödenmişti, kitabın diğer telif hakları doğrudan annemin banka hesabına yatacaktı. Ian'la mutluydu. Hayatında her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu ve bu, benden bir şey istediği için değil, burada olmak istediği için geldiğini gösteriyordu. Elbette koca bir ömürde sadece bir geceydi ama yeterliydi.

Galerimin içinde gezip satılan küçük parçaların teker teker raflardan kaybolmasını izlerken yüzümdeki gülümseme hiç silinmedi.

"Bu harika!" Hazel bana sıkıca sarıldı. "Kasanın arkasındaki Lydia'nın kızı değil mi?"

Başımı sallayarak onayladım. "İyi gidiyor gibi görünüyor."

"Öyle. Güven bana." Gözlerini kısarak omzumun üstünden baktı. "Vay be. Noah kime–" Kaşları neredeyse tavana değecekti.

Arkamı döndüm ve Noah'nın kapının yanında göz kamaştırıcı güzellikte bir kadına sarıldığını görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Noah gözleriyle etrafı taradı, beni görünce gülümsedi. Kadına bir şey söyleyip buzdan tacı geçerek Hazel'la benim durduğumuz yere doğru yönlendirdi.

Kadının saçları Noah'nınkiler kadar koyuydu ve teni de aynı buğday rengindeydi. Açık kumral rengi saçları ve yeşil gözleri olan takım elbiseli bir adam yanlarına geldi.

"Umarım en yakın arkadaşlarımı çağırmış olmamın sakıncası yoktur," dedi Noah gülümseyerek. "Georgia, bu kız kardeşim Adrienne ve onun esiri Mason."

Kız kardeşi mi? Erkekler kaçamaklarıyla tanışması için kız kardeşlerini davet etmezlerdi, değil mi? İçimi bir sıcaklık kapladı, kalbim bunun onun için de daha fazlası *olması*, kitabı bitirdikten sonra bile *daha fazlası* olabilmemiz ihtimaliyle çarptı. Belki de kendimize koyduğumuz bitirme tarihine gerek yoktu.

Adrienne mükemmel şekillendirilmiş kaşını kardeşine doğru kaldırdı ardından dönüp yüzünde beliren yıldızlar kadar ışıltılı bir gülümsemeyle bana sımsıkı sarıldı. "Tanıştığımıza çok sevindim, Georgia. Noah sürekli senden bahsediyor ve *eşi* Mason demek istediğinden eminim," diye düzeltti beni bırakmadan önce.

"Öyle demedim mi?" diye takıldı Noah. "Seni gördüğüme sevindim dostum." Mason'a sarıldı sonra da kız kardeşini sıkıca kucaklayıp havaya kaldırdı. "Seni de gördüğüme sevindim, bücür. Yolculuk nasıldı?"

"Biliyorsun. Birinci sınıftan bilet almayı bırak. Bu sadece israf."

"Paramı istediğim gibi harcarım." Noah omuz silkti.

"Umarım kavgaları seviyorsundur çünkü çok sık ederler," dedi Mason hoş bir gülümsemeyle elini uzatırken.

"Dürüst olmak gerekirse biraz şaşırdım." Elini sıktım, gülümsemesi genişlerken yanağında bir gamze belirdi.

"Seni hiç suçlamıyorum, bu arada galeri muhteşem!" dedi Adrienne. "Ah ve doğum günün kutlu olsun! Telaşa gerek yok, başın kalabalık farkındayım ama daha sonra kitapçıda abime haddini nasıl bildirdiğini tüm detaylarıyla dinlemek isterim."

Bir kahkaha atıp ayrıntıları anlatacağıma dair ona söz verdim. Hazel ve Owen'ı da alıp Mason'la birlikte galeride gezinmeye başladılar.

"Bu gece ne kadar güzel göründüğünü sana söylemiş miydim?" Noah'nın kulağıma sürtünen dudakları sırtımı ürpertti.

"Yaklaşık yirmi kez," dedim. "Bu gece taktığın kravatla sana çok fena şeyler yapacağımı söylemiş miydim?" Kirpiklerimin altından onu süzdüm.

"Öyle mi?" Bakışları kararadı. "Ben de burada durmuş kendi planlarımı yapıyordum." Ben yanından ayrılmadan bir öpücük daha aldı.

Gece hızla geçti, farkına bile varamadan bütün parçalarım satıldı. Sergi için olanlar, taç ve yüksek parçalar, olmasını istediğim yerde, benimleydi. Galeri yavaş yavaş boşalmaya başladı, sonunda sadece yakın arkadaşlarım ve temizlik ekibi kaldı.

"Bunun için *en yüksek* puanı aldı," dedi Hazel gitmek için hazırlanırken.

"Bak şimdi," diye takıldım sarılırken. "Georgia takımındasın, unuttun mu?"

"Ben zaten öyleyim," diye yemin etti. "Bu adam seninle tanıştırmak için ailesini buraya getirmiş. Anneni de," diye tamamladı usulca, Noah kız kardeşine veda ederken.

Misafir odası teklifimi geri çeviren Adirenne ertesi gün öğle yemeğine geleceğine söz verdi. Annemse bizde kalmayı kabul etmiş, kiralık arabasıyla otelden eşyalarını almaya gitmişti.

"Biliyorum. O..." İç çekerek Noah'ya baktım.

"O da sana, senin ona âşık olduğun kadar âşık," diye fısıldadı Hazel.

"Başlama yine." Başımı iki yana salladım, büyük bir hayal kırıklığı yaşamayayım diye kendime böyle bir tuzak kurmayacaktım.

"Seni bu geceki kadar mutlu görmemiştim, aslında son birkaç aydır böylesin." Elimi tuttu. "Yeterince kötü şey yaşadın, G. Artık iyi şeylerin de olmasına izin vermelisin."

Ben bir cevap veremeden bana tekrar sarıldı, ardından Owen bebek bakıcısının daha bir saati olduğuna dair bir şeyler mırıldanarak onu kapıdan çıkardı.

Noah'yla geri döndüğümüzde ev karanlıktı ama daha paltolarımızı asarken annem geldi. Noah'nın gözleri yeni açtığım kutulardan seçtiğim siyah kısa elbisenin altından görünen çıplak bacaklarıma kaydı.

"Yatmadan önce gidip Ian'ı arayacağım," dedi annem muzip bir gülümsemeyle ve Noah'nın teklifine rağmen bavulunu yukarı kendisi taşıdı. "Eğlenceyi fazla kaçırmayın. Doğum günün kutlu olsun, Gigi."

"İyi geceler, anne." Büyükannemin yirmi dokuz gülle birlikte gönderdiği *Güneş de Doğar* kitabının imzalı ilk baskısına bakarken annemin hitap şekline yüzümü buruşturmadım bile.

"Hediye zamanı," dedi Noah, arkamdan yaklaşıp kollarını belime doladı. "Bir Hemingway olmayabilir ama beni sınırlı bir bütçe kullanmaya zorladın."

"Zaten yeterince şey yaptın," diyerek inledim.

"Güven bana, bunu isteyeceksin."

Kollarının arasında ona döndüm. "Ben *seni* istiyorum." Bunu ne kadar çok istediğimi gerçekten bilse muhtemelen evden çığlık çığlığa kaçardı.

Alnımdan öpüp elimden tutarak beni birkaç ay önce yazma becerileri konusunda ikna ettiği salona götürdü. Mobilyalar

kenara itilip alan açılmıştı, koridordaki yüksek sehpayı getirip şöminenin yanına koymuştu. Sehpanın üstünde orta boy, kurdeleli bir kutu duruyordu. Bir düğmeye basıp şömineyi çalıştırdı.

"Büyükannem bunu tadilat sırasında ekledi." Gazlı şömineye doğru başımı salladım. "Bunun aptalca ve çok pahalı olduğunu ama umurunda olmadığını söylemişti."

"Büyükannene teşekkür ederim." Noah ceketini çıkarıp kutunun karşısındaki berjerin üstüne bıraktı. "Şimdi hediyeni aç, Georgia." Omzunu şömine rafına yasladı ve bir ayak bileğini diğerinin üstüne attı.

"Sana hiçbir şeye mal olmayan hediye." Tek kaşımı şüpheyle kaldırdım.

"Tek bir kuruş bile." Gözlerini hafifçe kıstı. "Peki, tamam kutuya para ödedim. Bir de kurdeleye. Açıkçası bu, ayakkabılarımı ararken tesadüfen bulduğum bir şey."

Gözlerimi devirdim. Kutunun yanına gidip bir açıklık aradım. "Bantla mı yapıştırdın?" diye takıldım.

"Hayır. Sadece kapağı kaldır." Bakışlarından taşan heyecan o kadar fazlaydı ki bana da yansıdığını hissetmemek mümkün değildi.

Kutuyu kenarlarından tutup kaldırdım. Kalbim deli gibi atmaya başlarken gözlerim doldu. "Ah, Noah."

Yanıma geldi, kutuyu titreyen ellerimden aldı ama hediyeye bakmakla öylesine meşguldüm ki onu nereye bıraktığını görmedim.

"Yoksa bu..." Neredeyse sözcüğü söylemeye korkuyor sadece zihnimde bile olsa içindekinin gerçek olmasıyla yetiniyordum.

"Evet." Başını sallayıp gülümsedi.

"Ama nasıl?" Titreyen elimi eski pikaba doğru uzattım, parmaklarımı önümdeki masada duran eskimiş kasasının kenarlarında gezdirdim.

"Birkaç hafta önce Grantham Kır Evi'ndeki dolabımın arka tarafında bir panelin gevşek olduğunu fark ettim," dedi

ve pikabın iğnesini tozsuz bir plağın üstüne yerleştirdi. "Aynı dolabın kasasında işaretlenmiş boy uzunlukları vardı ve üstü evin geri kalanı gibi boyanmamıştı."

Bakışlarımı ona çevirdim, bir şekilde söyleyeceklerini tahmin edebiliyordum. "Bunlar Büyükbaba William'a aitti, değil mi?" diye tahmin yürüttüm.

Yine başını onaylarcasına salladı. "Bence kır evini bu yüzden satmadı. İlçeye gidip mülk kayıtlarına baktım. İlk sahibi Grantham Stanton yani Jameson'ın babasıymış. Senin büyük büyük büyükbaban."

"İlk birkaç yıl orada yaşamışlar," diye fısıldadım her şeyi kafamda oturturken. "Ama büyükannem pikabın kırıldığını söylemişti."

Noah'nın dudağının kenarı büküldü. "Kırılan her neyse bu değilmiş. Scarlett duvarın arkasına saklamış olmalı."

"Peki ama hiç geri almaya gitmedi mi?" Kaşlarım çatıldı. "Düşünüyorum da onun o eve bir kere bile gittiğini duymadım. Bakımını başkalarının üstlenmesi için ayarlamalar yapmıştı."

"Keder güçlü, mantıksız bir duygudur ve bazı anıların üstünün kapatılıp saklanması daha güvenlidir." Düğmesine bastığı pikabın çalıştığını görmek beni tam anlamıyla şok etti.

"Jameson'ın pikabını bulmuşsun," diye fısıldadım.

"Jameson'ın pikabını buldum." Kolu indirdi ve iğne plağa değip odanın içini Billie Holiday'in sesiyle doldurdu.

Gözlerimi kapayıp onları o arsada, benim var olmama uzanan, sonunda tekrar evlenmiş olsa bile hayatının geri kalanında büyükannemin peşini bırakmayan aşk ilişkilerinin başında hayal ettim.

"Hey," dedi Noah usulca ve odanın ortasına gidip elini bana uzattı. "Dans et benimle, Georgia."

Doğruca kollarının arasına girerken son duvarlarımın da yıkıldığını hissettim.

"Teşekkür ederim," deyip başımı göğsüne yasladım. Müzikle birlikte yavaş yavaş hareket ediyorduk. "Benim için bunca şey yaptığına inanamıyorum. Akşam yemeği, kız kardeşin, annem ve pikap. Bunlar çok fazla."

"Sana az bile." Çenemi kaldırıp gözlerimin içine bakarken sesi kısıldı. "Ben tam anlamıyla, tüm kalbimle sana sırılsıklam âşığım, Georgia Constance Stanton." Sözlerindeki samimiyet gözlerine de yansıyordu.

"Noah." Kalbim sıkıştı, bastırmak için delicesine çabaladığım bu tatlı sızı serbest kalıp vücudumdaki kurumuş, sevgiye aç her hücreyi doldururken tüm bu olanlara inanmak, onu sevmek için kendime izin verdim.

"Bu benim için bir kaçamak değil. Hiç olmadı. Seni o kitapçıda gördüğüm andan beri istiyorum ve sen ağzını açıp bana kitaplarımdan nefret ettiğini söylediğin andan beri aradığım kişinin sen olduğunu biliyorum." Başını yavaşça salladı, dudaklarında bir tebessüm gezindi. "Bu doğru. Senin bir şey demene ihtiyacım yok. Henüz değil. Aslında lütfen söyleme. Bunu sen istediğinde, hazır olduğunda söylemeni istiyorum. Ve eğer henüz beni sevmiyorsan da merak etme, seni kazanacağım." Alnını alnıma yasladı.

Aman Tanrım. Onu seviyordum. Belki pervasızca, aptalca ve çok erkendi ama buna engel olamıyordum. Kalbim ona aitti. Beni öyle bir kazanmıştı ki onsuz tek bir gün bile hayal edemiyordum. "Noah, seni se–"

Beni öperek itirafımı ağzıma tıktı. Ardından beni üst kata taşıdı ve tenimde elinin, dudaklarının ve dilinin tanımadığı yer kalmayana kadar benimle sevişti.

Güneş doğduğunda ikimiz de açlıktan ölmek üzereydik, orgazm ve uykusuzluk kokteyliyle sarhoş olmuştuk ve iki ergen gibi öpüşerek merdivenden inerken annemi uyandırmamak için sessiz olmaya çalışıyorduk.

Hâlimiz tam bir klişeydi, Noah'nın üstünde dün geceki takımının pantolonu vardı ve ben de iç çamaşırımın üstüne aceleyle onun gömleğini geçirmiştim. Hiçbir şey umurumda değildi. Noah Morelli'ye âşıktım ve ona pankek ya da yumurta yapacaktım. Hangisi daha çabuk pişer ve bizi yatağa götürürse onu.

Koridorda beni uzun uzun öpüp mutfağa doğru çekti.

"O da ne?" Ofisten gelen kâğıt hışırtılarıyla irkildim.

Noah başını kaldırdı, gözlerini kısarak ofisin aralık duran kapısına baktı. "Dün gece partiden önce kapıyı kapamıştım. Burada bekle." Beni arkasına alıp sessizce çift kanatlı kapılara doğru yürüdü, tekini açıp içeri baktı. "Sen ne halt ediyorsun?" diye bağırdı içeri girip gözden kaybolurken.

Kapıyı savurarak peşinden girdim.

Gördüklerimi anlamam birkaç saniyemi aldı. Annem büyükannemin sandalyesine oturmuştu, cep telefonunu masanın üstüne kaldırmıştı, solunda açık duran bir kutu ve önünde küçük bir kâğıt yığını duruyordu.

Taslağı taratıyordu.

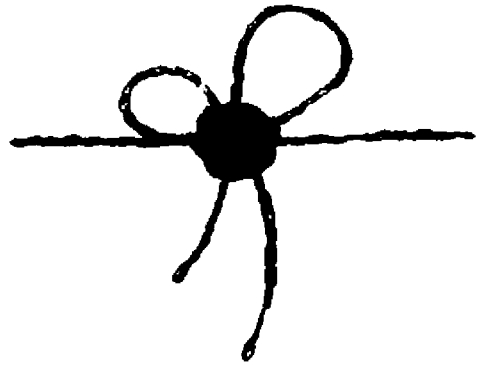

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Mayıs 1942

Ipswich, İngiltere

Tepelerinde hava saldırısı sirenleri çalarken William ağlıyor, Scarlett onu nazikçe sallıyordu. Dolu olan sığınak loş bir ışıkla aydınlatılıyor olsa da Scarlett etrafındakilerin ifadesinin kendi yüzünde yansıdığını biliyordu. Köşede birkaç çocuk oyun oynuyordu, küçükler için bu bir rutin hâlini almıştı, onlara göre hayatın gerçeklerinden biriydi.

Yetişkinlerse öyle hissetmemelerine rağmen güven verircesine gülümsüyorlardı. Hava saldırıları son haftada artmıştı, Almanlar Köln'deki bombalamalara misilleme olarak şehirlere peş peşe hava saldırıları düzenliyorlardı. Saldırılar asla tam olarak kesilmemiş olsa da Scarlett geçen birkaç ayda biraz rehavete kapılmıştı ve bu, bir sığınağa inip hayatta kalıp kalmamayı ilk bekleyişi olmasa da ilk kez yanında William da vardı.

Scarlett korkunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Middle Wallop'ta hangar bombalandığında, Jameson eve geç geldiğinde ya da İngiliz bombardıman uçaklarına eşlik ettiği için günlerce gelmediğinde de bu duyguyu hissetmişti. Ama bu

korku, buz gibi bir elle gırtlağını sıkan bu dehşet savaşta yeni bir seviye, yeni bir işkenceydi. Artık tehlikede olan sadece onun ya da Jameson'ın hayatı değildi, şimdi oğlunun hayatı da söz konusuydu.

William birkaç gün içinde altı aylık olacaktı. Altı aydır hayattaydı ve tek bildiği savaştı.

"Kısa süre içinde tehlikenin geçtiğine dair işaret verecekleriinden eminim," dedi yaşlı bir kadın nazik bir gülümsemeyle.

"Elbette," diye cevap veren Scarlett, William'ı diğer koluna alıp şapkasının üstünden başına bir öpücük kondurdu.

Ipswich doğal olarak bir hedefti ve Scarlett bunu biliyordu. Sadece şimdiye kadar şansları yaver gitmişti.

Sirenler sustu. Yeraltı sığınağı vazifesi gören uzun tünelde rahatlamayla birlikte gelen bir uğultu duyuldu.

Zemin sallanmamıştı, elbette bu kesin olarak vurulup vurulmadıklarını değil, sadece yakınlarda bir yere bomba düşmediğini söylüyordu.

"Beklediğim kadar çocuk yok," dedi Scarlett yaşlı kadına, amacı daha ziyade kendi dikkatini dağıtmaktı.

"Okula sığınaklar inşa ettiler," diye açıkladı kadın gururla başını sallayarak. "Elbette tüm çocukları aynı anda sığdıramıyorlar bu yüzden sığdırabilecekleri kadar çocuk alıp vardiyalar hâlinde gidiyorlar. Bu birçok programı altüst etti ama..." Sustu.

"Ama çocuklar güvende," dedi Scarlett.

Yaşlı kadın başını sallarken bakışları William'ın yanağına kaydı.

"Bunun için minnettarım," dedi Scarlett, William'ı daha sıkı kucaklayarak.

Altı ay önce çocukların Londra'dan ve diğer büyük hedeflerden tahliye edilmesi ona çok mantıklı geliyordu. Eğer çocuklar tehlikedeyse elbette daha güvenli bölgelere taşınmaları gerekiyordu. Ama şimdi William'ı kollarında tutarken çocuklarının nereye gideceklerini tam olarak bilmeden trenlere bindiren o

annelerin gücünü hayal dahi edemiyordu. William'ın kendisiyle birlikteyken daha güvende olduğu duygusunu içinden atamıyordu ama Jameson'ın yanında kalma arzusu yüzünden aslında William'ı daha büyük bir tehlikeye mi atıyordu?

Bu sorunun cevabı kuşkusuz evetti ve şu an bir yeraltı sığınağında, oğlunu kollarının arasında tutmuş her şeyin en iyi şekilde sonuçlanmasını umarak dua ederken bunun aksini söyleyemezdi.

Tehlikenin geçtiğini belirten sirenler duyuldu ve kalabalık dışarı çıkmaya başladı. Sığınaktan çıktıklarında güneş hâlâ parlıyordu. Scarlett'a günler sürmüş gibi gelse de aslında sadece birkaç saat geçmişti.

"Tam üstümüzden geçtiler," dediğini duydu yaşlı bir adamın.

"Bizim çocuklar onları fena korkutmuş olmalı," dedi bir başkası gururla.

Scarlett bunun doğru olmadığını biliyordu ama bir şey demedi. Bombardıman uçaklarını işaretleyerek geçirdiği zaman ona savaşçıların genelde caydırıcı bir rol oynamadığını öğretmişti. Onlar sadece bugünlük hedef olmamışlardı. Gerçek bu kadar basitti.

Eve kadar olan yarım kilometrelik yolu William'la anlamsız konuşmalar yaparak yürürken gözlerini gökyüzünden ayırmadı. Sırf gitmiş olmaları geri dönmeyecekleri anlamına gelmiyordu.

"Bu gece sadece ikimiz olabiliriz, ufaklık," dedi William'a kapıyı açarken. Saldırılar sıklaştığı için Jameson'a bir haftayı aşkındır üs dışında kalma izni verilmiyordu. Evleri Martlesham-Heath'e sadece on beş dakikalık mesafedeydi ama bombardıman uçakları yaklaşırken on beş dakika bir ömür demekti.

William'ı doyurdu, yıkadı, tekrar doyurdu ve oğlunu uykuya yatırdıktan sonra kendisinin de bir şeyler yemesi gerektiğini düşündü.

Pek fazla bir şey yiyemiyordu, özellikle de Jameson'ın nerede olduğunu bilmediğinden. Gözlem panosunda onun işaretleyicilerini hareket ettirmek, düşmanla ne zaman çatışmaya girdiğini, onun filosundan birini kaybettiklerini bilmek korkutucuydu ama hiçbir şey bilmemek daha kötüydü.

Scarlett daktilosunun başına oturdu, geçen birkaç ayda koleksiyonuna eklediği küçük kutuyu açtı ve ardından en son sayfasını çıkarıp yazmaya devam etti. Bu kutuda onların hikâyesi vardı, bunu diğer taslaklar, yarım kalmış bölümler ve bitmemiş fikirlerle aynı yerde tutamazdı. Eğer tamamlanması gereken bir hikâye varsa o da buydu çünkü William'a bırakabileceği tek şey bu olabilirdi.

Bir ya da iki ayrıntıyı romantikleştirmiş olabilirdi ama aşkın yaptığı da böyle bir şey değil miydi? Hayattaki keskin, çirkin anları yumuşatıyordu. Scarlett onuncu bölüme gelmişti, William'ın doğumuna az kalmıştı.

Bu bölümü bitirdikten sonra son kâğıdı küçük kutunun içine özenle yerleştirdi ardından temiz bir kâğıt aldı.

Nihayet gerçek bir hikâyenin yarısına varmıştı ya da en azından yarısında olduğunu düşünüyordu. Scarlett kendini o dünyada kaybederken daktilo tuşlarının tıkırtısı evi doldurdu.

Kapının çalındığını duyunca irkildi, başı beklenmedik sesin geldiği yöne dönerken parmakları tuşların üstünde asılı kaldı.

O ölmedi. O ölmedi. O ölmedi. Fısıldayarak aynı cümleyi tekrar etti ve ayağa kalktı, ardından yemek odasını geçip sokak kapısına doğru yürüdü.

"O ölmedi," diye fısıldadı bir kez daha ve kapı koluna uzandı. Bu saatte birinin gelmesinin birçok neden olabilirdi... Sadece şu anda herhangi birini düşünemiyordu.

Çenesini kaldırdı, kaderiyle yüzleşmek için kapıyı sertçe açtı. "Constance!" Scarlett dört nala koşan kalbini sakinleştirmeyi umarak elini kalbine bastırdı.

"Gelmekte geciktiğim için kusura bakma!" Constance kollarını Scarlett'ın boynuna sardı. "Barakaya yeni dönmüştüm ki kızlardan biri Ipswich'te bir hava saldırısına dair endişeler olduğunu söyledi. İyi olduğunuzu kendi gözlerimle görmeliydim." Ablasını sıkıca tuttu.

"Biz iyiyiz," diyen Scarlett da kollarını Constance'a dolamıştı. "Aynı şeyi Jameson için söyleyemem çünkü onu birkaç gündür görmedim."

Constance geri çekildi. "Üs dışında geceleme izni iptal mi edildi?"

Scarlett başını sallayarak onayladı. "Saldırılar başladığından beri eve iki kez geldi, o da sadece temiz bir üniforma alıp William'la bana bir kez daha veda öpücüğü vermek içindi."

"Çok üzgünüm," diyen Constance şapkasının yüzünü gizlemesi için başını eğip gözlerini indirdi. "İznimi Londra'da bir başka düğün hazırlık faslı için kullanmak yerine seninle burada geçirmeliydim."

Scarlett kardeşinin elini tuttu. "Kes şunu. Senin de kendi hayatın var. Neden içeri girmiyorsun böylece ben de..."

"Hayır, geri dönmem gerek," dedi Constance başını çabucak sallayarak.

"Saçmalama," diyerek itiraz etti Scarlett. Constance'ın omzunun üstünden bakınca kaldırım kenarına park edilmiş yeni arabayı gördü. "Saat geç oldu, geceyi burada geçirmesen de en azından geri dönmeden önce sana bir fincan çay ikram etmeme izin ver." Tamponda bir amblem olmadığını fark edip gözlerini kıstı. "Güzel araba."

"Teşekkür ederim," dedi Constance neşesiz bir tonla. "Henry nişanlısının toplu taşıma kullanamayacağını söyledi." Constance şık otomobile bakarak omuz silkti.

Scarlett, Constance'ın henüz onunla göz teması kurmadığını fark edince midesi düğümlendi. "Hadi tatlım, sadece bir fincan." Kapı eşiğinden uzanıp kardeşinin çenesini kaldırdı.

Öfke kalbini doldurdu. O pisliği öldürecekti.

Küçük kardeşinin yüzü oturma odasının ışığıyla aydınlanınca Scarlett, Constance'ın gözündeki çürüğü gördü. Çevresi şişmiş, bazı yerler kırmızı geri kalanlar açık mavi bir renk almıştı, şüphesiz sabaha morarmış olacaktı.

"Önemli değil," dedi Constance başını Scarlett'ın elinden çekerken.

"İçeri gir." Scarlett, Constance'ı içeri çekip kapıyı kapadı ve kardeşini mutfağa götürüp ocağa bir çaydanlık yerleştirdi.

"Gerçekten öne-"

"Eğer bana bir kez daha önemli değil dersen çığlığı basarım," diye tehdit etti Scarlett mutfak tezgâhına yaslanarak.

Constance iç çekti, şapkasını çıkarıp masanın üstüne, Scarlett'ın daktilosunun yanına koydu. "Ne söylememi istersin?"

"Gerçeği."

"Gerçeğin dereceleri var," dedi Constance ellerini kucağında birleştirerek.

"Bizim aramızda yok." Scarlett da kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Onu kızdırdım," diye açıklayan Constance'ın bakışları ellerindeydi. "Anlaşılan bekletilmeyi sevmiyormuş ya da kendisine hayır denmesini."

Scarlett'ın göğsü sızladı. "Onunla evlenemezsin. Eğer daha evlenmeden bunları yapıyorsa sonrasında neler olacağını düşün."

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Madem biliyorsun o zaman neden evleniyorsun? O toprakları sevdiğini, Edward'dan kalan son parçalar olduğunu düşündüğünü biliyorum ama Edward onları elinde tutma pahasına senin yara bere içinde olmanı istemezdi." Scarlett kardeşinin yanına gidip dizlerinin üzerine çöktü, Constance'ın ellerini ellerinin arasına aldı. "Lütfen Constance, lütfen bunu yapma."

"Artık yapabileceğim bir şey yok," diye fısıldadı Constance, alt dudağı titriyordu. "Duyurular yapıldı. Davetiyeler gönderildi. Gelecek ay bu zamanlar evlenmiş olacağız."

Scarlett gözlerinin dolduğunu hissetti ama yaşların dökülmesine izin vermedi. Henry'nin zorba pisliğin teki olması onun suçu değildi ama kardeşinin giyotinde onun yerini aldığını düşünmeden de edemiyordu.

"Hâlâ zaman var," diye ısrar etti.

Constance'ın bakışları sertleşti. "Seni seviyorum ama bu konuşma bitmiştir. Bir ya da iki saat seve seve kalırım ama sadece bu konuyu konuşmayacağımıza söz verirsen."

Scarlett'ın vücudundaki tüm kaslar gerildi ama yine de başını sallayarak onaylamayı başardı. "Kısım komutanını aramana gerek mi diye soracaktım ama yeni rütbeni fark ettim," dedi zoraki bir gülümsemeyle ve Constance'ın omzundaki sembolü işaret etti.

"Ah," Constance'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Geçen hafta oldu, sadece sonrasında seni görme fırsatı bulamadığım için söyleyemedim."

Scarlett kalkıp kardeşinin yanındaki sandalyeye oturdu. "Bunu çok önceden hak etmiştin."

"Gerçekten çok tuhaf," dedi Constance kaşlarını hafifçe çatarak. "Robbins bir nöbetten sonra yanıma gelip bunları bana uzattı ve sadece yeni görevlerimin ertesi gün başlayacağını söyledi. Pek heyecansız bir olaydı yani."

Scarlett bu kez içtenlikle gülümsedi. "Kalmana izin verecek mi?" diye sordu, bunu sormaması mümkün değildi.

Constance'ın gülümsemesi kayboldu. "Sanırım. Fiziksel durumu hizmet etmesine engel olduğundan o bir sivil ve bir sivil olarak pek fazla söz hakkı olmadığı ortaya çıktı. Ama ikimiz de biliyoruz ki eğer hamile kalırsam..."

"Evet, bunu ikimiz de biliyoruz." Kardeşinin elini sıktı. "Yakın geleceğin tartışmaya açık olmadığına göre ne yapmak istersin?"

Constance'ın bakışları daktiloya kaydı. "Yazmanı mı böldüm?"

Scarlett'ın yanakları kızardı. "Önemsiz bir şey."

Kardeşler göz göze geldi, ikisi de önemsiz diye tanımladıkları şeylerin aslında çok önemli olduklarını biliyordu.

"Seni muhteşem bir başyapıtın ortasında bölmek istemezdim," dedi Constance kaşlarını kaldırarak.

"Ne başyapıt ama," dedi Scarlett çaydanlık ötmeye başladığı sırada.

"Sen çayı hazırlarken benim senin özel sekreterliğini yapıp yazmama ne dersin?

Scarlett kardeşinin yüzündeki muzip ifadeyle güldü. "Sadece ne yazdığıma göz atmak istiyorsun." Yine de ayağa kalkıp ocağın başına gitti.

"Yakalandım," diye itiraf etti Constance ve ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına astıktan sonra daktilonun başına geçti. "Pekâlâ," deyip Scarlett'a anlamlı bir bakış attı. "Başla."

Scarlett kardeşine bir kez baktıktan sonra dikkatini çaya verdi. Bu evliliğe engel olamazdı. Constance'ın yüzündeki morlukları silemez, aynı şeylerin tekrar yaşanmasının önüne geçemezdi. Ama kısa bir süre de olsa bundan kaçmasına yardım edebilirdi.

"Pekâlâ," dedi. "Son satırı oku."

●

Jameson, Spitfire'ı neredeyse kusursuzca yere indirmişti ama hiç de öyle gibi hissetmiyordu. Almanlar çok hızlı karşılık vermiş, bombardıman on kat, hatta daha fazla artmıştı.

Artık hayatlarını riske atmaya hazır Amerikalılarla dolu üç Kartal Filosu vardı. Sonbaharda hepsinin Amerikan üniforması giyeceğine dair söylentiler duymuştu ama Jameson dedikoduları dinlemeyi bırakalı çok olmuştu.

Pistte ilerleyip ardından uçağı yer ekibine teslim etti. Kokpitten çıkarken kaslarının itiraz edercesine gıcırdadığına yemin edebilirdi. Son zamanlarda gökyüzünde geçirdiği saatlerin sayısı yerde geçirdiklerinden fazla gibiydi ve vücudu bunun farkındaydı. Haftalardır Scarlett'ın yanında uyumasına izin verilmiyordu.

Onunla geçirmeyi başardığı birkaç saat yetmemişti. Ailesine duyduğu özlemin sızısı öylesine keskindi ki âdeta bedenini ikiye bölmekle tehdit ediyordu; yine de her geçen gün onları daha çok özlemesi gerektiği... ikisinin de mümkün olduğunca uzakta olmaları gerektiği daha belirgin bir hâl alıyordu.

"Bu gece izinliyiz," dedi Howard kollarını zaferle havaya kaldırırken. "Ne diyorsun, Stanton?"

"Ne hakkında?" diye sordu Jameson kaskını çıkarırken.

"Hadi buradan gidip biraz kafa dağıtalım," diye önerdi Howard hangara doğru yürürlerken.

"Eğer bu gece gerçekten izinliysek," dedi Jameson, "benim gideceğim tek yer ev." Sırf düşüncesi bile dudaklarında bir tebessüme neden oluyordu.

"Ah hadi ama," diye araya girdi ağzında sigarayla Howard'ın yanından yürüyen Boston. "Şu şeylerden birini al... İngilizler ne diyordu... çıkış bileti."

Jameson başını iki yana sallarken Howard kahkaha attı. "Senin anlamadığın şey şu, Boston," dedi Howard sırıtarak. "Stanton bizimle bir gece geçirmek için karısından izin istemektense evde onu bekleyen olağanüstü karısına gitmeyi tercih eder."

"Son iki haftadır gecelerimi zaten siz çocuklarla geçiriyorum," dedi Jameson. "Ve içinizden biri Scarlett'ın yarısı

kadar iyi bir kadınla birlikte olsaydı çıkış izni istemeye bu kadar hevesli olmazdı." Ayrıca eve sadece Scarlett için de gitmiyordu. William emeklemeye başlamıştı ve minik bedenindeki değişimler o kadar hızlı gerçekleşiyordu ki Jameson yetişmekte zorlanıyordu.

"Bir kız kardeşi olduğunu duydum," diye takıldı Boston.

"Oldukça nişanlı bir kız kardeş," diye karşılık verdi Howard.

Jameson'ın çenesi kasıldı. Constance'ın bir canavarla evlenecek olması tiksindiriciydi ama aynı zamanda suçluluk duygusunun Scarlett'ı her gün yiyip bitirdiğini de biliyordu.

"Üsteğmen Stanton," diye seslenen bir pilot Jameson'ın onu duymama ihtimaliyle ellerini de salladı.

"Bu gece eve gitmeme izin vermezlerse Tanrı şahidim olsun bir uçağı haşat ederim."

"Ancak görürsem inanırım," dedi Howard arkadaşının sırtına vurarak.

Pekâlâ, tabii ki Jameson bir uçağı bilerek haşat etmezdi ama eğer ailesiyle birkaç gün geçirebilme imkânı sağlayacaksa o kadar da kötü bir fikir olmayabilirdi. Pilota el salladı. Çocuk on dokuz yaşından daha büyük olamazdı ya da belki sadece Jameson kendini yirmi dörtten çok daha yaşlı hissediyordu.

"Üsteğmen Stanton," dedi çocuk soluk soluğa.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu Jameson, şimdiden kendini Scarlett olmadan geçireceği bir geceye daha hazırlamıştı.

"Burada sizi görmek isteyen biri var," diye bildirdi çocuk.

"Bu birinin ismi var mı?" diye sordu Jameson.

"İsmini duyamadım," diye itiraf etti çocuk. "Ama sizi pilotların dinlenme odasında bekliyor. Sizi görme konusunda gerçekten çok ısrarcı."

Jameson iç çekip ellerini terli saçlarının arasında gezdirdi. Son birkaç saati bir uçakta geçirmişti ve kendi de bir uçak gibi kokuyordu. "Tamam, bir duş alayım..."

"Hayır! Sizi iner inmez görmek istediğini söyledi."

"Harika." Jameson duş fikrine de veda etti. "Hemen gidiyorum."

Dinlenme odasına girerken moralinin yerlerde olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Onun istediği duş almak, Scarlett ve William'ı görmek, sıcak yemekti, gizemli bir buluş-

"Hadi canım! Vernon dayı?" Jameson dinlenme odasındaki deri koltuklardan birinde oturan adamı görünce ağzı açık kaldı.

"Nihayet!" Dayısı yüzünde koca bir gülümsemeyle kalkıp yeğenine sıkıca sarıldı. "Neredeyse senden ümidi kesecektim. Yarım saate çıkmam gerekiyor."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Jameson geri çekilip ve dayısının Amerikan üniforması giydiğini fark etti.

"Annen sana söylemedi mi?" diye sordu Vernon dayı muzip bir gülüşmeyle.

Amblemi gören Jameson kaşlarını kaldırdı. "Ulaştırma Komutanlığı'na mı katıldın?"

"Sen burada kendi hayatını riske atarken ben evde kıçımın üstünde oturamazdım, değil mi?" Dayısının bakışları her zaman olduğu gibi gururla Jameson'ın yüzünde dolaştı. "Otur, Jameson. Berbat görünüyorsun."

"Son iki yıldır berbat hâldeyim," dedi Jameson yine de yıpranmış deri koltuğa oturdu. "Ne zamandır Ulaştırma Komutanlığı için uçuyorsun?"

"Yaklaşık bir yıldır," dedi Vernon dayı. "Sivil olarak başladım ama sonunda baskı beni ele geçirdi," diye itiraf edip uçuş tulumunun yakasındaki rütbeyi işaret etti.

"En azından seni yarbay yapmışlar," dedi Jameson.

Dayısı yüzünü buruşturdu. "Yeğenin hava muharebesinin ortasındayken bir uçuşu üç saat geciktirmek gibi bazı ayrıcalıkları var. Tek uçuşta beş uçak düşürdüğünü duyduğum bir yeğen."

"Bu uçuş becerilerimi kimden aldım acaba?"

"Sana öğrettiklerimi çoktan aştın. Seni görmek çok güzel, çocuk. Gerçi artık bir erkek olduğunu kabul edebilirim."

Jameson ensesini ovuşturdu. "Bilsem daha erken gelirdim demek isterdim ama yapamazdım." Filosunu gökyüzünde asla bırakmazdı.

"Sadece seni görebildiğime sevindim. Scarlett ve küçük yeğenimle de tanışabilmeyi isterdim. Ama belki gelecek ayki gelişimde Almanları saldırmamaya ikna edebiliriz." Dayısının yüzünde kendisininkine çok benzeyen bir gülümseme belirdi.

"Bunu ayarlamaya çalışacağım," dedi Jameson olabildiğince ciddi bir tavırla, ardından o da gülümsedi. "Pekâlâ, buradan nereye gidiyorsun?"

Dayısı kaşını kaldırdı. "Bilmiyor musun? Bu bilgi gizli."

"Sen bilmiyor musun? Oğluma William Vernon adını verdim." Jameson da karşılık olarak kendi kaşını kaldırdı. Dayısıyla sanki aradan iki buçuk yıl geçmemiş gibi sohbet edebilmesi ne kadar da huzur vericiydi. Sanki evlerinin verandasında oturmuş Colorado göğünde yıldızları izliyorlardı.

"Bu konuda bir şeyler duydum." Dayısı güldü. "Hava Ulaştırma Komutanlığı pilotlarının geri kalanıyla kuzeyde buluşacağım, bu gece geri döneceğiz. İngiltere'yle doğu yakası arasındaki on altı saatin böyle bir fark yarattığına inanmak zor."

On altı saat, diye düşündü Jameson. *Tüm dünya on altı saatte değişebilir.* "Minnettarız," dedi Jameson dayısının gözlerine bakarak. "Amerika'dan buraya taşıdığınız her bir bombardıman uçağına ihtiyaç var."

"Biliyorum," diye cevap veren Vernon dayının ifadesi ciddileşti. "Seninle gurur duyuyorum, Jameson ama burada olmamanı dilerdim. Ve küçük yeğenimi kesinlikle uyuyan bebeklerin üstüne bombaların yağdığı bir yerde büyütmemeni isterdim."

Jameson başını koltuğun arkasına yaslayıp gözlerini sımsıkı kapadı. "Onları buradan çıkarmak için deli gibi uğraşıyorum.

Tıbbi muayenelerden geçti, tüm belgeler hazır, vatandaşlık alacaklar... hükümetim benimkini iptal etmezse." Scarlett'ın vize randevusu gelecek haftaydı. Mayıs ayı gelmişti, Jameson kontenjanların çoktan dolmuş olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu ama umudunu yitiremezdi.

"Senin vatandaşlığını iptal etmediler," dedi dayısı. "Öyle ya da böyle artık Amerika da savaşta. Ülkemiz tahrik edilmeden önce savaşmaya gidecek kadar cesur olanları cezalandırmayacaklardır."

"Yolculuk için ayarlamaları yaptık. Vize alabilmesi için seyahat ayarlamalarının yapılması gerekiyor ama bu gerçekten gemiye bineceği anlamına gelmiyor." Scarlett, Jameson'ı bırakma konusundaki duygularını açıkça ifade etmişti ama bu, bombardımanlar artmadan önceydi.

"Dışişleri Bakanlığı'nda birkaç kişi tanıyorum," dedi dayısı usulca. "İşlerin yürümesi için neler yapabileceğime bir bakacağım ama Atlantik'te o kadar Alman denizaltısı gezinirken aileni bir gemiye bindirmek kendi yataklarında uyumalarına izin vermekten daha büyük bir kumar olabilir."

"Biliyorum," dedi Jameson yüzünü ovuştururken. "Onu canımdan çok seviyorum. O benim her şeyim ve William ikimizin en güzel parçası. Eğer kendi oğlumu bile koruyamazsam o zaman burada gelmemin ne faydası olmuş olur? Tüm bunlar ne içindi?"

Her iki seçeneğin de güvenli olmadığını bilen iki adam birkaç dakika sessizce oturdu. Sonra Jameson güvenli bir seçenek olduğunu fark etti.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi dayısına dönerek.

"Ne istersen. Seni kendi oğlum gibi sevdiğimi biliyorsun."

Jameson başını salladı. "Ben de buna güveniyorum."

Dayısının onunkiyle aynı yosun yeşili gözleri hafifçe kısıldı. "Aklında ne var, Jameson?"

"Ailemi buradan çıkarmama yardım etmeni istiyorum."

"Tanrım, şükürler olsun!" diye bağırdı Scarlett, Jameson'ın kollarına koşarken.

Jameson tek kelime etmeden karısını oturma odasında kollarına alıp öptü. Rahatlamasını, sevgisini ve umudunu aktararak Scarlett kollarında eriyene kadar onu tekrar tekrar öptü.

"Çamaşırları yıkadım, temiz üniformam yatak odamızda," dedi Scarlett ellerini kocasının yanaklarına koyarak.

"Sabaha giyerim," diye cevap verdi Jameson gülümseyerek.

Scarlett'ın gözleri parladı. "Bu gece bizimle mi kalacaksın?"

"Bu gece sizinle kalacağım." Bugünden sonra dayısıyla konuştuğu tarihe kadar mümkün olan her geceyi onlarla geçirecekti.

Karısının yüzünde şimdiye kadar gördüğü en parlak gülümseme belirdi ve öpücüğüne aynı arzuyla karşılık verdi. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim," diye fısıldadı Jameson karısını bir kez daha öpmeden önce. "Seni yukarı götürüp ikimiz de bitap düşene kadara sevişmekten başka bir şey istemiyorum," dedi dudaklarından uzaklaşmadan.

"Bu harika bir plan," diye cevapladı Scarlett gülümseyerek. "Ama bir konu var."

O konu tam o anda dudaklarının kenarından salyalarını akıtarak onlara doğru emekliyordu.

"Diş çıkarıyor," diye açıkladı Scarlett yüzünü hafifçe buruşturarak.

Jameson karısını bırakıp oğlunu kucağına aldı ve sıkıca sarıldı. "Yeni diş mi çıkarıyorsun?" diye sordu William'ın boynunu gıdıklamadan önce.

"Elbette sana hep gülümsüyor." Scarlett gözlerini devirdi. Jameson'ın oğullarına bakışı kalbini durduracaktı. O bakışlarda hem sevgi hem hayranlık vardı ve bu da kocasının gözüne daha da çekici görünmesini sağlıyordu.

Jameson'ın yüzü asılınca Scarlett'ın da midesi düğümlendi. "Bir dakika sonra gülümsemeyecek," dedi usulca.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Scarlett.

"Konuşmamız gereken bir şey var," dedi sessizce ardından karısının gözlerine baktı.

"Söyle," dedi Scarlett kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Randevun gelecek hafta, değil mi?"

Scarlett'ın göğsü sıkıştı ama başını sallamayı başardı.

"Amerika'ya bana bir şey olursa gitmeyi kabul ettiğini biliyorum ama daha erken gitmeye ne dersin?" Sözleriyle çelişen bir hamleyle William'a korumacı bir tavırla sıkıca sarıldı.

"Daha erken mi? Neden?" diye fısıldayan Scarlett'ın kalbi paramparça oldu. William'ın burada güvende olmadığını bilmek bir şeydi ama Jameson'ın onları göndermesi bambaşka bir durumdu.

"Çok tehlikeli," dedi Jameson. "Saldırılar, bombardımanlar, ölümler. İkinizden birini gömmek zorunda kalırsam bununla yaşayamam." Sesi sanki boğazı şarapnellerle parçalanmış gibi çıkmıştı.

"Vize alacağımın garantisi yok," diyen Scarlett'ın kalbi, aklının çoktan en iyisinin bu olduğunu söylediği şeyle mücadele içindeydi. "Yolculuk konusunda daha önce konuşmuştuk."

Ticari gemilerin neredeyse tamamı ordu hizmetine alınmıştı ve Atlantik'i geçmek için zar zor bir bilet alınması mümkün olsa da hâlâ tehlikeler vardı. Scarlett, Alman denizaltıların gemilere alttan saldırıp batırmasıyla ölen sivillerin sayısının hesabını artık tutamıyordu.

"Seni seviyorum, Scarlett. Seni güvende tutmak için yapamayacağım hiçbir şey yok." Oğluna sevgiyle baktı. "İkinizi de

güvende tutmak için. Bu yüzden sizden Amerika'ya gitmenizi istiyorum. Bunu yapmanın en güvenli yolunu da buldum."

"Gitmemi mi istiyorsun?" Scarlett aynı anda binlerce duygunun akınına uğradı; öfke, hayal kırıklığı, keder, hepsi birbirine dolanıp bir yumak olmuş ve boğazına oturmuştu.

"Hayır ama gerçekten William'ın burada güvende olduğunu söyleyebilir misin?" Oğullarının adını söylerken sesi titredi.

"Seni bırakmak istemiyorum," diye fısıldadı Scarlett. Kollarını kendine sıkıca doladı, birazcık gevşese Jameson'ın ayaklarının dibinde paramparça olacağından korkuyordu. Kocası haklıydı, burası güvenli değildi. Dün sığınaktayken o da aynı sonuca varmıştı ama Jameson'ı bırakma düşüncesi ruhuna saplanan bir bıçak gibiydi.

Jameson onu kendine çekip bir kolunda oğlunu tutarken diğeriyle Scarlett'a sımsıkı sarıldı. "Gitmeni istemiyorum," diye itiraf etti boğuk bir sesle. "Ama eğer sizi kurtarabilmenin bir yolu varsa kurtarırım. Exeter, Bath, Norwich, York liste uzayıp gidiyor. Sırf geçen hafta binin üstünde sivil öldü."

"Biliyorum." Scarlett, Jameson'ın üniformasına tutundu, sanki biraz daha sıkı tutarsa burada kalabilirdi ama konu artık sadece onlarla ilgili değildi. Konu oğulları, birlikte yarattıkları hayattı. Binlerce İngiliz anne çocuklarını tehlikeden uzaklaştırmaları için onları yabancılara emanet etmek zorunda kalmıştı ve şimdi Scarlett'ın elinde oğlunu tehlikeden bizzat kurtarma şansı vardı. "Amerika'ya giden gemiye mi binmemizi istiyorsun?" diye sordu yavaşça kelimelerin acı tadını dilinde hissederek.

"Tam olarak değil..."

Scarlett, Jameson'a bakıp kaşını kaldırdı.

"Bugün dayımı gördüm."

Bu kez gözleri fal taşı gibi açıldı. "Anlamadım?"

"Vernon dayım. Ulaştırma Komutanlığı'nda uçuyor. Bir aydan az bir süre sonra yine gelecek."

Scarlett yutkundu. "Onunla tanışmam için yemeğe kaç gibi gelir?" diye sordu umutla ama Jameson'ın kastettiğinin bu olmadığını biliyordu.

Jameson başını iki yana salladı. "Sizi kaçta çıkarabilecekse."

Nasıl? Düşük kotaya rağmen Scarlett'ın vize alabileceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Dayısının onları çıkarabileceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Nasıl? Hızla hücum eden soruların hepsi üzerinden geçip gidiyordu çünkü ruhundaki, varlığının merkezindeki her şey yapbozun diğer parçasına odaklanmıştı. "Bir aydan az bir süre mi?" Sesi neredeyse bir fısıltıdan ibaretti.

"Bir aydan az bir süre." Jameson'ın gözlerinde Scarlett'ın asla unutmayacağı bir acı vardı ama yine de başını salladı. "Eğer kabul edersen."

Karar onundu ama başka seçenek yoktu.

"Tamam," dedi Scarlett gözünden yaşlar süzülürken. "Ama sadece William için." Jameson'la kalarak kendi hayatını riske atabilirdi ama başka bir seçenek söz konusuysa oğlunun hayatını tehlikeye atamazdı.

Jameson kendini zorlayarak gülümseyip ardından sertçe Scarlett'ın alnını öptü. "William için."

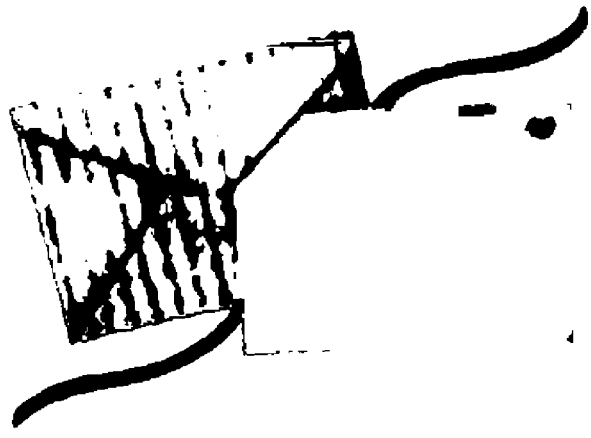

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Georgia

Sevgili Jameson,

Seni özlüyorum. Seni seviyorum. Artık senden uzakta olmaya dayanamıyorum. Sana bu mektuptan önce ulaşacağımı biliyorum, geliyorum aşkım. Senin kollarında olmak için sabırsızlanıyorum...

Ağzım açık hâlde bakarken annem cep telefonunu yavaşça cebine koydu, yanakları kızarmıştı.

"Sana bir kez daha soracağım: Ne halt ediyorsun?" diye tekrarladı Noah masaya doğru yürürken.

Ayakta durabilmek için sandalyenin arkasına tutunup, "Taslağı tarattırıyor," diye fısıldadım.

"Lanet olsun." Noah masanın üstüne uzandı, bir eliyle kâğıtları annemin erişemeyeceği bir mesafeye çekerken diğer eliyle kutuyu aldı. Anneme bir kez olsun bakmadan hızla kâğıtları gözden geçirdi. "İlk üçte birlik kısmı almış," dedi bana ardından taslağı kutuya koyup kapağını kapadı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum, sesim bir çocuğun sesi gibi çatallaşmıştı.

"Sadece okumak istedim. Büyükannen okumama hiç izin vermedi ve en son buraya geldiğimde aramız pek iyi değildi." Annem yutkundu, telefonunu kotunun arka cebine attı.

Başımı yana eğip olanlara bir anlam vermeye çalıştım. "Sen istediğini alıp gidene kadar aramız gayet iyiydi." Başımı iki yana salladım. "İsteseydin okumana izin verirdim. Gizlice iş çevirmene gerek yoktu. Bunu yapmana–" İfadem değişirken yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Bunu kendin için taratmıyordun."

"Bunu okumaya hakkı var, Georgia." Çenesini kaldırdı. "O sözleşmenin ön alım hakkını ona verdiğini biliyorsun ve sen buna engel oluyorsun. Telefonda sesini duymalıydın, onu geri kazanmak için işi kullanıyor olman kalbini kırmıştı."

Damian. Annem taslağı Damian için taratıyordu. Midem düğümlenip sırtıma yapıştı.

"Georgia hakları satmıyor!" Noah'nın sesi yükseldi, gerginliği tüm hatlarında kendini gösteriyordu. "Olmayan bir anlaşmada ön alım hakkı da yoktur."

"Film haklarını satmıyor musun?" Annem bana inanamayan gözlerle baktı.

"Hayır, anne." Başımı iki yana salladım. "Sana oyun oynamış." Damian insanları manipüle etme konusunda hep çok iyi olmuştu ama daha önce kimsenin annemi oyuna getirdiğini görmemiştim.

"Nedenmiş?" diye bağırarak beni şok etti.

"Anlamadım?" diye hırladı Noah, kutuyu kolunun altına sıkıştırıp yanıma geldi.

"Ne sebeple film haklarını satmayacakmışsın?" diye bağırdı. "Bunun değerinin ne olduğunu biliyor musun? Ben söyleyeyim. Milyonlar, Georgia. Bunun değeri milyonlar ve o–" Noah'yı

işaret etti. "Ve o *hiçbir hak sahibi* değil. Sadece bizim, Gigi. Sen ve ben."

"Bu parayla ilgili değil," diye fısıldadım.

Annem hızla gözlerini kırpıştırdı ardından kendini toplayıp ifadesini yumuşattı. "Senin partin de parayla ilgili değildi, bebeğim. Ama bak geldim. Bunun gerçekten de Damian'ı geri kazanmanın anahtarı olabileceğini düşünüyorum. Ayrıca kitabı filme kelimesi kelimesine uyarlayacağına söz verdi. Ona inanmıyor musun?"

"Onu geri kazanmak falan istemiyorum ve tabii ki onun ağzından çıkan hiçbir kelimeye de inanmıyorum!" İnançsızlık zırhını delerek ilerleyen öfke damarlarımda bir alev gibi yayılıyordu. "Gerçekten beni zorlayabileceğini mi düşündün? Hakları ona satmaya *ikna* edebileceğini mi?"

Annem Noah'yla bana baktı. "Yani şu an yapamam çünkü bu bitmiş taslak değil." Gözlerini kısarak Noah'ya baktı. "Son kısım nerede?"

Noah'nın çenesi kasıldı.

"Henüz bitmedi," dedim. "Ayrıca bitmiş olsa dahi beni hiçbir şeye zorlayamazsın."

Annem, "Milyonlardan bahsediyoruz, hayatım. Neler yapabileceğimizi bir düşün," diye yalvardı masanın etrafından dolaşırken.

"*Senin* yapabileceklerini kastediyorsun." Noah'yla arasına girdim. "Konu hep sendin."

"Neden umursuyorsun ki?" diye bağırdı annem.

"Büyükannem filmlerden nefret ediyordu ve sen tüm kitapları arasında *bunun* haklarını bırak gördüğü her kadına azan adama, herhangi bir yapımcıya satacağımı mı düşünüyorsun?"

"Büyükannenin ne istediği umurumda değil," diye tısladı. "O da kesinlikle beni düşünmedi."

"Bu doğru değil." Başımı iki yana salladım. "Seni canından çok severdi. Sen borç batağındaki o kumarbazla evlenmeye

karar verdiğin için seni vasiyetinden çıkardı, amacı karşına çıkan her adama para makinesi gibi görünmemeni sağlamaktı. Seni gerçekten seven birini bulma şansını elde etmeni istedi. Vasiyetinden çıkarılmanın tek nedeni buydu!"

"Beni, onu seni büyütmek zorunda bıraktığım için cezalandırmak istedi, bu yüzden beni vasiyetinden çıkardı!" diye bağırdı parmağını bana doğru sallayarak. "Çünkü annemle babamın o gece yola çıkmalarının sebebi bendim, resitalimi izlemeye geliyorlardı!"

"Seni asla suçlamadı, anne." Deli gibi çarpan kalbim annemin yanlış anladığı her şey için sızlıyordu.

"Senin taptığın o kadın benim için hiç var olmadı, Georgia." Bakışlarını Noah'ya çevirdi. "Bana kitabın sonunu ver. İkisini de."

"Sana bitmediğini söyledim!" İki son olduğunu nereden biliyordu?

Gözleri yavaşça benimkilerle buluştu, yüzünde öylesine tuhaf bir acıma ifadesi vardı ki irkilerek Noah'ya doğru bir adım geri çekildim. "Ah, seni tatlı saf kız. Sana en son yalan söyleyen adamdan hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Bu kadar yeter. Gitmen gerek." Sırtımı dikleştirdim. Artık öğle uykusuna yatırdıktan sonra bırakıp gittiği küçük kız ya da beni tekrar terk ettiğinde gözyaşları içinde saatlerce pencereden bakan çocuk değildim.

"Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" Ses tonundan sempati damlıyordu.

"Georgia senden gitmeni istedi." Noah'nın sesi arkamda gürledi.

"Elbette *sen* gitmemi istersin. Ona neden bittiğini söylemedin? Bunu saklayarak başka ne elde etmeyi umuyordun?" Annem başını tıpkı benim yaptığım gibi eğdi. Bundan nefret ediyordum. Ona bu kadar benzemekten nefret ediyordum. Onunla ortak özelliklerimiz olmasından nefret ediyordum.

Gitmesi gerekiyordu. Şimdi. Sonsuza dek.

"Noah lanet kitabı bitirmedi!" diye çıkıştım. "Bütün gün burada oturup çalışıyor, her gün! Film haklarını asla satmayacağımı, Damian'a avucunu yalamasını söyleyebilirsin çünkü bu kitaba elini süremeyecek. Asla. Şimdi ya kendin çıkarsın ya da ben seni dışarı atarım yani her iki durumda da buradan gidiyorsun."

"Ne kadar saf olduğunu anladığında bana ihtiyacın olacak. Neden ona yalan söylüyorsun?" Noah'nın yüzünü değerli bir rakip bulmuş gibi inceledi.

Bu beni her şeyden daha çok sinirlendirdi.

"Sana ihtiyaç duymamayı çok önce, diğer annelerin çekip gitmediğini fark ettiğimde öğrendim. Diğer annelerin futbol maçlarına geldiğini, kızlarının dansa hazırlanmasına yardım ettiğini gördüğümde. Diğer anneler Cadılar Bayramı için kostüm seçtiğinde, ergen kalbi kırılan çocuklarını teselli etmek için büyük boy dondurmalar aldıklarında. Bir noktada belki sana ihtiyacım olmuştu ama o çok gerilerde kaldı."

Ona tokat atmışım gibi irkildi. "Sen annelik hakkında ne biliyorsun? Okuduklarıma göre kocanı bu sebeple kaybetmişsin."

"Bu söylediğin çok çirkin." Noah hamle yaptı ama onu durdurdum.

Başımı iki yana sallayarak küçük bir kahkaha attım. Annemin hiçbir şey bildiği yoktu. "Annelik hakkında bildiğim her şeyi annemden öğrendim. Yakın zamana kadar anlamamıştım ama artık biliyorum. Beni büyütmeyi bilmiyor olman sorun değildi. Gerçekten. Çocuğu olan bir çocuk olduğun için seni suçlamıyorum. Bana gerçekten harika bir anne verdin. Oyunlarıma gelen, mezuniyet balosu için elbise seçmeme yardım eden, gözlerini devirmeden beni *saatlerce* dinleyen, beni asla bir yük olarak görmeyen, benden asla bir şey istemeyen bir anne. Bana bütün annelere *anne* denmeyeceğini öğrettin. Benimkinin adı Büyükanneydi." Titrek bir nefes adım. "Benim için sorun yok."

Annem bana beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pekâlâ. Madem film haklarını satmak istemiyorsun.... Madem parayı almayı kabul edecek kadar aklın ya da *benim* almama müsaade edecek kadar merhametin yok o zaman söyleyeceğim hiçbir şey fark yaratmayacak."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Duygusal olarak öldürmek için hamlesini yapacağı âna geldiğimizi anlamamla tüm vücudum gerildi.

"Ama onun, kitabın sonunu yazdığını söylemezsem yanlış yapmış olurum. İkisini de. Eğer bana inanmıyorsan benim yaptığım gibi Helen'i ara. Editörünü ara. Tanrım, posta ofisi çalışanını ara. Bittiğini herkes biliyor, sadece senin bir son seçmen bekleniyor." Dikkatini Noah'ya çevirdi. "Sen anlaşılması zor birisin Noah Harrison. En azından ben sadece para istedim. Damian, Scarlett'ın film haklarını istedi. Peki sen ne istedin?" Yanımızdan geçti, ofis kapısında olduğunu fark etmediğim valizini almak için durdu. "Ah, editörüne iyi bir şişe viski göndermen gerek çünkü o adam tam bir bekçi köpeği. Bunu ondan başkası görmedi." Çantasını alıp ofisten çıktı.

Birkaç saniye sonra sokak kapısının kapandığını duydum.

"Georgia." Noah'nın sesinde daha önce duymadığım bir tını, bir çaresizlik vardı.

Annem Helen'i aramıştı. Helen yalan söylemezdi. Bunun için bir sebebi yoktu, bir çıkarı yoktu. Zemin ayağımın altından kaydı ama bir şekilde Noah'ya dönmeden önce pencereye kadar yürümeyi başardım yine de söylenen doğruysa aramızda yeteri kadar mesafe yoktu.

"Doğru mu?" Kollarımı belime dolayıp kendime bir aptal gibi âşık olma izni verdiğim adama baktım.

"Açıklayabilirim." Kutuyu masaya bıraktı, öne doğru bir adım attı ama bakışlarımdaki bir şey onu uyarmış olacak ki çok fazla yaklaşmadı.

"Kitabı yazmayı bitirdin mi?" Sesim güçsüzleşiyordu.

Çenesindeki kaslar bir kez seğirdi. İki kez. "Evet."

O soluk soluğa, o çağlayan, bir saatten az süre önce beni yakıp kül eden sevginin kıvrılıp bükülerek çirkin ve zehirli bir şeye dönüştüğünü zihnimin gerisinde duydum.

"Georgia, düşündüğün gibi değil." Gözleriyle onu dinlemem için yalvarıyordu ama ben sorularımı daha bitirmemiştim.

"Ne zaman?"

Küfrederek parmaklarını başının üstünde birleştirdi.

Ruhumda kabaran acı dalgasında boğulmamak için öfkeme tutunarak "Kitabı ne zaman bitirdin, Noah?" diye bağırdım.

"Aralık başında."

Gözlerim kocaman açıldı. *Altı hafta*. Altı haftadır bana yalan söylüyordu. Başka hangi konuda yalan söylemişti? New York'ta bir sevgilisi var mıydı? Beni gerçekten sevmiş miydi? Yoksa bu da mı bir yalandı?

"Bunun kötü göründüğünü bili–"

"Git buradan." Sözlerimde duygudan eser yoktu, içimde hiçbir duygu kalmamıştı.

"Aramızdaki şeyin bir kaçamak olmasını istediğini söyledin ama ben sana çoktan âşık olmuştum. Çekip gidemezdim. Yaptığım yanlıştı, üzgünüm. İhtiyacım olan sadece zamandı..."

"Ne için? Duygularımın içine etmek için mi? Seni tahrik eden şey bu mu?" Başımı iki yana salladım.

"Hayır! Sana âşığım! Yeterince zamanımız olursa senin de bana âşık olacağını biliyordum." Kollarını indirdi.

"Beni seviyorsun."

"Sevdiğimi biliyorsun."

"Birinin seni sevmesi için yalan söyleyip kandırmazsın, Noah. Aşk böyle bir şey değil!"

"Tek yaptığım ihtiyacımız olan zamanı bize vermekti."

"Peki *verdiğim sözü asla bozmama* ne oldu?" diye karşılık verdim.

"Bozmadım! Taslak bitti mi? Evet. Ama kitap bitmedi. Her gün buradaydım, iki versiyonun da düzeltmelerini yapıyordum ve sen onlardan birini seçmeden önce bize mümkün olduğu kadar zaman tanıyordum. Sırf korktuğun için bizi kestirip atmadan önce."

"Yalan söyledin. Anlaşılan ihtiyatlı davranmakta hakkım varmış. Bilgisayarını ve yalanlarını alıp git. Geri kalan ne varsa peşinden gönderirim sadece benden uzak dur." İlk yalanından sonra Damian'la kalarak hata etmiştim ve o da teşekkür olarak sekiz yılımı heba etmişti. Bir daha asla aynı şeyi yapmayacaktım.

"Georgia–" bana doğru gelip uzandı.

"Git!" Bu talep boğazımı yırtarak gırtlaktan gelen bir yalvarıştı.

Eli yanına düştü, gözleri kapandı.

Bir kalp atımı kadar bir süre geçti. Sonra biraz daha geçti. Gözlerini açtığında kalbim onlarca kez atıp bu ânın beni öldürmeyeceğini göstermişti. Acıya rağmen nefes alabileceğimi.

O da bunu gördü, gözlerimin içine bakarken başını bir kez salladı. "Tamam. Gideceğim. Ama seni sevmekten vazgeçmeyeceğim. Evet, işleri berbat ettim ama sana söylediğim her şey doğruydu."

"Sadece kelime oyunu," diye fısıldarken evliliğim boyunca damarlarımda var olan buzu en derinlerde arıyordum ama Noah hepsini son kırıntısına kadar eritip beni savunmasız bırakmıştı.

Ürperdi. Bir nefes sonra yavaşça geri çekildi, masanın diğer tarafına geçip çekmecelerden birini açtı. Taslağın sağ yanına bir dosya sol yanına da diğer dosyayı bırakırken hareketleri düzensizdi.

Yazdığı sonlar bunca zaman çekmece duruyordu. Bakmak ya da onu sorgulamak aklımdan geçmemişti.

Bilgisayarını alıp masanın önüne doğru yürüdü, koltukların önünde durup bana baktı. Kalbime girmek için yalan söylemişken gözlerinde o acıyı saklamaya hakkı yoktu.

"İkisi de burada, sadece hangisini seçtiğini bildir. Kararına saygı göstereceğim."

Kollarımı kendime biraz daha sıkı sarıp ruhumdaki çatlakların biraz daha dayanması için yalvardım. O gidince parçalanabilirdim ama dağıldığımı görme zevkini ona yaşatmayacaktım.

"Bazı şeyler için savaşman gerek, Georgia. İşler karmaşık bir hâl aldığında öylece çekip giderek yarım bırakamazsın. Aşkını kazanmak için uçağa atlayıp Nazilerle savaşmam gerekseydi yapardım. Ama benim savaşım senin şeytanlarınla ve onlar da benim canıma okuyor. Mutlu ve dokunaklı sonları okurken bunu aklından çıkarma. Bu odadaki destansı, nadir bulunan aşk hikâyesi Scarlett ve Jameson'ınki değil. İkimizinki."

Uzun, arzu dolu bir bakışın ardından gitti.

Ve ben paramparça oldum.

Ayışığı Kitaplığı

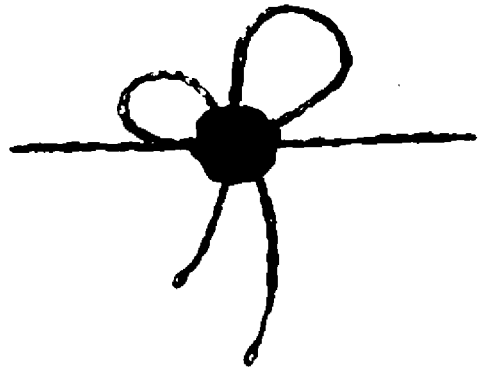

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mayıs 1942

Ipswich, İngiltere

Scarlett, Jameson'a sarılıp tırnaklarını kendinden emin bir tavırla derinlerine girip çıkan kocasının sırtında kaydırdı. Savaşın, tehlikenin, yaklaşan ayrılık tarihinin kasveti altında olmadıkları bu anlarda, üstünde onun ağırlığını hissetmek dünyadaki başka hiçbir duyguyla kıyaslanamazdı. Bu yatakta yatarken sadece ikisi vardı ve kelimeler yetersiz kaldığında bedenleriyle konuşuyorlardı.

Scarlett içinde biriken tarifsiz zevkle inlerken Jameson onu öperek sesi bastırdı. Son birkaç ayda ses çıkarmadan sevişme sanatında neredeyse ustalaşmışlardı.

"Sana doymam asla mümkün değil," diye fısıldadı Jameson karısının dudaklarına doğru.

Scarlett yanıt olarak inledi, sırtını büküp ayağını kocasının beline dolayarak onu hızlandırdı. Yaklaşmıştı. Çok yaklaşmıştı.

Jameson karsının kalçasını tuttu, dizlerini karnına doğru bükerek daha derinlerine girdi, ardından her itişinde kalçasını çıldırtıcı bir hareketle döndürerek Scarlett'ı zevkin kıyısında tuttu, düşmeden asılı kalmasını sağladı.

"Jameson," diye inledi Scarlett yalvarırcasına, ellerini kocasının saçlarına daldırdı.

"Söyle," diye talep etti Jameson gülümseyerek ve bir kez daha itti.

"Seni seviyorum." Scarlett başını kaldırıp dudaklarına uzandı. "Kalbim, ruhum, bedenim... hepsi senin." Jameson'a kontrolünü kaybettiren şey daima *seni seviyorum* demesiydi ve bu sefer de bir istisna olmadı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, ellerini aralarına doğru sokup parmaklarını kullanarak Scarlett'ı kıyısında durduğu uçurumdan aşağı attı. Scarlett'ın kasıkları kilitlendi, kasları seğirdi, orgazm dalgalar hâlinde gelirken kocasının, "Scarlett, Scarlett'ım," diye fısıldadığını duydu.

Scarlett çığlık atınca Jameson eliyle ağzını kapadı ve birkaç kere içinde gidip geldikten sonra üstünde kasılarak ona katıldı.

Terli uzuvlar, gülümsemeler, birbirlerine dolanmış kollar ve bacaklardan ibaret hâlde yan yana yattılar.

"Bu yataktan hiç çıkmak istemiyorum," dedi Jameson, Scarlett'ın yanağına düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırırken.

"Mükemmel bir plan," dedi Scarlett ve parmak uçlarını kocasının kaslı göğsünde gezdirdi. "Sence hep böyle mi olacak?"

Jameson kalçasını avuçladı. "Birbirimizi soymak için hissettiğimiz doymak bilmeyen arzumuz mu?"

"Onun gibi bir şey." Scarlett sırıttı.

"Tanrım, umarım. Hayatımın geri kalanında seni soymaktan daha büyük bir şeref düşünemiyorum." Kaşlarını oynatınca Scarlett kahkaha attı.

"Yaşlandığımızda bile mi?" Elinin arkasını sakalla sertleşen çenesine sürdü.

"Özellikle yaşlandığımızda. Koridorun diğer ucunda çocuklar var diye sessiz olmamıza gerek kalmayacak."

Bu sözlerle ikisi de susup William'ın kahvaltı için ağlayıp ağlamadığını dinledi ama oğulları hâlâ uyuyordu ya da en azından keyfi yerindeydi.

Scarlett'ın göğsü sıkıştı. Üç gün. William'la birlikte yola çıkmadan önce ellerinde kalan süre sadece bu kadardı. Jameson dün dayısından bir mesaj almıştı. Ne kadar süre ayrı kalacaklardı? Bu savaş ne kadar sürecekti? Yoksa bu, Jameson'la geçireceği son üç gün müydü? Her soru nefesi kesilene kadar yüreğini mengene gibi sıkıştırdı.

"Bunu düşünme," diye fısıldadı Jameson, bakışları sanki onu ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüzünde geziniyordu

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?" Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

"Çünkü ben de sadece bunu düşünüyorum," diye itiraf etti Jameson. "Keşke seni yanımda, oğlumuzu güvende tutabilmemin başka bir yolu olsaydı."

Scarlett titreyen dudağını ısırarak başını salladı. "Biliyorum."

"Colorado'yu çok seveceksin," diye söz verirken gözleri neşeyle parladı. "Havası hafiftir, buna alışmak biraz zaman alabilir ama dağlar o kadar yüksektir ki sanki göğe uzanıyor gibi görünürler. Gerçekten çok güzeldir ve dürüst olmam gerekirse Colorado göğünden daha mavi gördüğüm tek şey senin gözlerin. Annem geleceğini biliyor; sen ve William için evi hazırladı. Göçmenlik konusunda sana Vernon dayı yardımcı olacak ve kim bilir belki ben eve döndüğümde kitabını bitirmiş olursun."

Çizdiği tablonun ne kadar güzel olduğu önemli değildi çünkü içinde Jameson yoktu, en azından yakın bir gelecekte. Ama Scarlett ona bunu söylemedi. Vedalarına birkaç gün kalmıştı ve Scarlett sadece Jameson için değil William için de güçlü olması gerektiğini biliyordu. Ağlayıp sızlanmanın anlamı yoktu. Vize başvurusu iki hafta önce onaylanmış, yol-

ları belirlenmişti ve şimdi yapılması gereken işler, toplanması gereken iki hayat vardı.

"Plak çaları almayacağım." Aralarındaki tek anlaşmazlık noktası buydu.

"Onun adı pikap ve annem onu geri getirmemi istedi."

Scarlett kaşını kaldırdı. "Annenin onu canlı olarak *senin* geri getirmeni söylediğini sanıyordum." Parmaklarını kocasının saçlarında gezdirip dokunduğundaki hissi içine kazımaya çalıştı.

"Anneme onu canımla birlikte eve gönderdiğimi söyle çünkü sen ve William öylesiniz. Benim hayatımsınız." Elini karısının yanağına koydu, bakışları öylesine yoğundu ki Scarlett bunları da fiziksel temas gibi hissetti. "İleride bu günleri hatırladığımızda, sadece kısa bir bip sesi gibi göreceğiz; gelip geçici, önemsiz."

Scarlett'ın midesi kasıldı. Onun aşina olduğu tek bip sesi hava saldırısı sirenlerinin çıkardığıydı.

"Seni seviyorum, Jameson," diye fısıldadı. "Sadece William'ı güvende tutmak için gitmeyi kabul ediyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ve William'ın güvenliği için gitmeye razı olman seni daha çok sevmeme neden oluyor."

"Üç gün," diye fısıldarken güçlü kalma ilkesini çoktan bozmuştu.

"Üç gün," diye tekrarladı Jameson zorla gülümseyerek. "Askeri birlik geliyor, aşkım. Amerikan kuvvetleri yoldalar, kim bilir, belki gelecek sene bu zamanlar savaş bitmiş olur."

"Ya bitmezse?"

"Bak sen, Scarlett Stanton!" diyerek sataştı Jameson. "Beni beklemeyeceğini mi söylüyorsun?" Ağzının köşesi Scarlett'ın neredeyse sırıtma diye tarif edeceği bir hareketle yukarı kıvrıldı.

"Seni sonsuza dek bekleyeceğim," diye söz verdi. "Ben burada yokken iyi olacak mısın?"

"Hayır," diye cevap verdi Jameson usulca. "Yeniden seninle olana kadar iyi olmayacağım. Kalbimi de yanında götürüyorsun. Ama yaşayacağım," diye yemin etti alnını Scarlett'ınkine yaslayarak. "Uçacağım. Savaşacağım. Her gün sana mektup yazıp her gece seni düşleyeceğim."

Scarlett acının pençesine düşmemek için çabaladı, kendine daha üç günleri olduğunu hatırlattı. "Bu sana başka bir kızla vakit geçirmek için fazla zaman bırakmayacak," diye takıldı.

"Benim için asla başka biri olmayacak. Sadece sen, Scarlett. Sadece bu." Onu kendine çekti. "Keşke bugün izin alabilseydim."

Scarlett dudaklarını büktü. "Geçen hafta sonu Constance'ın düğünü için izin verdiler, bizi yolcu edeceğin gün için de izin aldın. Şikâyet edemem."

"O şeye düğün diyebilir misin? Daha çok bir cenazeye benziyordu." Yüzünü buruşturdu.

"İkisiydi de." Constance sözünü tutup -ki bundan hiç şüphe yoktu- Henry Wadsworth'le geçen hafta sonu evlenmişti. Lord Basamak Tırmanan, İngiliz sosyetesine resmen adım atmış, Constance çok sevdiği toprakları korumuş, ebeveynleri finansal geleceklerini güvence altına almıştı. "Bu oldukça pahalı bir iş anlaşması kutlamasıydı," dedi Scarlett yavaşça.

Güneş doğana kadar bir süre daha yattılar, yatak odalarına giren toz pembe ışık iyice aydınlandı. Günün başlamasını daha fazla erteleyemezlerdi ama yine de Jameson, Scarlett'ı birlikte duş almaya ikna etti.

Yirmi dakika ve bir orgazmdan sonra Jameson karısını bir havluya sardı, ardından kendi beline bir havlu dolayıp tıraş olmaya başladı. Scarlett kapıya yaslanıp onu izledi. Bu, asla bıkmadığı bir rutin hâlini almıştı, özellikle de Jameson tıraşını üstü çıplak yaptığı için. Tıraş işi de bitince Scarlett üstünü giyinmek için yatak odasına geçti ve aynı anda William'ın ilk ağlama sesi duyuldu.

"Ben bakıyorum," diyen Jameson çoktan William'ın odasına yönelmişti.

Scarlett üstünü giyinirken Jameson'ın oğullarına şarkı söyleyen tatlı sesini dinledi.

Constance'ın geçen hafta sonu gerçekleşen düğünü ve yaklaşan yolculuk nedeniyle William'ı biberondan beslemeye alıştırmıştı, bu da beraberinde Jameson'ı oğullarını beslerken izleme şansı getirmişti ve yaklaşık on dakika sonra Scarlett'ın yaptığı şey tam olarak buydu. İkisi arasındaki bağ inkâr edilemezdi. Jameson eve geldiğinde William onu kocaman gülümsemesiyle karşılardı ve huysuz olduğunda da ona gitmek isterdi. Şimdi bile William bir eliyle biberonunu tutarken diğeriyle Jameson'ın üniformasının düğmelerini çekiştiriyordu. Ancak bu apaçık gösterilen iltimas Scarlett'ı hiç de rahatsız etmiyordu, özellikle de birbirlerini bir yıl ya da daha uzun süre göremeyeceklerini bildiğinden.

William, Jameson'ı hatırlayacak mıydı? Yoksa en baştan mı başlamaları gerekecekti? Böylesi temel bir bağın, zaman gibi belirsiz bir şeyle zayıflaması mümkün müydü?

"Sana kahve yapmamı ister misin?" diye sordu Scarlett, Jameson mutfak sandalyesinde oğlunu kucağına oturturken.

"Üste içerim, teşekkürler," diye cevap verdi Jameson, sonra gülümseyerek hayranlık dolu bakışlarını karısından oğluna çevirdi. "Gerçekten de ikimizin de en iyi yanlarımızı almış, değil mi?"

Scarlett saçlarını omzunun üstüne alıp William'a baktı. "Bence senin gözlerin benimkilerden çok daha güzel ama evet, ben de senin gibi düşünüyorum." Oğulları annesinin siyah saçlarını ve babasının buğday tenini almıştı. Scarlett gibi çıkık elmacık kemikleri ve Jameson gibi güçlü bir çenesi ve burnu vardı.

"Stanton mavisi," dedi Jameson. "Umarım bütün çocuklarımızın gözleri böyle olur."

"Öyle mi? Başka çocuklar yapmayı mı planlıyorsun?" diye takıldı Scarlett, Jameson onu diğer dizinin üstüne oturturken.

"Bu kadar güzel bebeklerimiz oluyorken birkaç tane yapmamak yazık olur," dedi karısına hızlı ve nazik bir öpücük verirken.

"Sanırım buna hepimiz Colorado'da olduğumuzda bakacağız." Jameson'ın gözlerini ve pervasız karakterini almış küçük bir kızı olsun istiyordu. William'ın bir kız kardeşi olmasının mutluluğunu yaşamasını istiyordu.

"Seni balık tutmaya götüreceğim," diye söz verdi Jameson oğluna. "Ve sana gece göğünü aydınlatan parlak yıldızlar altında kamp yapmayı öğreteceğim. Dereyi geçmenin en güvenli yerlerini göstereceğim ve yeterince büyüdüğünde sana uçmayı öğreteceğim. Sadece ben gelene kadar ayılara dikkat etmen gerekiyor."

"Ayılar!" Scarlett'ın ağzı açık kaldı.

"Endişelenme." Jameson kahkaha atıp kolunu Scarlett'ın beline doladı. "Ayıların çoğu büyükannenden korkar... Dağ aslanları da. Ama seni sevecek." Scarlett'a baktı. "İkinizi de benim sevdiğim kadar sevecek."

Jameson isteksizce William'ı Scarlett'a verdi ve ayağa kalktılar.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim," dedi oğluna ve karısına sarılarak.

"Güzel." Scarlett kocasını öptü. "Plak çalar tartışmasını daha bitirmedik."

Jameson onu öptü sonra tekrar güldü. "Pikap gidiyor."

"Dediğim gibi," diye karşılık verdi Scarlett tek kaşını kaldırarak, "bu tartışma daha bitmedi." Scarlett'ın batıl inançları yoktu ama pilotların çoğunun vardı ve plak çaları Jameson'ın annesine götürmek kötü şansı çağırmak gibi geliyordu ona.

"Bunu ben eve döndüğümde konuşuruz," diye söz verdi Jameson. Karısını tekrar arzuyla öptü, ardından William'a bir öpücük kondurdu ve kapıdan çıktı.

"*Bunu konuşuruz*, annen kazanacak demek," dedi Scarlett William'ı yavaşça gıdıklarken.

William öyle bir kahkaha attı ki Scarlett da gülmekten kendini alamadı.

●

Jameson kaslarında yer etmiş ağrıyı hafifletmek için omuzlarını esnetti. Alman sınırında bir hedef olan görevleri tamamlanmıştı, eşlik ettikleri üç bombardıman uçağı ateş altında kalsa da şu an Hollanda üzerindeydiler ve sağdılar. Jameson'ın iyi gün dediği şey buydu.

Göstergenin altında tuttuğu fotoğrafa bakıp gülümsedi. Bu, Constance'ın yaklaşık iki yıl önce verdiği fotoğraftı. Scarlett'ın pikabı eve götürmenin uğursuzluk getireceğini düşündüğünü biliyordu ama onun ihtiyaç duyduğu tüm şans bu fotoğraftaydı. Ayrıca Scarlett'tan başka dans etmek istediği kimse yoktu ve bu savaş bittiğinde dans edecek çok zamanları olacaktı.

"İyi yol katediyoruz," dedi Howard telsizden filoya ait özel kanalı kullanarak.

"Dereyi görmeden paçaları sıvama," diye karşılık verdi Jameson arkadaşının yaklaşık iki yüz metre ötede mavi lider olarak uçtuğu sağ tarafa bakarak. Kol uçuşunda hoşuna giden tek şey Howard'ın yanında önde uçmaktı. Jameson bugün kırmızıydı.

Ama Howard haklıydı, hızlı yol almışlardı. Bu hızda giderlerse akşam yemeğinden önce eve varamayacağı kesindi ama en azından William yatmadan yetişebilirdi.

Sonra karısını yatağa götürecekti. Birlikte geçirecekleri her saniyeyi değerlendirecekti.

"Mavi lider, mavi dört konuşuyor, tamam," diyen bir ses duyuldu telsizden.

"Mavi lider dinlemede, devam et," dedi Howard.

Kol uçuşuyla ilgili Jameson'ın nefret ettiği şey, en yeni pilotların, en az savaş deneyimi olanların en arkada kalmasıydı.

"Sanırım üstümüzde bir şey gördüm." Tedirgin ses, sona doğru titredi. Bu, geçen hafta gelen yeni çocuk olmalıydı.

"Sanıyor musun? Biliyor musun?" diye sordu Howard.

Jameson kokpitin cam tavanından dışarı baktı ama üstlerindeki bulut tabakasında gördüğü tek şey batmakta olan güneşten yansıyan kendi gölgeleriydi.

"Sanıyorum..."

"Kırmızı lider, kırmızı üç konuşuyor, tamam," dedi Boston telsizden.

"Kırmızı lider dinlemede, devam et," diye cevap veren Jameson hâlâ üzerlerindeki gökyüzüne bakıyordu.

"Ben de bir şey gördüm."

Jameson'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Saat iki yönünde!" diye bağırdı Boston.

Daha cümlesini tamamlamıştı ki Alman uçaklarına ait bir topluluk bulutları delip üzerlerine ateş açtı.

"Kolları dağıtın!" diye bağırdı Jameson telsizden. Göz ucuyla Howard'ın sert bir şekilde sağa gittiğini ve sol tarafta beyaz lider olarak uçan Cooper'ın aynı şekilde uçağı döndürdüğünü gördü.

Jameson kolu çekip sertçe tırmanışa geçerek adamlarını daha yükseğe çıkardı. Yakın hava muharebesinde yüksekte olan üstünlük sağlardı. Mavi gruptan ayrılan Jameson düşmana doğru döndü, ilk savaşçıyı nişangâha kilitledi ve hızla yaklaşmaya başladı.

Almanla aynı anda ateş ettiler, birbirlerini sıyırıp geçerlerken Jameson'ın arkasındaki cam paramparça oldu.

"Vuruldum!" diye bağırdı Jameson göstergeleri kontrol ederken. Rüzgâr kokpitin içine doldu ama uçak sabitti. Yağ basıncı iyiydi. İrtifa sabitti. Yakıt seviyesi sabitti.

"Stanton!" Howard'ın sesi duyuldu.

"Sanırım iyiyim," diye cevap verdi Jameson. Çarpışma altlarında kalmıştı, sert bir şekilde sola dönerek savaşın içine doğru yöneldi.

Aşağı doğru dalış kokpitin içinde yeni bir hava akımı oluşturdu ve Scarlett'ın göstergeye takılı fotoğrafını söküp aldı. Jameson yakalamak için hamle yapamadan fotoğraf uçup gitti.

Alman uçakları üstlerine doğru gelirken telsizden art arda çağrılar yükseliyordu. Uçuş gözlükleri gözlerini koruyordu ama yüzünün sol tarafında ılık bir akıntı hissetti, eldivenli elini hızla oraya götürdü.

Kırmızıydı.

"O kadar da kötü değil," dedi kendi kendine. Cam yüzünden olmalıydı. Eğer doğudan vurulsaydı ölmüş olurdu.

Bulut örtüsünü delerken parmağını tetikte tuttu, en yakındaki düşman uçağına doğru hızlandı, nişangâhındaki bir Spitfire'dı.

Bedenini dolduran adrenalin duyularını keskinleştirdi, Jameson hızlı bir dalış yaptı.

Alman pilot ilk atışını kaçırdı.

Ama Jameson kaçırmadı.

Alman uçağı siyah dumanlar çıkararak düşmeye başladı, altlarındaki kalın bulutların arasında gözden kayboldu.

"Birini vurdum!" diye bağırdı Jameson ama zaferi kısa ömürlü oldu çünkü bir, hayır, iki Alman uçağı arkasında belirdi.

Kolu hızla çekti, sağa doğru sertçe döndü, ölümle burun buruna olduğunu düşündüğü bir durumdan kıl payı kurtulmuştu.

"Bu çok yakındı, bebeğim," dedi usulca, sanki Scarlett onu Kuzey Denizi'nin üstünden duyabilirmiş gibi. Ölmek bir seçenek değildi ve bugün böyle bir niyeti de yoktu.

"Kuyruğumda bir tane var!" Yeni çocuk Jameson'ın tam altından geçerken bağırdı, Alman avcı uçağı peşindeydi.

"Geliyorum," dedi Jameson.

Diğer düşman uçağını göremeden sanki biri koltuğunun altına balyozla vurmuş gibi hissetti.

Uçağı hâlâ tepki veriyordu ama yakıt göstergesi hızla düşüyordu ve bunun tek bir anlamı olabilirdi.

"Kırmızı lider konuşuyor," dedi telsize elinden geldiğince sakinliğini koruyarak. "Vuruldum ve yakıt kaybediyorum."

Daha önce bir motoru olmadan iniş yapmıştı. Hoş değildi ama yine yapabilirdi. Tek soru şu an denizin mi yoksa karanın mı üstünde olduklarıydı. Kara daha iyi olurdu. Karayla başa çıkabilirdi.

Elbette savaş esiri olarak alınabilirdi ama dağlarda büyümüş biriydi ve kaçış becerileri yüksekti.

"Kırmızı lider, neredesin?" diye bağırdı Howard.

Yakıt göstergesi dibe vurdu, motor teklemeye başladı.

Jameson aşağıdaki bulutların içine düşerken dünya korkunç bir sessizliğe büründü, motordan yükselen kükremelerin yerini rüzgârın uğultusu almıştı.

Sakin. Sakin ol, dedi kendi kendine güzel Spitfire'ı bir planöre dönüşürken. Aşağı, aşağı, aşağı. Artık sadece uçağı yönlendireceği lövyeyi kullanabiliyordu.

"Mavi lider, bulutların içindeyim." Hiçbir şey göremediği için midesi kasıldı. "Düşüyorum."

"Jameson!" diye bağırdı Howard.

Jameson fotoğrafın durduğu boş alana baktı. *Scarlett.* Hayatının aşkı. Varlığının sebebi. Scarlett için bulutların altında ne olursa olsun hayatta kalacaktı. Scarlett ve William için bunu yapacaktı.

Sıkıca tutundu.

"Howard, Scarlett'a onu sevdiğimi söyle."

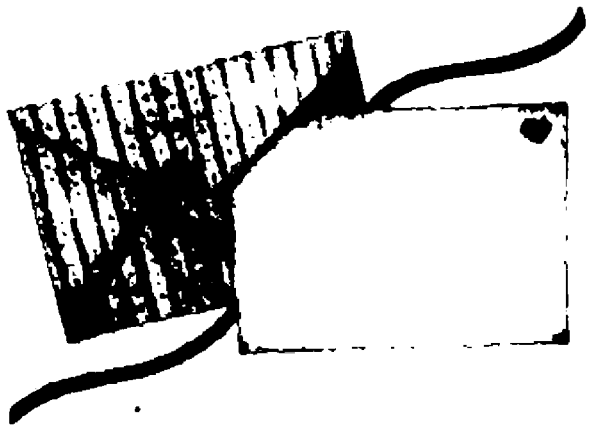

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Noah

Scarlett, Scarlett'im.

Evlen benimle. Lütfen bana merhamet et ve karım ol. Burada günler uzun ama geceler daha da uzun. İşte o gecelerde seni aklımdan çıkaramıyorum. Tek özlemim senin sesini duymakken Amerikalılarla çevrili olmak, tanıdık cümleler ve aksanlar duymak garip geliyor. Yakında izin alabileceğini söyle. Seni görmem gerek. Lütfen, gelecek ay benimle Londra'da buluş. Ayrı odalarda kalırız. Seni gördüğüm müddetçe nerede uyuduğumuzun önemi yok. Ölüyorum, Scarlett. Sana ihtiyacım var.

Bu tesadüf müydü? Kanıt mıydı? Önemi var mıydı? Avukatlarımın bir saat kadar önce gönderdikleri dört belge arasında gidip geliyordum. Üç ölüm sertifikası. Bir evlilik ehliyeti.

Masamın üstündeki telefon titredi, ekrana baktım. *Adrienne.*

Reddet düğmesine bastım ve her çağrıya atlamama neden olan aptal umutlarıma lanet okudum. Elbette arayan Georgia değildi ama işte yine de umutlanıyordum.

Onu düşününce yüreğim sıkıştı, acımın hafiflemesine yardımı olurmuş gibi kalbimi ovuşturdum. Ama hafiflemedi. Georgia'yla ilgili her şey özlüyordum. Özlediklerim sadece ona dokunmak ya da gülümsemesini görmek gibi şeyler değildi. Onunla konuşmayı, onun her daim benimkinden farklı olan fikirlerini duymayı özlüyordum. Vakıf işleriyle ilgili konuşurken sesine yansıyan heyecanı, ayakları üstünde durup hayatını tekrardan inşa etmeye başladığında gözlerinde beliren ışığı özlüyordum.

O hayatın bir parçası olmayı sonraki iki sözleşmemi imzalamaktan daha çok istiyordum.

Adrienne tekrar aradı.

Tekrar reddettim.

Grantham Kır Evi'ndeki küçük yatak odasında bavulumu toplarken kız kardeşim bana eşlik etmişti. New York'a da aynı uçakla dönmüştük, gerçi kalp kırıklığımın yarattığı sis ve kendime duyduğum öfkenin kulaklarımda uğuldamasından pek bir şey hatırlamıyordum. Beni eve bırakmak istese de havaalanında ayrılmıştık ve o günden beri dünyanın kalanını görmezden geliyordum.

Ne yazık ki dünya beni görmezden gelmiyordu.

Adrienne'in ismi bir kez daha ekranda belirdi, bir anda endişelenmeye başladım. *Ya başı beladaysa?* Aramayı cevaplamak için ekranı kaydırdım, ses otomatik olarak bluetooth kulaklığıma geldi. "Annemle ilgili bir sorun mu var?" Sesim uzun süre konuşmamaktan boğuk ve tok çıktı.

"Hayır," diye yanıtladı Adrienne.

"Çocuklar?"

"Hayır. Şimdi eğer–"

"Mason?"

"Sen hariç herkes iyi, Noah," dedi iç çekerek.

Telefonu kapayıp bilgisayarıma geri döndüm. E-postaya ekli görüntüler kumluydu –belli ki orijinal kopya taratılmıştı– avu-

kadarını aramamın üzerinden altı gün geçtikten sonra bunları alabilmiştim.

Adrienne tekrar aradı.

Neden beni rahat bırakmıyorlardı? Yaralarımı seyirciler karşısında sarmaya ihtiyacım yoktu.

Aslında o lanet şeyi pencereden atmak istememe rağmen aramayı cevaplayıp, "Ne?!" diye bağırdım.

"Kapıyı aç seni pislik," diye terslenip telefonu kapadı.

Parmaklarımı masaya vururken bunun cam bir masa değil de cilalı kiraz ağacından olmasını, iki bin beş yüz metre daha yüksekte ve iki bin beş yüz kilometre uzakta olmayı istedim. Ardından derin bir nefes alıp masadan kalktım ve hışımla kapıyı açtım.

Adrienne paltosu çenesine kadar iliklenmiş bir vaziyette eşikte duruyordu, bir elinde karton tutacağında iki kahve bardağı, diğer elinde cep telefonu vardı. Beni itip içeri girerken dudakları hızla hareket ediyordu.

Kapıyı kapatırken kulaklıklarımı çıkarıp boynuma astım.

"...azından hayatta olduğunu söyleyebilirdin!" Azarının son kısmını yakalayabildim.

"Hayattayım."

"Belli oluyor. En az on dakikadır kapıyı yumrukluyorum, Noah." Kaşlarını kaldırdı.

"Üzgünüm. Gürültü engelleyici kulaklıklar." Boynumdaki kulaklıkları işaret ettim ve çalışma odama geri döndüm. "Bir araştırmanın ortasındayım."

"Acının içinde debeleniyorsun," dedi peşimden gelirken. "Vay canına," diye mırıldandı ben sandalyeme otururken. "Stanton kitabı bitti sanıyordum?" Kanepenin önündeki sehpada yığılı Stanton kitaplarını gösterdi.

"Bitti. Sen de gayet iyi biliyorsun." Bu yüzden Poplar Grove'da değil Manhattan'daydım.

"Berbat görünüyorsun." İki dosyayı kenara itip açtığı yere elindeki kahve bardaklarını koydu. "Biraz kafein al."

"Kafein bu işi düzeltmez." Kulaklıklarımı araştırma yığınlarının üstüne atıp arkama yaslandım. "Yine de teşekkürler."

"Sekiz gün oldu, Noah." Paltosunu düğmelerini açtı, üstünden çıkarıp sehpanın karşısına çektiği sandalyenin üzerine astı.

"Ee?" Sekiz *dayanılmaz* gün ve uykusuz gece. Doğru düzgün düşünemiyor, yiyemiyor, Georgia'nın aklından neler geçtiğini düşünmeden edemiyordum.

"Bu kadar debelenmen yeter!" Kahvelerden birini alıp arkasına yaslandı, duruşu benimkine o kadar benziyordu ki neredeyse gülünçtü. "Bu sen değilsin."

"Şu an en iyi hâlimde değilim." Gözlerimi kıstım. "Hem bu ailenin en anlayışlısı sen değil miydin?"

"Çünkü inatçı pislik rolü kapılmıştı." Kahvesini yudumladı.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

"Bakın şu işe, yaşıyor." Bardağını bana doğru kaldırdı.

"Georgia olmadan, pek yaşadığım söylenemez," dedim usulca Manhattan göğüne bakarak. Bu her neyse yaşamak değildi. Belki var olmaktı ama yaşamak değildi. "Biliyorsun, aşka *düşme* sözünün zıt terimlerden oluşan bir ifade olduğunu düşünürdüm. Normalde yükselmek olması gerekir, değil mi? Aşk, sana kendini dünyanın tepesindeymiş gibi hissettirmeli. Ama belki de bu deyişin bu kadar popüler olmasının sebebi onu yürütebilmenin zorluğudur. Diğer herkes eninde sonunda beceremeyip düşüyor."

"Bu iş bitmedi, Noah," Adrienne'in ifadesi yumuşadı. "Sizi birlikte gördüm. Sana nasıl baktığını gördüm... böyle bitmesi mümkün değil."

"Eğer ofiste bana nasıl baktığını görseydin böyle düşünmezdin. Onu gerçekten incittim," dedim kısık sesle. "Hem de bunu yapmayacağıma söz verdiğim hâlde."

"Herkes hata yapar. Sen bile. Ama eve kapanıp kendini bu şey her neyse" –masamın üstündeki karmaşayı işaret etti– "ona gömmek onu geri kazanmanı sağlamaz."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Haftalardır açıkça, göz göre göre yalan söylediğim kadını geri kazanmak için ne yapmam gerektiğiyle ilgili bana biraz daha bilgi ver, lütfen."

"Yani, sen böyle söyleyince." Burnunu kırıştırdı. "En azından eski kocası gibi onu aldatmadın."

"Açıkçası, yalanın ihanetten daha küçük bir hata olduğunu savunmak doğru mu pek emin değilim." Alnımı ovuşturdum. "En iyi silahımı kullandım –kelimeleri– ve istediğimi elde etmek için kelime oyunları yaptım ve bu da elimde patladı, bu kadar açık ve basit. Ona göre bu durumdan geri dönüş yok."

"Yani onun bir Darcy olduğunu mu söylüyorsun?" Adrienne düşünceli bir tavırla başını yana eğdi.

"Anlamadım?"

"Bilirsin... iyi niyetimi bir kez kaybettim mi sonsuza dek kaybederim." Omuz silkti. "*Gurur ve Önyargı?* Jane Austen?"

"*Gurur ve Önyargı*'yı kimin yazdığını biliyorum ve Georgia'nın tanıdığım en bağışlayıcı insanlardan biri olduğunu da söyleyebilirim." Annesine defalarca şans vermişti.

"Güzel, o zaman bunu çöz." Başını onaylarcasına salladı. "Sen haklısın. Güzel, gerçek, hayat değiştiren aşk nadir bulunur. Bunun için savaşmalısın, Noah. Daha önce böyle bir mücadeleye girmediğini biliyorum, sen kadınları hep kolayca elde ettin ama bunun nedeni asla içlerinden birini yanında tutmaya çalışacak kadar değer vermemiş olmandı."

"Haklısın." Bu benim için yepyeni bir tecrübeydi.

"Karakterlerine her şeyi söylettirebileceğin, tek bir hareketleriyle durumu ânında düzelttirebileceğin bir dünyada yaşıyorsun ama işin aslı gerçek dünyada ilişkiler *çaba* ister. Hepimizi batırabiliriz. Hepimiz pişman olabileceğimiz şeyler söyleyebilir

ya da doğru sebeplerle yanlış şeyler yapabiliriz. Sevdiğinin dizlerine kapanması gereken tek erkek sen değilsin."

"Bana dürüstçe söyle, bu konuşmayı yapmak için ne zamandır bekliyorsun?" Masaya doru uzanıp kahvemi aldım.

"*Yıllardır*," diye itiraf etti gülümseyerek. "Nasıldı?"

"Beş yıldız." Başparmağımı kaldırdım ardından getirdiği kahveyi kafama diktim.

"Harika. Medeniyete dönme vaktin geldi, Noah. Saçlarını kestir, tıraş ol ve lütfen, *Tanrı* aşkına bir duş al çünkü burası bunalım ve hazır yemek karışımı gibi kokuyor."

Şöyle bir üstümü kokladım ve itiraz edemeyeceğimi fark ettim. Adam'ın birkaç gün önce gönderdiği davetiyeye baktım. Ne kadar nefret etsem de son birkaç aydır aklımı kemiren soruyu cevaplayabilecek başka biri daha vardı. Georgia'nın Scarlett'a hiç sormadığı soruyu.

"Buradaki işim bitti." Adrienne ayağa kalkıp paltosunu aldı.

"Medeniyete dönüş, ha?"

"Evet." Başını sallayıp düğmelerini iliklemeye koyuldu.

"Bu gece bana eşlik etmek ister misin?" Davetiyeyi alıp ona uzattım.

"Bu şeyler çok sıkıcı," diye homurdandı okurken.

"Bu öyle olmayacak. Paige Parker en büyük bağışçı." Kaşlarımı kaldırdım. "Damian Ellsworth'ün de orada olacağından eminim."

Adrienne şaşkınlıkla parlayan gözlerini kısarak bana baktı. "Biri seni beladan uzak tutmalı. Bu gece işim yok. Beni altıda al."

"İyi gösterileri hep sevmişsindir zaten." Kahkaha attım.

Adrienne gülerek çalışma odamdan çıktı.

Kapının kapandığını duyduğum anda telefonuma bir mesaj geldi.

Georgia: İki sonu da okudum.

Yazmaya devam ettiğini gösteren üç noktanın mesajın altında yanıp sönmesini izlerken kalbim duracaktı.

Georgia: Gerçek olanla devam et. Onun acısını, buraya gelmek için verdiği mücadeleyi ve Brian'la evlendiğinde yaşadığı nihai mutluluğu çok güzel aktarmışsın.

Acı içimde dalga dalga kabarırken gözlerimi kapadım. *Kahretsin.* Sadece kendi istediğim, Scarlett ve Jameson'ın hak ettiği sonu kaybetmekle kalmamış Georgia'yı kendi hayatında aynı mutluluğu elde edebileceğine ikna etmeyi de başaramamıştım. Acıma rağmen nefes aldım ve içinde binlerce özür, beni hayatına geri alması için yalvarış olmayan bir mesaj yazmayı başardım.

Noah: Emin misin? Mutlu sonu daha iyi yazmıştım.

Çünkü ona kalbimi ve ruhumu dökmüştüm. Doğru olan oydu.

Georgia: Eminim. Bu senin tarzın. Birinin kalbini söküp atma yeteneğinden asla şüphe etme.

Of. Yine buz gibiydi ama onu suçlamıyordum. Lanet olsun, buna ben sebep olmuştum.

Noah: Seni seviyorum, Georgia.

Cevap yazmadı. Yazmasını da beklemiyordum.

"Bunu sana kanıtlayacağım," diye söz verdim kendime, ona ve dünyaya.

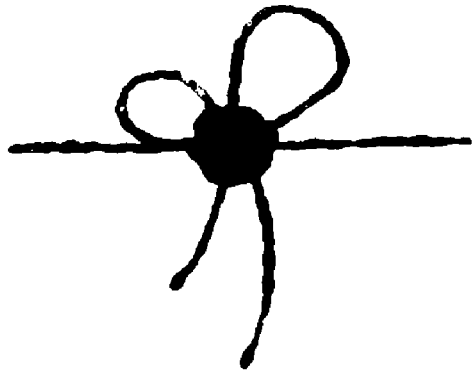

OTUZUNCU BÖLÜM

Mayıs 1942

Ipswich, İngiltere

Tık. Tık. Tık. Scarlett, diplomatın kızının kalbini kırarken daktilonun sesi mutfağı dolduruyordu.

Karakterine yaşattığı acıyı kendi de hissediyormuşçasına kalbi sıkıştı. Kendi kendine ikisi de birbirlerini hak edecek kadar büyüdüklerinde onları yeniden bir araya getireceğini söyledi. Bu kalıcı bir kalp kırıklığı değildi. Bu bir dersti.

Kapının tıklaması neredeyse daktilonun tıkırtılarına karışacaktı.

Neredeyse.

Scarlett saate baktı. On biri geçmişti ama Constance'ın balayından göreve döneceği ilk geceydi.

Sandalyesinden kalkıp yalın ayak kapıya doğru yürürken kalbini diğer tarafta bulabileceği şeye hazırladı. Kim bilir o canavar geçen hafta boyunca küçük kız kardeşine neler yapmıştı?

Yüzüne bir gülümseme yerleştirip kapıyı açtı.

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Kapı eşiğinde üniforması içinde Howard duruyordu, yüzü bitkin ve solgundu.

Tek başına değildi. Arkasında Scarlett'ın tanıdığı başka yüzler de vardı, hepsi omuzlarında kartal olan üniformaları içindeydi.

Scarlett'ın midesi kalktı, kapı çerçevesini sımsıkı tuttu. *Kaç kişi?* Burada kaç kişi vardı?

"Scarlett," dedi Howard ama sesi çatallanınca boğazını temizledi.

Kaç kişi?

Bakışlarını bir şapkadan diğerine gezdirerek hepsini saydı. On bir. Kapısının önünde on bir pilot vardı.

"Scarlett," diye Howard yeniden ama Scarlett onu dinlemiyordu.

Jameson genellikle on iki kişilik bir düzende uçardı. Dörtlü üç kol.

Burada on bir kişi vardı.

Hayır. Hayır. Hayır. Bu yaşanıyor olamazdı. Bu mümkün değildi.

"Söyleme," diye fısıldadı yer ayağının altından kayarken. Burada olmalarının tek bir nedeni olabilirdi.

Howie şapkasını çıkardı, diğerleri de aynısını yaptı.

Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyordu.

Scarlett aniden kapıyı yüzlerine çarpmak, mektubu açmamak için karşı konulmaz bir istek duydu ama kelimeler zaten yazılmıştı, değil mi? Zaten olmuş bir şeyi engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Gözlerini sımsıkı kapadı, ahşap kapıya yaslandı, beyninin zaten bildiği şeyi kalbi de anlamaya başladı. Jameson eve gelmemişti.

"Scarlett, çok üzgünüm," dedi Howie usulca.

Scarlett toparlanmak için derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve gözlerini açtı. "Öldü mü?"

Bu, son iki yıldır kendine yüzlerce kez sorduğu soruydu. Düşüncelerine musallat olan, Jameson her geciktiğinde en büyük korkusunu köpürten kelimelerdi. İşaretleyici olduğu dönemde muhakemesini zorlayan kelimelerdi. Daha önce hiç yüksek sesle dile getirmediği kelimeler.

"Bilmiyoruz." Howard başını iki yana salladı.

"Bilmiyor musunuz?" Scarlett'ın dizleri titredi ama yine de ayakta kalmayı başardı. Belki ölmemişti. Belki hâlâ umut vardı.

"Hollanda kıyılarında bir yerde düştü. Telsizde söylediklerinden ve bazılarımızın gördüğünden anladığımıza göre yakıt deposu vurulmuş."

Diğerleri başlarını onaylarcasına salladı ama kimse onunla göz göze gelmek istemiyordu.

"Yani hayatta olma şansı var." Scarlett bunu bir durum belirtir gibi söyledi, kaybetmeye başladığı soğukkanlılığıyla bu olasılığa mümkün olduğunu bilmediği bir vahşilikle sarıldı.

"Altımızdaki bulut örtüsü çok yoğundu," dedi Howard.

Pilotlar arasında onaylar gibi mırıldanmalar oldu.

"Hiçbiriniz çarptığını görmediniz mi?" diye soran Scarlett'ın kulaklarını donuk bir uğultu doldurdu.

Herkes başını iki yana salladı.

"Düştüğünü söyledi." Howie'nin ifadesi bir an paramparça oldu ardından derin bir nefes alıp hızla kendini toparladı. "Sana, seni sevdiğini söylememi istedi. Gözden kaybolmadan önce söylediği son sözler bunlardı." Sözlerini bir fısıltıyla bitirdi.

Scarlett'ın solukları giderek hızlandı, paniğin onu ele geçirmemesi için yapabileceği tek şey buydu. O ölmemişti. Ölmüş olamazdı.

Onun var olmadığı bir dünyada nefes alması mümkün değildi, dolayısıyla Jameson ölmüş olamazdı.

"Yani bana kocamın kayıp olduğunu söylüyorsunuz." Sesi kendi bedeninin dışından geliyor gibiydi, sanki konuşan kendisi değildi. O anda Scarlett ikiye bölündüğünü hissetti. Konuşan,

kapı eşiğinde duran, Jameson'ın hâlâ hayatta olabileceğine dair mantıklı herhangi bir sebep arayan Scarlett'tı. Diğer Scarlett ruhunun derinliklerinde sessizce çığlık atıyordu.

"Scarlett?" Yüksek, tanıdık bir ses duydu. Constance kaldırımda ilerlerken kapı önünde toplanan pilotlar ona yol verdi. "Neler oluyor?" Sorusunu ilk önce Scarlett'a yöneltmişti ama ondan bir cevap alamayınca kapı eşiğinde durup Howie'ye döndü. "Neler. Oluyor?"

"Jameson kayıp." Howard'ın sesi sanki söylemesi daha kolaylaşmış gibi bu kez çatallanmadı.

Sanki kabullenmiş gibi.

"Nerede?" diye sordu Constance, kolunu ablasının beline sarıp onu tuttu.

Bu doğru değildi. Constance'ı rahatlatmak Scarlett'ın göreviydi.

"Tam olarak emin değiliz," diye itiraf etti Howard. "Hollanda kıyılarındaydık. Bu yüzden karaya ulaşmayı başardı mı yoksa..."

Yoksa denize mi düştü, diye tamamladı Scarlett içinden.

Kazadan sağ kurtulma hatta esir alınma ihtimali denizin soğuğuna dayanma ihtimalinden daha yüksekti.

"Gidip arayacaksınız, değil mi?" diye sordu Scarlett nefesi kesilerek. "Bana onu arayacağınızı söyleyin." Bu bir rica değildi.

Howard başını bir kez salladı ama gözlerinde umut yoktu. "İlk ışıkta," diye doğruladı. "Saldırıya uğradığımız yerin koordinatlarını aşağı yukarı biliyoruz."

Tutunacak bir dal daha. Bir umut kırıntısı daha. O ölmemişti. Ölmüş olamazdı.

"Ve bana ne bulduğunu söyleyeceksin." Bu da bir talepti. "Ne olduğunun önemi yok, Howie. Enkaz... Ya da hiçbir şey. Bana söyleyeceksin."

"Sana söz veriyorum." Howie şapkasını elinde çevirdi. "Scarlett, çok üzgünüm. Sana asla böyle..."

"Daha ölmedi," diye araya girdi Scarlett. "O kayıp. Onu bulun."

Pilotlar başlarıyla onaylayıp veda ettikten sonra geldikleri arabalara geri döndüler. En son Howie kalmıştı, kendiyle mücadele ediyor, kelimeleri bulmaya çalışıyor gibiydi ama başaramayınca o da gitti.

Scarlett kapı eşiğinde durdu, beline sarılan Constance'la arabaların gözden kaybolmasını izledi. İçeri girmesi, kapıyı kapaması gerekiyordu. Hâlâ karartma uygulanıyordu. Ama Scarlett ayaklarını kıpırdatamadı. O anda donup kalan bir heykel gibiydi, onu bir arada tutan tek şey inkâr ve çatırdayan, âdeta alçıdan yapılmış gibi görünen sahte bir iradeydi.

"Gel bir tanem," dedi Constance sakinleştirici bir ses tonuyla Scarlett'ı içeri çekerken.

"O ölmedi. O ölmedi. O ölmedi." Scarlett aynı cümleyi tekrarlayıp duruyor, kalbi zihnini parçalanmamaya ikna etmek için elinden geleni yapıyordu.

Anlardı, değil mi? Kalbi hâlâ attığına göre Jameson'ınki de atıyor olmalıydı. Ve William... *Hayır. O kapıyı açma.*

Constance, Scarlett'ı neredeyse taşıyarak kanepeye götürdü. "Her şey yoluna girecek," diye söz verdi tıpkı Scarlett'ın malzeme odasında otururlarken ona yaptığı gibi.

Kız kardeşinin gözlerine bakan Scarlett uyuşmuş gibiydi. "Mektubu okumadan kaldırmalıydım."

Constance kanepede yanına oturup Scarlett'ın elini tuttu.

Beklemekten başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

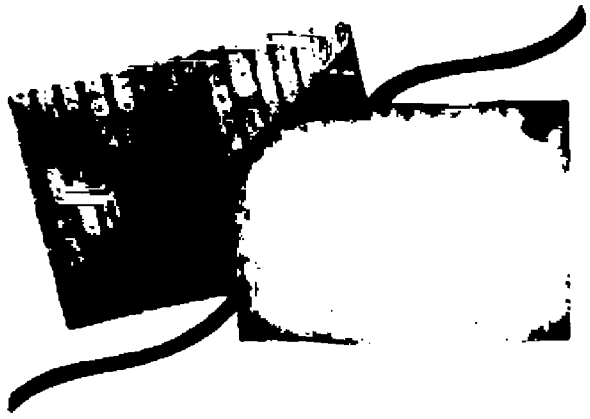

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Noah

Jameson,

Yemin ederim gidişini gördüğüm an kalbimin milyonlarca parçaya bölündüğünü hissettim yine de o kalbin kırılan en küçük parçası bile seni seviyor. Bu kadar uzakta olmanı aklım almıyor çünkü baktığım her yerde seni görüyorum. Ağacın altında durmuş beni uçmaya davet ediyorsun. Barın köşedeki bölmesine çekilmiş masanın altından elimi tutuyorsun. Kaldırımda nöbetimin bitmesini bekliyorsun. Her yerde seni hissediyorum. Kartal Filosu'nda yeni pilotları eğittiğini, savaş görevinde uçmadığını biliyorum ama lütfen yine de dikkatli ol. Benim için güvende kal, aşkım. Bir yolunu bulacağız. Mecburuz.

Tüm kalbimle,

Scarlett

"Gelmeni beklemiyordum," dedi Adam, hayır etkinliğinde kalabalıktan uzak bir köşede duruyorduk.

"Az daha gelmeyecektim," diye itiraf ettim karşıdaki bir tanıdığa baş selamı verirken. Tüm bu boy gösterme olayıyla karşılaştırıldığında Georgia'nın partisinin ne kadar sade ve samimi olduğunu düşünerek kaşlarımı çattım. "E-postama cevap vermedin."

Adam iç çekti. "Sen bir ay boyunca benimkilere cevap vermedin. Bunu bir intikam olarak düşün." Boynunu çevirip papyonunu düzeltti.

"Georgia fikrini değiştirmeyecek." Bakışlarım hâlâ kalabalığı arıyor, görmeye geldiğim kişiyi bulmaya çalışıyordu.

"İkna et." Adam kaşlarını kaldırdı.

"Hayır." Sol taraftaki bağımsız film güruhuna gözlerimi kısarak baktım. "Ayrıca telefonlarıma cevap vermiyor. İki hafta oldu, dolayısıyla kasıtlı olarak açmadığını düşünüyorum," dedim kendimi küçük gören bir tebessümle.

"Gerçekten egosunun Scarlett Stanton'ın mutlu sonunun önüne geçmesine izin veren adam olarak anılmak mı istiyorsun?"

"Olan bu değil." Hayır orada da değildi. Adam'a döndüm ama omzunun üstünden bakarak arayışıma devam ettim.

"İyi ama böyle görünecek ve tüm yorumlarda da böyle diyecekler." İç çekti.

"Kötü mü yazılmış?" diye meydan okudum.

"Elbette hayır, tam senin tarzın." Hayal kırıklığıyla başını onaylarcasına salladı.

"O hâlde böyle kalıyor. Kontrolleri birkaç güne bitecek, değil mi?" Kollarımı göğsümde katladım.

"Evet. Sen birini seçmediğinden *iki* metni de düzenlemek zorunda kalan redaktörün epey eğlendiğini söylemem lazım. Spoiler uyarısı; fena sinirliydi."

"İsteklerime ayak uydurduğun için tekrar teşekkür ederim." Her kelimemde ciddiydim.

"Ayrıca o da mutlu sonun daha iyi olduğunu söyledi," dedi.

"Bu konuda hemfikiriz." Kırmızı bir şey gözüme ilişti ve gülümsedim. Paige Parker. Bu, Damian'ın da buralarda bir yerde olduğu anlamına geliyordu.

"O hâlde ne demeye..."

"Noah Harrison!" diye seslendi arkamdan biri.

Omzumun üstünden baktım. *Bingo.*

"Damian Ellsworth," diyerek selamladım. *Medeni ol. Bilgi alman gerek.* Bu, Georgia'ya sorabileceğim bir şey değildi, artık soramazdım.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum." Omzuma vurup bize katıldı. Georgia'nın eski kocası bir seksenin biraz üzerindeydi bu da neredeyse maviye çalan aşırı beyazlatılmış dişleriyle bana gülümserken ona on santim tepeden bakma avantajı sağlıyordu.

"Ben de aynısını senin için söyleyebilirim ne de olsa evde yeni doğmuş bir bebeğin var." Safra boğazıma yükselirken kendimi gülümsemeye zorladım. Bu, âşık olduğu kadını mahveden, ona defalarca kendisini tatmin etmeye yeterli olmadığını söyleyen adamdı.

Ne iğrenç bir pislikti.

"Dadılar bunun için var," diye cevapladı omuz silkerek. "Ee, karım nasıl?" İçkisini kaldırıp uzun bir yudum aldı.

Kadehi gırtlağına sokmamak için kendimi tuttum. Zar zor.

"Bir karın olduğunu bilmiyordum." Sahte bir şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

Adam içkisini püskürttü.

"Hah. Golü yedim." Beni alenen inceledi. "Söylesene eski sarkaçlı duvar saati hâlâ zamanı gösteriyor mu? Oturma odasındaki?"

"Elbette gösteriyor." Georgia'nın hayatındaki eski rolünün apaçık hatırlatılmasına kaşlarımı kaldırarak tepki verdim. "Sen söyleyince aklıma geldi. Scarlett'ı oldukça iyi tanıyordun, değil mi?"

Adam'ın gözleri pinpon maçı izler gibi ikimiz arasında gidip geliyordu ama sesini çıkarmadı.

"Elbette tanıyordum. Bu yüzden on kitabının telif hakkını aldım." Sırıttı.

"Doğru," dedim sanki o gerçeği unutmuşum gibi. Georgia bu Nick Nolte'nin ucuz taklidinde ne bulmuştu? "O zaman tam zamanında geldin çünkü editörümle ben yeni kitabın sonunu konuşuyorduk."

"Kimsenin bilmemesi gereken kitap mı?" Göz kırptı ki bu çok garipti.

"Aynen."

"Beyler. Sesinizi alçaltın. Sürpriz duyuru yapmayı planlıyoruz, unuttunuz mu?" diye ikaz etti Adam.

"Doğru. Tabii." Oyunuma katıldığı için Adam'ı oracıkta sarılıp öpebilirdim. "Her neyse, Adam ve ben Scarlett'ın hikâyesinin sonunu tartışıyorduk ve Colorado'dayken Georgia'dan tam olarak alamadığım yapbozun eksik bir parçası var." Abartılı bir irkilme gösterisi yaptım. "Onun ne kadar kapalı kutu olduğunu herkesten iyi bilirsin."

Damian kahkahayı bastığında yumruğumu sıktım ama kollarımı göğsümde tutmaya devam ettim. "Evet, Georgia'm dikenlidir." Efkârlı bir ifadeyle gülümsedi.

O *benim Georgia'm seni pislik.*

Adam kaşlarını kaldırıp içkisinden bir yudum aldı.

"Evet. Neyse, merak ediyorum da –hikâyenin selameti için– Scarlett sana neden bu kadar uzun süre beklediğini söyledi mi? Yani Jameson'ın..." Cümlemi tamamlayamadım. Zihnimde ikisi son derece mutlu bir şekilde yaşamaya devam ediyorlardı.

"Ölü ilan edilmesini mi?" diye tahmin yürütüp içkisinden bir yudum daha aldı.

"Evet."

"Gayet açık, değil mi?" Bana sanki geri zekâlıymışım gibi baktı. "Umut etmekten hiç vazgeçmedi. Asla. Bu kadın bir

çivi gibi sağlamdı ama çok da romantikti. Posta kutusunu her gün aynı saatte bir haber, bir keşif bulma umuduyla kontrol ederdi ve bu Brian öldükten sonra bile uzun süre devam etti."

"Brian. Doğru." Başımı salladım. "Sanırım onunla tanışmak nihayet Scarlett'a uğruna yaşayacak bir motivasyon verdi. Mantıklı. Bunu düşünmeliydim." Minnettar gibi görünmesini umduğum bir gülümseme takındım.

Adam az kalsın kendi içkisiyle boğulacaktı ama hemen boğazını temizleyerek sesi bastırdı. Georgia'nın Scarlett'ın hayatının o kısmına dair bildiği az sayıda şeyi birleştirip tam olarak bu sonu yazmıştım.

"Ben *tanışmak* demezdim. Scarlett, Brian'ı yıllardır tanıyordu." Damian'ın minik gözleri hafiften kısıldı. "Bu konuda hiç konuşmazlardı ama Brian o küçük kır evine ellilerin ortasında taşınmış. Şimdi sen bahsedince hatırladım, Scarlett bir keresinde bana ilk on yılda onunla evlenemediğini çünkü ilk evliliğinin bitmediğini hissettiğini söylemişti." Omuz silkti. "Sanırım sonunda bittiğini anlamış. Demek istediğim kırk yıl, beklemek için yeterince uzun bir süre, değil mi?"

Midem kasıldı.

"Selam, bebeğim." Paige Parker, Damian'ın koluna girdi. "Artık oturalım mı?"

"Bir iş konuşuyorum," diyen Damian, kadın dudaklarını sarkıtınca eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı.

Sarışın kadın güzeldi ama bir Georgia değildi. Ne gözleri Georgia'nın gözleriydi ne de zekâsı ve gücü onunki gibiydi. Aslında Paige, Georgia'nın eline su dökemezdi.

"Benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordu Adam usulca.

"Bu senin ne düşündüğüne bağlı," diye cevaplarken kız kardeşim ve Carmen'in tuvaletten çıkıp bize doğru geldiklerini gördüm. Mükemmel zamanlamaydı. İstediğimi almıştım.

"Scarlett 1973'te Jameson'ın eve dönmeyeceğini kesin olarak anlamıştı," diye fısıldadı Adam. "Anlamıştı ama kimseye söylemedi."

"Bunu aramızda tutalım." İması bile Georgia'yı mahvederdi.

Adam başını sallarken Damian'ın bizimle tanıştırmadığı Paige yanımızdan uzaklaştı. *Ne klas hareket, Ellsworth.*

"Scarlett'ın... hayatından bahsetmişken," diye devam etti Damian. "Taslağı ne zaman okuyacağım?" İçkisini keyifle yudumladı.

"Martta satışa çıkacak." İyiyi oynama işi bitmişti.

"Gerçekten de yayımlanma tarihine kadar beni bekletecek misiniz?" Kahkaha attı. "Kitapla filmin çekileceğini aynı anda duyurduğumuzu hayal etsenize. Satışlar uçar."

"Georgia filmi yapmana asla müsaade etmeyecek." Sırıttım.

"Elbette edecek, sadece şu an Paige yüzünden sinirli. Yola gelecektir. İnan bana."

"Sana inanayım mı? Komikmiş." Adrienne'e başımı salladım, kiminle konuştuğumu görünce adımlarını hızlandırdı. "Sen *bana* inanabilirsin, Ellsworth çünkü böyle bir şey olmayacak."

İfadesi değişti, neşeli tavrı kayboldu. "O taslağı vermek için karşılığında ne istersin? Belki sen benim tarafımda olursan Georgia da aynı şekilde düşünür. Ava'nın dediğine göre siz ikiniz pek... yakınmışsınız."

"Ona âşığım," diye düzelttim.

"Ee, ne olmuş?" Başını yana eğdi, bakışlarında hiçbir duygu yoktu. "Teklifim geçerli. Sana da seve seve karşılığını veririm."

"Ölmeyi tercih ederim." Elimi Adrienne'e uzattım. "Gitmeye hazır mısın?"

"Sen hazırsan," diye cevap verdi.

"Hazırım. Damian Ellsworth izninle tanıştırayım, kız kardeşim Adrienne. Adrienne, Georgia'nın boktan eski kocası." Bakışlarını domates gibi kızaran yüzünden çevirdim. "Adam,

Carmen. Sizi görmek harikaydı." Gülümseyerek arkamı döndüm ve Adrienne'le birlikte uzaklaştım.

"İşte duyguların yeri yoktur, Harrison," diye bağırdı Damian. "Ava eninde sonunda bu işi çözer. Hep yapar. Diğer on hakkı nasıl aldım sanıyorsun?"

Durdum. Beş film yapmıştı ve elinde hâlâ beş tane vardı. Georgia'nın Scarlett'ın istekleri için nasıl direndiğini görmüştüm, peki o zaman neden pes etmişti... *Bazen ihtiyacın olanı elinde tutmanın tek yolu istediğin şeyden vazgeçmektir.* Dere kenarında o gün böyle söylemişti.

"Aldın mı gerçekten?" Gülümsemem genişledi. Ya Georgia tamamıyla başka bir şeyden bahsettiyse? *Akıllı kadın.*

"Bu da ne demek oluyor?" diye tersledi.

"Georgia'yı senden daha iyi tanıyorum demek oluyor." Cevabını beklemedim bile. "Yemeğe kalamadığımız için özür dilerim," dedim Adrienne'e, kapıya doğru yürürken.

"Ben sadece gösteri için geldim," dedi omuz silkerek. "İstediğini alabildin mi?"

Kalabalığın arasından geçerken başımı onaylarcasına salladım.

"Hâlinden memnun görünmüyorsun."

"Georgia'nın güven sorunları var." Vestiyere yaklaşırken başka bir tanıdığa başımla selam verdim.

"Biliyorum." Adrienne bana baktı.

"Georgia'nın dünyada her şeyiyle güvendiği tek kişinin ona hayatı boyunca yalan söylediğini öğrensen ne yapardın?"

"Emin misin?" Gözleri kocaman açılırken yüzünün rengi soldu.

"Yüzde doksan." Az ya da çok.

"Yüzde yüz emin ol, sonra da ona söyle. Buna mecbursun."

Lanet okudum. "Ben de öyle düşündüm." Georgia'yı kazanmak çok daha karmaşık bir hâl almıştı.

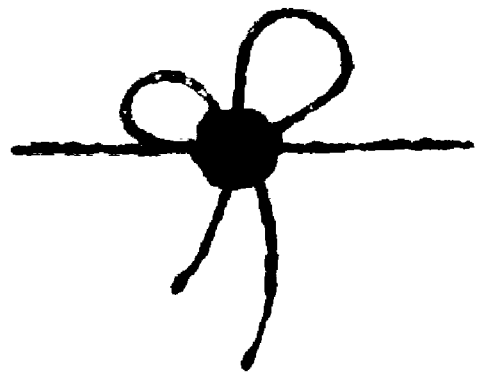

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Haziran 1942

Ipswich, İngiltere

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Scarlett oturma odasına girince.

"Eşyalarını topluyorum," diye cevap verdi Constance başını kaldırmadan. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

Gördüğü manzara karşısında Scarlett'ın vücudundaki tüm kaslar kilitlendi. Constance kanepe ve pencerenin arasına açık duran bir valiz ve iki kutu koymuştu.

"Kes," dedi Scarlett emir verircesine. Ses tonu o kadar sertti ki yerde oturan William'ı bile ürküttü.

Constance bir an için durdu ama William'ın giysisini katlamayı bitirip kutulardan birinin içine yerleştirdi. "Gitmen gerek," dedi yumuşak bir sesle ablasına dönerek.

Scarlett'ın gözleri yandı ama son iki gündür yaptığını yapıp gözlerini kırpıştırarak yaşları bastırdı. "Onu bırakmayacağım."

"Elbette bırakmayacaksın. Onu da yanında götürüyorsun." Constance, William'a baktı.

"Jameson'ı kastettiğimi gayet iyi biliyorsun."

Constance çenesini kaldırdı, o anda Scarlett'a Scarlett'ın kendinden bile çok benziyordu. "İki kez aradılar ve..."

"İki yeterli değil!" Scarlett kollarını göğsünde birleştirip kendini tutmak için çabaladı. "Sırf o kıyı şeridinde bulunamamış olması onun başka bir yere inmediği anlamına gelmez. Savaş esiri olarak alındıysa ilk bilgilerin gelmesi haftalar alır. Eğer saklanıyorsa daha da uzun sürer." Yarın. Bir arama daha. İki hafta daha. Kalbi her gün sürenin bitimini öteliyor, mantığının reddettiği umudun közlerini körüklüyordu.

Constance şakaklarını ovarken alyansı oturma odasının penceresinden süzülen güneş ışığıyla parladı.

"Kalmana gerek yok," diye hatırlattı Scarlett ona. "Senin de bir hayatın var."

"Sanki gidermişim gibi."

"Bir kocan var. Bütün izinlerini benimle olmak için burada kullandığına çok kızdığından emin olduğum bir koca."

"Bu bir refakat izni. Yani sayılmaz. Üstelik hayatta kalacaktır. Ayrıca o benim sadece kocam. Sen ablamsın." Constance kararlılığını görmesini sağlamak için Scarlett'ın gözlerinin içine baktı. "Kalacağım. Eşyalarını toplayacağım. Ve yarın, seni ve William'ı Jameson'ın dayısıyla buluşmanız için havaalanına götüreceğim."

"Gitmiyorum." Ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanda Jameson'ı nasıl bırakabilirdi?

Constance, Scarlett'ın elini tutarak, "Mecbursun," dedi.

Scarlett elini çekti. "Hayır, değilim."

"Vizeni gördüm. Amerikalı kontenjanına ne kadar yakın olduğunu biliyorum, vizenin sona ereceği tarihi biliyorum. Eğer bu fırsatı kullanmazsan bir daha bulamayabilirsin."

Scarlett başını iki yana salladı. "Bana ihtiyacı olacak."

Constance'ın ifadesi yumuşayıp şefkatle doldu.

"Bana öyle bakma," diye fısıldadı Scarlett bir adım geri çekilirken. "Hâlâ orada olabilir. Hâlâ orada."

Constance'ın bakışları Jameson'ın annesinin yaptığı battaniyenin kenarını çiğneyen William'a kaydı. "Gitmeni istiyordu. Tüm bunları sen ve William güvende olun diye ayarladı."

Scarlett'ın göğsü sıkıştı. "Bu öncedendi."

"Gerçekten gitmeni istemeyeceğini söyleyebilir misin?"

Scarlett kardeşi dışında bir yere bakıp hislerini, gerçekliği kavramaya çalıştı ama başaramadı. Elbette Jameson gitmesini isterdi ama bu, gitmenin doğru olduğu anlamına gelmiyordu.

"Onu benden alma," diye fısıldadı Scarlett, ağzından çıkmasına izin vermediği kelimeler boğazını yakıyordu.

"Neyi?"

"Umudumu." Görüşü bulanırken sesi çatladı. "Elimde kalan tek şey bu. Eğer o çantaları toplarsam, o uçağa binersem onu terk etmiş olacağım. Benden bunu isteyemezsin. Yapmayacağım." Jameson'ın savaş bittiğinde yanlarına geleceğini bilerek William'ı Amerika'ya götürmek bir şeydi, onu bir bilinmezin ortasında bırakıp gitmek başka bir şeydi. Onu bulduklarında burada olmama, durumu nasıl olursa olsun iyileşirken onu yalnız bırakma düşüncesi kaldırabileceğinden ağırdı. Dahası, onun geri dönmeyeceği ihtimalini bir an olsun kabullenirse paramparça olurdu.

"Jameson'ı burada bekleyebileceğin gibi Amerika'da da bekleyebilirsin. Senin nerede olduğun onun nerede olduğunu değiştirmez," diye karşı çıktı Constance.

"Edward'ın hayata kalma ihtimali olsaydı sen gider miydin?" diye meydan okudu Scarlett.

"Bu haksızlık." Constance irkilirken Scarlett'ın yanağından ilk gözyaşı damlası süzüldü.

"Gider miydin?"

"Eğer düşünmem gereken bir William olsaydı evet, giderdim." Constance bakışlarını kaçırdı, güçlükle yutkundu. "Jameson onu sevdiğini biliyor. O ne yapmanı isterdi sence?"

Bir damla ve bir damla daha aktı sanki lanet bir baraj yıkılmıştı, kalbi kabul etmek zorunda kaldığı gerçek için sessizce, acı dolu bir çığlık atıyordu.

Scarlett oğlunu kucağına aldı, yumuşacık yanağına bir öpücük kondurdu. William için. "Ona bir şey olursa William'ı Colorado'ya götüreceğime dair bana söz verdirdi." Yaşlar artık aralıksız akıyordu, William sanki neler olduğunu anlıyormuş gibi başını annesinin boynuna yasladı. Tanrım, William babasını hatırlayacak mıydı?

"O hâlde onu götür." Constance bir adım yaklaştı, parmaklarının arkasıyla William'ın yanağını okşadı. "Jameson ölürse vizene ne olur bilmiyorum."

Scarlett boğazına yükselen hıçkırığı bastırırken omuzları çöktü. "Ben de bilmiyorum." Bu sorunun cevabını almak için konsolosluğa gitmesi yeterliydi ama ya vizesi iptal edilirse ne yapardı? Ya William gidebilir ama o gidemezse?

"Eğer kalırsan..." Constance boğazını temizledi sonra tekrar denedi. "Eğer kalırsan babamız senin delirdiğini iddia edebilir. William'ın vesayetini üstlenmesini sağlayacaksa bunu yapacağını biliyorsun."

Scarlett'ın gözyaşları durdu. "Yapamaz..."

Kızlar birbirine baktı çünkü ikisi de yapacağını biliyordu. Scarlett, William'a daha sıkı sarıldı ve oğlu huysuzlanmaya başlayınca onu hafifçe salladı.

"Jameson gitmeni isterdi," diye tekrarladı Constance. "Şu anda her neredeyse gitmeni istiyor. Burada kalman onu hayatta tutmaz." Constance'ın sözleri bir fısıltıya dönüştü.

Tabii hâlâ hayattaysa.

"Jameson'a yardım edemezsin. Ama oğlunu, onun oğlunu kurtarabilirsin." Constance ablasının dirseğini nazikçe tuttu. "Bu, umudundan vazgeçtiğin anlamına gelmez."

Scarlett gözlerini kapadı. Eğer tüm gücüyle çabalarsa Jameson'ın kollarını ona doladığını hissedebilirdi. Yeniden

bunu hissedeceğine inanmalıydı. Bu nefes almasını, devam etmesini sağlayan tek şeydi. "Eğer..." devamını getiremedi. "Bu dünyada bana sadece William ve sen kalmış olacaksınız. Seni nasıl bırakabilirim?"

"Kolaylıkla." Constance kolunu sıktı. "Eşyalarını toplamama izin ver. Bir kez olsun seninle ilgilenmeme izin ver. Ve yarın eğer yeni bir haber gelmezse gitmene yardım etmeme izin ver. Vaftiz oğlumu, etrafındaki dünyanın yıkılma korkusu duymadan uyuyabileceği bir yere götüreceksin. Jameson'ı başına zaten gelmiş şeylerden koruyamazsın. Ama oğlunu bu savaştan kurtarabilirsin."

Scarlett'ın kalbi kardeşinin gözlerindeki yakarışla sızladı. Constance'ın yüzü solgundu, gözlerinin altında yorgunluktan koyu renk halkalar oluşmuştu. Yüzünde yeni evli birinin ışıltısı yoktu ve görünen bir çürüğü olmasa da Scarlett kardeşinin sık sık yüzünü buruşturarak ağırlığını diğer bacağına verdiğini gözden kaçırmamıştı. "Benimle gel," diye fısıldadı.

Constance burnundan nefes verdi. "Mümkün olsa bile yapamam. Ben artık evliyim, iyisiyle" –bakışları yere indi– "kötüsüyle." Yüzüne apaçık sahte olan bir gülümseme yerleştirdi. "Ayrıca ne yapacaksın? Beni saklayacak mısın?"

"Valize sığardın," diye şaka yapmayı denedi Scarlett ama işe yaramadı. Şakalaşacak hâli kalmamıştı. İçi boşalmıştı ama boşluk bir şey hissetmekten daha iyiydi. Duyguların içine girmesine izin verdiği anda şu anki hâli her neyse ona geri dönüş olmayacağını biliyordu.

"Hıh." Constance tek kaşını kaldırdı. "Eşyalarını toplamayı bitirdiğimde pek fazla yer kalmayacak. Sadece bu kadar alabileceğinden emin misin?"

Scarlett başını salladı. "Jameson'ın dayısı bir valiz ve iki kutu dedi." Scarlett planı Constance'a düğünden önceki gün anlatmıştı.

"Tamam o zaman." Constance güven verici bir gülümseme takınmayı başardı. "Eşyaları toplasak iyi olur."

William, Scarlett'ın bir tutam saçına yapışınca annesi onu bir oyuncakla kandırmaya çalıştı. Konu istediğinden vazgeçmek olduğunda oğlu Jameson'dan daha beterdi. İnatçılıkta bir elmanın iki yarısı gibiydiler.

"Onu bugün bulabilirler," diye fısıldadı Scarlett saate bakarken. Son iki gün bir göstergeyse haber almalarına sadece birkaç saat kalmıştı. "Onu yarın sabah bulabilirler," diye bitirdi fısıldayarak. *Lütfen Tanrım, onu bulmalarına izin ver.*

Belki de Jameson'ın gerçekten gittiğini bilmekten daha kötü olan tek şey bilmemekti. Umut iki ucu keskin bir bıçaktı, nefes almasını sağlıyordu ama belki de sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyordu.

"Ve eğer bulurlarsa o zaman havaalanına seni Jameson götürür." Constance, William'ın toplamaya başladığı giysilerine döndü, bir sonraki parçayı aldı. "Benim bilmediğim ama götürmen gereken belli bir şey var mı?"

Scarlett derin bir nefes alıp oğlunun tatlı kokusunu içine çekti. *Sen ve William benim canımsınız.* Hafızasındaki kelimeleri Jameson yanı başında duruyormuş kadar net duydu.

"Pikap."

●

Saçlarını sıkıca toplayan Scarlett'ın gözleri şişmişti ve ağrıyordu. Gözyaşlarını dindirmek için elinden geleni yapmıştı ama hâlâ akmaya devam ediyorlardı.

Parmaklarını Jameson'ın tıraş bıçağının sapında gezdirdi. Hepsini burada bırakmak yanlış geliyordu ama geri döndüğünde ihtiyacı olacaktı. Koridorda yürüyüp William'ın odasına son bir kez baktı, Jameson ve oğlunun sallanan sandalyede

oturuşları gözünde canlanınca kalbi paramparça oldu. Kapıyı yavaşça örtüp kendi yatak odalarına ilerledi.

El çantası yatağın üstündeydi, yarın ihtiyaç duyacağı tüm belgeleri özenle içine yerleştirilmişti. Her şey plana göre giderse yirmi dört saatten kısa süre sonra Amerika'da olacaktı ve bu ona çok gerçek dışı geliyordu. Jameson ve Constance'ı geride bırakıp çok uzaklara gideceklerdi. Hissettiği duygu dayanılır gibi değildi ama sözünü tutacaktı. William için.

Yatağın kenarına oturup Jameson'ın yastığını aldı ve göğsüne bastırdı. Kokusu hâlâ üstündeydi. Derin bir nefes alıp onu kuşatan sayısız anının yoğunluğuna kendini bıraktı.

Jameson'ın kahkahası. Onu sevdiğini söylerken gözlerindeki bakış. Uyurken Scarlett'a sarılması. Sevişirlerken ellerini vücudunda gezdirmesi. Gülümsemesi. Adının onun dudaklarından dökülüşü, onunla dans etmek istemesi.

Jameson, Scarlett'a hem hayat hem de hayatının en anlamlı şeyini vermişti: William'ı.

Aptalca hatta saçmaydı ama yine de yastık kılıfını çıkarıp düzgünce katladı. Zaten umursamayacağını düşünerek gömleklerinden ikisini almıştı.

"O da benimkini alır," dedi usulca kendi kendine.

Yüreğini burkan, sert ve kararlı ellerle içini sıkan acıyı anlatacak kelimeler yoktu. Böyle olmaması gerekiyordu.

"İşte buradasın," dedi kucağında William'la kapı eşiğinde duran Constance. "Vakit geldi."

"Onlara birkaç dakika daha veremez miyiz?" *Bana birkaç dakika daha veremez miyiz?* Aslında demek istediği buydu.

Bugün 71. Filo'nun Jameson'ı resmen arayacağı son gündü. Yarından itibaren göreve yeniden başlayacaklardı, elbette bölgenin üstünden geçerken bakmaya devam edeceklerdi ama bugünden sonra birlik yoluna devam edecekti.

Jameson savaşta kaybolan bir başka asker olacaktı.

"Havaalanına vaktinde gitmek istiyorsak olmaz," diye cevapladı Constance usulca.

Scarlett şifonyere, üniformalarının asılı durduğu elbise dolabına baktı. "Bir keresinde bana Kirton-in-Lindsey'deki ilk evimize geri dönmek için ne vereceğimi sormuştun."

"Bilmiyordum... Böyle bir şey olacağını bilsem asla sormazdım," diye fısıldayan Constance'ın bakışları af diler gibiydi. "Böyle hissetmeni hiç istemezdim."

"Biliyorum." Scarlett parmak uçlarını katlı yastık kılıfında gezdirdi. "Bu evlendiğimizden beri yaşadığımız üçüncü evimiz." Düşünürken dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "Filonun Debden'e taşınması tamamlandığı için Jameson'ın bu hafta evi boşaltması gerekiyordu. Belki de bu açıdan bakınca zamanlama uygundur. Birlikte yaşayacağımız bir sonraki ev Colorado'dadır."

William mırıldandı, Constance onu diğer tarafa aldı. "Ve sen de Colorado'da onu bekliyor olacaksın. Buradaki hiçbir şeyi dert etme. Jameson geri geldiğinde Howie ve diğer çocuklarla birlikte toplanmasına yardım ederiz."

Scarlett'ın burnu sızladı ama hiçbir işine yaramayan gözyaşlarını akıtmamak için direndi. "Teşekkür ederim."

"Toplanmak hiç dert değil," diyerek geçiştirdi Constance.

"Hayır," diyen Scarlett ayağa kalkacak gücü bulmuştu. Yastık kılıfını çantasına soktu. "*Gelirse* yerine *geldiğinde* dediğin için teşekkür ederim."

"Sizinki gibi bir aşk öyle kolay kolay ölmez," dedi Constance, William'ı Scarlett'a verirken. "Bunun bu şekilde bittiğine inanmayı reddediyorum."

Scarlett oğlunun tatlı yüzüne baktı. "Bitmeyecek," diye fısıldadı ardından yine kardeşine döndü. "Sen hep romantik biri oldun."

"Romantizm demişken iki şapka kutusunu daktilonla birlikte kaldırdım. O valiz bir ton oldu ama şimdi bagajda." Howie

sabah erkenden uğramış ve piste gitmeden önce eşyaların bagaja konmasına yardım etmişti.

"Teşekkür ederim." Scarlett dün geceyi, Constance kaldırmak için ısrar edene kadar daktilonun başında geçirip hikâyelerine devam ederek geçirmişti. Birlikte geçirdikleri son güne kadar yazmayı başarmıştı ama sonrasında olanları yazmaya eli gitmemişti. Bunun nedeni kısmen son üç günde yaşananları kabul etmemesi, kısmen de nasıl biteceğini bilmemesiydi. Yine de daktilonun başında geçen birkaç saat boyunca acısını geçiştirmiş, Jameson'ın hâlâ kollarında olduğu bir dünyada yaşamıştı.

Yaşamak istediği yer orasıydı, o gün onun küçük sonsuzluğuydu.

William'ı kucağında tutarken çantasını açmayı başardı ve bu sabah uyandığında yazdığı mektubu çıkardı. "Bunu nereye bırakacağımı bilemedim," diye itiraf etti sessizce ve üzerinde Jameson'ın adının yazdığı zarfı kardeşine gösterdi.

Constance uzanıp zarfı Scarlett'ın elinden nazikçe aldı. "Geri geldiğinde ben ona kendi ellerimle veririm," diye söz verip elbisesinin cebine soktu. Bugün ikisi de sivil giyimliyken –Scarlett'ın başka şansı yoktu, Constance'sa izinde olduğu için böylesini tercih etmişti– hiç üniforma giymediklerine inanmak kolaydı. Savaşın daha başlamadığına. Ama savaş başlamıştı ve sivil elbiseleri ikisinin de çok uzun zaman giydiği KYHK üniformasının kumaşından çok daha yumuşak olsa da üniformalılarken iki kadının da daha sert oldukları bir gerçekti.

Scarlett, William'ın şapkasını düzeltip kazağının kollarını indirdi. Haziran ayı gelmişti ama hava küçük bir bebek için hâlâ soğuktu ve gittikleri yer daha da soğuk olacaktı. Yatak odalarına uzun, hüzünlü bir bakış daha attıktan sonra Tanrı'ya Jameson'ı eve göndermesi için bir kez daha dua edip odadan çıktı.

Arabaya doğru giderken kendini topladı ve Jameson'ın isteyeceği gibi başını dik tuttu.

Yolcu tarafına oturup William'ı sıkıca tutarken Constance direksiyonun başına geçti. Motor gürültüyle çalıştı ve Scarlett'ın kalbi aklını ele geçirmeden önce evden uzaklaşıp Martlesham-Heath'e doğru yola koyuldular.

Yola çıkalı birkaç dakika olmuştu ki hava saldırı sirenleri çalmaya başladı.

Scarlett'ın bakışları gökyüzüne kaydı, başlarının üstündeki bombardıman uçaklarının ana hatlarını görebiliyordu.

Midesi kasıldı.

"En yakın sığınak nerede?" diye sordu Constance sakin bir sesle.

Scarlett etrafına bakındı. "Sağa dön."

Siren sesleriyle birlikte ağlamaya başlayan William'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Yol sığınağa doğru koşan sivillerle doluydu. "Kenara çek," dedi Scarlett. "Bu kalabalıkta asla ilerleyemeyiz. Yürüyerek gitmemiz gerek."

Constance başını salladı, arabayı hemen sol tarafa park etti. Arabadan inip sığınağa doğru koşarlarken ilk patlama duyuldu.

Yeterli zaman yoktu.

Constance'la birlikte koşarken William'ı sıkıca göğsüne bastırdı, kalbi deli gibi çarpıyordu.

Bir blok kalmıştı.

"Daha hızlı!" diye bağırdı Scarlett hemen arkalarında yeri sarsan bir patlama daha olurken.

Kelimeler ağzından daha yeni çıkmıştı ki kulaklarında tiz bir uğultu yankılandı ve dünyaları paramparça oldu.

Kulaklarındaki kesintisiz çınlama William'ın çığlığıyla kesildi.

Scarlett kaburgalarındaki yakıcı acıyı bastırarak gözlerini araladı.

Kendini toplaması, neler olduğunu hatırlaması birkaç saniyesini aldı.

Bombalanmışlardı.

Dakikalar mı? Saatler mi? Ne kadar zaman geçmişti? *William!*

William tekrar ağladı ve Scarlett yuvarlanarak yan dönüp de William'ın gözyaşları içindeki yüzünü gördüğünde neredeyse ağlayacaktı.

Yanaklarındaki kum ve tozu sildi ama gözyaşları kiri yüzüne bulaştırdı. "Sorun yok, aşkım. Annen burada," deyip onu kollarının arasına alırken bakışlarıyla etraftaki yıkıntıları aradı.

Patlama onları bir bahçeye fırlatmış ve burası mucizevi bir şekilde William'ı korumuştu. Kaburgaları acıyor, ayak bileği ağrıyordu ama bu ufak tefek şeyler dışında iyiydi. Oturmaya çalışıp William'ı göğsüne bastırdı. Bacağındaki bir kesikten akan kanı görünce irkildi ama kalbini saran korku kaburgalarındaki ağrıyı bastırırken onu da önemsemedi.

Constance neredeydi?

Yanından koştukları bina moloz yığınına dönmüştü, ciğerlerinde havadan çok toz olduğundan öksürdü.

"Constance!" diye haykırdı panik tüm bedenini ele geçirirken.

Düştükleri bahçenin demir çiti kırılmıştı, parmaklıklar arasındaki boşluktan gözüne kırmızı bir şey ilişti.

Constance.

Ayağa kalkmaya çalıştı, ciğerleri ve kaburgaları şiddetle itiraz etse de Constance'ın elbisesi olduğunu fark ettiği kumaş parçasına doğru sendeleyerek ilerledi. Kolu bir şeye takıldı, şaşkınlıkla ne olduğuna baktı. Hâlâ kolunda olan çantası demir parmaklıklardan birine sıkışmıştı. Çantayı çekip kurtardı,

birkaç adım daha sendeledikten sonra Constance'ın yanına diz çöktü. William'ı teyzesinin etrafındaki sert taş parçalarından korumaya çalıştı... Teyzesinin üstündeki taş parçalarından.

Hayır. Hayır. Hayır.

Tanrı bu kadar zalim olamazdı, değil mi? Scarlett'ın boğazını tıkayan çığlık kardeşinin üstündeki iğrenç, çirkin molozları tek kolu ve tüm gücüyle iterken serbest kaldı.

Constance'ın toz ve kana bulanmış yüzüne bakarken vücudundaki ve ruhundaki sıcaklık çekildi.

"Hayır!" diye bağırdı. Bu şekilde bitemezdi. Constance'ın kaderi bu olamazdı.

William daha şiddetli ağlamaya başladı, sanki dünyanın giderek daha da karardığını o da hissediyordu.

Kardeşinin elini tuttu ama hiçbir tepki yoktu.

Constance ölmüştü.

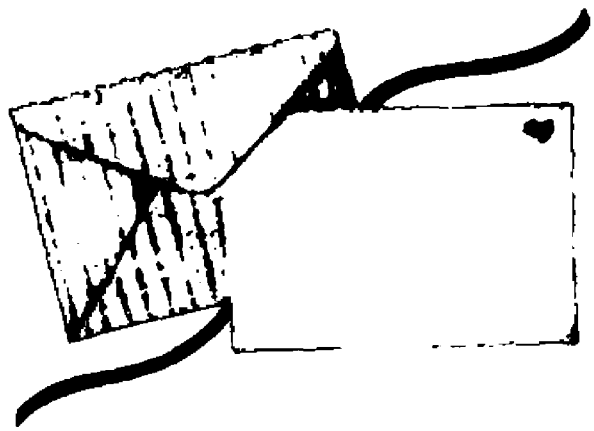

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Georgia

Sevgili Scarlett,

Evlen benimle. Evet, ciddiyim. Evet, sen karım olana kadar bunu tekrar tekrar soracağım. Middle Wallop'tan ayrılalı daha iki gün oldu ama şimdiden güçlükle nefes alıyorum, işte seni bu kadar çok özledim. Seni seviyorum, Scarlett, bu mesafelerin ya da zamanın silebileceği türden bir aşk değil. Gözlerinin içine baktığım ilk andan beri seninim. Üstelik gözlerini yeniden görene kadar ne kadar zaman geçerse geçsin hep senin olacağım. Daima.

Jameson

"Sizce okul bölgesi için elli bin yeterli olur mu?" diye sorup not almak için telefonumu kulağımla fena hâlde ağrıyan omuzun arasına sıkıştırdım. Bu sabah sporda kendimi çok zorlamıştım ama henüz yıkılmamıştım.

"Bu fazlasıyla yeterli! Teşekkür ederim!" dedi kütüphane görevlisi Bay Bell heyecanla.

"Rica ederim." Gülümsedim. Bu, işimin en iyi yanıydı. "Çeki bugün göndereceğim."

"Teşekkür ederim!" diye tekrarladı Bay Bell.

Telefonu kapadım ve kurumsal çek defterindeki bir sonraki boş sayfayı açtım. *Scarlett Stanton Edebi Kültür Vakfı.* Parmaklarımı eğik harfler üzerinde gezdirdim, ardından çeki yazdım, bu seferki Idaho'daki bir okul bölgesi içindi.

Talimatlar basitti: Bağış kitaba ihtiyacı olan okullara gidiyordu.

Büyükannem buna bayılırdı.

Çeki mart ayı için yazdım, sonra zarfın içine koyup kapadım ve kuryenin gelip alması için hazırladım. *İşte. Bitti.* Şimdi stüdyoya gidebilirim.

Çekmeceyi açarken içinden New York Mets logolu bir tükenmez kalem yuvarlandı, kalbim her gün olduğu gibi yine sızladı. Bu, Noah'nın kalemiydi.

Neredeyse üç ay kullandığı için bu sadece büyükannemin masası –benim masam– değil, Noah'nın da masası olmuştu. O kalemi atmak bu gerçeği değiştirmeyeceğinden çek defterini içine koyup çekmeceyi kapadım.

Zaten kalem en küçük hatırlatıcıydı.

Noah baktığım her yerdeydi. Pikap gözüme her ilişti̇ğinde oturma odasında dans ettiğimizi görüyordum, seraya her girdiğimde sesinin tınısını duyuyordum. Mutfağımda bana çay yapıyordu. Antrede nefesim kesilinceye dek beni öpüyordu. Yatak odamda benimle sevişiyordu. Bu ofiste, bana yalan söylediğini itiraf ediyordu.

Derin bir nefes aldım ama acımı savuşturdum. Hissetmek üstesinden gelmenin en iyi yoluydu. Aksi takdirde Damian'dan sonraki o içi boş kabuk olurdum yine.

Zil çaldı, zarfla birlikte girişe gittim ama kapıyı açtığımda karşımda bulduğum kişi kurye değildi.

Tam bir şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırdım, açık kalan ağzımı duyulur bir sesle hemen kapattım.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sordu Damian bana bir vazo dolusu çiçek uzatırken. "Yedinci evlilik yıldönümümüz kutlu olsun, hayatım."

Kapıyı yüzüne çarpmanın vereceği memnuniyetle buraya tam *olarak* neden geldiğini bilmenin hissettirdiği tatmini kafamda tarttım; ikincisini seçip geri çekilerek onu içeri aldım ve soğuk bir rüzgâr tenimi ürpertirken kapıyı kapadım.

"Teşekkürler, buranın ne kadar soğuk olduğunu unutmuşum," deyip elindeki soluk pembe güllerden oluşan çiçekleri yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle kaldırdı.

"Ne istiyorsun, Damian?" Zarfı koridordaki sehpanın üstüne bıraktım. İstediğini almak için ne tür bir yol deneyecekti? Suçluluk numarası? Rüşvet? Manipülasyon?

"İş konuşmak istedim." Çiçekleri almadığımı fark edince kaşlarını çatıp zarfın yanına bıraktı.

"Sen de doğal olarak telefon etmek yerine Colorado uçağına atlayıp buraya mı geldin?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Duygusal hissediyordum," dedi özür dilemek için kullandığı yumuşak ses tonuyla ve bir an için gözleriyle beni süzdü. "Çok iyi görünüyorsun, Georgia. Gerçekten çok iyi... daha yumuşak, tabii senin için anlamı varsa."

Sarkaçlı saat çaldı. "Paltonu çıkarma zahmetine girme. Saat tekrar çalmadan önce gideceksin."

"On beş dakika mı? Yaşadığımız onca şeyden sonra değerim gerçekten bu kadar mı?" Başını yana eğerken yanağında hoş bir gamze belirdi. *Manipülasyon demek.*

"Çıktığımız süreyi de sayarsak sana zaten hayatımın sekiz yılını verdim. İnan bana, on beş dakika daha ayırmam büyük cömertlik."

Noah'yla birlikte olduğum süre boyunca karşılaştırmadan kaçınmaya çalışmış olsam da Damian karşımda dururken farklılıkları görmemek imkânsızdı. Noah daha uzundu, kaslıydı ve vücudunu yıllarca tırmanış yapmanın getirdiği farkındalıkla taşıyordu. Damian'da bunların hiçbiri yoktu.

Solgun görünüyordu, bir zamanlar melek gibi görünen yüzü aniden... eh işte olmuştu. Mavi gözleri Noah'nın koyu kahverengi gözleri kadar güzel değildi. Gerçekten Damian'dan etkilenmiş miydim? Yoksa beni cezbeden bana olan ilgisi miydi?

"Burada yaptığın yenilikleri beğendim," dedi Damian antreye bakarak.

"Teşekkürler." Büyükannemin evini yavaş yavaş kendi evim hâline dönüştürdüğüm için beyaz ve gri bir tema kullanarak yeniden boyamıştım. Büyük yatak odası listedeki bir sonraki ve sonuncu yerdi. "Zamanını boşa harcıyorsun."

Gözleri benimkilere döndü ve yavaşça kısıldı. *İşte başlıyoruz.* "Seninle *Yarım Bıraktığımız Şeyler* hakkında konuşmayı umuyordum."

"Ne olmuş?"

"Bir teklifte bulunmak istiyorum ve hayır demeden önce beni bir dinle." Ellerini kaldırdı, ardından paltosunun iç cebinden bir zarf çıkardı. "Eski günlerin hatırına."

"Eski günler," dedim. "Asistanınla yattığın günler mi? Yoksa makyözle yattığın günler mi? Yoksa Paige'i hamile bıraktığın ama bana söyleyecek cesareti bulamadığın için kocamın bebeğinin annesi hakkında her şeyi büyükannemin cenazesinin ortasındayken gelen zibilyon tane mesajdan okuduğum günler mi?" Başımı yana eğdim. "Acaba bu *eski günlerden* hangisini kastediyorsun?"

Boynundaki şişen damarlar paltosunun yakasından görünüyordu, en azından mahcup olacak kadar nazikti. "Bunların hepsi pişmanlık dolu anılar. Ama iyi günlerimiz de oldu. Buraya seni incitmeye değil, yardım etmeye geldim ve imzalaman için

bir sözleşmem de var. Scarlett'ın parasının tüm o hayır işlerine bağlı olduğunu biliyorum. Daha fazlasına ihtiyacın varsa telif hakları için diğer kitaplarına da bakabilirim. Senin sıkıntı çekmeni istemiyorum."

"Ne kadar da yüce gönüllüsün," diye mırıldandım. "Ama artık benim için endişelenmene gerek yok. Galerim gayet iyi durumda, sevdiğim sanatı yapmaya geri döndüm, bilirsin tüm o *hayır işleriyle* ilgilenmediğim zamanlarda."

Homurdandı. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiyim," dedim duygusuzca. "Ben hiçbir zaman parayı istemedim. O senin arzundu. Dur tahmin edeyim, cömert teklifte bulunduğun o küçük sözleşme sana sadece *Yarım Bıraktığımız Şeyler* kitabının film haklarını vermiyor aynı zamanda artık Ellsworth Prodüksiyon'un ortağı olmadığım için henüz çekmediğin beş kitabın haklarını da tümüyle sana mı devrediyor?" diye sordum tatlı bir sesle.

"Biliyorsun." Suratı asıldı.

"Hep biliyordum." Sesimi alçalttım. "Neden hiç mücadele etmeden çekip gittim sanıyorsun? Seninle ilgili elimde tutmaya değer *hiçbir* şey yoktu."

"Mahkeme bunu kabul etmez," diyerek blöf yaptı.

"Eder. Benim avukatlarım hep seninkilerden daha iyiydi. Büyükannem sözleşmeyi hazırlatırken aynı avukatlara *Georgia Constance Stanton'ın Ellsworth Prodüksiyon'un ortağı olarak kalması* şartını ekletti. Hikâyeleri söz konusu olduğunda sana güvenmedi, Damian. O, *bana* güvendi. Ama sen dolarlarını saymakla o kadar meşguldün ki o lanet şeyi okumadın bile." Garaj yoluma giren bir arabanın motor sesini duydum.

Damian'ın gözleri panikle açıldı. "Gigi, hadi bunu bir konuşalım. Scarlett'a ne kadar değer verdiğimi biliyorsun. Gerçekten onun isteğinin bu olduğunu mu sanıyorsun? Benden boşandığını bilse çok üzülürdü. Bizden vazgeçtiğini bilse." İfadesi yine değişti. *Ah evet, suçluluk.*

"Senden vazgeçmek mi? Seni hiç sevmedi ve bu konuşma boşanma evrakı tamamlandığı anda bitti. Ama sana son bir sorum var." Kendimi ondan bir şey isteyecek konuma sokmaktan nefret ederek ağırlığımı diğer bacağıma verdim.

"Ne istersen sor." Yutkundu. "Daha evlenmedim biliyorsun, değil mi?" Bir adım yaklaştı, ağır parfümünün tanıdık kokusu buzdolabında uzun süre kalmış sütü andırıyordu, onunla ilgili güzel olan her şey bozulmuştu. "Bunu çözebiliriz. Devam et, ne istiyorsan sor."

Hayır, teşekkürler.

"Kampüste tanıştığımızda kim olduğumu biliyor muydun?"

Şaşırdı.

"Biliyor muydun?" O anda kendimi onun gözleriyle gördüm. On dokuz yaşında sevgiye ve kabul görmeye aç bir birinci sınıf öğrencisi. Kolay bir hedef.

Elini saçlarının arasından geçirip, "Evet," diyerek itiraf etti. "Şimdi de kim olduğunu biliyorum, Gigi. Evet, bazı kötü kararlar verdim ama seni hep sevdim."

"Doğru. Başka kadınlarla yatmak –*epey* bir kadınla– kesinlikle karını ne kadar çok sevdiğini göstermenin en güzel yolu." Durdum, acının üstüme çullanmasını bekledim ama olmadı. "Tuhaf olan şu ki beni uyaran annemdi."

Sokak kapısı açıldı ve Hazel paldır küldür içeri girdi, saçları rüzgârdan karman çorman olmuş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Aman Tanrım, şunu izlemen gerek!" Damian'ı görünce durdu ve kaşları neredeyse tavana fırlayacak kadar kalktı. "Bu. Da. Ne?"

"Hazel." Damian soğuk bir gülümsemeyle başını salladı.

"Aşağılık herif." Hazel benim yanıma gelirken gözlerini kısarak ona baktı.

"Damian da şimdi gidiyordu," dedim arkamdaki saat çalmaya başladığı sırada. "Zamanı doldu."

"Gigi," diye yalvardı.

"Hoşça kal." Gidip kapıyı açtım. "Paige'e sevgilerimi ilet... ve de oğluna. Adı neydi?"

"Damian Jr."

"Elbette oğluna kendi adını verecektin." Kapıyı işaret ettim. "Dikkatli sür. Köprüde yılın bu zamanı buzlanma olur." Kapının çarpma sesi New York'taki daireden çıktığım zamankinden bile daha tatmin ediciydi.

"Ona söyledin mi?" diye sordu Hazel montunun fermuarını açıp koridordaki dolaba asarken.

"Telif haklarını mı? Söyledim. Çok eğlenceliydi." Gülümseyip saçımı kulağımın arkasına attım. "Ee, seni böyle telaşlandıran şey ne?"

"Ah!" Gözleri yine kocaman açıldı. "Hemen internete girmelisin." Elimden tutup ofise çekti, beni sandalyeye doğru iterken YouTube'u tam ekran açıp Noah'nın adını yazdı.

"Hazel," diye uyardım yumuşak bir sesle. İhtiyacım olan son şey Noah'nın kalbimi milyonlarca parçaya bölmemiş gibi New York'ta dolaştığı videolar görmekti.

"Düşündüğün şey değil." Popüler sabah programına ait bir videoya tıkladı, video başlamadan önceki beş saniyelik reklamın bitmesini ayağımı yere vurarak sabırsızlıkla bekledim. "Bekle, ortalarına doğru başlıyor, az kalsın kahvemi püskürtecektim." İlk on dakikayı atlayıp videonun ortalarına doğru ilerledi.

"...olduğunu mu düşünüyor?" diye sordu kadın sunucu başını sallayan program partnerine. "Scarlett Stanton'a bunu yapmazsın. Yapamazsın."

"Bence yayıncı kitabı tamamlama işini Noah Harrison'a verdiğinde ne olacağını kestirmiş olmalı," dedi adam.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, kalbim yerinden çıkıp yerle bir olmuş gibiydi. Benim tercihim yüzünden Noah'nın bazı olumsuz eleştirilere maruz kalacağını bilmekle bunu görmek iki farklı şeydi.

"Daha da kötüleşiyor," diye mırıldandı Hazel.

"Ne kadar?" Dayanabileceğimi sanmıyordum.

"İzle."

"Bu duruma tepki gösteren tek kişi ben değilim," dedi sunucu ellerini havaya kaldırarak. "Eleştirmenlere gönderilen kopyalara ait ilk yorumlar gelmeye başladı ve spoiler uyarısı, bu yorumlar pek güzel değil. *Publication Quarterly* şöyle diyor: *Günümüzün önde gelen aşk romanı yazarını gölgede bırakmak için yapılan egoist bir girişim.*"

İzleyiciler yuhalarken ellerimle ağzımı kapadım. "Bu haksızlık!" dedim parmaklarımın arasından.

"Daha da kötüleşiyor," diye tekrarladı Hazel.

"Nasıl? Noah'nın karton maketini mi ateşe verecekler?" dedim.

"Verseler üzülür müydün?" diye sordu Hazel sahte bir masumiyetle.

Ona ters ters baktım.

"*New York Daily* bir adım daha ileri gidip şöyle demiş: *Scarlett Stanton mezarında ters döndü. Her ne kadar inanılmaz derecede iyi yazmış ve duygusal olarak etkileyici olmayı başarmış olsa da Harrison'ın Stanton'ın çok satan ve insanlara iyi gelen sonlarına karşı apaçık duyarsızlığı dünya çapındaki aşk romanları hayranlarının suratına bir tokat gibi indi.* Kesinlikle katılıyorum."

"Durdur." Ekranda Noah'nın resmi belirince ağzımı kapayan ellerimi gözlerime kaydırdım.

"Bir dakika daha." Hazel fareyi uzanamayacağım bir yere itti. "*Chicago Tribune* konuya ilişkin şöyle bir değerlendirme yapmış: *Jane Austen'dan bu yana hiçbir aşk romanı yazarı uluslararası alanda bu kadar sevilmedi ama erkekler tarafından da bu kadar göz ardı edilmedi. Noah Harrison'ın Scarlett Stanton'ın kendi aşk hikâyesine yazdığı acı dolu, duygusal anlamda sadistçe son affedilemez.*"

"Ah, Noah," diye inledim ellerimi alnıma götürürken.

"Ama belki de en iyi yorum, yine Scarlett Stanton'ın kendisinden gelmiş, şöyle diyor: *Kimse Noah Harrison gibi aşk hikâyesi adı altında acı verici, depresif kurgular yazamaz.*" Sunucu iç çekti. "Gerçekten de yayıncı ne düşünüyordu? Kadınların cinsel obje olarak görüldüğü, anne pornosu şakalarının havada uçtuğu, kendi çıkarları için mücadele etmek zorunda kaldıkları bir sektöre bir erkeği getirip türü tanımlayan şeyi ayaklar altına almasına izin veremezsin. Bunu yapamazsın. Yazıklar olsun, Noah Harrison. Yazıklar olsun." Sunucu kamerayı işaret etti ve video bitti.

"En azından onu ateşe vermediler," diye mırıldandım bilgisayarın ekranına dehşetle bakarken.

"O işi büyükannene yaptırdılar," dedi Hazel.

"Ona karşı adil davranmıyorlar. Bu güzel ve dokunaklı bir sondu." Sandalyede arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Gerçek hayatta yaşadıklarına uyan bir son. Hem türü berbat etmekle onun ne ilgisi var? Bu benim kararımdı!"

"Flaş haber Georgia, kimse gerçek hayatı görmek için aşk romanı okumaz." İç çekti. "Ayrıca bu adam sana o kadar âşık ki yani ben... şimdi. Yani." Masanın kenarına yaslanıp bana baktı.

"Yapma," diye fısıldarken baştan savma sarılan kalbimin sargıları açılıyordu.

"Ah, yapacağım." Bakışlarımı kaçıramayacağım şekilde önüme geçti. "O adam uluslararası bir arenada sırf senin için kariyerini mahvetti."

"Kariyerini sözleşme gereği mahvetti," diye karşı çıktım ama olan olmuş, hasar verilmişti. Her gün olduğu gibi bütün vücudum ona duyduğum özlemle sızlıyordu. Benim seçimim yüzünden maruz kaldığı öfkeyi de ekleyince kendimi bir fıçı dolusu Ben & Jerry'ye gömmek istiyordum.

"Kendine bunu söylemeye devam et." Başını iki yana salladı. "O Noah Harrison. Sözleşmeden caymak istese çıkardı. Bunu senin için yaptı. Sözünü tutacağını kanıtlamak için."

"Yalan söyledi, hem de hiçbir gereği yokken." Öfkem içimde kabarıp acımı bastırmak için elinden geleni yaptı. "Kitabı bitirdiğini bilseydim aralık ayında onu kovacak değildim. Zaten ona âşık olmuştum!"

Ellerim ânında ağzıma gitti.

"Aha!" Hazel parmağını bana doğru salladı. "Sana söylemiştim!"

"Önemi yok!" Kollarım iki yanıma düştü. "Boşanma evrakındaki imzam bile kurumadı daha. Bir yıl bile olmadı!" Sırtım kasıldı. "Tüm derdini tasanı bir sonraki adama devretmeden önce bir süre kendinle baş başa kalmak gerektiğine dair bir kural yok mu hem?"

"Pekâlâ, bir, öyle bir kural yok. İki, Noah'nın kollarını gördüm. Tüm dertlerini ve hatta daha fazlasını taşıyabilir." Burnunu kırıştırdı.

"Kapa çeneni." Haksız değildi.

"Üç, sen annen gibi değilsin Georgia. Asla annen gibi *olmayacaksın*. Ve açıkçası o boktan evliliğinde altı yıldır neredeyse yalnızdın. Kendinle baş başa kaldığın *bolca* zamanın oldu, daha fazlasına ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan biraz daha uzak kal ama dünyaya bir iyilik yapıp bunu o adama söyle."

Sandalyeye biraz daha gömüldüm. "Mümkün değil. Ülkenin iki ucunda yaşıyoruz. Ayrıca son kez aradığında bu yana üç hafta geçti. Muhtemelen atlatmıştır. Toparlanma hızı muazzam."

"Toparlanmaktan kastın insanların onu yanında sadece kız kardeşiyle görmesiyse evet, sana katılıyorum." Tek kaşını kaldırdı. "Seni seviyorum ama kendi lanet yolunu tıkamayı bırakman gerek. Noah seni seviyor. Hata yaptı. Bu olur. Owen üç günde bir hata yapıyor, özür diliyor, telafi ediyor ve üç gün sonra başka bir hata daha yapıyor. Bunları karşına çıktıkça çözersin." Alyansına bakıp gülümsedi.

"Sen hata yaptın mı?" diye sordum.

"Ben kusursuzum. Ayrıca şu an benden bahsetmiyoruz." Telefonu çaldı, doğrulup cevapladı. "Selam, bebeğim. Dur. Bir daha söyle. Sen duş alırken Colin makasla *ne yaptı*? Kısa derken ne kadar *kısa*?" Sesi tiz bir hâl aldı.

Lanet olsun. Sandalyeden kalkıp koridordaki dolaba koştum, montunu askıdan alıp kapıdan çıkmadan önde omzuna attım.

"Hayır, sen düzeltmeye çalışma!" Bana telaşla el sallayarak veda edip ardından arabanın kapısını açtı. "Hayır, kızmadım, benim de başıma gelebilirdi. Tekrar uzayacak..." Arabaya binmesiyle gerisini duyamadım.

"İyi şanslar!" diye seslendim garaj yolundan çıkıp ana yola dönerken, o sırada kuryenin geldiğini fark ettim. "Bir dakika!" deyip zarfı ve çiçekleri almak için içeri koştum. "Al, Tom. Bunları karına götür."

"Emin misiniz?" diye sordu güllere bakarak.

"Kesinlikle."

"Bir dakika sizin için de bir paket var," deyip zarf ve gülleri orta boy bir kutuyla takas etti. İmza atarken gönderenin büyükannemin avukatı olduğunu gördüm.

Tabii ya. Bugün yedinci evlilik yıldönümüm olacaktı. En azından sonunun ne kadar karmaşık bir hâl aldığını görmemişti. Paketi içeri taşıyıp kapıyı kapadım ve merdivenin en alt basamağına oturup kutuyu yanıma koydum.

Noah Harrison'ın Scarlett Stanton'ın kendi aşk hikâyesine yazdığı acı dolu, duygusal anlamda sadistçe son affedilemez. İç çekip kutuya baktım, keşke tüm bunların kolay bir çözümü olsaydı diye düşündüm. Belki de vardı, belki de Hazel haklıydı ve kendi yolumu kendim tıkıyordum.

Öne eğildim, yeleğimin cebinden cep telefonumu çıkarıp ona bir mesaj yazdım.

Georgia: Yorumlar için üzgünüm.

Gerçekten üzgündüm ama verdiği sözü tuttuğu için kalbim sevinç çığlıkları atıyordu.

Mesaj gönderildi ama okunmadı. Kim bilir ne zaman görürdü. Belki de hiç açmazdı.

"Buz kraliçeliğinden perişan bir hâle. Bunun bir ilerleme sayıldığını sanmıyorum," diye mırıldandım büyükannemin gönderdiği pakete uzanırken. Neyse ki bant kolayca koptu çünkü yanımda Noah... ya da onun cep çakısı yoktu.

İçinde üç büyük zarf vardı. *Beni ikinci olarak oku* yazan en kalınıydı. Onu ve üçüncüyü kenara bırakıp ilk olarak belirleneni açıp içinden bir mektup çıkardım. Büyükannemin güzel el yazısını görünce kalbim duracak gibi oldu.

Sevgili Georgia,

Bugün evlilik yıldönümün. Sağlığımın gidişatını doğru hesapladıysam yedinci yıldönümün olmalı. Yedinci yıldönümümüz ben ve büyükbaban Brian için çok önemliydi. Teşhisi yeni konulmuştu, her şey ters gidiyordu ve tek yapabildiğimiz birbirimize tutunmaktı.

Umarım senin için işler daha iyi gidiyordur.

Ama eğer öyle değilse düşündüm ki seni var eden sevginin ne kadar derin olduğunu gerçekten anlamanın zamanı geldi. Sen, canımın içi, nesiller boyu süren bir aşkın ürünüsün, sadece bazılarının yaşadığı sevdanın değil, zamanın dahi ayıramadığı gerçek, derin, ruh iyileştiren bir aşkın.

Dolabımı boşaltmışsındır diye umuyorum; hayır, hayır onu değil. Diğerini. Evet, tüm gömleklerin yerini

sevinçlerimde ve üzüntülerimde bana eşlik eden o küçük daktilodan çıkan sayfaların aldığı yer. Umarım ikinci rafın arkasındaki küçük girintiyi bulmuşsundur. Eğer bulmadıysan git bak, ben burada bekleyeceğim.

Buldun mu? Güzel. Bu ne yaparsa yapayım bitirmeye elimin gitmediği çalışmam. Sevgili William için başlatılan çalışma. Yanındayken okumana izin vermediğim için üzgünüm. Mazeretlerimin sayısı sonsuz ama işin aslı, benimle ilgili gerçekleri öğrenmenden korktum.

Hikâyenin, o âna kadar hayatımın en zor gününde bittiğini görecksin. Hayatımın aşkını kaybetmiş olmanın acısını hâlâ üzerimde hissederken kardeşimi, en yakın arkadaşımı kaybettiğim gün. Daha acısını hissettiğim tek zaman William ve Hannah'yı bizden alan o karlı akşamdı. Ailemiz trajedilerden payına düşeni yeteri kadar almadı mı?

Hikâye artık okuman için senin ellerine, Georgia. Acele etme. Yıllar boyunca bununla uğraştım, hafızamda kalan parçaları ekledim ve sonra da kenara bıraktım. Sona ulaştığında, benimle birlikte Ipswich'teki savaşın harabeye çevirdiği toz içinde o sokağa vardığında taslağın üstündeki mektupları okumanı istiyorum.

Bunlar seni yaratan aşkın gerçek kanıtı, süslenmiş kurgu anlarının ardındaki gerçekler. O sevgiyi hissettiğinde, son hava saldırısının keskin dumanını tadını his-

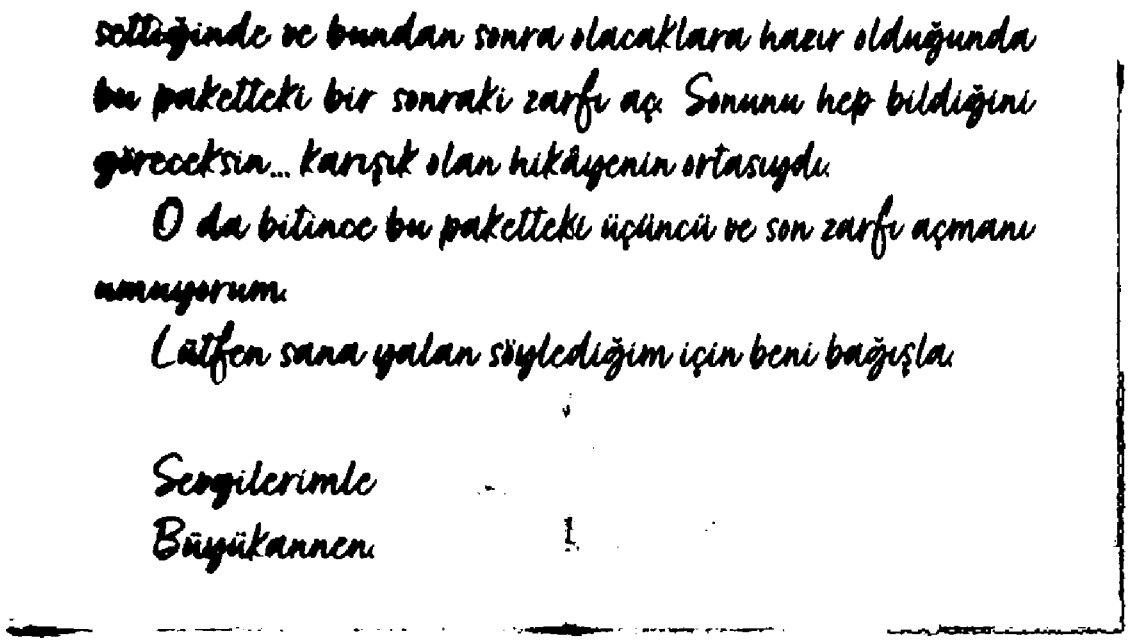
sorduğunda ve bundan sonra olacaklara hazır olduğunda bu paketteki bir sonraki zarfı aç. Sonunu hep bildiğini göreceksin... karışık olan hikâyenin ortasıydı.

O da bitince bu paketteki üçüncü ve son zarfı açmanı umuyorum.

Lütfen sana yalan söylediğim için beni bağışla.

Sevgilerimle
Büyükannen.

Büyükannem asla yalan söylemezdi. Neden bahsediyordu? En kalın zarfı açarken parmaklarım titredi. Taslağı ve mektupları çoktan okumuş, Scarlett, Jameson'ın kaybolduğu haberini aldığında ve Constance'ın öldürüldüğünü anladığımda hıçkıra hıçkıra ağlamıştım.

Kâğıtları çıkardım, parmaklarımı büyükannemin daktilosunun tanıdık, sert çizgilerinde gezdirdim.

Ve okumaya başladım.

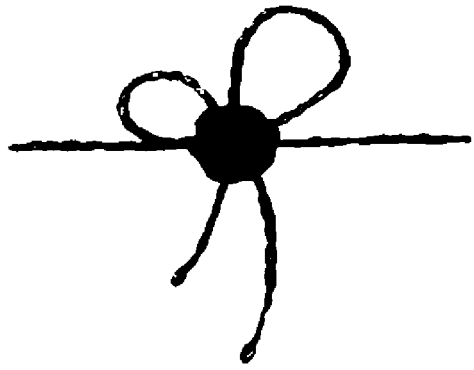

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Haziran 1942

Ipswich, İngiltere

Scarlett artık üşümüyordu. Kardeşinin cansız bedenine bakarken soğuk yerini uyuşukluğa bırakmıştı.

William'ın hayatının bedeli bu muydu? Onun hayatının? Tanrı bir tür ilahi hesaplaşma olarak Jameson ve Constance'ı mı almıştı?

"Şşşt," diye fısıldadı William'ın kulağına. Kendi kulaklarındaki çınlama devam ederken oğlunu teselli etmeye çalıştı. Bu dünyada onu teselli edecek kimse kalmamıştı. William dışında sevdiği herkes gitmişti.

William elini kaldırdı, Scarlett oğlunun avucundaki kanı görünce irkildi, kalbi duracak gibi oldu. Elbisesinin eteğiyle oğlunun elini sildi ardından rahat bir soluk aldı. Kan, William'ın değildi.

Bu gerçek olamazdı. Gerçek değildi. Olamazdı. Kabullenmeyi reddediyordu.

Constance'ı omuzlarından tutup hayata dönmesi için öfkeyle sarstı. "Uyan!" diye emretti hıçkırarak. "Constance!" diye bağırdı. "Sen ölemezsin! Buna izin veremem!"

Constance sertçe öksürüp nefes almaya çalışınca şok oldu. Kardeşi ölmemişti, sadece bilincini kaybetmişti.

"Constance!" diye bağırdı, bu kez sevinç gözyaşları yüzünden nefes nefeseydi. William'ı dikkatle tutarak kardeşinin üstüne doğru eğildi. "Hareket edebiliyor musun?"

Constance donuk, şaşkın gözlerle baktı. "Galiba," diye cevaplarken sesi hırıltılı çıkmıştı.

"Yavaş," dedi Scarlett kardeşinin doğrulmasına yardım ederken.

Constance'ın yüzü sıyrıklarla doluydu, sol gözünün üstündeki bir kesikten kan akıyordu, burnu belli ki kırılmıştı. "Öldün sandım," diye ağladı Scarlett kardeşine hayatında hiç olmadığı kadar sımsıkı sarılarak.

Constance elini Scarlett'ın sırtına uzatıp William'la ikisine sarıldı. "İyiyim," dedi. "William..."

"İyi görünüyor," diyen Scarlett bakışlarını Constance ve William'ın üzerinde gezdirdi. Soğuk geri dönmüştü, başı sanki su altındaymış gibi dönüyordu.

"Bitti mi?" diye sordu Constance etrafındaki yıkıma bakarken.

"Sanırım," diye yanıtladı Scarlett sirenlerin çalmadığını fark edince.

"Şükürler olsun." Constance ablasına bir kez daha sarıldıktan sonra irkilerek geri çekildi. Gözlerindeki bakış Scarlett'ın tüylerini diken diken etti.

"Ne oldu?" diye sordu Constance'ın kana bulanmış eline baktığını görünce. William'ı diğer koluna alıp elbisesinin nispeten temiz kısmıyla kardeşinin elindeki kanı sildi. Yeniden rahat bir soluk aldı. Şanslıydılar. Bugün çok şanslıydılar. "Sorun yok," deyip titrek bir gülümsemeyle kardeşini rahatlatmaya çalıştı. "Senin değil."

Constance'ın gözleri Scarlett'ın göğsüne doğru kayarken kocaman açıldı. "Senin," diye fısıldadı.

Sanki Constance'ın sözleri Scarlett'ın vücudunu tetiklemiş gibi onu ayakta tutan adrenalin paramparça oldu, acı sırtını yarıp geçti ve kaburgalarında yakıcı bir ağrı başladı. Acı onu ele geçirirken Scarlett'ın nefesi kesildi, gözleri Jameson'la ilk buluşmasında giydiği mavi ekoseli elbiseye yayılan kan lekesine kaydı.

Soğuk, acı, baş dönmesi, hepsinin nedeni şimdi anlaşılıyordu. Kan kaybediyordu. Dengesi bozuldu, yana doğru düşerken William'ın başını kaldırıma çarpmaktan son anda kurtardı.

"Scarlett!" diye bağırdı Constance ama ses Scarlett'ın zihnindeki sisi aşamadı.

Oğluna baktı.

"Seni gökteki tüm yıldızlardan daha çok seviyorum," diye fısıldadı ağlamayı kesen William'a. Kolunda sessizce yatan oğlu ondan aldığı mavi gözleriyle annesine bakıyordu. "William'ım."

Kaos ve siren sesleri arasında her şey netleşmişti, sanki tüm olanları ören kaderin ipliklerini görebiliyordu. Evden ayrılması. Kardeşiyle birlikte görev yapması. O tozlu yolda Jameson'la tanışması. Sırılsıklam âşık olması. Tehlikede olan onların hayatları değildi, bu zaten çoktan belirlenmişti. Sadece William'ın kaderi henüz yazılmamıştı.

"Hepsi senin içindi William," diye fısıldadı boğazı tıkanırken. "Sen çok seviliyorsun. Bundan şüphen olmasın."

Constance üzerlerine doğru eğildi, Scarlett'ın sırtına bakarken ne yapacağını bilemiyordu. Yanına diz çökerken alt dudağı titredi. "Ayağa kalkmalısın. Hastaneye gitmeliyiz!"

"Ben iyiyim." Scarlett acısı bir kez daha azalırken gülümsedi. "Sizin gitmeniz gerek," demeyi başardı hırıltılı soluklar arasında.

"Hiçbir yere gitmiyorum!" Constance'ın yüzündeki panik Scarlett'ın kalbini paramparça etti. Constance'ı bundan koruyamazdı. Kendini bile koruyamazdı.

"Evet, gideceksin." Bakışlarını William'a çevirdi. "Onun hayatta yapmayı öğrenmesi gerek," dedi gözlerini onun yüzünden, Jameson'ın yüzünden ayırmadan. "Ve balık tutmayı ve uçmayı." Jameson bunu istemişti. Oğullarının onları tam da bu hale getiren bombalardan uzakta, güvenle büyümesini istemişti.

"Tüm bunları ona sen öğretebilirsin," dedi Constance ağlayarak. "Ama hastaneye gitmemiz gerek. Sirenleri duyuyor musun? Gelmek üzereler."

"Seninle daha çok zamanım olsun isterdim," dedi William'a, her kelime bir öncekinden de zor çıkıyordu. "İkimiz de bunu isterdik."

"Scarlett, beni dinle!" diye bağırdı Constance.

"Hayır, sen dinle," dedi Scarlett bir öksürük onu ele geçirmeden önce, ağzından kan geliyordu. Güçlükle nefes almayı başardı, gözlerini kardeşine çevirdi. "Onu koruyacağına yemin ettin."

"Hayatım pahasına," diye tekrarladı Constance verdiği yemini.

"Onu buradan götür," diye emretti Scarlett tüm gücün toplayarak. "Onu Vernon'a götür."

Constance'ın tozlu yanaklarından yaşlar süzülürken gözlerinde anlayış vardı. "Sensiz olmaz."

"Ona bakacağına dair bana söz ver." Scarlett kalan enerjisini kullanarak başını güzel, mükemmel oğluna çevirdi.

"Söz veriyorum," diyen Constance'ın sesi ağlamaktan çatlamıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Scarlett William'a bakarak. "Seni seviyoruz."

"Scarlett," diye hıçkıra hıçkıra ağladı Constance. Scarlett'ın gözleri odağını kaybederken kardeşinin ensesini tuttu.

"Jameson," diye fısıldadı Scarlett hafif bir gülümsemeyle.

Ve öldü.

"Hayır!" Constance'ın çığlığı sirenlerin tiz sesini bastırdı.

William yüzünü buruşturarak onunkine benzer bir çığlık attı.

Ambulans neredeydi? Kesinlikle bir şey yapılabilirdi. Böyle bitemezdi, böyle bitmemeliydi.

Scarlett'ın üstüne eğilip William'ı kollarına alırken enkaz parçaları dizlerine battı, çocuğun başını göğsüne yasladı, dünya etraflarında dönmeye devam ederken gözünü kırpmıyor, hiçbir şey hissetmiyordu.

"Hanımefendi?" dedi yanına diz çöken biri. "Bebeğiniz ve siz iyi misiniz?"

Adamın sözlerini anlamaya çalışan Constance kaşlarını çattı. "Ablam," dedi açıklamak için.

Adam ona acıyarak baktı, gözleri Scarlett'ın cansız bedeniyle Constance'ın gözleri arasında gidip geldi. "O ölmüş," dedi olabildiğince nazik bir şekilde.

"Biliyorum," diye fısıldadı Constance dudakları titrerken.

"Biri yardım edebilir mi?" diye seslendi adam omzunun üstünden. İki adam daha gelip Constance'ın göz hizasına çömeldi. "Onunla biz ilgileneceğiz. Sizin hastaneye gitmeniz gerek. Kanamanız var."

"Arabam var." Constance başını salladı, kocaman açılmış gözleri odaklanamıyordu. Adamlar kimlik bilgisi sorunca onlara kendi çantasını verdi. Zihni kendini kapatmış sanki aklı tüm bu travma ve kalp kırıklıklarıyla sınırına ulaşmıştı.

Edward.

Jameson.

Scarlett.

Bu kadarı çok fazlaydı. Bir insan nasıl bu kadar acı çeker ve ölmezdi? Ablasını alan enkazın ortasında nasıl oluyordu da neredeyse yara almadan diz çökebiliyordu?

Constance sendeleyerek ayağa kalktı, adamlar Scarlett'ı ambulansa bindirirken William'ı göğsüne bastırdı.

Onu koruyacağına dair bana söz ver. Sokağın gürültüsü içinde Scarlett'ın kulağında yankılanan fısıltısı onu yakıp kül etti. William'a daha sıkı sarılıp başını çenesinin altına soktu.

Her şeyin sona erdiği yer burasıydı.

Başka acı, başka bombalama, başka kayıp olmayacaktı. William yaşayacaktı.

Adamların bağırışlarını duymazdan gelen Constance yerdeki el çantasını alıp kaldırımda ilerlemeye başladı. Sığınaktan çıkan insanlar sokağı doldururken iki kez şarapnel parçasına basıp kaydı.

William'ı Vernon'a götürmeliydi. Onu o uçağa yetiştirmeliydi.

Sersemlemiş ama kararlı adımlarla arabaya yürüdü. William'ın çığlıkları kulaklarındaki çınlamaya ve kalbindeki haykırışlara karıştı.

Direksiyonun başına geçtiğinde anahtarı kontakta bırakmış olduğunu fark etti. William'ı yanındaki koltuğa dikkatle yerleştirdi, gözlerindeki bulanıklığı yok etmek için sürekli gözlerini kırpıştırarak havaalanına doğru yola çıktı.

Nasıl geldiğini pek hatırlamıyordu ama havaalanına varmıştı, göstergenin üstünde duran geçiş kartı gösterdi. Nöbetçi geçmesine izin verdikten sonra şaşkın hâlde, şok ve acının sarhoşluğuyla hangara doğru ilerledi. Arabayı gelişigüzel park etti, William'ı battaniyesine sarıp arabadan indi. William'ın ayağı çantasının sapına takıldı. Hayır, bu onun değil, Scarlett'ın çantasıydı.

Bu da William'ın evrakının yanında olduğu anlamına geliyordu peki onunkiler neredeydi?

Scalett'ta. Bununla sonra ilgilenecekti. William'ı tuttu, arabanın ön tarafına doğru yürürken uzun boylu, üniformalı

bir adam ona doğru koşuyordu. Jameson'a o kadar çok benziyordu ki dayısı olmaması imkânsızdı.

"Vernon?" dedi içgüdüsel olarak William'ı daha sıkı sararken.

"Aman Tanrım, iyi misiniz?" Yanlarına geldiğinde adamın Jameson'ınkiler gibi yeşil gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı.

"Vernon sizsiniz değil mi?" Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. "Jameson'ın dayısı?"

Adam onun yüzünü dikkatle incelerken başını salladı. "Scarlett?"

Constance'ın kalbi paramparça oldu, kör edici bir acı içini kaplayan sisi delip geçti. "Kız kardeşim öldü," diye fısıldadı. "Az önce, kollarımda öldü."

"Bombardımana mı yakalandınız?" Vernon kaşlarını çattı.

Constance başını sallayarak onayladı. "Kız kardeşim öldü," diye tekrarladı. "William'ı getirdim."

"Çok üzgünüm. Alnında çok kötü bir kesik var." Bir eliyle omzundan tutup alnına bir mendil bastırdı.

"Efendim, fazla zamanımız yok. Uçuşu daha fazla erteleyemeyiz," diye seslendi biri.

Vernon bir küfür mırıldandı. "İhtiyacın olan her şey yanında mı?" diye sordu.

"Çantalar bagajda. Bir valiz ve iki kutu tıpkı Jameson'ın söylediği..." daha fazla konuşamadı. "Hepsini ben topladım."

Vernon'ın yüzünü bir hüzün kapladı. "Onu bulacaklar," diye yemin etti. "Bulmak zorundalar. O zamana kadar, istediği şey bu." Gözlerindeki hüzün Constance'ın gözlerindekinin bir yansıması gibiydi.

Constance başını onaylarcasına salladı. *Onu bulamayacaklar, en azından canlı olarak.* Hisleri derinleşmişti. Kalbi Jameson'ın Scarlett'le birlikte olduğunu söylüyordu. William yalnızdı. William'a ne olacaktı?

"Çantaları alın," diye talimat verdi Vernon arkasındaki adamlara ardından başparmağını William'ın yanağında ve sonra da onu sardığı battaniyede gezdirdi. "Kız kardeşimin el işini nerde görsem tanırım," diye mırıldandı gülümseyerek. Bu arada eşyalar bagajdan alınıp piste doğru götürüldü. Vernon, Constance'ın yüzünü inceledi, ifadesi yumuşadı. "Gözlerin Jameson'ın anlattığı kadar mavi," dedi usulca ve bakışlarını William'a çevirdi. "William'ın da gözleri aynı."

"Aile mirası," diye mırıldandı Constance. Aile. Gerçekten de yeğenini, Scarlett'ın oğlunu sırf kan bağı var diye tamamen yabancı olan birine mi teslim edecekti?

Onu koru. Scarlett'ın sesi kulaklarında çınladı. Bunu Scarlett için yapabilirdi.

"Alnındaki kesik daha ziyade bir sıyrık gibi," diyen Vernon mendili kaldırırken yüzünü incelemeye devam etti. "Ama burnun kesinlikle kırılmış."

"Önemi yok," dedi Constance sadece. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Vernon'ın kaşları çatıldı. "Hadi uçağa binelim. Amerika'ya gitmeden önce doktorlar seni muayene eder. Kız kardeşin için üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle elini sırtına koyup onu piste doğru yönlendirdi. "Jameson bana ikinizin ne kadar yakın olduğunu anlatmıştı."

Geçmiş zaman kullanmasıyla içi çekildi ama yine de hareket etmeye, yürümeye devam etti. Çok geçmeden piste ulaştılar. Hava Ulaştırma Komutanlığı'nın, pilotları Amerika'ya götürmek için kullandığını bildiği, dönüştürülmüş bir liberty bombardıman uçağının pervaneleri dönüyordu.

Birkaç üniformalı subay kapıda duruyordu, şüphesiz gümrük beyannamesini dolduruyorlardı.

"Lanet olsun," dedi subaylardan biri Constance'ın yüzüne bakarak.

"Sorun ne, O'Connor?" diye çıkıştı Vernon. "Daha önce hava saldırısına yakalanan bir kadın görmedin mi?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı adam bakışlarını kaçırarak.

"Bana bu bebeğin Maine'e kadar yol boyunca ağlayacağını söyleme sakın," diyerek espri yapan Amerikalılardan biri sıkıntılı durumu dağıtmaya çalıştı.

"*O bebek*," dedi Vernon William'ı göstererek, "William Vernon Stanton, benim yeğenimin oğlu ve isterse yol boyu ağlar."

"Evet, efendim." Adam şapkasını ucunu tutarak Constance'ı selamladı ve ardından uçağa bindi.

"Tüm belgeler yanında mı?" Vernon kol çantasına –hayır, *Scarlett'ın* kol çantasına– baktı.

"Evet," diye fısıldayan Cosntance'ın midesi bulandı. *Gözlerin anlattığı kadar mavi.* Vernon onun Scarlett olduğunu sanıyordu. Herkes öyle sanıyordu. Constance düzeltmek için ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

"Harika."

Son kalan subay dosyasını kaldırıp Constance ve Vernon'a baktı. "Yarbay Stanton," dedi başını sallayarak ardından listesindeki ismi kontrol etti. "William Stanton'ın bu kadar genç olmasını beklemiyordum ama işte burada." Bir kez daha kontrol etti. "Böylece geriye sadece..."

Onu koru.

Hayatım pahasına. Scarlett'a söz vermişti ve tam olarak verdiği sözü tutacaktı, hayatını William'a verecekti. Onunla sadece Scarlett gidebilir, onu sadece o koruyabilirdi.

Çenesini kaldırdı, William'ı kucağında düzeltti, titreyen parmaklarıyla çantayı açtı, bu sabah içine koyduğu vizeyi çıkardı. Yüzündeki sıyrıklar şimdi bir lütuf gibi görünüyordu. Evrakı subaya verdi, avucundaki tarifle uyuşan yarayı gösterdi. Sonra William'ın alnına bir öpücük kondurup ondan sessizce af diledi.

"Ben Scarlett Stanton."

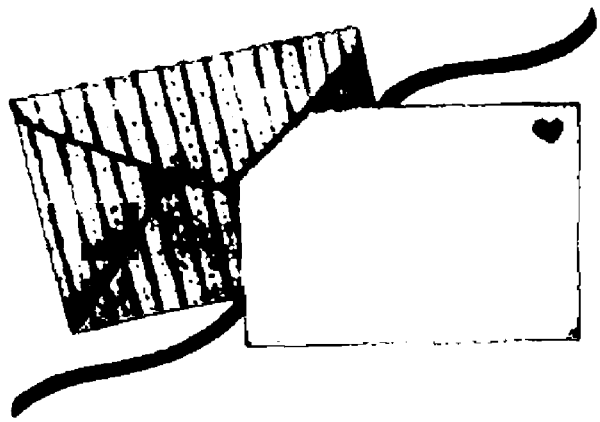

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Georgia

"Aman Tanrım," diye fısıldadım son kâğıt bacaklarımın arasından yere düşerken. Kesik kesik aldığım soluklar arasında iki damla gözyaşı kâğıdın üstüne döküldü.

Büyükannem Scarlett değildi... o, Constance'tı.

Kulaklarımda öyle bir uğultu vardı ki sanki zihnimin çarkları dört kat hızlı çalışıyor, tüm bunları, yazılanları anlamaya çalışıyordu.

Bunca yıl hiçbir şey söylememişti. Tek kelime etmemişti. Sırrını tek başına saklamış, mezara götürmüştü. Yoksa Büyükbaba Brian biliyor muydu?

Düşen sayfayı aldım, bölümün en sonuna ekleyip zarfın içine geri koydum. Bana neden anlatmamıştı? Neden şimdi, soramadığım bir zamanda anlatmıştı?

Üçüncü zarftaki mühür kolayca kırıldı, okumak için aceleyle açarken az kalsın yırtacaktım.

Canımın içi Georgia,

Benden nefret ediyor musun? Seni suçlayamam. Elbette benim de kendimden nefret ettiğim, onun adını kullanırken her zerremle sahtekâr olduğumu hissettiğim günler oldu. Ama bu mektup benim için değil, senin için. Bu yüzden sorularını yanıtlamama izin ver.

Kuzey Atlantik üzerinden uçarken William, Vernon'ın yanında, onun sıcaklığında uyuyakaldı. İşte o anda yaptığım şeyin büyüklüğünü anladım. Ters gidebilecek çok şey vardı ama yine de William güvende olmadan gerçekleri açıklayamazdım. Gerçeğin ortaya çıkması ve İngiltere'ye geri gönderilmem sadece an meselesiydi. Sadece Jameson'ın ailesini tanıyacak, William'ın iyi ellerde olduğundan emin olacak kadar zamana ihtiyacım vardı. Rolümü oynamalıydım.

Çantadan kalem ve kâğıt çıkardım. Constance'a veda mektubu yazdım. Bu mektubu göndermemin ailemi William'ın artık onların ulaşamayacakları bir yerde olduğuna ikna etmeye yardım edeceğini biliyordum.

Amerika'ya geldikten iki gün sonra o mektubu postaladım ve otelimizin lobisinde bir İngiliz gazetesi gördüm. Haziran'daki hava saldırısında ölenlerin bir listesi vardı. CONSTANCE WADSWORTH isminin ölüler arasında olduğunu görünce kalbim durdu. İşte o zaman ambulans sürücüsünün ablamla birlikte aldığı çantanın benimki olduğunu hatırladım.

Tanrı affetsin, işte o zaman William'la sadece o buraya alışana kadar değil de sonsuza dek kalabileceğimi anladım. Annem, babam ve Henry için Constance ölmüştü. Kimse buna itiraz etmemişti. Özgürdüm ama sadece Scarlett olarak. Geçici yalanım hayatım oldu.

Vernon beni göçmen bürosuna götürdü, orada bana yeni bir kimlik verildi, bu kez üstünde benim fotoğrafım vardı. Yüzüm hâlâ şişti, burnum fotoğrafçı flaşı patlatacağı ana kadar bandajlıydı. Diğer belirleyici özellikler –yara izi, dudağımızın üstündeki ben– her zaman olduğu gibi mükemmel biçimde uyuşuyordu.

Jameson'ın ailesi dayanılmaz kederlerine rağmen çok sıcakkanlı, çok misafirperverdi. Aylar, yıllar geçerken annesinin gözündeki ışığın yavaşça kaybolmasını izledim. Jameson'ın kaybolmasına dair cepheden hiçbir haber gelmemişti. Üzgün gibi görünmeye çalışmama gerek yoktu, Jameson ve Edward'ı ama en çok da ablamı kaybetmiş olmanın acısı gerçekti.

Doğduğum andan beri yanımdaydı. Okula birlikte gitmiş, savaşın sonunu birlikte göreceğimize yemin etmiştik ama işte ben burada, artık benim olan yabancı bir ülkede onun oğlunu büyütüyor, sürekli imzasını taklit ediyor, sonra kimse şüphelenmesin diye kâğıtları yakıyordum.

İlk gerçek zorluk Beatrice'in yeniden yazmaya ne zaman başlayacağımı sorduğu gün ortaya çıktı. Ah, ablam

gibi görünüyordum hatta sesim bile onunkine benziyordu. Hayatının en özel anlarını biliyordum ama yaemak... o asla benim yeteneğim olmamıştı. Belki onlara o zaman söylemeliydim ama William'dan ayrılma korkusu kaldırabileceğimden faelasıydı. Bu yüzden kimse bakmaeken yazıyormuş gibi yapmaya başladım. Diplomatın Kızı'nı gramer hatalarını düzelterek sayfa sayfa yazdım, dürüstçe bir şeyler yazdım diyebilmek için birkaç paragraf ekledim. Gerçeklere dayandığında yalanların daha kolay söylendiğini fark ettim ve bu yüzden bulduğum her fırsatta içlerine gerçeğin parçalarını serpiştirdim.

Diplomatın Kızı'nın yayımlanması için ben göndermedim. Savaşın bittiği yıl Beatrice gönderdi. Jameson'ın Scarlett'tan kendisini beklemesini istediği derenin kıvrıldığı yerdeki kameriyeyi bitirdiğimiz yıl. O yıl benim zaten bildiğim şeyi Beatrice de kabullendi. Jameson eve gelmeyecekti. Sadece hayalimde olan, aşkın ve trajedinin el ele yürümediği bir gelecek için kameriyenin yapılmasına yardım ettim.

İlk kitap için sözleşme yapmaktaki sorun ikinci, üçüncü, dördüncü kitapları da istemeleriydi. Şapka kutusuna karıştırdım, onun yarım kalan bölümlerini, olay örgüsü notlarını kullandım; benim kalbim başarısız olduğunda sadece onu yanımda, ebeveynlerimizin evinde saklanırken, uzun yollarda yürürken, mutfak masasında otururken, bana sonrasında neler olduğunu anlatırken

hayal ettim. Şapka kutusunu boşaltarak yaptığım her kitapta bu şekilde Scarlett da yaşadı.

Jameson'ın ailesine yetecek büyüklükte bir ev yaptırdım ve taşındık.

Sonra Brian geldi. Ah, Georgia, onun sıcak bakışlarına, tatlı gülümsemesine kır evini kiraladığı ilk yılda âşık oldum. Edward'a hissettiklerim gibi değildi –o zamanda bir kere bulabileceğin türden bir aşktı– ama yine de istikrarlı, sıcak, karları eriten ilkbahar kadar inceliksiz bir sevgiydi. Henry'den sonra... birazcık incelik görmeye ihtiyacım vardı.

Beatrice gördü. O biliyordu.

William da gördü. Asla onaylamadığını söylemedi. Bana kendimi hiç suçlu hissettirmedi. Ama on altı yaşına bastığında Brian'la beni kameriyede dans ederken gördü. Plak çalar ertesi gün kayboldu. Babasının gülümsemesini, yaşama tutkusunu, annesinin gözlerini ve çelik gibi iradesini almıştı. Hayatımla yaptığım en güzel şeydi. Hayatının aşkı olan Hannah'yla evlendiği gün benim de hayatımın aşkıyla evlenme vaktimin geldiğini söyledi.

Ona savaşın hayatımın aşkını benden aldığını söyledim, bu doğruydu.

O da bana Jameson'ın benim mutlu olmamı isteyeceğini söyledi, bu da doğruydu.

Brian her yıl sordu. Ben her yıl hayır dedim.

Georgia içimde eskiden olduğum kız... ve dönüştüğüm kadının hem Constance hem de Scarlett olduğu gri, karanlık bir yer vardı. Ve o gri alanda ben hâlâ Henry Wadsworth'le evliydim, gerçi o yeniden evlenmiş, yeni ailesini korumak uğruna hayatımı mahvettiğim topraklara taşımıştı. Hayatında yaptığı ilk ve tek romantik jest ablamı oraya gömmek olmuştu. Ve belki de bu kadar berbat bir muameleyi görmüş kız sadece hayatta olduğunu itiraf ederek onun hayatını altüst edebileceğini bilmekten sapkınca bir zevk alıyordu.

Ben, Brian'ın ışığını söndürmeyi, onu en az benim kadar sahte bir evliliğe bulaştırmayı reddeden bir kadındım; ama ona gerçeği de söyleyemezdim çünkü bu onu suçlarıma ortak ederdi. Brian bana sormayı 1968'de bıraktı.

Henry Wadsworth'ün felç geçirip öldüğünü okuduğum gün Brian'ın çalıştığı veteriner kliniğine koştum ve bana tekrar sorması için yalvardım. Ancak William onay verdikten sonra avukatlara Jameson için evrak işlerini başlatmalarını söyledim.

Brian'la tanıştıktan on yedi yıl sonra evlendim ve evli kaldığımız on yıl hayatımın en mutlu zamanlarıydı. Nihayet mutlu sonumu bulmuştum. Bundan sakın şüphe etme. William ve Hannah uzun zamandır çocuk sahibi olmaya çalışıyorlardı ve Ava hem onların hem de benim gözbebeğim oldu. Onu kucağımda tanımamış isterdim.

Georgia. Trajedilerin narin şeyleri kırma ve kırılan parçaları kontrol edemeyeceğimiz şekilde bir araya getirme yeteneği vardır. Trajediler bazı insanları daha güçlü, daha dayanıklı varlıklara dönüştürür. Bazılarındaysa parçalar iyileşmeden önce kaynar ve geriye sadece jilet gibi keskin kenarlar kalır. Yıllar boyunca seni kesip atmasına başka açıklama ya da bahane sunamam.

Sen, benim tatlı kızım, çok uzun olan hayatımın ışığıydın.

Sen, hızımı azaltmamın, daha planlı, daha az korkuyla yaşamamın sebebiydin.

Sen, Georgia bana ablamı hatırlatıyordun.

Onun sarsılmaz iradesini, güçlü kalbini, büyük cesaretini ve gözlerini –benim gözlerimi– almıştın.

Bu paketin sen mutluyken, kalbini vermeye değer gördüğün adama delice âşıkken gelmiş olmasını umuyorum. Ayrıca şimdiye kadar Damian'ın o adam olmadığını anlamış olmanı da diliyorum. Tabii evliliğinizin altıncı yılıyla bu paketi açtığın yedinci yıldönümü arasında bir aydınlanma yaşandıysa, başka. Evet, artık bunları söyleyebilirim çünkü ölüyüm. Ben hayattayken sen çok kararlıydın. İnatçı zihnini değiştirmeye çalışanın Tanrı yardımcısı olsun. Bazı dersleri sadece kendimiz için öğrenmeliyiz.

Peki, neden bunları şimdi, ben gitmişken anlatıyorum? Başka hiç kimselere güvenmemişken neden bu ger-

çeşit senin ayaklarının altına seriyorum? Çünkü seni buraya getirenin aşk olduğunu diğer bütün Stantonlardan daha çok senin bilmen gerek. Scarlett ve Jameson'ınki gibi bir aşkı bir daha hiç görmedim. Bu kaderin bir cilvesi, bir yıldırım çarpması gibiydi. onların yakınında olmak, ikisi aynı odadayken aralarındaki enerjiyi hissetmek bir mucizeydi. Senin damarlarında gezen sevgi de işte bu.

Edward'a duyduğum sevgiyi başka bir yerde görmedim. biz ikiz alevlerdik.

Ama diğer yandan Brian'a duyduğum sevgi gibisini de başka yerde görmedim; derin, sakin ve gerçekti.

Ya da William'ın Hannah için hissettiği sevgi; acı verecek kadar tatlıydı.

Ama o uçağa adım attığı gün William'a karşı hissettiğim sevgiyi gördüm. O sevgi senin içinde büyüyor. Seni, her yıldırım çarpmasının ve kaderin her cilvesinin doruk noktasısın.

Köşelerini keskinleştiren, seni kırılgan ve soğuk yapan aşka telim olma, Georgia. Seni bekleyen bambaşka sevgiler varken bunu yapma. Ben bir ayağımı acı dolu geçmişimden bir türlü çekemediğim için on yedi yılımı heba ettim; sen benim gibi bekleme.

Herkesin hata yapma hakkı vardır. Onları oldukları gibi kabul ettikten sonra artık orada yaşamaya devam etme. Hayat yıldırım çarpmalarını kaçırmayacağın kadar kısa ve yalnız yaşayamayacağın kadar

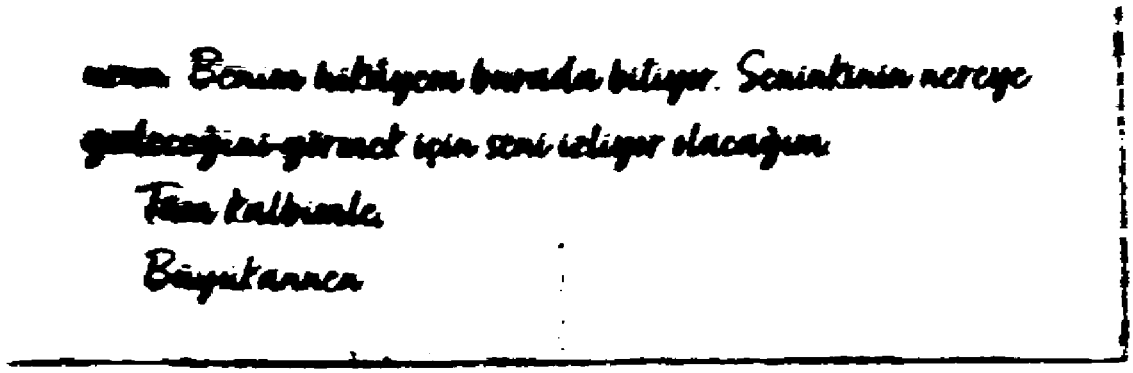

Son sayfayı bitirdiğimde yaşlar yanaklarımdan akıyordu ve bunlar hiç de öyle güzel, sessiz gözyaşları değildi. Ah, hayır, salya sümük ağlıyordum.

Hayatının yetmiş sekiz yılını Scarlett olarak yaşamış, asla kendi adıyla çağırılmamıştı. Başka birinin, yaptığı şeyin yükünü taşımasına yardım etmesine asla izin vermemişti. Edward, Jameson, Scarlett, Brian... sonra William ve Hannah'nın ölümlerine tanıklık etmiş, yine de bu acıların altında katılaşmamıştı.

Mektubu basamağa bıraktım, telefonumu alıp ofise doğru yürüdüm. Masadan Scarlett ve Jameson'ın fotoğraflarını aldım, kitaplık dolaplarının önünde çömelip aylar önce Noah'ya gösterdiğim aynı albümleri karıştırdım.

William. William. William. Büyükannemin ilk fotoğrafı 1950'de çekilmişti. Ipswich bombardımanından o kadar sonraydı ki kimse fiziksel değişiklikleri sorgulamamıştı. Kameranın merceğinden uzak durmakla kalmamış bilinçli olarak ondan kaçmıştı.

Kendi gözlerimle görmeye ihtiyaç duyduğumdan iki fotoğrafı da inceledim.

Scarlett'ın çenesi daha sivriydi, Constance'ınsa alt dudağı daha dolgundu. Ancak burunları ve gözleri aynıydı. Benleri aynıydı. Ama onlar aynı kadınlar değildi.

İnsanlar görmek istediklerini görür. Yıllar içinde bana bunu kaç kez söylemişti? Herkes Constance'ın Scarlett olduğunu kabul

etmişti çünkü bunu sorgulamak için sebepleri yoktu. William varken bunu yapmak için nasıl bir nedenleri olabilirdi?

Bahçe işleri. Noah'nın fark ettiği ufak tefek stil farklılıkları. Yemek pişirme... hepsi çok mantıklıydı.

Büyükbaba Brian'la düğün fotoğraflarını bulana kadar sayfaları çevirdim. Gözlerinde gerçek aşkın parıltısı vardı. Noah'nın sonu gerçeğe tahmin edebileceğinden çok daha yakındı... sadece bu Scarlett'ın değil, Constance'ın sonuydu.

Scarlett yaklaşık seksen yıl önce harabeye dönmüş bir sokakta ölmüştü. Jameson da ona yakın bir tarihte. Uzun süre ayrı kalmamışlardı. Tüm bu süre boyunca beraberlerdi.

Titrek bir nefes aldım, gözyaşlarımı kolumla kurularken cep telefonumu karıştırdım.

Büyükannem bana bu hayatı vermek için bir yalanı yaşadıysa o zaman ben de ona hayatımı dolu dolu yaşamayı borçluydum.

Noah'ya gönderdiğim mesaj hâlâ okunmamıştı ama yine de onu aradım. Dört kez çaldı. Sesli mesaja düştü. Adamın kişiselleştirdiği bir sesli mesajı bile yoktu. Zaten içimi de bir sesli mesajla dökecek değildim. Ayrıca yapılan yorumların ardından cevap vermemesi de şaşırtıcı değildi.

Nefesim kesildi. Yorumlar yapılmıştı. Ayağa kalkıp sandalyeye oturdum ve Adam'ın numarasını bulana kadar e-postalarımı karıştırdım.

"Adam Feinhold," diye cevap verdi.

"Adam, benim Georgia," dedim. "Stanton yani."

"Eyaletler arası numarayı görünce anladım," dedi kuru bir sesle. "Sizin için ne yapabilirim, Bayan Stanton? Burası... bugün biraz karışık."

"Evet, bunu hak ettim," diye itiraf ederken sanki görebilirmiş gibi yüzümü buruşturdum. "Bak önce Noah'yı aramayı denedim..."

"Onun nerede olduğunu bilmiyorum. Bir araştırma gezisine çıkacağını ama tanıtımlar için zamanında geri döneceğini söyleyen bir mesaj bırakmış."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Noah... gitti mi?"

"Gitmedi. Araştırma yapıyor. Panik yapma, bunu her kitabında yapar, sizinkinde yapmamasının sebebi daha öncesinde yapılmış olması."

"Ah." Kalbim sızladı. Yıldırımı yakalamak buraya kadardı.

"O adamın senin için yanıp tutuştuğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Adam yumuşak bir sesle. "Ve bunu editörü değil, en yakın arkadaşı olarak söylüyorum. Perişan hâlde. Ya da en azında perişan *hâldeydi*. Bu sabah sesi sadece öfkeli gibiydi ama bu yorumlar yayınlandıktan sonraydı. Christopher daha da öfkeli ki yayın yönetmeni olduğunu düşünürsek bu çok normal."

Ona yanıldığımı söylemek için yirmi dört saat geç kalmıştım. Gerçekten yanılmıştım. Ama belki bunu ona gösterebilirdim. En azından deneyebilirdim. "Noah gerçekten her iki sonun düzeltisini de yaptı mı?"

"Evet, redaksiyon, düzenleme hepsi yapıldı. Söyledim, senin yüzünden darmadağın olmuştu."

"Güzel." Gülümsedim, ne demek istediğimi açıklayamayacak kadar mutluydum.

"Güzel mi?"

"Evet. Güzel. Şimdi git ve Christopher'ı bul."

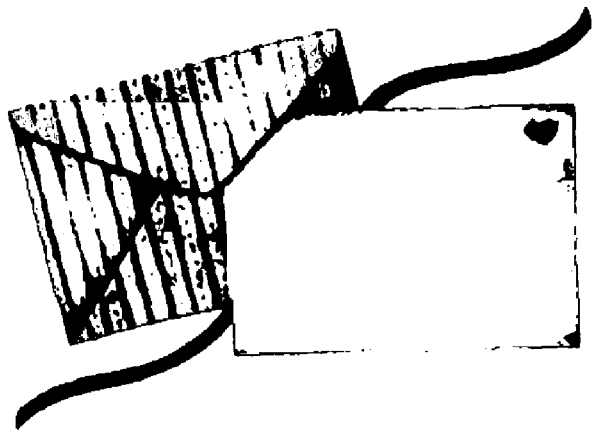

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Noah

Yayıncılıktan daha yavaş olan tek kurum Birleşik Devletler hükümetiydi. Özellikle de başka bir devletle çalışmak zorunda kaldığında ve ikisi de kimin sorumlu olduğu konusunda anlaşamadığında. Ama altı hafta ve yüz binlerce doların ardından sorularımdan birinin cevabını bulmuştum.

Diğerinin cevapsız kalmasının daha iyi olacağını düşünmeye başlamıştım.

Taze demlenmiş kahveyle dilimi yakınca küfrü bastım ve dairemin penceresinden içeri giren güneş ışığına gözlerimi kısarak baktım. Jetlag berbat bir durumdu ve oradayken de uyku saatlerimin düzgün olduğu söylenemezdi.

Zift gibi kahveyle dolu fincanımı kanepeye götürdüm, dizüstü bilgisayarımı açtım ve yaklaşık bir milyar olan e-postalarımı taradım. Altı hafta boyunca gerçek dünyayı görmezden gelmek henüz uğraşmaya hazır olmadığım bazı gelen kutusu problemleri oluşturmuştu.

Cep telefonumla uğraşabilirdim ama. Her zaman olduğu gibi uygulama içinde Georgia'dan gelen son mesajı buldum.

Georgia: Yorumlar için üzgünüm.

Bu mesajı, yayıncılık dünyasındaki herkes benim bir pislik olduğumu kabul ettikten sonraki gün uçaktan indiğimde almıştım, ki onların açısından doğruydu, sadece her platformda bas bas bağırdıkları sebeplerden değil. Artık bir kahve içmek kadar sıradan bir rutin hâline gelen konuşmanın kalanını okudum.

Noah: Ben sözümü tuttum.

Georgia: Biliyorum. Biraz zamana ihtiyacım var ama geri dönünce beni ara.

Noah: Arayacağım.

Bu kadardı. Burada bırakmıştık. O *ihtiyacı olan zamanı kullanıyordu* ki bu kabaca beni rahat bırak anlamına geliyordu, ben de öyle yapmıştım. Altı lanet hafta boyunca.

Bu kadının daha ne kadar zamana ihtiyacı vardı?

Ayrıca bu zamana bugün de dâhil miydi? Onu eve döndüğüm için şimdi mi aramalıydım? Yoksa biraz daha mı zaman vermeliydim?

O inatçı, kararlı çenesini kaldırıp saçma sapan bir yalan söylediğim için kıçımı tekmeleyeli üç ay olmuştu. Benim yüzümden o gözlerden yaşlar boşanalı üç ay olmuştu. Üç ay olmuştu ve ben hâlâ onu çok seviyor, ayrılığın acısını çekiyordum. Bundan daha âşık bir karakter yazamazdım ve gözlerimin altında bunu kanıtlayacak halkalar vardı.

Annem aradı, telefonu açtım.

"Selam, anne. Dün gece geldim. Sana gönderdiğim kopya eline ulaştı mı?" Normalde son kitabımı ona kendim götürürdüm ama Scarlett Stanton'ın son kitabına ne yaptığımı anladığında yüzüne bakmaya dayanabileceğimden emin değildim.

"Dün gece kurye getirdi! Seninle gurur duyuyorum!" Lanet olsun, sesi çok mutlu geliyordu çünkü daha kitabın sonunu okumamıştı.

"Teşekkürler, anne." Google bildirimleri daha fazla yorumla dolmaya başladıkça bilgisayarımdan peş peşe bip sesleri yükseldi. Bu lanet şeyi cidden kapamalıydım.

"Bayıldım, Noah. Gerçekten kendini aşmışsın. Scarlett'ın yazdıkları nerede bitiyor seninkiler nerede başlıyor anlayamadım bile!"

"Evet sonuna gelince anlayacağından eminim. Oldukça belli," diye homurdandım kanepeye biraz daha gömülerek. Annelerini hayal kırıklığına uğratanlar için özel bir cehennem olmalıydı. "Üzgün olduğumu bilmelisin."

"Üzgün mü? Ne için?"

"Sadece bekle. Göreceksin." Okyanusun diğer tarafında kalmalıydım ama beni annemin gazabından kurtaracak kadar uzak bir mesafe yoktu.

"Noah Antonio Morelli, lafı dolandırmayı bırakır mısın?" diye çıkıştı. "Bütün gece uyumayıp hepsini okudum."

Midem kalktı. "Hâlâ anma gününe davetli miyim?"

"Neden olmayasın?" Sesi kuşkulu çıkmaya başladı.

"Sonunu mahvettiğim için." Şakaklarımı ovuşturarak baltanın inmesini bekledim.

"Ah, mütevazi olmayı bırak. Noah, harikaydı! Kavak korusundaki o anda Jameson'ın..."

"Ne?" Bir anda doğruldum, bilgisayarım yere düştü. "Jameson..." Böyle olmuyordu. En azından yayımladıkları versiyonda. *Adam.* "Anne, kitap yanında mı?"

"Evet. Noah, neler oluyor?"

"Açıkçası, emin değilim. Bana bir iyilik yapıp telif haklarının yazdığı kısmı açar mısın?" Adam annem için özel bir baskı yapmış olmalıydı. Lanet olsun ona fena borçlanmıştım.

"Oradayım."

"Özel baskı mı?"

"Şey, birinci baskı özel sayılmıyorsa, değil."

Neler oluyordu? Bilgisayarımı yerden alıp ilk Google bildirimini açtım. *Times*'tandı ve ilk satır beni şok etmişti.

HARRISON, KLASİK ROMANTİZME DAİR KENDİ BAKIŞ AÇISIYLA STANTON'IN VİZYONUNU KUSURSUZ...

"Anne seni seviyorum ama kapatmam gerek." Bildirimlerin devamına tıkladım. Hepsinde aynı şeyin farklı versiyonları yazıyordu.

"Tamam. Seni seviyorum, Noah. Biraz uyuman lazım," dedi kendine has nazik ama otoriter tavrıyla.

"Uyuyacağım. Ben de seni seviyorum." Kapayıp Adam'ı aradım.

İlk çalışta açtı.

"Evine hoş geldin! Yolculuk nasıldı? Gelecek yılki kitabına hazır mısın?" Bu sabah neden herkes biraz fazla neşeliydi?

"Harrison, klasik romantizme dair kendi bakış açısıyla Stanton'ın vizyonunu kusursuzca harmanlamış. Kaçırılmaması gereken bir kitap. *Times*," diye okudum.

"Güzel!"

"Sen ciddi misin? Buna ne dersin?" dedim sertçe. "Kandırıldık. Son on yılın en büyük tuzağı ve değiştirme olayı son derece şaşkın –ve rahatlamış– bir hayran kitlesi oluşturdu. *Tribune*." Yumruklarımı sıktım.

"Fena değil. Sanki bilerek yapmışız gibi, ha?"

"Adam," diye tersledim.

"Noah."

"Kitabıma ne yaptın?" diye kükredim. Her şey mahvolmuştu. Onun için yaptığım her şey elimden alınmıştı. Bunun

için beni asla affetmeyecek, ne kadar *zaman* verirsem vereyim bir daha bana asla güvenmeyecekti.

"Tam olarak *anlaşmada söz sahibi* olan kişi ne yapmamı söylediyse onu yaptım," dedi usulca.

Ben olmadan değişiklikleri onaylayabilecek tek kişi vardı ve onun da artık zamanı resmen tükenmişti.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

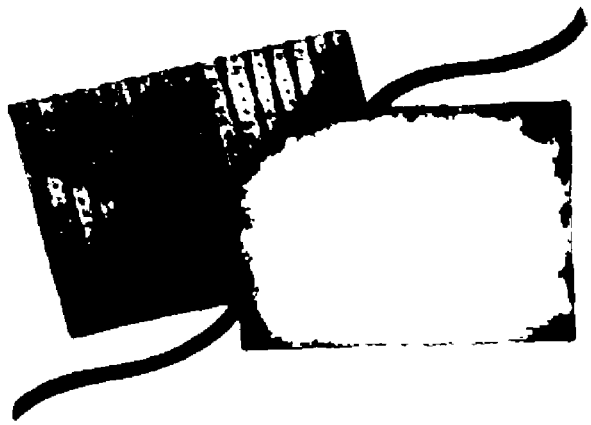

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Georgia

"Kendinden geçmekten bahsetmişken," Hazel iç çekti.

"Evet, güzel bir bölümdü." Telefonumu diğer kulağıma alıp kirli ellerimi yıkama işini tamamladım. Fideler büyüyordu ve birkaç hafta içinde bahçeye ekilecek kadar güçlenmiş olurlardı. Tam da havanın buna izin verecek kadar yumuşak olacağı bir zamanda.

"Ve o lanet düğün gecesi sahnesi, vay canına. Bunu bilmem lazım, o kısım büyükannene mi aitti? Yoksa orada Noah'nın dokunuşları var mıydı? Çünkü o kadar ateşliydi ki kendimi Owen'ın ofisinde buldum ve..."

"Orada dur lütfen çünkü dişçiye gittiğimde zihnimde bunu canlandırmak istemiyorum." Ellerimi kurularken ne kadarının Noah'ya ait olduğunu *düşünmemeye* çalıştım. Sanırım o gün kitapçıda *tatmin edici olmadığına* dair yaptığım yorum hakkında yanıldığımı kanıtlamak istemişti.

"Tamam ama cidden. Seksiydi."

"Evet, evet," dedim kapının zili çalarken.

"Akşam yemeğine gelmek istemediğine emin misin?" diye sordu ben koridordan antreye doğru yürürken. "Böyle bir ge-

cede pizza yiyeceğini düşünmekten nefret ediyorum. Kutlama yapman lazım. Büyükannen bu kitaba bayılırdı."

"Ben iyiyim ve evet, bence de bayılırdı. Bekle, pizzam geldi." Kapıyı açtım. Kalbim bir an durdu ardından dört nala koşmaya başladı.

"Hazel, kapatmam gerek."

"Gerçekten mi? Bir daha düşünmeyecek misin? Çünkü gelmeni çok isterim."

"Evet eminim. Noah burada," dedim elimden geldiğince sakince ama nefes alamadığımı göz önünde bulundurursak pek de başarılı değildim. Üç aylık özlem bir gülle misali üzerime çöktü.

"Ah, tamam. Sevişme sahnesini ona sor, olur mu?" diye takıldı.

Noah tek kaşını kaldırdı, belli ki onu duymuştu.

"Eh, sanırım bu sohbetin biraz beklemesi gerekecek. Biraz tedirgin görünüyor." Kapı kolunu daha sıkı kavradım, tek amacım dengemi korumaktı. Kendimi korumak için o koyu kahve gözlerine bakmamalıydım ama çekim yasası buna izin vermiyordu.

"Bekle, şaka yapmıyorsun, değil mi?" Sesindeki esprili ton kaybolmuştu.

"Hayır."

"Hoşça kal!" Telefonu kapatıp beni son derece sinirli görünen Noah'yla baş başa bıraktı.

"Beni içeri alacak mısın?" diye sordu ellerini ceplerine sokarken. Bu kadar iyi görünmesi suç olmalıydı.

"Bana bağıracak mısın?" diye sordum.

"Evet."

"Tamam o zaman." Ben geri çekilirken içeri girdi. Kapıyı kapatıp arkasına yaslandım.

Bana döndüğünde aramızda sadece birkaç adım vardı. O mesafe hem çok uzaktı hem de yeterince uzak değildi.

"Geri döndüğünde beni arayacağını sanıyordum," diye söze girdim cılız bir sesle. Bugün birçok şeye hazırlıklıydım ama onu görmek bunlardan biri değildi, gerçi kesinlikle şikâyetçi değildim.

Gözlerini kıstı, arka cebine uzanıp telefonunu çıkarıp iki tuşa bastı.

Telefonum çaldı.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum ekranda ismini görünce.

Telefonu kulağına götürerek açıkça meydan okudu.

Gözlerimi devirdim ama yine de telefonunu cevapladım.

"Selam, Georgia," derken kısık sesi içimi ürpertti. "Ben döndüm."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordum. Antrenin ortasında onunla gerçekten telefonda konuştuğumu fark edince yanaklarım kızardı.

Karşımda düpedüz sırıtıyordu.

"Öf," diye homurdandım ve ikimiz de telefonlarımızı arka ceplerimize soktuk. "Soruma cevap ver."

"On sekiz saat önce," dedi kazağının kollarını dirseğinin üstüne kadar sıyırırken. "Yolculuğun altı saatinde uyudum. Bir saatini yaptığın şeyi anlamaya harcadım, sonra da uçak bileti almak, havaalanına gitmek, araba kiralamak ve Denver'dan buraya araba kullanmak için de toplamda on bir saat harcadım."

"Yeterince mantıklı."

"Senin yeterince *zamanın* oldu mu?" Ellerini yine cebine soktu. "Yoksa seni yine yalnız bırakmamı mı istersin?"

"Ben mi?" diye sordum tiz bir sesle. "Ortadan kaybolan sendin. Bir, bilemedin iki haftaya dönersin sandım, *altı* hafta değil. En azından arayıp söyleyebilirdin. Bir güncelleme ya da bir güvercin falan gönderebilirdim. *Herhangi bir şey.*"

"Bana zamana ihtiyacın olduğunu ve geri döndüğümde aramamı istediğini söyledin. Bunlar oldukça açık talimatlardı, Georgia ve onlara uymaya çalışmak beni *öldürdü.*"

"Ah."

"Kitabın sonunu neden değiştirdin?" diye sordu bir anda.

İşte başlıyoruz. "Ah, evet. O konu." Kollarımı göğsümde kavuştururken keşke üstümde kot ve uzun kollu tişörtten başka bir şey olsaydı diye düşündüm. Bu konuşma zırhla yapılmalıydı... ya da iç çamaşırlarıyla.

"Evet. O konu." Kaşlarını kaldırdı. "Neden değiştirdin?"

"Çünkü seni seviyorum!"

Gözleri parladı.

"Çünkü seni seviyorum," diye tekrarlarken bu kez bağırmamayı başardım. "Ve sen son konusunda haklıydın. Ben yanıldım. Sırf ben sert, soğuk, inatçı olduğum için senin kariyerini mahvetmeni–"

Daha cümlemi bitiremeden üstüme atıldı, beni kapıya yasladı, elleriyle saçlarımı okşarken hiçbir şeyi umursamadan beni öpmeye başladı.

Tanrım, bunu özlemiştim, onu özlemiştim. Her şeyimle öpücüğüne karşılık verdim, kollarımı boynuna dolarken kalçamdan tutup beni kucağına kaldırdı. Ayak bileklerimi beline doladım. Yakın. Daha yakın olmaya ihtiyacım vardı.

Ağzıma yapışıp dilinin tekrar tekrar derin, daireler çizen darbeleriyle beni bir benzin havuzuna atılan kibrit gibi, kuru otların üstüne düşen yıldırım gibi ateşe verdi.

"Bekle," dedi dudaklarımın arasındayken ve sanki onu ısırmışım gibi geri çekildi. "Bunu henüz yapamayız." Göğsü şişti.

"Ne?" Ayaklarım zeminle buluştu ve bir saniye sonra ellerini başının üstünde birleştirmiş hâlde antrenin ortasına çekildi. "Ne yapıyorsun?"

"Daha önce her şey senden bir şey sakladığım için mahvoldu."

"Bu konuyu açmak için tuhaf bir zaman ama tamam." Kapıya dayanıp nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Sır saklayan tek kişi o değildi. "Sanırım tam şeffaflık adına çocuk sahibi olabildiğimi söylemeliyim."

"Sanmıştım ki..." Kaşlarını çatınca alnında iki çizgi belirdi. "Neyse önemi yok, zaten bu benim için hiç sorun olmadı. Ebeveyn olmanın tek yolu biyoloji değil."

"Şey, teşekkürler. Ama dediğim gibi olabiliyorum. Ben sadece... Damian'dan çocuğum olsun istemediğim için doğum kontrolünü hiç bırakmadım. O durumda nasıl bir anne olacağımı bilmek istemedim. Ayrıca bunu ona söylemedim."

"Hah. Tamam. Pekâlâ, geçtiğimiz altı haftayı İngiltere ve Hollanda'da geçirdim." Ön cebinden küçük, beyaz bir zarf çıkardı.

"Kitap araştırması için. Adam söyledi." Bizi bunun için mi durdurmuştu? Şimdiye kadar soyunmuş olurduk ama o kitap araştırmasından mı bahsetmek istiyordu?

"Tam olarak değil. Telsiz görüşmelerinden alınan son koordinatları kullanarak Jameson'ın uçağını bulmak için derin deniz araştırması yapan bir şirket kiraladım."

"Ne yaptın?"

"Sanırım geçen hafta bulduk ve *sanırım* derken bundan oldukça eminim ancak resmî kanallar ve bir sürü bürokratik engel var. Kartal Filosu eylül ayına kadar Amerika'ya gönderilmemiş ve Jameson haziran ayında düştü, dolayısıyla hâlâ KHK'nın askeriydi ama Amerikan vatandaşıydı. Kimin yetki alanına girdiği konusunda anlaşamıyorlar." Zarfı parmaklarının arasında döndürdü.

"Ama sen onu bulduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum usulca.

"Evet... ve hayır." Yüzünü buruşturdu. "Bir Spitfire bulduk ama kuyruktaki belirleyici işaretler aşınmış ve enkaz dağılmış."

"Nerede?"

"Hollanda kıyılarında. Orası..." Derin bir nefes aldı. "Tüm enkazı çıkarmak için çok derin ama aşağıya uzaktan kumandalı bir araç gönderdik." Yavaşça bana doğru yürüdü. "Gövdeye ait alüminyum bir panel ve kokpit olduğunu düşündüğümüz kısmı bulduk ama... ceset kalıntısı yok."

"Ya." Rahatladım mı yıkıldım mı bilmiyordum. Bu kadar yaklaşmak ama yine de bilememek. "O hâlde neden..."

Noah elimi tuttu, avucumu açtı ve içine zarfı bırakıp parmaklarımı üstüne kapadı. Kâğıdın içinden kayan altın alyans elime düştü. Noah'nın cebinden çıktığı için hâlâ sıcaktı. "Yazıyı oku."

"J Tüm aşkımla, S" boğazım düğümlendi. "Bu onun," diye fısıldadım.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Noah boğuk bir sesle. "Ve eğer istersen bunu geri koyabilirim. Kimlik belirlemek için bir şey arıyorduk ve bu tam oradaydı... sanki bulunmayı bekliyordu. Tuttuğum ekip daha önce buna benzer bir şey görmediğini söyledi."

Parmaklarımı yüzüğün etrafına kapadım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Bu hafta bir telefon alacağından eminim. Amerika. İngiltere. Bu noktada kim olacağını bilmiyorum." Yutkundu. "İngiltere'ye gitmemin tek nedeni bu değildi. Bunun seni kızdırabileceğini biliyorum ve hiçbir kanıtım yok ama ben..." Başını iki yana salladı ardından derin bir nefes alıp baştan başladı. "Ben kitabın –bizim kitabımızın– iki farklı kişi tarafından yazıldığını düşünüyorum."

"Çünkü öyle." Avucumdaki alyansın ağırlığını hissederek gülümsedim.

Noah'nın gözleri kocaman açılırken dudakları aralandı.

"Eski sayfalar, yani düzenlenmemiş orijinal metinler savaş sırasında Scarlett tarafından yazılmış." Bu kez ben yutkundum. "Daha yeni olanlar, düzenlenip ekleme yapılanlar... onları yazan..."

"Constance," diye tahmin yürüttü.

Başımı onaylarcasına salladım. "Nasıl bildin? Ben altı hafta öncesine kadar bilmiyordum?" Benim görmediğim ne görmüştü?

"Bana ipucunu kitap verdi. Eğer kitabımız onun yazdığı son kitap olsaydı... ilk kitap olmasaydı bunu anlayamazdım. Sonra evlilik ehliyeti. Damian'a yeniden evlenmesinin yıllar aldığını

çünkü ilk evliliği bitmemiş gibi hissettiğini söylemiş ve bu şüphesiz hâlâ Jameson'a âşık olduğu şeklinde yorumlandı... ama sonra Henry Wadsworth'ün ölümüyle evlendiği yılın eşleştiğini gördüm. Bu yeterli değildi, sadece bir şüpheydi ve çok iyi bir nedenim olmadan senin ona olan güvenini sarsmak istemedim ve sonra kimse fark etmeden kurcalamayı bıraktım."

"Bana büyükannem... yani Constance söyledi. Ölmeden önce her şeyi yazmış ve bana göndermiş. Okur okumaz seni aradım ve sana ulaşamayınca Adam'ı aradım."

"Ve kitabın sonunu değiştirdin."

Başımla onayladım.

"Çünkü beni seviyorsun." Gözlerimi içine baktı.

"Çünkü seni seviyorum, Noah. Ve büyükannem gerçek hayatta mutlu sonu bulmuş. Bunun için mücadele etmiş. Onun için bunu senin yaratmana gerek yoktu, o zaten bunu bulmuş, yaşamıştı. Sen Scarlett ve Jameson'a hak ettikleri hikâyeyi verdin. Kaza, kurtulma, Hollanda Direnişi... hepsini. Sen kaderin haksız yere yarıda kestiği bir hikâyeyi tamamladın. Büyükannem... o bunu yapamazdı. O bunu bitirmedi çünkü onların... Scarlett'ın gitmesine izin veremezdi. Sen onları özgür bıraktın."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Senin için yapardım. Başkası ne düşünürse düşünsün sana istediğin her şeyi verirdim."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Çünkü beni seviyorsun."

"Çünkü seni seviyorum, Georgia ve sensiz yaşamak istemiyorum. Lütfen beni buna zorlama."

Kollarımı boynuna doladım, hafifçe yükselip dudaklarımı dudaklarını bastırdım. "Colorado mu yoksa New York mu?"

"Sonbaharda New York. En azından ağustos ve eylülde." Gülümsedi. "Kış, ilkbahar ve yaz ayları Colorado'da."

"Yapraklar yüzünden mi?" diye tahmin yürüttüm alt dudağını hafifçe ısırarak.

"Mets için."

"Anlaştık."

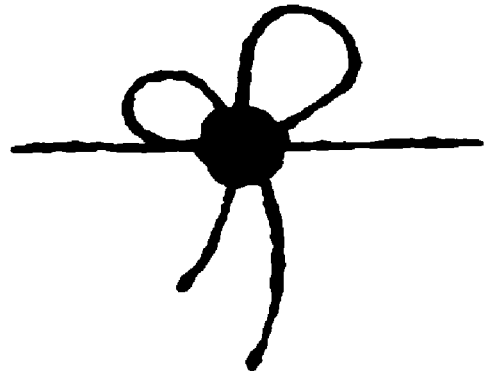

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ağustos 1944

Poplar Grove, Colorado

"Basamaklara dikkat et, tatlım," dedi Scarlett yeni biten kameriyenin etrafında korkuluğun parmaklıklarını tek tek tutarak yürüyen William'a.

William gülüp yürümeye devam etti.

Scarlett seçtiği plağı bırakıp hızla koşarak basamaklara ulaşmadan hemen önce oğlunu kucağına aldı. "Yüreğime indireceksin, William Stanton."

William kıkırdarken Scarlett oğlunu boynundan öptü ve onu kucağına yerleştirip pikaba doğru yürüdü. Sonbahar rüzgârı elbisesinin eteklerini uçuşturuyordu. Scarlett oğlu uzanamasın diye saçlarını omzunun diğer tarafına aldı. Saçları uzamıştı, sırtının ortasına kadar iniyordu. Bu, Jameson'a Ipswich'te veda öpücüğü vermesinden bu yana geçen zamanı gösteren kişisel takvimiydi.

İki yıl olmuştu, hiç haber yoktu... ama bir ceset de bulunamamıştı, bu yüzden Scarlett o umuda, onu düşündüğünde göğsünde alevlenen kıvılcıma tutunuyordu. O hayattaydı. Bunu

biliyordu. Nerede veya nasıl olduğunu bilmiyordu ama yaşıyordu. Öyle olmalıydı.

"Hangisini dinleyelim, canım?" diye sordu oğlunu masanın üstündeki küçük plak koleksiyonunun önüne oturturken. William rastgele bir tanesini seçti ve Scarlett onu pikaba yerleştirdi. "Glenn Miller. Harika bir seçim."

"Elma!"

"Hemen geliyor." Glenn Miller Orkestrası'nın sesi alanı doldururken William'ı diğer tarafta serdiği battaniyenin üstüne götürdü. Elma ve peynir yediler, Amerika'da gıdaya bu kadar rahat ulaşılmasına alışabileceğinden emin değildi ama elbette bundan şikâyet edecek hâli de yoktu. Onlar çok şanslıydı.

Burada hava saldırı sirenleri yoktu. Bombardıman yoktu. İzleme yapılan panolar yoktu. Karartma yoktu. Güvendeydiler. William güvendeydi.

Her gece Constance ve Jameson'ın da güvende olmaları için dua ediyordu. Parmaklarını avucundaki minik yara izinde gezdirip İngiltere'deki diğer eşini düşündü. Kardeşinin gözünün üstündeki kesik de iz bırakmış mıydı? Bombaların Ipswich'e düştüğü, üçünün de zar zor kurtulduğu gün onları zorla uçağı bindirirken yarası hâlâ kanıyordu.

Dün kardeşi için iki yeni elbiseyi paketleyip göndermişti. Henry'nin merdivenden düşüp aptal boynunu kırmasının üzerinden bir yıl geçmişti. Constance'ın gönderdiği son mektuba bakılırsa kardeşi Ordu Veteriner Teşkilatı'nda çalışan yakışıklı bir Amerikan askeriyle tanışmıştı.

William battaniyeye uzandı ve Scarlett ellerini gür, koyu renk saçlarında gezdirirken uykuya daldı, onun da tıpkı babası gibi uyurken dudakları aralık kalıyordu. Oğlunun iyice daldığından emin olunca yavaşça yanından kalkıp pikaba doğru gitti.

Bu yaptığının bedelini daha sonra ödeyeceğini, onu daha çok özleyeceğini bildiği hâlde yine de plağı Ella Fitzgerald'la

değiştirdi. Tanıdık şarkının başlamasıyla kalbi hızlandı ve o an Colorado Dağları'nın ortasında değildi, dağdan esen rüzgârla sallanan altın rengi kavak yaprakları değildi, hayır, bunlar Middle Wallop'un hemen dışında, yabani otlarla kaplı o tarladaki uzun yaz otlarıydı.

Gözlerini kapayıp sallandı ve bir an için Jameson'ın orada olduğunu, kollarını uzatıp onu dansa davet ettiğini hayal etmek için kendine izin verdi.

"Bir partnere ihtiyacın var mı?"

Nefesi kesildi, her yerde tanıyacağı o sesle gözleri parladı. Bu sesi son iki yıldır sadece rüyalarında duyuyordu. Ama önünde sadece pikap ve yerde uyuyan William vardı, dere etraflarından kıvrılarak akıyordu.

"Scarlett," dedi yeniden.

Arkasından.

Scarlett döndü, elbisesi rüzgârla bacaklarına dolandı, önünü görebilmek için uçuşan saçlarını geriye itti.

Kameriyenin girişinde Jameson duruyordu, destek kirişine yaslanmıştı. Şapkası kolunun altındaydı, KHK'ye değil Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri'ne ait yeni üniforması yolculuk sebebiyle yıpranmıştı. Göz göze geldikleri anda gülümsemesi genişledi.

"Jameson," diye fısıldadı Scarlett ellerini ağzına götürerek. Rüya mı görüyordu? Ona dokunamadan uyanacak mıydı? Aklıyla kalbi savaşırken gözleri yaşlarla doldu.

"Hayır, bebeğim, hayır." Jameson ona doğru yürürken şapkası kolunun altından düştü. "Tanrım, ağlama." Yüzünü ellerinin arasına aldı, başparmağıyla yaşları kuruladı.

Elleri sıcacıktı. Hakikiydi. Gerçekti.

"Gerçekten buradasın," diye bağırdı Scarlett. Titreyen parmaklarını göğsünde, boynunda, çenesinde gezdirdi. "Seni seviyorum. Bunu sana bir daha söyleyemeyeceğim sanmıştım."

"Tanrım, seni seviyorum, Scarlett. Buradayım," dedi bakışları arzuyla karısının üzerinde dolaştı. Onu görmeyi, onu hissetmeyi özlemişti. Yıllar, mesafeler, savaş, kaza tek bir şeyi bile değiştirmemiş, ona olan sevgisi bir nebze azalmamıştı. "Buradayım," diye tekrar etti çünkü bunu duymaya kendisinin de ihtiyacı vardı. Önlerine çıkan tüm zorluklara karşı başardıklarını bilmeye ihtiyacı vardı.

●

Başını eğdi, uzun uzun, yavaş yavaş öperek onu soludu, elmanın, evin, Scarlett'ın tadını aldı. Onun Scarlett'ının.

"Nasıl?" diye sordu Scarlett parmaklarını ensesinde birleştirerek.

"Çok büyük şans." Alnını karısınınkine dayadı, bir kolunu beline dolayıp onu kendine çekti. "Ve kırık bir bacak, bana merhamet gösteren bir direniş görevlisi ve bacağım iyileşene kadar gizli bir oda arkadaşları olmasını umursamayan yardımsever ineklerin olduğu uzun bir hikâye."

Scarlett başını sallayarak güldü. "Ama iyisin, değil mi?"

"Şimdi iyiyim." Alnına bir öpücük kondurdu, elini beline doğru kaydırdı. "Seni her gün özledim. Yaptığım her şey sana, eve dönmek içindi."

Scarlett'ın dudaklarından bir hıçkırık kaçarken omuzları sarsıldı. Scarlett'ı derenin, kavak korusunun etrafından kıvrıldığı yerde rüzgârda hafifçe sallanarak onu beklerken gördüğünde Jameson'ın boğazında da bir yumru oluşmuştu.

"Geçti artık. Başardık."

"Geri dönmen gerekecek mi?" diye sordu Scarlett sesi titreyerek.

"Hayır." Scarlett'ın başını kaldırıp mavi gözlerine daldı. Tanrım, anılarının ne kadar ayrıntılı, rüyalarının ne kadar canlı olduğunun önemi yoktu, hiçbiri karısının güzelliğine

yaklaşamamıştı. "Maastricht özgür kalana kadar çıkamadım. Bir yılı Hollanda Direnişi'nde gizlice savaşarak geçirdim ve yakalanma riskini almak istemeyecekleri kadar çok şey biliyorum, bu da demek oluyor ki artık sadece dayımın uçaklarını uçurabilirim."

"Yani bitti mi?" diye sordu sesinde Jameson'ın hissettiği çaresizliğin aynısı vardı.

"Bitti. Artık evdeyim." Onu bir kez daha öperken Scarlett üniformasının yakasını kavrayıp onu daha yakınına çekti.

"Evdesin." Gülümsemesi kocaman, ışıl ışıldı.

Eğilip onu kucağına alarak göz hizasına getirdi. Ağzının her kıvrımını, her çizgisini yeniden tanıyana kadar onu bir kez daha öptü.

Bir hışırtı dikkatini çekti, battaniyenin üstünde elini başının altına koymuş uyuyan William'ı görünce nefes kesildi. Scarlett'ı yavaşça yere bıraktı. "Çok büyümüş."

Scarlett başını salladı. "Mükemmel bir çocuk. Onu uyandırmamı ister misin?" Gözleri mutluluktan resmen dans ediyordu.

Jameson yutkundu, bakışları rüya gören oğluyla hayatının aşkı, karısı arasında gezinirken boğazı da göğsü de sıkıştı. Mükemmeldi. Her şey mükemmeldi ve uzun, yalnız gecelerde, savaşın yorduğu günlerde hayal ettiği her şeyden çok daha iyiydi. Ellerini Scarlett'ın ipek saçlarının arasına geçirip gülümsedi. "Birkaç dakika sonra."

Başka bir öpücük için eğilirken yavaşça gülümsedi.

"Birkaç dakika daha," diyerek onayladı Scarlett.

Jameson evindeydi.

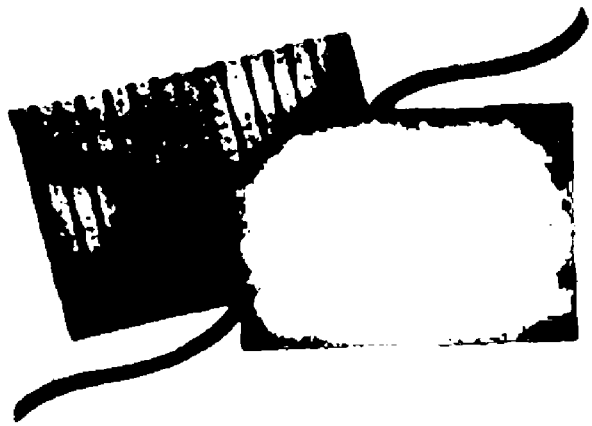

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Georgia

Üç yıl sonra

Son sayfayı bir kez daha okuyup Jameson ve Scarlett'a sessizce veda ederken gülümsedim. Ardından kitabı kapayıp gerçek kocamın dört koridor ileride yeni kitabının satışa çıkışı için hazırlık yaptığı gerçek dünyaya döndüm.

Başparmağım kapaktaki isimlerin üstünde gezindi. Birini hiç görmemiş olsam da doğduğumdan beri tanıyordum ve diğeriyle tam olarak burada tanışmıştım ve hayatımın geri kalanında tanımaya devam edecektim.

"Sana nasıl bittiğini söyleyebilirim," dedi Noah arkamdan gelip kulağıma eğilerek. Sesi kısık, kolları sıcacıktı.

"Öyle mi?" Ona dönüp çenesine bir öpücük kondurdum. "Sonunun piyasaya çıktığı gün yazar için bile sürpriz olduğunu duymuştum." Muzipçe gülümsedim.

"Hah. Yok artık."

"Ayrıca diğer kitaplarından daha ***tatmin edici*** sevişme sahneleri var." Omuz silktim.

Dudaklarını büktü. "Son kitabını okudun mu? Aldığı güzel ilhamla kendini aştığına eminim."

"Hımm. Bir bakmam şart."

"Sana seve seve özel bir okuma seansı ayarlayabilirim."

O kadar çok güldüm ki neredeyse boğulacaktım. "Tamam, bu çok kötüydü."

"Evet," diyerek kabullendi. "Kesinlikle en iyi esprim değildi. Şuna ne dersin? *Öp beni Georgia, gidip biraz kitap imzalamam lazım.*"

"Bak bunu yapabilirim." Başımı eğip onu öptüm ve bunu müstehcen bir hâle getirmemeye çalıştım. Ama hayli zor oldu. Adam edepli olamayacak kadar çekiciydi.

Sıkıca sarılıp alt dudağımı ısırdı. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum. Şimdi git işini yap. Ben de yan tarafa geçip kendi işimle ilgileneyim." Gülümsedim, diğer koridora gitmeden önce bir öpücük daha aldı. Ben sersemlemiş hâlde arkasından bakarken aşk romanlarının bulunduğu bölümde yanıma bir kadın geldi.

"Bu çok güzel bir kitap," dedi elimde duran kitabı işaret ederek. Onun elinde de Noah'nın son romanı duruyordu. "Eğer okumadıysan okumalısın. İnan bana. Pişman olmazsın. Olağanüstü."

"Teşekkürler. İyi tavsiyeleri hep değerlendiririm. İmza için mi geldiniz?" Ağırlığımı diğer bacağıma verdim. Hamilelik dengeme tuhaf şeyler yapıyordu ve jetlag yüzünden hâlâ bitkindim.

"Ta Cheyenne, Wyoming'den geliyorum," dedi gülümseyerek. "Kız kardeşim sırada bana yer tutuyor. Yazarı gördün mü? Muhteşem." Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten."

"Kesinlikle onu yatağımdan atmazdım," dedim. Asla da atmadım. Aslında mümkün olduğunca çok zamanımı onun beni *yatağa atmasına* izin vererek geçirdim. Noah'nın her geçen gün daha da yakışıklı olduğu dikkatimden kesinlikle kaçmıyordu.

"Değil mi? Ben de. Ah, başlıyor!" El sallayıp yandaki koridorda gözden kayboldu.

Gülümsedim, kitabı rafa, ait olduğu yere, yani Scarlett Stanton'ın kitaplarının yanına koydum. Büyükannemin –ve Noah'nın– en sevdiğim kitabıydı. O sayfaların arasında Scarlett ve Jameson âşık olmuş, savaşmış, en önemlisi yaşamıştı.

Burada, gerçek dünyada biz, geçen hafta, Jameson'ın yüzüğünü İngiltere'nin ortasındaki bir göletin yanında, büyük, gölgelikli bir ağacın altında, üzerinde Constance Wadsworth yazan mermer mezar taşının yanına gömmüştük. Nihayet ikisinin de huzur bulduğunu hissetmiştim.

Kapıya doğru yürüdüm, masanın yanından geçerken Noah'yla göz göze geldim. Bakışları aşkla parlıyordu, aptal âşıklar gibi birbirimize gülümsedik. Şimdi kendi destansı aşk hikâyemizi yaşama sırası bizdeydi ve ben her bir ânın tadını çıkarıyordum.

İkimiz de öyle yapıyorduk.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle bana hayallerimin ötesinde şanslar veren Cennetteki Babamıza teşekkür ediyorum.

Bu zorlu yıl boyunca bana destek olan kocam Jason'a, en karanlık anlarda elimi tuttuğu, bir daha asla komik olan bir şey bulamayacağımı düşündüğüm zamanlarda beni güldürdüğü için teşekkür ederim. Yüksek risk grubunda olan kardeşleri için sosyal mesafe ve karantina konusuna anlayış ve sevgiyle özen gösteren çocuklarıma teşekkür ederim. Benim için vazgeçilmez olduğunuzdan asla şüphe etmeyin. Kız kardeşim Kate'e telefonlarını her zaman açtığı için teşekkür ederim. Bana bin kilometre uzaktan kahve kreması getiren ebeveynlerime teşekkür ederim. Ben aylarca teslim tarihiyle boğuşurken gözünü kırpmayan en yakın arkadaşım Emil Byer'a teşekkür ederim.

Entangled'daki ekibime teşekkür ederim. Editörüm Stacy Abrams'a, bu kitaba dâhil olduğu için teşekkür ederim. Sen inanılmazsın. Liz Pelltier'e, Heather'a ve Jessica'ya sonu gelmeyen e-postalarıma cevap verdikleri için teşekkür ederim. Arkamda durarak hayatımı kolaylaştırdığı için olağanüstü temsilcim Louise Fury'ye teşekkür ederim.

Kutsal üçlüyü oluşturduğumuz Gina Maxwell ve Cindi Madsen'e teşekkür ederim, siz olmadan yapamazdım. Muhtemelen bulunabilecek en iyi komşu olduğu için Jay Crownover'a teşekkür ederim. İşlerimi yoluna koymama yardım ettikleri için Shelby ve Mel'e teşekkür ederim. Sürekli tel tokalar getirdiği için Linda Russel'a teşekkür ederim. Cassie Schlenk'e her zaman bir numaralı tanıtım yüzü olduğu için teşekkür ederim. Yıllar boyunca bana şans veren her blog yazarına ve okura teşekkür ederim. Her günüme neşe katan okuma gruplarına ve Flygirls'e teşekkür ederim.

Son olarak başlangıcım ve sonum olduğun için Jason'ıma tekrar teşekkür ederim. Eğer bunu okuyorsan 2021 gelmiş demektir. Başka söze gerek yok.

Ayışığı Kitaplığı

Farklı zaman dilimlerinde geçen *Yarım Bıraktığımız Şeyler*, aşk uğruna alınan riskleri, kapanması imkânsız yaraları ve geldiğini bir türlü kabullenemediğimiz sonları derinlemesine ele alıyor.

Yirmi sekiz yaşındaki Georgia Stanton, yıkıcı bir boşanmanın ardından, New York'taki ihtişamlı yaşamından, arkadaş çevresinden ve gururundan vazgeçerek her şeye sıfırdan başlamak zorunda kalmıştır. Çaresizlik içinde, merhum büyük büyükannesinin geçmişin izleriyle dolu Colorado'daki malikânesine sığınır. Ancak burada kaderi, kapağında tutkulu çiftlerin resmedildiği, milyonlarca kopya satmış romantik kurgu yazarı kibirli Noah Harrison'la kesişir. Georgia, tıpkı röportajlarındaki gibi alçakgönüllülükten yoksun bu yakışıklı adamın, büyükannesinin tamamlanmamış eserini bitirecek kişi olduğuna inanmakta zorlanır. Ne var ki yayıncılar Noah'nın bu iş için biçilmiş kaftan olduğunda ısrarcıdır.

Noah Harrison kitapları ve film uyarlamalarıyla modern kurgunun *altın çocuğu* olarak ününün zirvesindedir. İdolü Scarlett Stanton'ın yarım bıraktığı ve belki de edebiyat dünyasında yüzyılın şaheseri olabilecek taslağı tamamlama şansı doğduğunda buna karşı kayıtsız kalamaz. Ancak efsanevi bir yazara layık bir son yazmak ne kadar zorsa, onun dik başlı ve şüpheci torunu Georgia'yla başa çıkmak da bir o kadar zorludur.

Noah ve Georgia, Scarlett'ın taslağını ve mektuplarını okudukça onun kitabı neden yarım bıraktığını anlamaya başlar. Bu eser, Scarlett'ın İkinci Dünya Savaşı sırasında bir pilotla yaşadığı, mutlu sonla bitmeyen gerçek aşk hikâyesini anlatmaktadır. Georgia, aşkın sonsuza dek sürebileceğine dair inancını çoktan yitirmiş ve Noah'yla aralarındaki inkâr edilemez çekime rağmen büyük büyükannesinin hatalarından ders almayı kafasına koymuştur. Bu karar, Noah'nın kariyerini tehlikeye atmak anlamına gelse bile...

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-95681-3-3

OLİMPOS

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin